

Cẩm Vân Che Mạch Thượng Sương

Contents

Cẩm Vân Che Mạch Thượng Sương	1
1. Q.1 - Chương 1	2
2. Q.1 - Chương 2	5
3. Q.1 - Chương 3	9
4. Q.1 - Chương 4	12
5. Q.1 - Chương 5	14
6. Q.1 - Chương 6	17
7. Q.1 - Chương 7	20
8. Q.1 - Chương 8	23
9. Q.1 - Chương 9	25
10. Q.1 - Chương 10	28
11. Q.1 - Chương 11	30
12. Q.1 - Chương 12	33
13. Q.1 - Chương 13	36
14. Q.1 - Chương 14	39
15. Q.1 - Chương 15	41
16. Q.1 - Chương 16	45
17. Q.1 - Chương 17	48
18. Q.1 - Chương 18	50
19. Q.1 - Chương 19	55
20. Q.1 - Chương 20	58
21. Q.1 - Chương 21	61
22. Q.1 - Chương 22	66
23. Q.1 - Chương 23	70
24. Q.2 - Chương 1: Đường Vào Hoàng Cung Sâu Tựa Đáy Biển	71
25. Q.2 - Chương 2	75
26. Q.2 - Chương 3	78
27. Q.2 - Chương 4	82
28. Q.2 - Chương 5	90
29. Q.2 - Chương 6	94
30. Q.2 - Chương 7	98
31. Q.2 - Chương 8	101
32. Q.2 - Chương 9	106
33. Q.2 - Chương 10	109
34. Q.2 - Chương 11	113
35. Q.2 - Chương 12	117

Cẩm Vân Che Mạch Thượng Sương

Giới thiệu

Hắn là kẻ vương nắm trong tay cả thiên hạ, chỉ có một thứ hắn không thể điều khiển được đó là con

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cam-van-che-mach-thuong-suong>

1. Q.1 - Chương 1

Mùa thu năm Thánh Gia thứ 20.

Hôm nay là ngày mừng thọ 50 tuổi của Nguyễn hoàng hậu thê tử của Cảnh Nhân đế. Mấy ngày trước Triều Đình đã hạ thánh chỉ, miễn thuế một năm cho tất cả các quận huyện trên cả nước, đặc xá ột ít tội phạm, liền ngay cả phạm vào tử tội, mùa thu năm sau xử trảm cũng xử nhẹ chỉ phải đi lưu đày. Trong lúc nhất thời người người đều mang ơn, khắp chốn mừng vui, ca tụng hoàng đế cùng hoàng hậu vạn tuế thiên thu.

Phủ Tể tướng đương triều, Nguyễn Vô Song đang ở bên cạnh bà vú cùng nha hoàn thân tín Mặc Trúc đùa nghịch, mặc tăng tăng lớp lớp lụa là, từ trang điểm đến cách ăn mặc đều tỉ mỉ. Đêm nay Hoàng Hậu mở thọ yến, nàng được phép cùng mẫu thân đến tham dự. Ân sủng này cũng không phải là tiểu thư quan gia bình thường có thể được hưởng. Cho dù là hoàng hậu mở đại thọ, có thể tham được dự, trừ bỏ thân thích của Hoàng Gia, cũng chỉ có thân quyến của quan nhất phẩm trong Triều. Ngay cả nhị phẩm phu nhân cũng không hơn, hưởng chỉ là vị tiểu thư tầm thường chưa xuất giá.

Nhưng nàng không phải người thường, cho nên tự nhiên không thể đánh đồng với bọn họ được. Nguyễn gia bọn họ từ khi triều đại kiến quốc đã đi theo Thái tổ hoàng đế Nam chinh Bắc chiến, lập biết bao chiến công hiển hách. Sau khi Thái tổ đăng cơ, luận công nhận thưởng, tổ tiên nhà nàng được phong Võ Tuyên hầu. Tới đời Cao Tông, như trước ân sủng không suy, 35 năm trước đem bác gái của nàng khi đó mới chỉ 15 tuổi gả cho Lục hoàng tử, cũng chính là Cảnh Nhân đế hiện tại. 20 sau khi Cảnh Nhân đế kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước, bác của nàng đương nhiên trở thành hoàng hậu – “Mẫu nghi thiên hạ”.

Từ đó về sau mười mấy năm, Nguyễn gia càng trở thành đại gia tộc số một, nhìn khắp triều đình trên dưới, không người có thể thấy gia tộc thứ nhì. Nàng từ nhỏ đã sinh trưởng trong một gia tộc có cuộc sống xa hoa như vậy, lại là tiểu thư duy nhất của Nguyễn Tể tướng, cho nên sủng ái càng thêm. Trên nàng có hai vị ca ca, cũng phú quý dị thường, một người năm Thánh Gia thứ năm, một người năm thứ mười một đều được phong làm Phò Mã.

Hoàng đế và Hoàng hậu đi từ hậu đình ra, cả đại điện lập tức nổi một hồi chuông trống.(*) Nghi thức thăng tọa bắt đầu. Âm nhạc cất lên, dưới bệ bày đồng quy, đồng hạc, trong lư đồng đốt gỗ đàn hương, khói tỏa lượn lờ. Bác của nàng một thân triều phục đẹp đẽ quý giá, vẻ mặt vui mừng, cũng cùng hoàng đế ngồi ở trên Long y, từ hoàng tử, văn võ bá quan ấn theo cấp độ, ngăn nắp sắp hàng, quỳ dưới đại điện, dưới tiếng nhạc ba quỳ chính khấu đầu hành lễ, hô ba lần Hoàng Thượng vạn tuế, hoàng hậu thiên tuế.

(*)Nguyên tác: Chung cổ tề minh – : Một dạng nhạc cụ chuông trống xưa.

Nhưng nàng lại biết bác của nàng cũng không có vui vẻ giống như mọi người nhìn thấy. Nguyễn hoàng hậu ở bên cạnh Cảnh Nhân đế 35 năm, hưởng hết phú quý nhân gian, nhưng không có sinh hạ hoàng tử, chỉ có hai vị công chúa. Ở hậu cung, mặc cho người dù có tư sắc xinh đẹp cỡ nào, bao nhiêu ân sủng, không có hoàng tử, chẳng khác nào không có bùa hộ mệnh, địa vị có thể tùy thời mà bị nguy cơ rình rập. Cũng may

tình cảm giữa Hoàng đế và Hoàng hậu rất tốt, nâng khay ngang mày, (*) gắp bó keo sơn. Trong hậu cung có nhiều phi tần mỹ nữ sinh con trai nối dõi cho Hoàng đế, thế nên ông không mấy để ý, ít nhất cũng khiến bá quan văn võ và dân chúng an lòng.

(*)Cử án tề mi – do tích vợ của Lương Hồng thời Hậu Hán khi dâng cơm cho chồng ăn luôn nâng khay ngang mày.

Khi Cảnh Nhân đế còn tại vị thái tử vị, còn có tiểu thiếp Vương thị cùng Lưu thị đều sinh được con trai. Nhưng sau đều nhiễm bệnh qua đời. Cho nên ngay lúc đó Nguyễn thái tử phi cảm thấy thực đáng thương, liền cùng ôm lấy mà nuôi nấng, cứ thế mà sống. Hiện hai hoàng tử đều đã trưởng thành, cùng Nguyễn hoàng hậu tình cảm thâm sâu, chẳng khác nào như mẹ con ruột.

Ban đêm, trong ngự hoa viên mở đại yến. Bên trong vườn lựa là pha sắc, đèn cung đình điểm trang, đèn đuốc rực rỡ, xa hoa nói không nên lời, phú quý trang nghiêm. Phía Đông Trần quý phi dẫn đầu hậu cung, đại hoàng tử Bách Lý Hạo Đình dẫn đầu chư vị hoàng tử cùng các công chúa. Phía Tây là phụ thân của nàng Nguyễn tể tướng dẫn đầu chúng đại thần, ẩn theo cấp bậc, cùng gia quyến khoanh tay cúi đầu mà đứng. Mà nàng tình huống lại đặc thù, hoàng hậu hạ lệnh, đứng ở bên cạnh các vị hoàng nữ (con cháu gái của họ Vua, như là con gái Vương gia, ..). Tuy chỉ là vị trí nhỏ, nhưng đã đưa tới rất nhiều ánh mắt hâm mộ của mệnh quan triều đình cùng gia quyến.

Âm nhạc vang lên là khúc “vũ điệu quần tinh ứng nguyệt”, là khúc nhạc duy mỹ mà cực kỳ êm ái, kỹ thuật nhảy nhẹ nhàng uyển chuyển, phiêu du mà nhanh nhẹn. Mọi người im lặng thấy Hoàng Thượng hứng khởi, đều kính rượu, thoải mái chèn chén.

Nàng trộm lui ra, dọc theo hành lang một đường bước đi, mãi cho đến bên cạnh hồ. Mây đèn che lấp, một vầng trăng cong soi sáng lại nặng nề chìm vào giữa biển mây bay qua, ánh trăng thản nhiên kia, khi thì ẩn nấp, khi thì mong lung, đem ánh sáng đẩy lùi hôn ám, nhẹ nhàng mà chiếu lên toàn bộ cảnh vật, mái ngói như ngọc bích phản xạ vàng sáng thanh u. Xa xa mờ hồ truyền đến thanh âm ồn ào của yến hội, u nhã êm tai. Nhưng cũng làm cho nơi này càng thêm u tĩnh.

Nàng cúi người xuống, nhẹ nhàng vục một ít nước, thanh lương thư sướng (mát lạnh, thoải mái). Hôm nay mặc trang phục đã suốt một ngày, nàng cũng cảm thấy mệt mỏi. Trước mặt người khác, nàng từ trước đến nay đối đáp tự nhiên, hào phóng khéo léo. Nói như thế nào nàng cũng đường đường là thiên kim phủ Tể tướng. Nhưng thật ra, nàng cũng cực không thích cách ăn mặc trang trọng gò bó này. Nếu là ở phủ đệ nhà mình thì tốt rồi, nàng là có thể đem chân ngọc vùng vẫy trong ao.

Từ sau khi hai vị đại ca được chiêu làm Phò mã, Hoàng Thượng ban thưởng phủ đệ, tuy là cũng gần phủ Tể tướng, nhưng chung quy vẫn là ngăn cách. Cho nên cả Tể tướng hậu viện chỉ còn một mình nàng độc chiếm, chỉ có bà vú, nha hoàn, thị nữ ra vào. Ngay cả hộ viện cũng chỉ có đúng thời gian cố định mới tiến vào tuần tra. Cho nên từ trước đến nay nàng thích ở đình Cửu Ngũ Kiêu, một bên ngâm chân, một bên đọc sách.

Cho nên mẫu thân luôn nói thầm với nàng, ngày sau nếu là lấy chồng, phải làm như thế nào. Nhưng phụ thân lại từ trước đến nay rất chiều nàng. Nàng tự nhiên biết, cha mẹ là cực yêu nàng, thậm chí không bao giờ để cho nàng phải chịu cho dù là một chút ủy khuất. Cho tới nay, chỉ cần là chuyện nàng muốn làm, chỉ cần hợp tình lý, không quá vớ vẩn, bọn họ cũng luôn gật đầu đáp ứng. Ví dụ như chuyện nàng đọc sách chẳng hạn, ngay từ đầu mẫu thân luôn phản đối, cho rằng nữ tử không có tài mới có đức. Nhưng nàng chính là không thuận theo, nhất định đòi học, cho nên từ nhỏ đã nữ cải trang nam ngồi cùng học bài với các vị ca ca.

Cũng bởi vì cha mẹ không muốn nàng chịu nửa điểm ủy khuất, cho nên đối với những người tới cửa cầu thân vẫn lưỡng lưỡng không chọn tới chọn lui, thế cho nên nàng hiện tại đã vừa tròn 17 tuổi, còn chưa có hôn ước. Vấn đề thật không phải bởi vì dung mạo của nàng. Chỉ cần nhìn qua, bác của nàng, đương kim hoàng hậu kia chính là bởi vì mỹ mạo xuất chúng, tươi đẹp khuynh thành, cho nên mới được Cao Tông hoàng đế chỉ hôn cho lục hoàng tử. Nàng tự nhiên cũng sẽ không kém đi phần nào, chỉ cần nhìn hôm nay nàng lên điện, đã muốn làm ọi người kinh diễm, nàng mặc dù không phải thường xuyên ngẩng đầu, nhưng không có xem nhẹ ánh mắt của vài vị hoàng tử.

Mặc Trúc phát hiện từ ngày tiểu thư vào trong cung trở về liền có gì đó khác biệt. Cụ thể là khác chỗ

nào? Nàng cũng nói không rõ được. Ngày thường, tiểu thư cũng thích yên lặng, ngẫu nhiên để chân trần ở trong vườn đi lại, hoặc là ở bờ ao ngâm chân. Tuy rằng bà vú thấy liền gấp đến độ vắt chân lên, nói không có nửa điểm bộ dáng của tiểu thư khuê các. Nhưng nàng thấy, tiểu thư trừ bỏ điểm ấy, cũng không có hành động gì quá dọa người nha. Nhưng hiện tại, thế nhưng lại ngồi nhìn cửa sổ ngẩn người. Từ trong cung trở về sau, ngay cả tắm rửa, mặc quần áo cũng không để cho nàng hầu hạ .

Từ trong cung trở về đã vài ngày, nàng vẫn là bị trạng thái khiếp sợ vây hãm. Ngày ấy thế nhưng nàng lại mê man ngất đi. Sau lại giật mình tỉnh lại, lúc đó mới phát hiện cả người lười biếng nằm trên tháp ngủ âm áp, thế nhưng quần áo không chỉnh — nàng chống đỡ tháp, chậm rãi đứng lên, thân thể có loại đau nhức khó hiểu, từ giữa hai chân không ngừng truyền tới. Cho dù nàng chưa có lấy chồng, không hiểu chuyện tình nam nữ, cũng hiểu được bản thân mình đã xảy ra chuyện gì???

Sao có thể xảy ra loại chuyện này? Mặt nàng tái nhợt, lưng lay sắp đổ. Ngay cả phải nói với mẫu thân như thế nào nàng cũng không biết. Đều là do nàng nghịch ngợm ham chơi, một mình chạy đến nơi vắng lặng. Bằng không tuyệt đối không thể có chuyện như thế này xảy ra. Huống hồ chuyện tình trong cung từ trước đến nay rắc rối phức tạp, một chút không cẩn thận, có thể sẽ liên lụy đến vô số tinh phong huyết vũ (1). Cho dù nói cho cha mẹ, để cho bác biết, cũng không có biện pháp tra rõ rốt cuộc là ai, dù sao cũng là liên lụy tới trình tiết của thiên kim Tể tướng đương triều. Nếu là bị truyền ra ngoài, chỉ sợ là nỗi nhục lớn nhất trên đời này, phụ thân một đời trong sạch cũng sẽ bị hủy, sẽ khiến cho người ta cười nhạo cả đời —— nàng mãnh liệt rung mình một cái!

“Tiểu thư, lão gia cùng phu nhân mời người đến thư phòng!” Mặc Trúc ở ngoài cửa gõ gõ cửa. Nàng đáp lại, nói: “Ta sẽ qua ngay.” Nhìn kỹ mình trong gương đồng, sắc mặt tiêu tụy tái nhợt, thần thái vui vẻ hoạt bát ngày xưa đã sớm không biết đi nơi nào. Nàng thở dài, cầm chút phấn dặm lên mặt, lại điểm chút son, lúc này mới đẹp chút.

Sắc mặt cha mẹ lẳng lẳng như thường, thấy Nguyễn Vô Song tiến vào, lệnh cho Mặc Trúc đóng cửa lại. Nguyễn phu nhân lại đây, nắm tay con gái, tỉ mỉ quan sát trong chốc lát, mới nói: “Hôm nay trang điểm một chút, khí sắc tốt hơn. Mấy ngày trước sắc mặt không tốt, bảo mời thái y con lại không đồng ý. Ta thật rất lo lắng. Hiện tại nhìn con thế này, ta cũng yên tâm chút điểm.”

Trong lòng Nguyễn Vô Song chua xót, cúi đầu gọi một tiếng “Nương” , lòng thực hận không thể đem tất cả chuyện đã xảy ra với bản thân ngã ngũ thổ lộ ra. Nhưng quay đầu nhìn phụ thân tóc đã bám bụi quá nửa, lại cố gắng nhịn xuống .

Nguyễn phu nhân đem con gái kéo sang một bên, nhẹ nhàng nói: “Hôm nay cha mẹ gọi con lại đây, có một việc muốn bàn với con?” Nói xong, còn quay đầu nhìn Nguyễn lão gia liếc mắt một cái. Nguyễn Vô Song khó hiểu mà nhìn mẫu thân của mình.

Nguyễn phu nhân lúc này mới đề thấp thanh âm nói: “Bác con từ trong cung truyền tin lại đây, nói Nhị hoàng tử sau ngày đại yến mừng thọ nhất kiến chung tình với con, hướng Hoàng thượng cầu xin, muốn con gả cho hắn.” Nhị hoàng tử Bách Lý Hạo Triết, chính là con trai của tiểu thiếp năm đó bị lưu sản, sau nhờ có hoàng hậu nuôi nấng lớn lên. Nơi đó thọ yến nhiều người, bản thân là tiểu thư khuê các, mắt phải nhìn mũi, mà tai thì nghe tâm, nàng cũng không có cách nào chú ý đến. Hiện tại nhớ tới cũng không có ấn tượng gì. Ngược lại là đại hoàng tử Bách Lý Hạo Đình, nho nhã tuấn tú, nàng còn nhớ rõ mồn một.

Kỳ thật từ lúc nàng vừa đủ tuổi cập kê (2), Cảnh Nhân đế đã có ý muốn gả nàng cho hoàng tử của ngài. Nhưng cha mẹ nàng không đành lòng khiến nàng phải sa vào cái nhà giam hoàng gia. Cứ cho là thân mình Cảnh Nhân đế hiện tại coi như kiện khang, nhưng đã 52 tuổi. Chúng Hoàng tử bên dưới, sớm đã thành bè thành phái, gió nổi mây che. Tranh giành đế vị, từ trước đến nay người thắng làm vua, kẻ bại có khi ngay cả xương cốt cũng không còn!! Nguyễn gia đã muốn là thế gia đứng đầu đương triều, chỉ có một bảo bối nữ nhi như vậy, cho nên phu thê Nguyễn Tể tướng vẫn không chịu để cho nữ nhi phó nhập hoàng gia. Đối với người khác có thể là chuyện tình ước mơ tha thiết, Nguyễn gia ngược lại tránh không kịp.

Lời nói của mẫu thân chậm rãi truyền tới: “Ý tứ của bác con là, lần này có vẻ khó làm so với mấy lần trước. Bởi vì Nhị hoàng tử ở trước mặt triều thần ra mặt cầu xin, hoàng thượng trên cơ bản đã đồng ý. Con là người trong cuộc, thật sự không chịu mà nói, cha con nguyện ý tiến cung đi khẩn cầu Hoàng Thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra!” Cầu xin hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, nói thì dễ dàng. Phải biết

rằng từ xưa đến nay, lời của vua chính là lời vàng ngọc, kim khâu một khi đã mở (3), liền không thể có thể sửa lại.

17 xuân qua nàng tự nhiên hy vọng có thể gặp được ý trung nhân, hai người vui vẻ kết lương duyên, ân ái ái, đồng sức đồng lòng. Nhưng từ khi xảy ra chuyện trong hoàng cung kia, sợ là không thể như ý. Thôi, cha mẹ dưỡng dục đã biết bao nhiêu năm, mỗi một lần đều khiến cha mẹ bỏ hết tâm tư. Lúc này để phụ thân đi cầu hoàng thượng, sợ là khó có thể như nguyện vọng. Phụ thân đã nhiều tuổi, sao có thể nhẫn tâm để người quý gởi trong đại điện một ngày, nửa ngày, chỉ vì một đứa con gái bất hiếu của người chứ?

Nàng tâm ý đã quyết, thản nhiên mà trả lời: “Mẫu thân, nữ nhi không có ý trung nhân nào. Chờ lệnh người trả lời bác, nói con đồng ý hôn ước này.” Nguyễn phu nhân một trận ngất ngốc. Nữ nhi từ trước đến nay ghét nhất bị người khác xếp đặt vẫn nói muốn ở bên cạnh hầu hạ vợ chồng bà. Hôm nay thế nhưng lại thản nhiên một lời đồng ý, thật sự là xuất hồ ý liệu. (4)

Bỗng nhiên nhớ tới nửa năm trước, ở một ngôi chùa lớn vùng ngoại ô kinh thành. Lúc ấy đi dâng hương, vừa mới ngồi xuống tiếp kiến vị quan chủ trì của chùa. Phương trượng vừa liếc qua Vô Song chưa từng gặp mặt, liền chúc mừng Nguyễn phu nhân, nói Nguyễn tiểu thư hồng loan tinh động (5), đại hỷ sắp đến. Vì thế, bảo Vô Song rút thẻ. Kết quả rút được một quả số rất tốt. Phương trượng còn tự mình giải quẻ, nói trong vòng nửa năm sẽ có hồng loan hỉ, từ nay về sau vinh hoa phú quý, hưởng mãi muôn đời.

Ba ngày sau, Cảnh Nhân đế đã hạ thánh chỉ. Nguyễn Tể tướng ở đại sảnh phủ đệ hương án nghi ngút, cả nhà quỳ xuống nghe thánh chỉ: “Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Tể tướng Nguyễn Sùng Cát chi nữ Nguyễn Vô Song, thi thư tinh thông, thanh tú trí tuệ, nay cho phép kết nghĩa phu thê cùng Nhị hoàng tử Bách Lý Hạo Triết. Khâm thủ.”

Nguyễn Tể tướng đại lễ ba quỳ chín khấu đầu, lĩnh chỉ tạ ơn. Sài công công lần nữa chúc mừng Nguyễn Tể tướng: “Tể tướng đại nhân, chúc mừng, chúc mừng a! Một nhà ba Hoàng thân, từ xưa hiếm thấy nha!” Lại quay đầu hướng Nguyễn phu nhân cùng nàng chúc: “Tể tướng phu nhân chúc mừng nha! Nguyễn tiểu thư, không, không, nhị hoàng phi chúc mừng ngài!” Nguyễn Tể tướng vội liếc mắt với tổng quản Toàn Phúc, Toàn Phúc mang phần thưởng tương ứng tặng ọi người trong cung.

Nguyễn Tể tướng cười nói: “Hoàng ân mệnh mông! Mời Sài công công hạ cố uống chén trà! Mời!” Nguyễn Vô Song được Mặc Trúc nâng đứng lên, bên ngoài đại sảnh ánh mặt trời chiếu rọi, một mảnh sáng tươi. Nàng ngẩng đầu, nhìn về phương xa, con đường phía trước mờ mịt không rõ. Nàng đứng là vẫn phải bước chân vào hoàng gia!

(1) tinh phong huyết vũ: mạng người

(2) tuổi cập kê: 15 tuổi

(3) kim khâu: lời vàng

(4) xuất hồ ý liệu: kinh ngạc

(5) hồng loan tinh động: khí chất phượng thể, hay nói cách khác là khí chất hoàng hậu

2. Q.1 - Chương 2

Nguyễn phu nhân cùng gia quyến vội vàng chuẩn bị đồ cưới, tuy rằng đã có hai nhi tử từng thành hôn, nhưng vẫn là lần đầu nữ nhi lấy chồng, vô cùng lo lắng. Vội lại vội, Nguyễn phu nhân vẫn là không thể che giấu tâm tình vui sướng khi nữ nhi được làm vợ người khác. Dù có đang bận rộn rất nhiều cũng không quên cười lải nhải vài câu: “Thánh Thượng hạ chỉ một tháng sau sẽ thành thân, căn bản là không kịp chuẩn bị. Nếu có ba tháng thì tốt rồi!”

Kỳ thật cho dù cho Nguyễn phu nhân một năm chuẩn bị, chỉ ngại vẫn còn chưa đủ nữa. Dù sao Vô Song là khúc ruột của bà, có thể ở lâu một ngày là tốt một ngày. Tuy rằng sau này, không phải ở tại trong cung, có phủ đệ ban thưởng khác, nhưng chung quy là ra khỏi nhà, không có thể giống ngày thường giường gối cận kề.

Hôn kỳ định ở một tháng sau, ngày mười tháng tám, ngày hoàng đạo, tổ chức nghi thức. Hôn lễ do hoàng đế cùng hoàng hậu tự mình chủ trì. Trong cung mỗi con đường đều trải thảm đỏ, cửa cung, cửa điện đều treo đèn đỏ, chữ “Hỉ” đỏ tươi giăng ngay trên cửa cung. Nhị hoàng tử Bách Lý Hạo Triết mặc áo bào đỏ thẫm thêu kim tuyến, cưỡi tuấn mã, dẫn hai mươi người trong hoàng thất, có bốn mươi người hộ vệ cùng một đội danh dự cùng đi tiến đến đón dâu. Buổi trưa đã đem Nguyễn Vô Song rước vào cung, tới trước miếu thờ làm lễ, lễ xong còn làm lễ hợp cẩn.

Quy củ trong cung nhiều như ngưu mao (1), cho dù là trước khi xuất giá bác hoàng hậu của nàng có phái chuyên gia lại đây dạy. Nhưng nàng cũng không yên lòng, cho nên cũng không có học thực tốt. Lễ phục đồ thẫm thêu hoa, một tầng lại một tầng. Đồ trang sức rất đẹp quý giá nhưng cũng khiến nàng thở không nổi, thời gian lâu, ngay cả cổ cũng bắt đầu cứng lại. Chỉ tại thời điểm chuyển nghi lễ tiếp theo, khăn lụa màu đỏ trên đầu bay bay, nàng mới có thể loáng thoáng nhìn thấy thân ảnh Bách Lý Hạo Triết. Kỳ thật cái gì cũng nhìn không được, thứ rõ ràng duy nhất chính là một đôi giày màu đen của hắn, thêu hình một con mãng xà, theo bước chân hắn, giống như đang lui tới tuần tra.

Sau khi được ban hôn, nàng cũng vài lần hồi tưởng lại dung mạo của hắn, chỉ vì ngày đó ở trong cung, vội vàng thoáng nhìn, hơn nữa người nhiều quá, không có để ý nhiều. Cho nên vẫn không có ấn tượng gì. Lúc này, hắn liền đứng ở bên người, rất gần, gần gũi đến mức có thể ngửi được hương vị trên người hắn.

Nàng xưa nay vốn bình thản, đối với cái gọi là vinh hoa phú quý cũng đã muốn có chút hờ hững. Bởi vì nàng từ nhỏ sinh ra trong phú quý, trưởng thành trong vinh hoa, nhìn đã quen, cho nên cũng thấy không sao cả, đơn giản là ăn và mặc đó, so với thường nhân nhiều hơn chút mà thôi, không phải là ba bữa một ngày sao. Coi thân phận của nàng cho dù là gả cho người bình thường, cũng sẽ vững vàng phúc hậu hết cả đời. Nàng cũng chưa từng nghĩ tới phải gả vào hoàng gia, bởi vì sinh ra trong phú quý, từ nhỏ cũng nghe được rất nhiều chuyện xưa của hoàng gia, nghe thấy rất nhiều cơ mật chốn cung đình.

Nhưng vô luận lạnh nhạt bình thản đến thế nào, giờ phút này nàng vẫn là có chút bất an. Rời đi gia đình quen thuộc, rời khỏi cha mẹ mười mấy năm yêu thương của chính mình, ngồi ở trong căn phòng xa lạ ngập đèn hoa chữ hỉ màu đỏ, vẫn là có bối rối, nghĩ đến những chuyện sẽ phát sinh sau này. Hơn nữa chuyện xảy ra đêm hôm đó trong hoàng cung, luôn quấy nhiễu nàng, giống như một khối u ác tính trên cơ thể, làm thế nào cũng không hết được.

Trong phòng cực yên tĩnh, đèn lồng đỏ thắm ở góc phòng, cùng với đôi nến Long – Phượng đỏ ở trên chiếc bàn tròn ngoài ngoại thất, chiếu rọi khiến bên trong giống như ban ngày. Hai tay nàng lay lay hỉ khăn, khẽ gọi một tiếng: “Bà vú!”

Tôn bà vú vốn vẫn đứng ở nội thất, lúc này lên tiếng trả lời, cũng hướng một loạt nha hoàn đang đứng thẳng lưng cúi mặt ở đó phẩy phẩy tay, nói: “Các người đều đi xuống đi! Mặc Trúc người cũng tới cửa trông chừng!” Mặc Trúc cùng mấy nha hoàn đáp lời, bước chân cực nhẹ mà lui đi ra ngoài, cũng đóng cửa lại.

Tôn bà vú nhìn nhìn bốn phía, lúc này mới cúi người xuống, nhẹ nhàng nói: “Tiểu thư, đồ cô cần đã muốn chuẩn bị tốt.” Nguyễn Vô Song xốc khăn lụa đỏ thẫm, tua rua màu vàng pha đỏ ở viền khăn khẽ rung động, nâng mắt, hướng bà vú gật gật đầu, cực lực hạ thấp giọng nói thật chậm: “Việc này không được để cho người thứ hai biết!” Tôn bà vú vội “Àm” một tiếng quỳ xuống, lo sợ bất an nói: “Tiểu thư, cô yên tâm. Chuyện này, cho dù có người cầm dao kề vào cổ tôi, tôi cũng tuyệt đối không hé ra một lời nào!” Việc này nếu bị truy ra, người đầu tiên rơi đầu sợ rằng chính là kẻ làm vú nuôi bà, bà sao có thể đem mạng sống của chính mình ra mà nói giỡn chứ?

Tối hôm qua, tiểu thư gọi bà vào phòng hầu tắm rửa. Nguyên bản việc này là bổn phận của nha đầu trong phòng, nhưng tiểu thư có mệnh lệnh, bà sao có thể không theo. Bà hầu hạ tiểu thư đem từng cái, từng cái quần áo bỏ ra, một thân bằng cơ ngọc cốt (2), làm người trầm mê. Nghĩ thầm rằng, hôn lễ xong Nhị hoàng tử gặp được, không biết sẽ vui mừng đến thế nào đâu?

Tôn bà vú đem hoa quế rắc vào bồn nước nóng hổi, trong lúc nhất thời cả căn phòng mùi thơm ngào ngạt. Cánh tay tiểu thư đặt trên thành bồn tắm bằng gỗ, tuyết trắng như ngọc, không một điểm tỳ vết nào — không một điểm tỳ vết nào. Rùng mình, cánh hoa ở trên cánh tay nàng bay bay như là mưa xuân, rơi xuống

mặt thảm thật dày, giật mình đến không thể ngậm miệng lại? Thủ cung sa đâu? Thế nào lại không có thủ cung sa chứ?

Nguyễn Vô Song không có quay đầu lại, vẫn không ngừng vót cánh hoa phủ lên cánh tay, thản nhiên mà nói: “Bà vú, hiện tại người hẳn là biết nguyên nhân ta gọi người vào đây phải không?” Trước khi lấy chồng đã thất trinh, nghĩ từ xưa đến nay, Nguyễn Vô Song nàng không có khả năng là người đầu tiên. Cho dù nàng không muốn thừa nhận đến cỡ nào, nhưng thủ cung sa trên cánh tay là không thể gạt người. Nhưng loại chuyện này vẫn là có biện pháp có thể che lấp một phần. Tôn bà vú lúc này mới như tỉnh khỏi giấc mộng, run giọng nói: “Tiểu thư —”

“Ta nghĩ bà vú hẳn định có biện pháp có thể che giấu trong đêm động phòng của ta và Nhị hoàng tử!” Khuôn mặt bà vú trở thành trắng bệch, nói: “Tiểu thư, nếu là bị phát hiện mà nói, chính là tội khi quân a —— lão gia cùng phu nhân bên kia ——” Nguyễn Vô Song im lặng, một hồi lâu nói: “Ta tự nhiên biết. Cho nên hiện tại cho dù là dùng biện pháp gì, ta đều sẽ thử một lần. Bà vú, ở trong phủ, hiện tại trừ người ra, không ai có thể giúp ta!”

Trong hỉ phòng thực im lặng, ngẫu nhiên cũng chỉ có tiếng nến cháy let bẹt, thanh âm tinh tế vang lên trong căn phòng yên tĩnh này, lại khiến người ta nghe cực rõ ràng, Tôn bà vú lại cực kỳ cẩn thận nhìn bốn phía, đem một bình sứ rất nhỏ lấy ra, lúc này mới cực lực thấp giọng nói: “Đây là tiết gà mới cắt, chỉ cần sau khi Trước mắt cô đặt ở nơi kín đáo.” Nguyễn Vô Song nhận lấy, mặt ngoài bình sứ lạnh như băng, không một tia độ ấm, nhưng nàng nắm, lại giống như một cái lò lửa, giống như lúc nào cũng có thể bị nó làm bỏng.

Không biết qua bao lâu, có một trận tiếng bước chân từ vườn uyển truyền tới, bà vú kè sát bên tai Nguyễn Vô Song nói: “Hẳn là là Nhị hoàng tử đến đây!” Chỉ nghe một trận thanh âm hành lễ của nha đầu bên ngoài: “Nhị hoàng tử!” Tiếp theo “Két” một tiếng tiếng cửa bị đẩy ra, tiếng bước chân càng ngày càng gần, nàng xiết chặt hỉ khăn. Thanh âm của bà vú cũng truyền tới: “Nhị hoàng tử!” Một thanh âm trầm thấp vang lên, phân phó: “Đều đi xuống đi!”

Bầu không khí càng thêm tĩnh lặng, thậm chí nàng còn cảm thấy mình có thể nghe được tiếng hít thở của bản thân. Đột nhiên, trước mắt sáng ngời, khăn đỏ vẫn che trước mặt bị xốc lên, bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt khuôn mặt hé ra vài tia men say. Tinh mắt lẳng mi, khí vũ hiên ngang. Không thể phủ nhận, dung mạo của hắn cực kỳ tuấn lãng. Khác với vẻ tao nhã của đại hoàng tử Bách Lý Hạo Đình, nhưng có một loại khí chất khác.

Nàng chỉ nhìn liếc mắt một cái, vội buông hạ mi mắt, cánh mi thật dài cụp xuống làn da tuyết trắng như ngọc thoát ẩn thoát hiện như là bóng ma. Chỉ nghe hắn cười khẽ một tiếng, cầm cổ tay dắt nàng, chậm rãi xuyên qua mấy lớp sa liềm trong phòng, ra ngoài ngoài thất. Thăm thêu màu đỏ, khăn trải bàn màu đỏ, đập vào mắt tất thấy là màu đỏ, có vẻ cả căn phòng đều tràn ngập hoan hỉ.

Trên bàn tròn rượu giao bôi cùng với một vài đồ hỉ hợp thời được đặt ngay ngắn. Hắn kéo nàng ngồi xuống, lúc này mới cầm lấy bình rượu, rót hai chén, cầm lấy một ly, đưa tới. Rượu là cống phẩm đặc biệt, theo yết hầu chảy nhỏ giọt, uống lượn mà xuống. Nàng không uống được rượu, mới một ly, trên mặt lập tức liền hiện đỏ ửng. Ở trong mắt của hắn giống như đóa phù dung nở rộ, dư quang tươi đẹp tản ra bốn phía.

Yên sa trong suốt hạ xuống, thân hình tuyết trắng lả lướt của nàng trần trọc trong áo ngủ bằng gấm màu đỏ thêu Long Phượng, dưới màu đỏ làm tôn lên vẻ mềm mại như hoa quỳnh trắng. Hồi lâu, hồi lâu về sau —— Nguyễn Vô Song chậm rãi di động thân mình bủn rủn vô lực, cố ý trong lúc di động không chạm đến hắn. Hắn cũng ở trong mộng, mặt mày thoải mái, giống như có loại thỏa mãn sau khi no say.

Chờ đến khi nàng lại tỉnh lại, ánh mặt trời sáng đã chiếu vào phòng, xuyên qua tầng tầng sa liềm, tán tán chiếu một mảnh. Nàng khẽ động chút thân mình, toàn thân bủn rủn. Cảm thấy tựa như có tia khác thường, vừa quay đầu lại thế nhưng thấy hắn vẫn còn trên giường, chính là đang miễn cưỡng nhìn nàng, con ngươi màu đen rạng rỡ chói lòa. Mặt nàng nhanh chóng đỏ lên, cho dù có lạnh nhạt đến cỡ nào, nhưng về thẹn thùng e ngại vẫn là dừng mảnh dăng lên.

Bách Lý Hạo Triết nhìn thấy nàng bởi vì thẹn thùng mà cuốn lui thân hình phẫn nộ, một cổ khô nóng

quen thuộc thối quyết đến. Hắn giơ tay, đem nàng ôm vào trong ngực, những nơi nào tay đụng tới, mềm mại động lòng người nói không lên lời, dĩ nhiên nhịn không được, phủ xuống dưới thân. Hơi thở nóng rực của hắn phả lên, giống như muốn đem lạnh lẽo trên da thịt nàng đẩy lui, nàng nhẹ nhàng đẩy lui, cúi đầu nói: “Trời đã sáng —” nhưng rất nhanh liền bị động tác của hắn nuốt hết vào bên trong . . .

Tôn bà vú cùng chúng nha hoàn đứng ở ngoài hành lang rất xa, rất là sáng khoái. Yển viên có mấy đóa hoa nở rộ, giã ra hai bên bệ, đó hoa hơi hơi rung động, không khí ẩm ướt mang theo một loại hương vị ngọt ngào. Bà ngẩng đầu nhìn một chút sắc trời, mơ hồ nghe thấy trong phòng có chút tiếng vang, nhưng chủ tử không có cho gọi, không dám đi vào, sự tình trong lòng luôn luôn có chút bất an.

Sau một lúc thật lâu, chỉ nghe “Chi” một tiếng, cửa mở ra. Nhị hoàng tử Bách Lý Hạo Triết y quan chỉnh tề tiêu sái đi ra, một bộ dáng thần thanh khí爽. Tâm tình treo ngược của Tôn bà vú cuối cùng mới hạ xuống dưới, khẽ thở ra một hơi, lại vội vàng hành lễ.

Đẩy cửa đi vào, xuyên qua tầng tầng sa liêm buông rủ, chỉ thấy tiểu thư vẫn nằm như trước. Bà nâng nhẹ bước chân, đang muốn rời khỏi. Chỉ thấy Nguyễn Vô Vong khẽ uốn mình, kêu: “Bà vú, đỡ ta đứng lên đi!”

Nâng thân thể kiều mị vô lực dậy, chặn theo song hỉ Long Phượng đỏ thắm từ trên người nàng rủ xuống tận thắt lưng, một thân da thịt trắng nõn như ngọc có thể sánh ngang với tuyết trời, giờ phút này, đã loang lổ nhiều điểm, những dấu ấn nở rộ như hoa, Mặc Trúc cầm một bộ quần áo màu hồng hoa chìm lại đây, áo khoác nhẹ mà mềm mại, cánh tay dài rộng ở hai bên giống như sóng triều uốn lượn.

Trên giường hỉ Long Phượng phía sau, tấm vải lụa trắng quý giá điểm chút màu đỏ, như đóa hải đường dưới mưa sa, một mảnh rực rỡ. Lúc này ánh mặt trời đã xuyên thấu qua đồ án chạm trổ, loang lổ chiếu vào, hoặc sâu hoặc nông, hoặc sáng tỏ hoặc mờ nhạt, sáng tối không đồng nhất.

Ba ngày sau, lại mặt về nhà thăm bố mẹ. Bách Lý Hạo Triết tự mình vén màn kiệu, đỡ nàng xuống kiệu, hắn vừa tiến vào phủ đệ, đã bị cha cùng hai vị ca ca kéo vào thư phòng. Nguyễn phu nhân lôi kéo tay con gái, nhìn trái nhìn phải chính là không chịu buông tay. Nàng mặc một bộ y phục thêu hoa màu hồng, áo khoác mỏng mềm mại cùng màu, mái tóc đen thùy lù được búi gọn cài một chiếc trâm, tua rua bằng ngọc theo động tác của nàng, lay động sinh tình.

Nguyễn phu nhân thở dài: “Mới ba ngày không thấy, thế nào cứ như là thành người khác vậy. Hiện tại cũng đã lập gia đình, không phải như lúc bé, không thể nháo loạn như lúc bên cạnh cha mẹ nữa.” Lần này dặn dò đã nói qua không dưới 10 lần. Nhưng Nguyễn Vô Song vẫn là thuận theo gặt đầu.

Trước đây ở trong phủ dựa vào cha mẹ yêu chiều, có thể làm theo ý mình. Nhưng tháng ngày về sau, có gian nan, cũng phải tự mình bước tiếp. Từ xưa đến nay, làm vợ đã khó, làm vợ của hoàng gia lại càng khó. Cũng may, cửa ải khó khăn nhất cũng xem như đã qua. Ba ngày này, dưới biểu hiện của phu quân nàng, chắc là không có phát hiện được chuyện kia.

Trước khi đi, phụ thân tìm nàng vào thư phòng. Nàng đẩy cửa mà vào, phụ thân đang đứng ở cửa sổ, xuất thần nhìn bên ngoài, mặc dù không có thấy biểu tình, lại như trước cảm thấy có chút tang thương khó hiểu. Nàng nhẹ nhàng tiêu sái đi vào, kêu: “Cha!”

Nguyễn Tể tướng quay người lại đây, vốn là mới chỉ trung niên, lúc này đã muốn đầu đầy bụi. Ông thở dài nói: “Song nhi. Vì phụ chưa bao giờ nghĩ tới con cũng có ngày nhập vào hoàng gia. Nhưng lúc này đã bị hãm ở trong đó, cũng đã không thể nê hà. Ta cũng từng từ chối yêu cầu kết thân của Tứ hoàng tử, nhưng không có nghĩ đến vẫn là — là phúc hay là họa, là họa tránh không khỏi?” Lời nói của ông rõ ràng, nàng không có đáp lời, yên lặng nghe những lời tiếp theo của phụ thân.

“Từ trước đến nay con không hỏi chuyện trong cung, đại sự trong triều. Nhưng hiện tại vì phụ cũng không thể không đại khái nói qua với con một chút, cũng giúp cho con hiểu được phu quân của chính mình cùng tình cảnh của chính mình. Từ mùa hè năm trước bắt đầu, thân thể Thánh Thượng vẫn không được tốt. Cũng từng vài lần định lập di chiếu, nhưng lập di chiếu nhường ngôi là chuyện trọng đại liên quan đến trị vì xã tắc dài lâu, ý kiến triều thần vẫn không đồng nhất, cho nên đều không có đưa ra quyết định cuối cùng. Từ xưa lập chính thất, nhưng bác của con cũng không sinh hạ hoàng tử, cho nên điểm này là có thể không để ý tới. Lập thái tử thường là con lớn, vô luận sắp xếp như thế nào, xếp đầu vẫn là đại hoàng tử. Nhưng Nhị hoàng tử, văn thao võ lược lại còn cao hơn. Hơn nữa mẫu thân của tứ Hoàng Tử, là Thục phi được

hoàng thượng ân sủng, ở hậu cung địa vị gần với hoàng hậu. Cho nên cho tới nay, chuyện lập thái tử vẫn chần chừ là vì vậy ——”

“Lúc đầu Nguyễn gia chúng ta đối với chuyện kế vị này cũng có thể không đếm xỉa đến. Tuy nói Đại hoàng tử cùng Nhị hoàng tử đều là do bác con – đương kim Hoàng hậu nương nương nuôi nấng lớn lên, nhưng thứ nhất dù sao cũng không phải cốt nhục, thứ hai lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt. Chuyện kế vị này, từ trước đến nay liên lụy đến hưng suy của cả gia tộc! Không thể dễ dàng giao thiệp! ! Nguyễn gia chúng ta vài thập niên đến nay thân chịu hoàng ân, cũng đã phú quý đến đỉnh điểm. Vì phụ vẫn luôn hiểu được điểm này, cho nên vẫn đứng nhìn, cũng không tham gia.”

“Nhưng hiện giờ, Nguyễn gia chúng ta đã muốn đâm lao phải theo lao. Muốn không can dự cũng là không có khả năng. Ta hôm nay cùng Nhị hoàng tử nói chuyện qua loa, hấn hùng tâm tráng chí tuyệt không chịu tình nguyện chỉ làm thân Vương gia nho nhỏ như vậy, chỉ ở thiên hạ a! Nữ nhi a, nữ nhi, không biết này là may mắn hay cũng là bất hạnh của con đây? ? ?”

Nhân chuyện nàng xuất giá, Nguyễn gia bọn họ đã cùng Nhị hoàng tử kết thành một phái, cho dù có thật sự không can dự, người ngoài có ai tin tưởng sao. Cái gọi là một quang vinh câu quang vinh, một tổn hại câu tổn hại, chính là đạo lý này, thiên cổ không thay đổi!

3. Q.1 - Chương 3

Chiêu Dương điện trang nghiêm lộng lẫy, hạc lô mạ vàng chính giữa điện thán nhiên tỏa mùi đàn hương, khói nhẹ phảng phất, trần ngập trong không khí, mùi hương lan tỏa khắp điện.

Nguyễn Vô Song một thân quần áo lượt là, đầu cài trâm ngọc nạm vàng bước tới, theo bước hân, chuỗi xuyên ngọc trên búi tóc lại hơi hơi rung động. Nàng theo thị nữ, đi vào trong điện. Mặt ngoài tấm màn trong suốt thêu hình trăng lưỡi liềm, thị nữ đứng ngay ngắn xếp thành hai hàng, cụp mắt cúi đầu đứng đợi.

Vừa mới đứng ổn định, Mộc cô cô thân tín bên bác hoàng hậu đã xốc rèm đi ra, hướng nàng hành lễ, mỉm cười nói: “Nhị Vương phi, mời tiến vào. Hoàng hậu đang chờ ngài.” Nguyên bản Mộc cô cô chính là thị nữ trong Nguyễn phủ, năm đó theo đương kim Nguyễn hoàng hậu cùng của hồi môn vào phủ của Lục hoàng tử, sau lại theo Nguyễn hoàng hậu tiến cung, hiện tại đã là tổng quản của Chiêu Dương điện.

Sau rèm, mới chính thức là không gian sinh hoạt mỗi ngày của hoàng hậu, nhưng từ trước đến nay chỉ cho người thân cận tiếp kiến. Giờ phút này, Nguyễn hoàng hậu một thân đẹp đẽ cao quý ung dung ngồi ở trên cấm tháp, bốn cung nữ đứng hai bên khẽ phất phất quạt lông. Thấy nàng tiến vào, khẽ vuốt cằm cười.

Nguyễn hoàng hậu khẽ khoát tay áo, nói: “Các người đều đi xuống đi.” Mấy cung nữ cùng thị nữ vội ứng thanh “Dạ” , chỉnh tề nối đuôi nhau mà đi ra. Nguyễn Vô Song đến gần một chút, vội theo cung quy, cúi đầu hành lễ. Nguyễn hoàng hậu cười nói: “Miễn đi! Con là cháu ngoại của ta, miễn cho quy củ đó.”

Tự mình đi xuống khỏi cấm tháp, đi đến không gian cấm lấy hai tay của Vô Song: “Lại đây, cùng ta tâm sự!” Mới vừa ngồi xuống, Mộc cô cô tự mình bưng trà, đem điểm tâm lại. Đem ấm trà bằng sứ trắng nạm vàng cùng mấy cái chén nhỏ tinh xảo đặt chỉnh tề trên cấm tháp, lúc này mới lui ra ngoài.

Nguyễn hoàng hậu bưng tách trà lên, ngón tay đeo móng ngọc thật dài nhẹ nhàng mà cầm lấy tách trà màu trắng, thoỉ thoỉ, thế mới tao nhã khẽ nhấp một ngụm, rồi mới nói: “Ồ vương phủ đã quen chưa?” Vô Song nở nụ cười, trả lời: “Thưa bác, rất tốt ạ!” Cũng không có cái gì là quen hay không quen, chính là tập nhiều mà thành thói, nhưng từ trước đến giờ vẫn là có Tôn bà vú cùng đám người hầu ra mặt. Nàng chỉ cần phân phó vài tiếng là được.

Nguyễn hoàng hậu lấy một miếng điểm tâm hình hoa cúc, đưa cho nàng, tâm trạng như không kìm nén nổi mà nói: “Vây Triết nhi đối với con thế nào?” Gương mặt Vô Song có chút ửng đỏ, ánh mắt lại lạnh nhạt mà nói: “Bác trong lòng tự nhiên hiểu rõ. Hấn đối với con thật sự rất tốt” . Nếu hấn muốn mượn thế lực của Nguyễn gia mà nói, tự nhiên sẽ đối với nàng ‘ngàn y trăm thuận’ thôi. Nhưng thành thân mới hơn một tháng, Bách Lý Hạo Triết mỗi ngày đều phải tham dự triều chính, hạ triều cũng là ở lại ngự thư phòng cùng Hoàng Thượng gặp đại thần bàn bạc. Thời gian ở chung của hai người, thật ra chủ yếu là buổi tối — cũng không thể nói rõ là tốt hay cái gì khác. Mặt nàng lại càng đỏ lên.

Nguyễn hoàng hậu nhàn nhã uống trà, nói: “Vô Song, thành viên trong Nguyễn gia chúng ta cũng chỉ đơn bạc có mấy người. Bác từ trước đến nay vẫn luôn yêu thương mấy anh em con. Biết con lại khác, tính tình lạnh nhạt, cũng không hâm mộ vinh hoa phú quý. Với bản tính này của con, nếu tìm được một gia đình bình thường thì cũng là một loại phúc khí. Nhưng hiện giờ con đã gả cho Triết Nhi, tính tình này nếu không thay đổi, về sau sợ phải chịu nhiều khổ cực.” Một thân bà nuôi nấng Bách Lý Hạo Đình và Bách Lý hạo triết vẫn luôn đối xử bình đẳng, cũng không có nghĩ sau xa gì. Nhưng hiện giờ Vô Song đã gả cho Bách Lý Hạo Triết, lòng của bà chung quy vẫn là nghiêng sang một phía.

“Cho dù cả đời có làm Vương phi đi nữa, cũng khó đảm bảo Triết nhi không có một ngày sẽ nạp thiếp, nam nhân. người nào lại không khát cầu thể diện thiếp mĩ đâu! Nếu là sau này con ngồi vào vị trí của ai gia bây giờ, sẽ càng thêm hiểu được, chuyện hậu cung, không phải con nói không tranh, là có thể rời đâu. Những năm gần đây, ai gia cũng đã muốn đủ tu thân dưỡng tính, nhưng đám hồ tử kia vẫn cứ luôn gây sự” . Trong lòng Nguyễn Vô Song hiểu rõ, ‘hồ tử’ mà bác nàng nói đến kia chính là nhất phẩm Thục Phi – Mạnh Lệ Hoa. Mẹ đẻ của tứ hoàng tử. Từ khi bà ta sinh hạ hoàng tử, sau được sắc phong là là Thục phi, ở trong cung luôn tranh giành tình cảm với hoàng hậu.

Nàng vội khuyên giải an ủi nói: “Bác cần gì phải để ý tới bà ta đâu. Dù có được sủng ái đến cỡ nào, cũng là tới đỉnh điểm rồi.” Hoàng đế mấy năm nay thân mình từ từ suy nhược, đã bắt đầu không gần nữ sắc. Mặc dù Thục phi kia bản lĩnh có thông thiên tới đâu, cũng là phải chịu vắng vẻ mà thôi.

Nguyễn hoàng hậu thở dài, lạnh lùng mà nói: “Nguyên nhân đơn giản chính là ai gia không có sinh được hoàng tử. Những năm gần đây, bày đủ chiêu số, căn bản cũng chỉ muốn đẩy ai gia ra khỏi Chiêu Dương điện này mà thôi. Đâu nhiều vậy. bấy nhiêu năm, không phải ai gia vẫn vững vàng ngồi ở điện này sao? ’ Ai gia hiện giờ rất muốn nhìn xem, bằng bản lĩnh dụ dỗ của bản thân ả ta, sẽ nghĩ ra chiêu gì để đưa con mình lên ngôi vào ngôi vị thái tử đây?”

Chuyện tình hậu cung mịt mờ khó giải, Nguyễn Vô Song không thể nào khuyên nữa, chỉ có thể thản nhiên mà nói: “Cháu thấy dân chúng đều biết cô cô vốn là lương thực đức, mẫu nghi thiên hạ, dân chúng chịu ơn sau vô cùng kính yêu người. Đây là điều mà Thục phi có tranh như thế nào cũng không thể được. Vả lại, mấy chục năm nay, Thánh Thượng với bác vẫn là ân ái càng tăng, cũng không vì bác không sinh được hoàng tử mà gây xích mích. Mấy điểm này cho thấy, bác chính là người mà tất cả nữ nhân đều hâm mộ!” Nguyễn hoàng hậu lúc này mới thư thái, khẽ nở nụ cười.

Bỗng nhiên, nhớ tới chuyện gì đó, Nguyễn hoàng hậu quan sát nàng nửa ngày, ôn hòa mà nói: “Còn thì thế nào a? Cũng đã thành thân hơn một tháng rồi? Còn không có tin tức gì sao? Ai gia thấy thân hình so với trước có vẻ đầy đặn hơn chút!” Nguyễn Vô Song có chút ngẩn ngơ, nghĩ một lúc, nhin không được mà sắc mặt trở lên trắng bệch. Sau một hồi lâu mới nhỏ nhẹ nói: “Bác. . . .” ở trong mắt Nguyễn hoàng hậu, nàng đương nhiên là đang thẹn thùng, cười ôn nhu mà thay nàng vén những lọn tóc nhỏ, chân thành nói lời nhỏ nhẹ: “Song nhi, bác cũng chỉ muốn tốt cho con thôi. Vô luận là ở vương phủ hay là trong hậu cung này, con trai vẫn là điều quan trọng nhất.”

Ánh sáng – tỏa ra từ nền, từ trên giá cắm bằng ngọc ở bốn phía Lâm Hoa điện lan tỏa khắp nơi, đem cả cung điện phủ một màu hồng nhạt, ánh sáng tựa như ánh dương ban ngày. Ngày hôm đó là mừng 9 tháng 9, trong cung cử hành gia yến. Trong đại điện tầng tầng lớp lớp rèm vải sa tanh màu vàng, trên bàn tiệc trùng trùng điệp điệp chén ngọc.

Đồ ăn từng thứ từng thứ được người hầu trình lên. Tâm tư của nàng vẫn đang còn trong câu chuyện khi nói với bác, trong lòng có chút không yên, tiếng hoan hô nói cười bốn phía truyền đến, bay vọng khắp nơi. Thế nhưng càng làm cho nàng cảm thấy thêm khó chịu.

Bách Lý Hạo Triết nhìn thê tử của mình, đang cụp mi suy nghĩ, trâm ngọc theo động tác của nàng vướng dừng ở búi tóc bên cạnh, tựa như mang theo vô hạn phong tình. Bởi vì ngồi gần, hẳn còn có thể mơ hồ ngửi được hương thơm trên thân thể của nàng, sâu kín mà nhẹ nhàng như mùi hương hoa nhài.

Hắn lấy vài món thức ăn, cầm lấy một bát canh tổ yến hoa cúc do cung nữ mang tới, đưa tới bàn tiệc trước mặt nàng, thấp giọng nói: “Ăn chút tổ yến” . Từ sớm tối đến giờ, thấy nàng vẫn chưa dùng chút gì cả. Nguyễn Vô Song lúc này mới phản ứng lại, thật gần gũi quá. hướng hắn khẽ nở nụ cười. Chuối châu trên mâm theo động tác của nàng mà khẽ lướt qua mái tóc đen nhánh, dưới ánh sáng của nền – lung

linh sáng ngời.

Nàng tiện tay gấp một món đồ ăn, mới vừa vào miệng, chỉ cảm thấy đầy miệng khó chịu, dạ dày một trận quay cuồng, giống như có thứ gì đó muốn ói ra. Nàng vội lấy tay che ngực, muốn ngừng nôn khan.

Bách Lý Hạo Triết vội dùng tay vỗ vỗ giúp nàng thuận khí, hỏi: “Làm sao vậy? Không thoải mái sao? Có muốn truyền thái y xem thử không?” Ngữ khí có chút dồn dập không thôi. Nàng hoãn lại nhịp thở gấp, lúc này mới nhìn xuống dưới, nói: “Không có gì, không cần truyền đến thái y. Chỉ là thịt dê này vị tanh quá.” Bách Lý Hạo Triết khoát tay áo gọi người hầu, phân phó nói: “Đem thịt dê này bưng xuống đi”. Người hầu vội nói “Dạ” rồi bưng đi xuống.

Ngày hôm sau, nàng ngủ cực muộn mới dậy, từ sáng sớm Bách Lý Hạo Triết đã vào Triều, mấy ngày nay là tiết khí cuối thu, người cũng buồn ngủ nhiều hơn chút. Một đầu tóc đen bóng thả dài, miễn cưỡng ngồi trước gương trang điểm. Trong gương đồng hé ra khuôn mặt như vui như phiền muộn, nàng nhìn chăm chăm một lúc lâu, thực sự thấy giống lời bác nói, đã dần dà lên một chút, cảm không còn thanh tú như xưa.

Đầu nghĩ ngợi một vòng, cuối cùng phân phó nói: “Mặc Lan, cho người đi thái y viện, mời Tô Khinh Hồng thái y đến phủ đệ một chuyến.” Mặc Lan lên tiếng, vội vàng phái hạ nhân đi mời. Mặc Trúc cùng Tôn bà vú đang chọn quần áo, nghe vậy liền đánh liều hỏi: “Tiểu thư, người thấy trong người có chỗ nào không thoải mái sao?” Nguyễn Vô Song nhìn lại gương, lại hướng bình hoa cúc tím, nói: “Không cần giúp ta cài trâm vàng đầu, thay bằng cây trâm ngọc đi!”

Tô Khinh Hồng rất nhanh liền có mặt. Theo dẫn dắt của thị nữ, xuyên qua phòng, vào tới nội thất. Tô Khinh Hồng vội ẩn theo lễ tiết hành lễ: “Thần Tô Khinh Hồng xin thỉnh an Nhị Vương Phi”. Nguyễn Vô Song cách mấy tầng sa liêm, nói: “Tô thái y, miễn lễ!” Dứt lời, tay nhẹ nhàng đưa ra ngoài.

Tô Khinh Hồng đứng lên, cúi đầu đi tới bên giường, dùng sợi chỉ buộc lên cổ tay trắng lạnh như ngọc của nàng. Nội thất còn có hai thị nữ cùng bà vú, nhìn cách ăn mặc, địa vị tương ứng cũng không thấp. Nhìn kỹ, mới phát hiện nguyên lai là hạ nhân trong Nguyễn phủ. Những thị nữ khác đứng ở rất xa cạnh cửa. Bên trong lư hương mạ vàng, một lần lại một lần khói phơ phất.

Kỳ thật bên kia bếp lò chính là gỗ đàn hương, có tác dụng ổn định tinh thần. Nhưng Tô Khinh Hồng giờ phút này lại có chút tâm hoảng ý loạn, nội sam sau lưng đã ướt đầm từ lâu.

Một lát sau, chỉ nghe thanh âm của Nguyễn Vô Song thản nhiên vang lên: “Thế nào? Tô thái y, bệnh của bốn Vương phi thật sự rất nghiêm trọng sao?” Tô Khinh Hồng vội vàng quỳ xuống tại chỗ, thưa dạ lắp bắp nói: “Vi thần. Vi thần.”

Chỉ cảm thấy sa liêm khẽ rung động, Vô Song đã xốc màn đi ra. Tô Khinh Hồng quỳ trên mặt đất, con mắt mơ hồ nhìn thấy làn váy xanh nhạt, theo bước chân của nàng mà nhẹ nhàng đong đưa. Vô Song gấp thân đỡ Tô Khinh Hồng đứng lên, cười yếu ớt mà nói: “Tô bá bá, mau mời ngồi a. Người thật sự là muốn ta tổn thọ rồi. Hai nhà Tô – Nguyễn đã nhiều năm giao thiệp, người cùng phụ thân ta lại là bằng hữu nhiều năm, từ nhỏ đã nhìn thấy Vô Song lớn lên, cần gì phải hành đại lễ chứ?” Tô Khinh Hồng nói: “Thần không dám. Quân thần thật sự là có khác biệt!”

Vô Song cười cười, lơ đãng hướng tới vú Tôn cùng đám người, khoát tay áo, ý bảo các nàng lui xuống. Lúc này nàng mới nói: “Tô bá bá, hiện tại không có người. Ngài có thể đem bệnh tình của ta nói cho ta biết không?”

Tô Khinh Hồng chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh đầm đìa, hơi hơi ngẩng mặt, chỉ thấy một trong đôi con ngươi xinh đẹp của Nguyễn Vô Song đang nhìn chính mình. Vội cup mi mắt xuống, cực hạ thấp giọng mà nói: “Nhị Vương Phi đã hoài thai. với y thuật nông cạn của thần xem thấy. ứng với. xác nhận là đã có thai hơn hai tháng.”

Không khí thực tĩnh, thực lặng, tĩnh mịch đến mức sờn cả gai ốc. Tựa hồ ngay cả tiếng gió thổi lá cây ngoài cửa sổ, phát ra thanh âm sần sật cũng có thể nghe rõ.

Trên đồ án chạm trổ có hình chim khách du xuân. Xuyên thấu qua chỗ chạm rồng, có thể thấy được một phần vườn cúc sắp tàn, trắng, vàng, hồng, giống như cầu vồng sau cơn mưa, vải sa tanh nhiều màu, thanh u lịch sự tao nhã. Tô Khinh Hồng hơi hơi nâng mắt, thấy Nguyễn Vô Song chính là đưa lưng về phía hán,

một thân quần áo lụa là xanh nhạt mềm mại, tóc búi thành một lọn, dùng một chiếc trâm ngọc hình chim phượng cài lên, tựa như sương tuyết phủ quanh.

Thật lâu sau, Nguyễn Vô Song thấy thanh âm của mình thản nhiên vang lên: “Tô bá bá. Ngài khẳng định là lầm rồi. Bốn vương phi chính là mới vào cửa hỉ, mới hoài thai hơn một tháng mà thôi. Đúng không?”

Ngữ khí cực lạnh nhạt, nhưng nghe vào tai Tô Khinh Hồng lại như vang từ chốn mộ viên lạnh lẽo, vẫn là không khỏi rùng mình. Nhiều năm hành tẩu trong hoàng thân quốc thích, đều đã ít nhiều nghe được chút gièm pha bí ẩn đủ loại: “Vâng! Vâng! Là thần nghĩ sai rồi.” Vội vàng sửa sang lại ý quan, lại hành đại lễ, nói: “Vi thần chúc mừng Nhị vương phi, chúc mừng nhị vương phi đã hoài thai hơn một tháng.”

Nguyễn Vô Song hô một tiếng lớn: “Người tới!” Mặc Trúc, Mặc Lan đã muốn đẩy cửa tiến vào. Vô Song phân phó: “Đưa mười đỉnh vàng lại đây!” Quay đầu hướng Tô Khinh Hồng ôn nhu nói: “Tô bá bá, về sau còn phải nhờ người hỗ trợ nhiều!” Tô Khinh Hồng vội đáp: “Được Nhị Vương Phi trọng dụng là may mắn của vi thần, dù là vượt thác xông vào lửa, vi thần cũng không từ nan.”

Vừa nhìn thấy Tô Khinh Hồng đi ra cửa, Nguyễn Vô Song đã ngã ngồi trên nhuyển tháp, toàn thân không một tia khí lực. Lúc này quả nhiên đã đâm lao phải theo lao. Bỗng dưng hiện ra khuôn mặt Bách Lý Hạo Triết, tinh mi lẫm liệt. Từ lúc thành thân hơn một tháng tới nay, hắn tuy rằng công vụ bận rộn, nhưng vẫn là ngày càng sắc sảo. Tuy rằng trước hôn lễ chưa từng chân chính gặp mặt, nhưng hai người ở chung cũng coi như là tương kính như tân. Hiện giờ lại đến nông nỗi này —

Vú Tôn bưng bát thuốc bổ, nhẹ nhàng đi tới, nói: “Tiểu thư, đây là thuốc bổ Tô thái y dặn uống!” Nàng nằm xuống, miễn cưỡng mà nói: “Để đó đi!” Xem ra Tô Khinh Hồng đã muốn thành tâm nguyện ý giúp nàng che giấu. Thu phục một người, phương pháp tốt nhất là tự thân tiết lộ bí mật cho hắn. Làm cho hắn hiểu thực rõ ràng, đã biết bí mật này, đã cùng chung một con đường, nếu không cùng thắng lợi chỉ có thể là người chết ta mất mạng.

Loại chuyện mang thai này, thân là tổng quản thái y viện Tô Khinh Hồng chỉ cần dùng chút thủ đoạn, có thể đem một tháng che lấp dễ dàng. Đơn giản ông ta chỉ là thuận nước đẩy thuyền mà thôi.

Mà nếu ông ta dám đối nghịch với Nguyễn Vô Song nàng, không nhìn đến hai ca ca phò mã của nàng, phụ thân đang là tể tướng đương triều, cũng phải nhìn đến đương kim Nguyễn hoàng hậu cùng thế lực của Nguyễn gia. Tô Khinh Hồng từ trước đến nay là người thông minh, hắn sao lại không hiểu đạo lý này. Một chút liên thông thôi. Như vậy là đã cho Nguyễn Vô Song nàng một cái nhân tình. Nếu nàng đoán không sai mà nói, Tô Khinh Hồng hiện giờ đã đi tìm Nhị hoàng tử Bách Lý Hạo Triết cùng với thánh thượng và hoàng hậu chúc mừng. Thần tử thông minh luôn biết thức thời lúc nào nên làm gì lúc nào không nên làm cái gì.

4. Q.1 - Chương 4

Gian phòng rộng lớn, tĩnh lặng không một tiếng động. Trừ mùi khói đàn hương còn có mùi đăng đăng nồng đậm của thuốc đông y. Nàng ngồi bật dậy, chậm rãi đi đến bên cạnh bàn, lặng lẽ nhìn bát thuốc. Nước thuốc đen nhánh đang thản nhiên tản ra nhiệt khí.

Rất nhiều hình ảnh hiện lên trong đầu Nguyễn Vô Song. Lời của bác tựa như vừa mới nói vẫn còn vang ở bên tai: “Cho dù là ở vương phủ hay tại hậu cung này, con trai là quan trọng nhất.” Nàng biết lời bác nói không sai, nếu không sinh được con trai, vô luận hiện tại phu thê có thuận hòa đến thế nào, những ngày tháng sau này vĩnh viễn sẽ bị kẻ khác khinh miệt. Phi tử trong cung tranh sủng cũng không khác thê thiếp trong phủ tranh thủ tình cảm là mấy, đều là giữ chiêu số thủ đoạn, không tới độ người chết ta sống, tuyệt đối không từ bỏ.

Thật lâu sau, nàng mới bưng bát lên, uống một hơi cạn sạch. Trong miệng toàn vị đắng ngắt. Nàng đã không có đường để đi, tiến cũng khó, mà lui cũng không được.

Cánh cửa “Chi” một tiếng bị đẩy ra, có tiếng bước chân dần dần đến gần. Nàng như trước nằm ở trên tháp ngủ, đang có chút mộng lung, còn tưởng là đám Mặc Trúc, miễn cưỡng mở miệng nói: “Chẳng phải ta đã phân phó không muốn người khác quấy rầy sao?” Nửa ngày không thấy ai lên tiếng trả lời, lúc này nàng

mới cảm thấy có chút khác thường, vội vàng quay đầu chỉ thấy Bách Lý Hạo Triết đang đứng ở bên tháp ngủ.

Chưa từng thấy hắc xuất hiện giờ này ở trong phủ, nhện không được có vài phần kinh ngạc, thế nhưng so với suy nghĩ của nàng còn lạ hơn. Chỉ thấy hắc ngồi xuống, ngăn trở động tác của nàng: “Không nên cử động, cẩn thận thân thể.” Tô Khinh Hồng quả nhiên là người thông minh, giống hệt với dự liệu của nàng, không chút sai lệch.

Nàng nhột nhạt cười, cúi đầu lên tiếng. Lúc này chính là đầu giờ chiều ngày thu, ánh nắng tà tà xuyên qua cửa sổ có hoa văn chạm rồng, ở trong phòng lan tỏa sáng ngời. Hắc một thân mặc triều phục màu đỏ chỉ thêu màu vàng, đầu đội ô sa màu tím, miệng hàm chứa ý cười mà nhìn nàng, giống như mang theo vui sướng dạt dào.

“Bà vú, dọn mấy thứ này đi” . Nguyễn Vô Song đầu cũng không quay lại mà nói, từ lúc có bầu cho tới nay, mỗi ngày đều uống đại bổ tiểu bổ không ngừng. Hiện giờ nàng chỉ cần nghe thấy mùi là cơ hồ có thể đoán ra đây là bổ gì. Vú Tôn liếc mắt một cái nhìn bát bạch ngọc trên tay thị nữ, e ngại nói: “Tiểu thư, đây là huyết yến tốt nhất mà hoàng hậu nương nương ban cho có công dụng dưỡng nhan bổ thân!” Nguyễn hoàng hậu biết Vô Song có thai liền phái nội thị sang phủ đệ, ban cho rất nhiều nhưng hươu, tổ yến, tuyết liên, toàn là những trân dược quý hiếm cùng thuốc bổ. Cũng truyền nói, nàng phải chăm sóc bản thân cho thật tốt.

Nguyễn Vô Song buông cuốn sách trên tay xuống, lười nhác mà nói: “Bưng đi, làm tốt bổn phận là tốt rồi.” Người càng ngày càng mệt mỏi, hơn nữa bây giờ là sắp vào đông, động cũng không muốn động nữa.

Bà vú khuyên nhủ: “Tiểu thư, nhiều ít cũng ăn chút. Cô nhìn mình xem thân hình đơn bạc, làm sao giống mấy người đang có bầu mấy tháng cơ chứ!” Tiểu thư ngày thường cực ít ăn thuốc bổ, chỉ ngẫu nhiên thái y kê đơn thuốc bổ cho thì cũng chỉ ăn chút ít. Cho dù mỗi ngày bà nói rách cả miệng cũng không có nửa điểm công hiệu.

Nguyễn Vô Song đỡ thất lưng được Mặc Lan dìu chậm rãi đứng dậy, nói: “Các người đều đi xuống đi!” Nàng hiện tại đã là có bầu hơn năm tháng, hiện tại thai nhi còn nhỏ, cho nên có vẻ không rõ ràng. Nhưng chung quy vẫn là cái thai phải nhỏ hơn một tháng so với thực tế, nếu không đề phòng cẩn thận, sợ là sự tình sẽ bại lộ. Uống thuốc dưỡng thai thì không ngại, nhưng thuốc bổ vẫn là cố gắng ăn rất ít. Có chút việc không thể không phòng trước. Cho dù là vì chính mình, vì gia tộc cũng đều phải cẩn thận, thật cẩn thận mới có thể lưu danh sử sách.

Trong phòng, mấy lò than đang tỏa ra mùi gỗ tùng khiến cho không khí cả phòng ấm áp như mùa xuân. Bụng càng ngày càng lớn, đến lúc ngủ cũng không thể nào yên ổn được. Mỗi ngày hắc đều ngủ ở bên cạnh, nghĩ muốn trở mình cũng không dễ dàng. Nghĩ tới trước kia khi hai tấu tấu mang thai, các ca ca tách ra ngủ riêng. Ngay cả bà vú cũng đã nói vào bên tai nàng, bình thường các quý phủ khác, nếu là thê thiếp mang thai, đều là tách ra không ngủ chung với phu quân.

Cơn buồn ngủ dần dần đánh úp lại, nàng mơ hồ mà nghĩ: “Có nên tìm cơ hội nói một chút không?” Nàng và Bách Lý Hạo Triết vẫn là tương kính như tân. Từ khi thành thân đến bây giờ, vẫn là mọi sự đều hòa thuận. Hắc ở trong triều san sẻ gánh nặng cùng lo toan với phụ hoàng, nàng thì lại ở nhà quản lý việc vặt trong phủ. Tựa như chức trách của chi nữ từ xưa tới nay, nam nhân gánh vác việc bên ngoài, nữ nhân thu xếp hoàn hảo tất cả những việc sau lưng của họ.

Chính là, giữa họ tốt cùng có bao nhiêu tình yêu nam nữ, nàng thật sự không thể nói rõ. Hắc hẳn là như người đời nói – nam tử mỹ mạo, tuấn mi lãng mải, khí độ bất phàm. Đối với nàng cũng là săn sóc tôn trọng, đối với việc của phủ đệ, từ trước tới nay cũng tôn trọng cách nàng an bài. Nhưng chung quy nàng vẫn luôn mơ hồ cảm thấy có điều gì đó không rõ ràng lắm. Có lẽ trong lòng nàng có gút mắc nên không thể cảm nhận được hết. Thái độ của nàng, có lẽ là ôn nhu, người khác nhìn vào liền cho rằng là hiền lành, nhưng nàng hiểu rõ ràng những ôn nhu này, bao hàm rất nhiều lãnh đạm cùng hững hờ.

Ánh nắng chói chang, rơi rụng khắp nơi. Cả mặt hồ giống như một chiếc gương đồng được mài bóng loáng, theo gió mà gợn sóng bốn phía, một mảnh thơ mộng. Nàng tạm dừng một chút, mắt biếc đảo qua mặt hồ, dừng lại ở hình ảnh phía đối diện trước mắt. Trong hoàng cung này, tầng tầng lớp lớp đều là đình đài lầu các.

Không biết đứng bao lâu, phía sau bỗng vang lên một thanh âm ôn hòa: “Đệ muội, thật là có nhã hứng nha!” Nguyễn Vô Song xoay người lại, thị nữ phía sau đã sớm đồng thời quỳ xuống, nàng theo quy củ mà hơi hơi cúi người hành lễ: “Đại hoàng huynh!” Hôm nay đi vấn an hoàng hậu ở Chiêu Dương điện, tiến cung nhiều lần như vậy, nhưng thật ra đây là lần đầu tiên đụng tới Bách Lý Hạo Đình.

Bách Lý Hạo Đình nhìn về phía xa xa, nói: “Nơi này âm hàn, đệ muội đang mang thai, chớ để bị cảm lạnh!” Nguyễn Vô Song cúi đầu, nói: “Đa tạ hoàng huynh quan tâm.” Lại hỏi: “Bệnh tình hoàng tẩu đã khá hơn chút nào chưa?” Đại vương phi Lưu Mạn, là chi nữ của binh bộ thượng thư, cùng Bách Lý Hạo Đình thành thân đã hai năm, thân thể vẫn không tốt, triều miên nằm trên giường bệnh, nàng cũng chỉ gặp qua một hai lần.

Bách Lý Hạo Đình nói: “Vẫn là yếu ớt như trước. Đã thử qua nhiều loại dược liệu, nhưng không thấy khá hơn”. Dừng lại một chút, giống như vô tâm mà hỏi thăm: “Nhị đệ có cùng đến không? Đệ đệ từ trước đến giờ luôn tự cao, đệ muội ghi nhớ kỹ mà để ý chút!” Hẳn tự cao ư? Nàng tựa hồ cho tới bây giờ vẫn chưa có cảm thấy, nhưng vẫn là ứng với lời dặn: “Vâng”. Nói cho cùng thường ngày nếu hấn trở lại phủ đệ, cũng hơn nửa thời gian ở thư phòng mà lo liệu công sự. Đối với nàng tựa hồ như không có quá nhiều biểu hiện.

Nàng đang muốn cáo lui, lại nghe Bách Lý Hạo Đình nói: “Đệ muội đang muốn đi thỉnh an mẫu hậu? Ta cũng đang đi đến cung của người, cùng đi đi!”

Vào đại điện của Chiêu Dương điện, Bách Lý Hạo Triết đã ở trong điện. Nguyễn hoàng hậu mặc váy phượng chất liệu bằng gấm Tô Châu, ngồi ngay ngắn ở trên tháp, thấy hai người tiến vào, ý cười kéo mở rộng mà nói: “Đình nhi cũng tới đây”

Bách Lý Hạo Triết đứng lên, thi lễ: “Đại hoàng huynh.” Toàn đại điện ngập mùi đàn hương, rất ấm áp. Một cái áo choàng gấm màu hồng vây quanh thân thể ngày càng đầy đặn, hơi hơi lộ ra da thịt tuyết trắng trên khuôn mặt, giống như ngọc quý mài dũa. Nhẹ nhàng tỏa sáng. Nguyễn Vô Song vừa tiến đến đại điện, hai cung nữ đã đi lên, giúp nàng cởi áo choàng.

Bách Lý Hạo Đình quỳ xuống hành lễ: “Nhi thần thỉnh an mẫu hậu!” Nguyễn Vô Song cũng đang chuẩn bị quỳ xuống, Nguyễn hoàng hậu liên tục xua tay: “Miễn, miễn. Chỉ cần các người trong lòng có mẫu hậu này, mẫu hậu liền an khang. Đừng ngồi xuống đi!”

Lúc này, cung nữ đã bưng khay đến đem trà dâng lên. Nguyễn hoàng hậu nhấp một ngụm, nói: “Bệnh tình Vương phi đã khá chút nào chưa?” Bách Lý Hạo Đình nói: “Bẩm mẫu hậu, mấy ngày trước đây ăn nhân sâm ngàn năm mẫu hậu ban cho, đã tốt hơn nhiều! Mạn Nhi cố nói chờ thêm mấy ngày nữa sức khỏe tốt lên liền tiến cung thỉnh an mẫu hậu!”

Nguyễn hoàng hậu ý cười dịu dàng: “Vậy là tốt rồi! Đến nửa tháng nữa sẽ là lễ mừng năm mới, đến lúc đó trong cung mở gia yến, để cho Mạn Nhi tới tiếp bà già này cùng ai gia nói chuyện phiếm một chút, giải đi buồn phiền thực tốt nha, không cần tới thỉnh an, trời đông giá rét thế này!” Bách Lý Hạo Đình liên tục đáp lời: “Vâng.”

5. Q.1 - Chương 5

Sau khi hàn huyên cùng hoàng hậu một hồi, thời điểm hai người trở lại phủ đệ sắc trời cũng đã tối, đã đến giờ dùng bữa. Tôn quản gia đi ra đón, thi lễ rồi hỏi: “Vương gia, có truyền lệnh hay không?” Hai người tuy rằng đã thành thân được nửa năm, nhưng kì thật rất ít khi cùng dùng bữa, Bách Lý Hạo Triết quay đầu liếc mắt nhìn Nguyễn Vô Song một cái, hơi chút trầm ngâm rồi nói: “Truyền lệnh đi”

Tôn quản gia vội sai bảo kẻ dưới. Bách Lý Hạo Triết đã lại nói: “Từ đây, sắp xếp dùng bữa tại Hàm Hình trai.” Hàm Hình trai ở bên phía đông của vương phủ rất gần với lầu ở của Nguyễn Vô Song. Chung quanh

Hàm Hình trai đều có hoa cỏ, bốn mùa không ngớt nở rộ. Lúc này hồng mai đang nở rộ, là một cảnh thiên nhiên tươi đẹp.

Cánh hoa khẽ đung đưa theo gió, không khí phảng phất hương hoa mai thơm ngát. Xung quanh Hàm Hình trai, chỉ cảm thấy mùi thơm ngào ngạt. Nguyễn Vô Song từ phía trong hành lang chậm rãi bước qua, sắc trời càng lúc càng tối, thị nữ cầm đèn lồng bát giác đi phía trước, một mảnh ánh sáng mờ ảo màu vàng phủ dưới chân nhưng vẫn có thể nhìn rõ được đóa hoa mẫu đơn thêu trên mũi giày, như nở rộ trên đường đi.

Bốn phía tiếng gió gào thét, nhẹ nhàng xuyên qua áo choàng mà len lỏi vào người, rất lạnh nhưng lại giống như mang theo hương vị ngọt ngào. Nàng nắm chặt lò sưởi nhỏ trên tay, thế nhưng vẫn cảm thấy lạnh, đầu ngón tay vẫn là lạnh như băng.

Thị vệ cùng chúng nha hoàn đang đứng trước cửa Hàm Hình trai, thấy nàng đến, vội hành lễ rồi giúp nàng mở cửa. Bên trong đã có sẵn lò than, một mảnh ấm áp. Hắn đang đứng phía trước cửa sổ, đã thay đổi một bộ cẩm bào màu xanh, như hoa như cỏ đứng đón gió. Theo bóng dáng đó nhìn lại có một cảm giác cô độc hiu quạnh.

Mặc Trúc cùng Mặc Lan giúp nàng cởi áo choàng xong mới lui xuống. Nguyễn Vô Song đến gần chút mới nói: “Vương gia!” Bách Lý Hạo Triết quay đầu lại, thần sắc bình thường, ôn hòa mà nói: “Đến đây, dùng bữa đi!” Trên chiếc bàn mài bóng đã bày sẵn chén đĩa, đĩa thìa, hoa quả cùng mứt cũng có mấy thứ.

Bách Lý Hạo Triết vỗ tay, người hầu ẩn theo quy củ nhà quan mà đem từng thứ từng thứ đồ ăn dâng lên. Theo thứ tự là cải trắng san hô, gà tần thuốc bắc, cá chép hấp, ... tổ yến hầm thuốc bắc, đậu phụ chiên vàng, Nguyễn Vô Song nhìn vài lần, trong lòng không khỏi gợn sóng, đây đúng là những món ăn mà nàng thích nhất khi còn ở phủ Tế tướng.

Nàng chọn món gà tần, ném thử một chút, thế nhưng hương vị vẫn giống y như trước đây ở phủ Tế tướng. Nàng kinh ngạc mà ngẩng đầu, chỉ thấy Bách Lý Hạo Triết cũng đang nhìn nàng, bốn mắt nhìn nhau, đáy mắt hắn đen láy như ngọc lưu ly, một mảnh trong sáng, sâu không thấy đáy.

Bách Lý Hạo Triết mỉm cười: “Ăn nhiều một chút! Tay nghề của Lương sư phụ quả là danh bất hư truyền!” Kinh ngạc trong lòng Nguyễn Vô Song cuối cùng cũng có đáp án. Những lời này của hắn là có ý gì? Chính là hắn làm thế nào có thể đem Lương Bính từ vương phủ tới đây? Cha mẹ có biết không? Chẳng lẽ là vì hắn thấy mấy ngày nay nàng nôn nghén quá độ, cơ hồ là không muốn ăn gì. Nhưng rõ ràng thời gian hắn ở trong phủ là rất ít a

Nàng vẫn là thản nhiên cười, nói: “Tay nghề cao siêu gì đó đều là giả thôi. Chẳng qua là Vô Song từ nhỏ đã ăn như vậy, cho nên trở thành thói quen.” Khi nói chuyện, gấp một miếng cá hấp đưa tới bát của hắn. Ngẩng đầu, nói: “Vương gia cũng ném thử chút xem!” Chỉ thấy hắn cười, giơ đĩa gấp lấy, cho vào miệng, ném thử.

Tuy rằng cửa sổ đã đóng chặt, nhưng vẫn có chút gió lạnh len vào, trong phòng không thấp lô hương mà là hương hoa mai thanh đậm thản nhiên. Hai người lặng im không nói gì. Nguyễn Vô Song tuy chỉ ném qua mấy miếng, cũng đã không muốn ăn nữa, nhưng chung quy là so với ngày thường đã ăn nhiều lắm. Thấy có món mứt mơ hoa hồng, liền cầm lên ăn. Rất chua! Nàng nhin không được mà nhíu mày. Nhưng cực thích hương vị này! Nghe mẫu thân nói nữ nhân mang thai bình thường đều thích ăn chua. Nếu như ngày thường chua như vậy chỉ sợ là cũng khiến người ta sợ muốn chết.

Bách Lý Hạo Triết nhấp một ngụm rượu, ngẩng đầu nhìn thấy bộ dáng nhíu mày của nàng, cho tới giờ đều chỉ thấy nàng tao nhã đoan trang, không thể tưởng được nàng lại có vẻ mặt đáng yêu như thế, trong lòng có chút rung động, chưa kịp nghĩ đã thốt ra lời: “Rất chua sao?” “Vô nghĩa, đương nhiên là chua rồi!” Nàng trong lòng nói, nhưng vẫn là dùng tay áo che miệng, ôn nhu mà nói: “Đúng là hơi chua.”

Hắn cũng lấy một miếng, dùng sức nuốt xuống, thần sắc không đổi mà gật gật đầu: “Đúng là hơi chua thật!” Nguyễn Vô Song nhìn thấy hắn ần ần, mặt không đổi sắc, bỗng nhiên trong nháy mắt cảm thấy hắn rất giống một hài nhi bướng bỉnh, có điểm muốn cười lại không thể cười, chỉ có thể nhin xuống. Bách Lý Hạo Triết đem rượu một hơi uống cạn, trôi đi tất cả vị chua trong miệng. Ngón tay bắt đầu thường thức chén bạch ngọc tinh xảo, ánh mắt tựa hồ có một tia mê hoặc: “Mới trước đây khi còn chơi đùa cùng đại ca. Khi đó, hậu viện có mấy cây dương mai (mơ) lớn. Tối mùa hè, dương mai đều chín, đại ca liền mang ta đi hái

quả chúng ta hai người đi hái, ở trên cây ăn Đại ca luôn ăn trước, làm bộ như rất ngon, sau đó gọt ta ăn. Kỳ thật quả còn chưa có chín hẳn, tất nhiên là vừa chua vừa chát rồi, chính là khi đó còn nhỏ quá, đâu có hiểu được đạo lý này.” trong giọng nói có vài tia tiếc hận cùng phiền muộn.

Nguyễn Vô Song lặng nghe, trong đầu nghĩ tới ngày còn nhỏ. Bởi vì phụ thân đến trung niên mới có con gái, trước đó đều là hai đứa con trai, bởi vậy từ nhỏ đã sủng nãi tận trời. Mà đại ca cùng nhị ca lại hơn nãi thiết nhiều tuổi, lúc nãi còn nhỏ thì hai người kia đều đã trưởng thành, đem muội muội là nãi yêu thương cưng chiều như con gái. Làm gì có chuyện cùng nhau chơi đùa, trong trí nhớ của nãi cũng là một đám nha hoàn, thị nữ vây quanh cho tới lúc lớn lên.

Mà lúc Bách Lý Hạo Triết còn đang quần tã, mẫu thân đã nhiễm bệnh qua đời. Tuy nói là cho làm con thừa tự của bác, nhưng thật ra thể nào cũng không so được với mẫu thân đứt ruột sinh ra. Huống chi, nghe nói bác khi còn trẻ xinh đẹp như hoa, nhưng tính tình so với hiện tại còn cứng rắn hơn. Phủ thái tử năm đó, cũng thế thiếp đẹp như tiên, không thể thiếu được những màn tranh giành tình cảm. Rốt cuộc bác đặt bao nhiêu tâm tư ở Bách Lý Hạo Đình cùng Bách Lý Hạo Triết cũng chỉ có bác tự mình hiểu rõ.

Bách Lý Hạo Triết ngửa đầu đem chén rượu mới rót đầy uống một hơi cạn sạch, lại liên tiếp uống liền mấy chén, chậm rãi đứng lên, đi đến bên cửa sổ, dùng sức đẩy cửa sổ ra. Một trận hàn phong ập vào, làm cho tà áo hần bay phấp phất. Nguyễn Vô Song chậm rãi đỡ thắt lưng đứng lên, nói: “Vương gia, đã khuya rồi, nghỉ ngơi sớm một chút đi!”

Bách Lý Hạo Triết vỗ vỗ tay, thị nữ đẩy cửa mà vào. Hắn không quay đầu lại, phân phó: “Đưa Vương phi trở về phòng!” Mặc Trúc và Mặc Lan tiến vào, giúp Nguyễn Vô Song khoác áo choàng, lại đưa tới một lò sưởi cầm tay. Nguyễn Vô Song bước ra cửa, vừa quay đầu lại, Bách Lý Hạo Triết vẫn còn đứng ở cửa sổ đón gió, giống như lúc nãi tới, cảm giác cô độc hiu quạnh vẫn quanh quẩn trong lòng....

Nam Thánh Gia thứ hai mươi mốt, ngày hội nguyên tiêu – mười lăm tháng giêng.

Trong cung truyền đến tin tức, Thục phi bị biếm nhập lãnh cung. Ngoài ra, Bách Lý Hạo Vũ bị phong làm Linh Nam vương, ban thưởng đất phong là Vân Nam Quảng Tây. Trên danh nghĩa tuy là phong vương, nhưng mọi người đều biết Bách Lý Hạo Vũ danh đã tận, từ đây cũng vô duyên với ngôi vị hoàng đế.

Bách Lý Hạo Triết một đêm chưa quay về, tới buổi chiều ngày hôm sau mới trở về phòng. Nãi tay cầm sách bộ đáng suy tư, đang giải cờ. Than ôi tỏa khói nhẹ lượn lờ, trong phòng tràn ngập vẻ lo lắng. Dương quang sau giờ ngọ, xuyên qua đồ án chạm trổ chim khách du xuân, tà tà tiến vào, chao đảo trên sa liêm, dừng dưới mặt thảm.

Hắn giống như cực kỳ mệt mỏi, vén rèm mà vào. Mà nãi chính là cụp mắt mãi suy nghĩ, những chùm sáng le lói ngoài cửa sổ hắt ngược dừng ở trên bàn cờ. Chiều sáng ngón tay tuyết trắng tựa như ngọc Ba Tư tiến cống của nãi, oánh nhuận sáng ngời. Nắm lấy quân cờ đen bóng, nhấn mày nhắm mắt suy nghĩ, tựa hồ là cũng không có nhìn thấy hắn tiến vào. Mái tóc đen bóng được búi lên bằng một chiếc trâm ngọc phỉ thúy, nhìn còn không bằng một chiếc trâm có tua rua bình thường. Nhưng lại có chút ý nhị khác.

Hắn chậm rãi đến gần, trong phòng không có lò hương. Có lẽ là do hắn tiến tới gần hương hoa nhài trên người nãi đã lắng lặng ủa tới. Nãi ngồi dưới tầng sáng màu vàng, trầm tĩnh tỏa sáng tựa như ngọc lưu ly. Cây chống đỡ trong lòng hắn thế nhưng bang một cái chậm rãi đổ vỡ, giống như về với nơi an tâm, một mảnh yên lặng tường cùng.

Nguyễn Vô Song chỉ nghe thấy thanh âm trầm thấp của hắn vang lên: “Đánh ở đây!” giật mình quay đầu liền thấy Bách Lý Hạo Triết đang đứng ở bên người, hai mắt xa xăm như bầu trời xanh thẳm mà nhìn nãi. Triều phục đồ thẩm, tú kim thêu hình mãng xà dưới ánh sáng sắc sỡ chói lóa, giống như ý cười của hắn, nhưng lại khiến người ta đầu vầng mắt hoa.

Hắn bốc một quân cờ trắng từ trên bàn cờ lên. Nãi có chút kinh hãi, không thể ngờ được hắn thế nhưng cũng không nói sai. Trên mặt mặc dù luôn là ý cười ôn hòa trầm tĩnh, nhưng ra tay chưa từng lưu tình. Nãi ngơ ngẩn suy tư, nâng cổ tay áo bằng lông chồn lên lộ ra một nốt ruồi đen lác Tận đến khi bóng đêm buông xuống, ván cờ vẫn ở thế giằng co, hai người như trước bắt phân thắng bại.

Thừa dịp hắn đang trầm tư, nãi nâng mắt lên tranh thủ nhìn hắn, chỉ thấy đáy mắt hắn có một mạt xanh thẳm thần nhiên. Một ngày một đêm hôm qua, trong cung tranh đấu gay gắt, theo như tin tức từ trong đó

truyền ra đến tới tai nàng, Thục phi tự ý xông vào tấm cung của Cảnh Nhân đế, thỉnh cầu Cảnh Nhân đế sắc phong Bách Lý Hạo Vũ làm hoàng thái tử. Cảnh Nhân đế không nghe, Thục phi liền thông đồng với cấm quân của tấm cung, bức Cảnh Nhân Đế phải thỏa hiệp.

Từ khi giao mùa thu đông năm ngoái Cảnh Nhân đế vẫn triển miên trên giường bệnh. Thái y viện cũng vô phương cứu chữa đành phải bó tay. Đêm trừ tịch không lộ diện tại gia yến, bệnh tình khẳng định là không nhẹ. Thục phi vốn dựa vào công phu trên giường mà được sủng ái, từ khi Cảnh Nhân đế sinh bệnh về sau, nàng ta cũng đành vắng vẻ cửa cung, ân sủng mất. Đối mặt với việc trong triều đại hoàng tử cùng nhị hoàng tử ngày càng củng cố thế lực, thật sự đã không thể chờ được đến khi hoàng đế băng hà, nếu không tuyệt đối sẽ không thể hành động thiếu suy nghĩ như vậy.

Thục phi từ trước tới giờ luôn bất hòa với hoàng hậu. Nếu Cảnh Nhân đế băng hà, di chiếu không có truyền ngôi cho con trai của nàng ta Bách Lý Hạo Vũ mà nói, nàng ta nhất định không có kết cục tốt gì. Bởi vì cho dù là đại hoàng tử Bách Lý Hạo Đình hay vẫn là nhị hoàng tử Bách Lý Hạo Triết kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước, vị trí của Nguyễn hoàng hậu đều là càng được củng cố hơn. Mà nàng ta, nếu may mắn, sẽ được phong là thái phi, cả đời ở dưới Nguyễn hoàng hậu, kéo dài hơi tàn. Mà không may thì có thể bị chôn cùng. Cho nên nàng ta không thể giống Nguyễn hoàng hậu, lấy bất biến ứng vạn biến.

Tiếng Mặc Trúc cách mấy tầng sa liềm vang lên: “Vương gia, đến thời gian dùng bữa rồi. Đã truyền lệnh chưa ạ?” Bọn nha đầu thị nữ đều nghiêm cẩn tuân thủ quy củ, chỉ cần Bách Lý Hạo Triết ở trong phòng, chưa bao giờ tự tiện bước vào.

Bách Lý Hạo Triết ngẩng đầu, nhìn Nguyễn Vô Song, tựa hồ đang chờ nghe ý kiến của nàng. Nàng thuận thế đỡ thất lưng mỗi mệ, miễn cưỡng nói: “Truyền đi!” Một ngày một đêm không được ngủ ngon, lại chơi vài canh giờ, người cũng mệt mỏi.

Bọn thị nữ lúc này mới tiến vào, chầm vào bên trong mấy cây nến đỏ, lại chậm rãi mà lui ra ngoài. Nàng quay đầu, nhìn triều phục trên người hần. Lấy ra một kiện cấm bào, muốn hầu hạ hần thay quần áo. Nàng cúi đầu giúp hần cởi nút áo, ở gần bên hần, có thể ngửi thấy mùi xạ hương quen thuộc. Tuy rằng đã thành thân hơn nửa năm, nhưng ban ngày thân cận hầu như là không có, nàng càng muốn mau mau một chút, tay lại càng luống cuống, nửa ngày cũng không cởi được một nút áo.

Bọn thị nữ bên ngoài qua lại, mở lấp đây, ngẫu nhiên sẽ có một hai tiếng va chạm thanh thúy xuyên thấu tầng tầng sa liềm mà truyền vào. Hần cũng rất thích thấy bộ dáng mất tự nhiên của nàng bây giờ, trên đầu nàng cài một chiếc trâm ngọc phượng hoàng, khẽ rút một cái, mái tóc đen bóng như thác nước đổ trút xuống. Nàng ngẩn người, lúc này mới ngẩng đầu lên, chỉ thấy con ngươi của hần thâm trầm như bóng đêm, mà mặt hần càng lúc càng lớn. . . .

Môi hần từ từ dán lên trán của nàng, nhiệt độ ấm nóng chậm rãi truyền tới. Sau đó, hần chậm rãi cúi người xuống, cánh môi thật rất nhẹ mà chảy xuống dưới, khoe mắt, vành tai, chóp mũi, môi. . .

Nàng thở không được liền đẩy hần ra, vừa quay đầu, cảm thấy có vài sợi tóc bị cuốn lấy, hần cũng đã phát hiện ra, cúi đầu nhìn thấy, không khỏi giật mình, thế nhưng nút thắt trên triều phục đang dây dưa cùng một chỗ với tóc của nàng. .

Nguyễn Vô Song thấy tay hần گیر lại đây, kéo tay nàng vòng quanh thất lưng tinh tráng của hần. Hần cúi đầu giúp nàng gỡ mấy sợi tóc đang quấn quýt quanh nút áo. Tình cảnh này kiểu diễm mà có vẻ ám muội khó nói thành lời. Nàng càng thở dốc, chỉ cảm thấy mặt đã nóng đỏ như bị lửa thiêu.

Xuyên qua tầng tầng sa liềm nhìn ra bên ngoài, sắc trời đã tối đen, bên trong nến đỏ thấp sáng tỏ như ban ngày. Bóng hình thân mật của nàng và hần kéo dài trên mặt đất, chồng chất ở một mảnh sáng mờ lung.

Bọn thị nữ đã dọn xong bát đĩa. Ngẫu nhiên nhấc mắt, nhìn qua tầng tầng lớp lớp sa liềm liền thấy hình ảnh một đôi đang ôm nhau thân mật. Liền nói đuôi nhau mà ra, ở ngoài cửa khoanh tay đợi mệnh.

6. Q.1 - Chương 6

Bên hàng liễu xanh xanh cạnh bờ ao là những luống hoa hoa cẩm tú. Gió thổi hiu hiu, lá liễu như sóng nước phát phơ. Nguyễn hoàng hậu đứng trên Cửu Khúc Kiều dặn dò: “Ngày hôm qua Tô thái y đã bẩm

báo với ai gia, nói rằng con an dưỡng tốt, nên có thể sinh sớm vài ngày.” Nguyễn Vô Song nhận lấy chén trà bằng bạch ngọc từ tay thị nữ, tao nhã đưa lên miệng nhấp một ngụm, thưởng thức hương thơm. Không hổ danh là trà Long Tĩnh, nước trà xanh như ngọc bích, chén trà lại được làm từ bạch ngọc, càng tôn lên vẻ đẹp dạt dào.

Nàng cười khê: “Nhờ phúc khí của bác, với bác Tô thái y một lòng trung thành, tất nhiên sẽ tận tâm tận lực với Vô Song, chiếu cố nhiều hơn.” Tô Khinh Hồng từ một thái ý bình thường, dần dần có thể vươn lên làm người đứng đầu của thái y viện, đương nhiên không thể thiếu chỗ dựa là Nguyễn hoàng hậu. Vả lại, trong hoàng cung này, bên cạnh hoàng hậu quả thật rất cần một người tinh thông y thuật. Nguyễn hoàng hậu mỉm cười, chiếc trâm phượng trên đầu cũng khê rung theo: “Mới hơn bảy tháng mà trông bụng của con so với năm đó ai gia mang thai Minh Oanh và Minh Yến có lớn hơn một chút, chắc chắn là một tiểu tử mũm mĩm đây.”

Tay Nguyễn Vô Song khê run, nước trà trong chén liền sánh ra ngoài, tay nàng cảm thấy nóng rất. Lúc này, có một nội thị đi tới bẩm báo: “Hoàng hậu nương nương, đại hoàng tử cầu kiến!” Nguyễn hoàng hậu gạt đầu, thả vụn thức ăn xuống ao cho cá, nhìn đám cá dưới hồ tranh ăn, dừng lại một chút mới nói: “Truyền vào!”

Bách Lý Hạo Đình mặc triều phục đi vào, phong thái tao nhã, thông dong. Cách vài bước, hướng Nguyễn hoàng hậu quỳ gối hành lễ: “Vi thần thỉnh an mẫu hậu!” Nguyễn hoàng hậu khê cười nói: “Miễn lễ, đã đi thăm phụ hoàng con chưa?” Bách Lý Hạo Đình liếc nhìn Vô Song một cái, ôn hoà mà trả lời: “Khởi bẩm mẫu hậu nhi thần đã ghé qua Thừa Kiền điện.” Thừa Kiền điện là tấm cung của hoàng đế qua các triều đại. Bách Lý Hạo Đình quay đầu nói: “Đệ muội đã ở đây rồi nha!” Vô Song chống tay vào thắt lưng đứng lên, chuẩn bị hành lễ, Bách Lý Hạo Đình cười nói: “Miễn lễ! Miễn lễ! Đệ muội đừng làm như người xa lạ! Vi huynh còn muốn chúc mừng đệ muội, sớm sinh quý tử!”

Vô Song thản nhiên nói: “Tạ ơn hoàng huynh!” Từ khi Bách Lý Hạo Vũ được phong Vương, dời ra ngoài Vương phủ xong, thế cục trong triều càng ngày càng sáng tỏ, phân ra làm hai phe một theo đại hoàng tử Bách Lý Hạo Đình, một theo nhị hoàng tử Bách Lý Hạo Triết. Mà thế đối đầu như nước với lửa, không ngừng tranh đấu gay gắt. Bên trong ý cười chúc mừng của hắn ta, có mấy phần là thực, sợ chỉ có mình hắn là biết được.

Không biết vì sao, trong lòng nàng cảm thấy có cái gì không đúng. Giống như có gì đó bàng hoàng, hỗn loạn không rõ từ đáy lòng dâng lên nổi lên. Trên ghế đá được phủ một lớp tơ lụa màu vàng thêu điểm đỏ, mềm mại mà ấm áp, nhưng Nguyễn Vô Song ngồi trên đó, lại như đang ngồi trên băng mỏng. Bách Lý Hạo Đình cười cười chăm chú nhìn nàng, nhưng lại làm cho nàng cảm thấy bối rối. Đáy lòng mong lung, có chút sợ hãi.

Nguyễn hoàng hậu nhìn bóng dáng Bách Lý Hạo Đình rời đi, phất tay cho tùy tùng lui ra, ngồi xuống, chậm rãi nói: “Vô Song, vị trí thái tử chỉ có một, liên quan đến hưng suy sau này của Nguyễn gia – hiện giờ thế cục đã rõ ràng, những hoàng tử khác đã hết hi vọng. Có thể kế thừa ngôi vị, chỉ có thể là Bách Lý Hạo Đình và Triết nhi hai đứa nó mà thôi. Đối với việc này con thấy thế nào? Bác muốn nghe ý kiến của con.” Vô Song nhìn đàn cá trong ao đang tranh giành thức ăn: “Bác, việc đã đến nước này, tránh cũng không thể tránh. Nếu lần này Hạo Triết không thể trở thành thái tử, kế thừa hoàng vị, đến lúc đó cũng chỉ có thể lâm vào thế người là dao thót ta là thịt bò.” Xưa nay chuyện tranh đoạt ngôi vị, đều là cốt nhục tương tàn. Bách Lý Hạo Triết nếu bị thua, thì cả Nguyễn gia cũng sẽ bị suy tàn. Thật sự là không còn đường lui.

Nguyễn hoàng hậu quay đầu, nhìn chăm chăm về phía trước, tựa hồ đang suy nghĩ chuyện gì đó. Thật lâu sau, bà bỗng nhiên bật cười, chua chát nói: “Vô Song, bác nói thật cho con biết. Kỳ thật Triết nhi không cần hao tâm tổn trí biểu hiện trước mặt hoàng thượng. Tâm tư của hoàng thượng, ta sớm đã đoán được, người sẽ không truyền ngôi cho Triết nhi. Nếu người muốn cho Triết nhi kế vị, thì sẽ không đem con chỉ hôn cho nó.”

Nguyễn Vô Song khó hiểu nhìn bà, một lúc sau mới mơ hồ hiểu ra, cả kinh nói: “Bác . . .” Nguyễn hoàng hậu cười thê lương, nhưng lại không có nửa điểm ung dung như ngày thường: “Bách tính trong thiên hạ đều cho rằng hoàng hậu chỉ dưới một người trên vạn người, nhưng khổ sở bên trong có ai biết đến Hoàng đế chính là hoàng đế, hắn không chỉ là phu quân của người. Hắn ngồi trên long ý, chiếc ghế quý giá nhất trong thiên hạ, chính là long ý của thiên tử, kỳ thật, ngồi trên đó, bốn phía đều không có người thân cận,

rốt cuộc là thoải mái hay không thoải mái, cũng chỉ có hoàng đế là người biết rõ nhất . . . Mà một người cũng không thể dựa vào! Đúng vậy, hoàng đế có thể dựa vào ai? Hoàng đế cần nhờ ai? Hoàng đế không thể dựa vào, ai cũng không thể dựa vào. Không ai đáng tin cậy hết, cho nên hẳn chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình!”

“Con có biết tại sao bác chỉ sinh được Minh Oanh và Minh Yến, mấy chục năm sau cũng không thể sinh tiếp không. Đó là bởi vì hoàng đế không cho. Chỉ cần ông ta không cho, nữ tử trong hậu cung ai có thể mang thai? Cho dù có hoài thai, hậu cung cũng có biện pháp làm cho người đó không thể sinh ra . . .” Nguyễn hoàng hậu bình tĩnh nhìn xa xa, bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn Nguyễn Vô Song, mang theo nồng đậm bi ai: “Biết không? Vô Song, đây là hậu cung, đây là vận mệnh của nữ nhân trong hậu cung.”

Thời điểm bác sinh Minh Oanh và Minh Yến tỷ tỷ là khi bác còn làm Vương phi. Sau khi bác vào Chiêu Dương điện, trong hai mươi năm, đích xác không có truyền ra ngoài tin tức mang thai nữa. Thân thể và tuổi tác của bác, đều không phải không thể mang thai được nữa, hóa ra là do hoàng đế cố tình. Trách sao trước kia phụ thân thường nói, vinh hoa phú quý tựa như mây khói. Xem ra việc này phụ thân sớm đã biết được. Cho nên không muốn để nàng có liên quan đến hoàng thất, cố ý cự lại hoàng đế chỉ hôn.

“Nguyễn gia chúng ta thế lớn lại nắm giữ binh quyền, tuy rằng trong triều có thượng thư bộ binh, nhưng bất quá chỉ là hư danh, từ khi triều đình dựng nước tới nay, Nguyễn gia đều là trợ thủ đắc lực của hoàng đế. Năm đó hoàng thượng thỉnh cầu tiên hoàng đem ta ban hôn cho hẳn, đơn giản là muốn mượn quyền thế của Nguyễn gia mà thôi. Sau đó, hẳn như ý nguyện lên làm hoàng đế, hẳn sủng ái ta, chỉ là để cho người đời nhìn vào. Vô số châu báu tơ lụa, là đồ cống nạp, hẳn đều hạ lệnh đem đến Chiêu Dương điện cho ta chọn trước, sau đó mới đưa vào quốc khố hoặc thưởng cho các phi tần khác. Nhưng hẳn chính là không chịu để cho ta mang thai lần nữa. Bởi vì hẳn sợ hãi . . . sợ thế lực của Nguyễn gia chúng ta . . . nước có thể đẩy thuyền, cũng có thể lật thuyền a . . .”

Đáy lòng Nguyễn Vô Song như có ngàn băng bao phủ, hóa ra đây gọi là ân ái. Nếu không phải hôm nay bác nói cho nàng biết, nàng vẫn còn nghĩ rằng hoàng đế thật lòng sủng ái bác. Nhưng hoàng đế rốt cục vẫn là hoàng đế, tái sủng cũng chỉ là để che mắt người đời thôi. Lòng người, rốt cuộc lâu ngày cũng phải lờ ra.

“Cho nên khi hoàng thượng đem con chỉ hôn cho Triết nhi cũng có nghĩa người đã suy tính kỹ lưỡng rồi, người muốn truyền ngôi cho Bách Lý Hạo Đình. Nhiều năm trôi qua như vậy, hoàng thượng vẫn là nhớ mãi không quên mẹ của nó . . . Âu Tinh Chi!” Ba chữ cuối cùng, tuy rằng vẫn đều đều nói ra, nhưng mà hận ý giống như đáy hồ bị đóng băng ngàn năm. Chuyện cũ nhiều năm rồi, nhưng vẫn như ngày hôm qua, rõ ràng ở trước mắt.

Nguyễn hoàng hậu bỗng nhiên nở nụ cười kiêu mị, nhìn vào mắt Vô Song, cảm thấy thật tao nhã: “Bởi vậy, thế lực Nguyễn gia chúng ta không có khả năng có thể uy hiếp đến ngôi vị hoàng đế. Hoàng thượng cũng có thể lấy lại chút công đạo cho người mà mình nhớ mãi không quên kia. Đây là một mưu kế lưỡng toàn đến cỡ nào a . . . ha ha . . . ha ha . . . ha ha . . . chỉ tiếc, ta sẽ không để cho hoàng thượng được toại nguyện. Vài chục năm qua . . . ta nghĩ rằng hẳn đã quên, cho rằng ta cũng giống hẳn đối đãi với Bách Lý Hạo Đình rất tốt. Đáng tiếc, thật đáng tiếc . . .”

Bách Lý Hạo Triết tới cửa, thị nữ đang khoanh tay đứng liên xoay xoay quỳ xuống hành lễ. Hẳn hơi hơi khoát tay có ý ngăn lại. Chậm rãi từ ngoại thất tiến vào nội thất, lặng yên không một tiếng động vén lên tầng tầng sa liêm. Bên trong có đốt tử đàn hương, khói sương từ huân lô dâng lên, bay bổng lả lướt, tựa như sương mù.

Nàng đang nhắm mắt dưỡng thần, lông mi dài như cánh bướm hơi hơi hớp động trên khuôn mặt tuyết trắng như ngọc. Hồi tưởng lại những lời bác vừa nói, trong lòng ẩn chứa biết bao bi ai. Năm xưa, bác xinh đẹp là vậy, bao nhiêu danh môn công tử, thâm thương thâm mến. Nhưng tiên đế lại chỉ hôn, năm ấy bác mới 15 tuổi đã gia nhập vào hoàng gia. Mấy chục năm trôi qua, mọi người đều hâm mộ, hóa ra cũng chỉ như vậy mà thôi.

Vậy còn Bách Lý Hạo Triết thì sao? Vì sao hẳn lại lấy nàng? Hay cũng giống như đương kim hoàng thượng, muốn lợi dụng thế lực Nguyễn gia? Như vậy ư . . . những ngày qua, Bách Lý Hạo Triết ôn nhu dịu dàng, cũng chỉ là diễn kịch thôi sao? Nàng bất giác rung mình một cái.

Bỗng dưng, cảm giác được có người cực kỳ dịu dàng giúp nàng kéo chăn lên, động tác rất nhẹ nhàng, nhưng

vẫn kinh động đến nàng. Vô Song hơi hơi mở mắt, chỉ thấy hắc đang đứng trước mặt, thấy nàng tỉnh dậy, khẽ mỉm cười, cúi đầu nói: “Làm nàng thức giấc ư?” Kỳ thật thời điểm hắc mỉm cười, rất đẹp, bên má phải dường như có một cái má lúm nhỏ, làm dịu đi khí thế của hắc. Đáng tiếc, hắc rất ít cười. Tuy rằng lúc đứng trước mặt nàng, thực ôn nhu, thực dịu dàng. Nhưng nàng luôn mơ hồ cảm thấy một sự cô đơn nói không nên lời.

Nàng chậm rãi lắc lắc đầu: “Không có!” Bỗng nhiên cảm thấy hắc có chút là lạ. Thứ nhất, bây giờ là giờ Ngọ, hắc từ trước tới nay không có hơi phủ sớm như vậy. Thứ hai, thần sắc hắc dường như cực kỳ mệt mỏi. Hắc nhẹ nhàng cởi giày, cũng nằm lên giường, ngay bên cạnh nàng. Một tay đặt trên bụng nàng, nhẹ nhàng vuốt ve. Lòng Nguyễn Vô Song như có ngàn vạn con kiến bò, khó chịu tới cực điểm. Giây dụa định đứng lên.

Chỉ nghe một âm thanh trầm thấp vang lên: “Không nên cử động. Nằm cùng ta một lúc thôi.” Lòng nàng mềm nhũn, thôi không giãy dụa. Một hồi lâu sau, hai người cũng không nói chuyện, trong phòng lặng lẽ, chỉ có mùi hương trong không trung chậm rãi phiêu dăng.

Nàng rõ ràng ngửi được trên người hắc truyền đến một mùi hương, là một loại xạ hương chỉ thấy trên người hắc. Không biết vì sao, mí mắt dần nặng xuống . . .

7. Q.1 - Chương 7

Tô Khinh Hồng ngồi trên ghế, cúi người bắt mạch cho Nguyễn Vô Song. Vừa mới chạm vào tay nàng, sắc mặt đã thay đổi. Trên mặt ông bày ra biểu tình khó tin, sau một lúc lâu cũng không nói gì. Chỉ ngừng lại một chút, rồi lại yên lặng lắng nghe.

Thật lâu sau, không khí gần như yên lặng trở lại. Thanh âm của Nguyễn Vô Song từ phía sau rèm truyền ra: “Tô thái y?” Tô Khinh Hồng lúc này mới buông tay, đứng dậy, khom người trả lời: “Nhị Vương phi, thần có một việc . . . có một việc muốn thỉnh giáo Vương phi . . .”

Nguyễn Vô Song cảm thấy có chuyện gì không bình thường, chậm rãi chống tay vào thắt lưng, đứng lên. Mặc Trúc đỡ lấy nàng, còn Mặc Lan thì cuốn màn lên. Tô Khinh Hồng cảm thấy có mùi hương là lạ thoảng lại đây, đầu càng cúi thấp hơn.

Nguyễn Vô Song thản nhiên nói: “Tô thái y, xin cứ hỏi?” Tô Khinh Hồng nhìn Mặc Trúc, Mặc Lan liếc mắt một cái, không có mở miệng. Nguyễn Vô Song hiểu ý tứ của ông, chỉ nói: “Tô bá bá, mời nói đi. Mặc Trúc và Mặc Lan không phải người ngoài, không cần phải kiêng kị!”

Tô Khinh Hồng lúc này mới mở lời hỏi: “Nhị Vương phi gần đây có dùng qua chút thuốc bổ nào của phiên bang tiến cống hoặc thảo dược nào không?” Nguyễn Vô Song hơi hơi nâng mắt, nhìn kỹ vẻ mặt của ông ta, cân nhắc ý tứ trong lời nói của ông ta, hơn nửa ngày mới chậm rãi lắc đầu: “Không có!” Những loại thuốc bổ và thảo dược từ trước đến nay nàng dùng đều do ông ta mang tới, thứ nhất là để an thai, thứ hai là vì để cho bụng của mình không quá lớn cho nên không cần thiết phải phiên toái như vậy.

Tô Khinh Hồng nhíu nhíu mày, không thể lý giải được: “Vậy thì vì sao lại như thế này?” Nguyễn Vô Song quay đầu, ý bảo Mặc Trúc và Mặc Lan lui ra. Lúc này mới mở miệng nói: “Có chuyện gì sao?”

Tô Khinh Hồng bắt đầu nói: “Thần vừa mới bắt mạch cho Vương phi, phát hiện ra mạch tượng của Vương phi rất kỳ lạ. Nghĩ đến việc thần đã dùng được để an thai, theo đạo lý mà nói, trung tuần tháng sau Vương phi sẽ lâm bồn. Nhưng mạch tượng lại cho thấy Vương phi sẽ sinh muộn thêm mấy ngày nữa.” Nguyễn Vô Song hiểu được ý tứ của ông, vốn nàng mượn y thuật của ông ta và thể lực trong thái y viện để che giấu ngày sinh thực sự của hài nhi. Tô Khinh Hồng dùng hết toàn bộ biện pháp, cũng chỉ có thể tuyên bố ra bên ngoài do nàng điều dưỡng tốt, nên sẽ sinh non vài ngày. Nhưng lúc này hội chẩn ra việc sinh muộn, thật ra đối với nàng lại là chuyện tốt. Như vậy cũng không lo lắng Bách Lý Hạo Triết sẽ nghi ngờ, cũng không phải nhọc lòng nghĩ cách tuyên bố ra bên ngoài việc sinh non. Dù sao theo y thuật, hài tử sinh non so với hài tử đủ ngày đủ tháng vẫn có sự khác biệt. Người có kinh nghiệm, nghe nói chỉ cần liếc mắt một cái có thể nhận ra.

Nhưng vì sao lại như vậy? Nguyễn Vô Song ngẩng đầu, vẫn thong dong như bình thường, ánh mắt lộ ra vẻ thăm dò nhìn Tô Khinh Hồng, giống như đang tìm đáp án. Tô Khinh Hồng thấp giọng nói: “Thần có nghe nói ở Tây Vực có một loại kỳ dược, có thể trì hoãn sự phát triển của thai nhi, mà không làm tổn hại đến hài tử . . . nhưng thần cũng chỉ nghe sư phụ vô tình nhắc tới vài chục năm trước. . . Nghe nói ở Tây Vực cũng cực hiếm, người có thể nhận biết lại không nhiều. Cho nên cụ thể là loại thảo dược gì, thần cũng chưa từng gặp qua.”

Nguyễn Vô Song gật gật đầu, đẩy lòng lại kinh ngạc vô cùng. Hóa ra trên đời còn có một loại dược vật như vậy. Chỉ là chuyện này lại vô tình xảy ra với chính nàng? Vậy là có người cố ý làm? Nếu là cố ý, thì người đó tài giỏi đến mức nào, có thể qua được đội ngũ gác cổng thâm nghiêm của phủ Nhị hoàng tử để bỏ thuốc? Hiện tại, hai phe Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử xung khắc như nước với lửa, nếu muốn đột nhập vào phủ của Nhị hoàng tử, chỉ sợ còn khó hơn lên trời đi! Hơn nữa, nếu là có người hạ dược nàng, vậy sao không trực tiếp hạ độc Bách Lý Hạo Triết, như vậy có phải sẽ tốt hơn không.

Nàng áp chế những suy đoán trong lòng, hỏi: “Vậy loại thảo dược này có chỗ nào đặc biệt sao?” Tô Khinh Hồng suy tư thật lâu mới trả lời: “Thần cũng không biết cụ thể. Loại kỳ dược này, bình thường nếu không phải về ngoài kỳ lạ, thì cũng là có mùi vị đặc thù . . . mùi vị loại kỳ dược này, hoàn toàn không giống với bất cứ thảo dược nào khác. Đây cũng là do sư phụ của vi thần năm đó nói qua mà thôi, trong một lần nói chuyện phiếm có vô tình đề cập đến . . . thần . . . cũng vì thế nên thần biết có loại dược này thôi . . . Còn lại . . . Còn lại . . . Nhị Vương phi thỉnh chớ trách tội lão thần!”

Bệnh tình của Cảnh Nhân đế càng ngày càng nghiêm trọng, triền miên nằm trên giường bệnh, đàn y thuốc thủ vô sách – bó tay không có biện pháp. Nguyễn Vô Song theo Bách Lý Hạo Triết đến thăm hỏi, chỉ thấy hai má Cảnh Nhân đế hõm sâu, sắc mặt vàng như nến, toàn thân không có một chút sinh khí. Từ khi Nguyễn Vô Song mang thai, nàng hiếm khi tiến cung vấn an. Lần này đã là gần một tháng không tiến cung. Hiện tại vừa thấy, trong lòng cũng hiểu được, Cảnh Nhân đế sợ là thời gian không còn nhiều nữa.

Đã trở thành ông già không còn nhiều thời gian, trong tay nắm giữ quyền lực tối cao khiến toàn thiên hạ điên cuồng. Nàng ngẩng đầu nhìn sang Bách Lý Hạo Triết, mặt mày rũ xuống, thần sắc cung kính, nhìn không ra có gì khác thường. Nàng trong lòng nói không nên lời là cảm giác gì. Từ khi thành thân tới nay, hần luôn thản nhiên, như gần như xa. Không có cố ý lấy lòng, cũng không lãnh đạm chỉ biết lo chuyện triều chính. Có lẽ cũng như những đôi phu thê khác, tương kính như tân. Chính là quyền lực trong tay hoàng thượng, đã cột hần và nàng vào nhau, sống thì cùng sống, mà lui lại là vách núi sâu thẳm, chết không có chỗ chôn.

Một hồi các lễ nghi cung đình rắc rối qua đi, Cảnh Nhân đế chậm rãi mở mắt, ngón tay hơi hơi giật giật. Thị hầu bên cạnh là Sài công công lập tức hiểu được ý tứ, nói: “Nhị hoàng tử, Nhị Vương phi, Hoàng thượng đã biết các vị đến thỉnh an. Thỉnh lui ra đi!” Bách Lý Hạo Triết theo nội thị rời khỏi Thừa Kiền điện. Trong nháy mắt đã bước ra ngoài cửa, bàn tay đang buông xuống của hần hơi hơi nắm lại thành quyền.

Mới ra đến cửa chính của Thừa Kiền điện, thị nữ bên cạnh hoàng hậu đã đi lên đón, hành lễ nói: “Nhị hoàng tử, Nhị Vương phi, Hoàng hậu nương nương ời.” Bách Lý Hạo Triết quay đầu liếc nhìn Nguyễn Vô Song đang được Mặc Trúc đỡ, gật gật đầu. Xem ra ở trong cung tai mắt của bác quả thật rất nhiều. Bọn họ mới tiến cung chưa đến nửa canh giờ, bác đã biết được, cũng đã phái người hầu đứng ở chỗ này. Nguyễn Vô Song tất nhiên cảm nhận được ánh mắt là lạ của Bách Lý Hạo Triết, nhưng nàng chỉ có thể giả bộ không biết.

Khoảng cách từ Thừa Kiền điện đến Chiêu Dương điện vốn không xa, chỉ mất chút thời gian ngắn ngủi đã đến nơi. Một cô cô từ trong đại điện ra nghênh đón, theo quy củ trong cung thi lễ: “Nhị hoàng tử, Nhị Vương phi xin chờ một chút. Hoàng hậu nương nương hiện tại đang ở phạt đường lễ phạt.” Bác niệm phạt cũng đã mười năm, nghe mẫu thân nói, ban đầu khi bác còn ở Nguyễn phủ, rất ít khi đi chùa. Nghĩ đến tuổi tác càng ngày càng tăng, con người cũng bình thản hơn, ngược lại bắt đầu ăn chay niệm phạt.

Thị nữ rất nhanh đã đem trà cùng điểm tâm lên. Mặc Trúc mở nắp chén trà bạch ngọc, nhẹ nhàng thổi mấy hơi, sau đó mới đưa đến trước mặt Nguyễn Vô Song. Nguyễn Vô Song nhận lấy, chậm rãi nhấp một ngụm. Trong chén trà bạch ngọc, những lá trà bắt đầu nở ra, lướt nhẹ như mây, khói sương vẫn vút theo vào tận tim gan. Đây chính là công phẩm mới – trà Long Tĩnh. Quay lại liếc nhìn Bách Lý Hạo Triết một

cái, chỉ thấy hần tựa hồ đang trầm tư, thần sắc có chút âm u. Không biết có phải vì nhìn thấy Cảnh Nhân đế như vậy, chưa kịp sắp xếp chuyện sau này mà đâm ra ưu phiền hay không.

Thời gian uống hết tách trà nhỏ trôi qua, lúc này Nguyễn hoàng hậu mới đi ra. Một thân y phục gấm vóc cao quý màu xanh, pha chút thanh nhã, nhưng lại tôn lên vẻ đẹp kiều diễm lóa mắt của chiếc mũ phượng hoàng ngũ sắc. Sắc mặt bà có chút ung dung, thấy hai người, ôn hòa nói: “Vô Song, trong khoảng thời gian này không cần vào cung thỉnh an. Đã mang thai đến tháng thứ tám, đừng làm ỉn quá mức mệt nhọc.” Bách Lý Hạo Triết và Nguyễn Vô Song cùng đồng thanh “Vâng.”

Ba người cùng tán gẫu về việc nhà một chút. Sắc mặt Nguyễn hoàng hậu chợt trang nghiêm, hướng Mộc cô cô vẫy vẫy tay, nhẹ giọng dặn vài câu. Mộc cô cô lên tiếng, hướng về phía đám thị nữ cùng nội thị trong điện khoát tay, mọi người cúi đầu, nối đuôi nhau ra ngoài. Mộc cô cô sau đó tự mình đóng cửa lại.

Nguyễn hoàng hậu bưng chén trà, tao nhã uống một ngụm nhỏ, đầu cũng không ngẩng lên, thần nhiên phân phó: “Đem tráp lại đây.” Mộc cô cô lên tiếng, vội vàng vén rèm đi vào bên trong tấm cung. Trong lòng Nguyễn Vô Song có chút kinh ngạc. Mộc cô cô theo bên cạnh bác đã mấy chục năm, đã trải qua không ít sóng gió, lúc này lại đi rất vội vàng, không hề trang nghiêm như ngày thường. Phải biết rằng, Mộc cô cô thân là quân sự của Chiêu Dương điện, ngày thường sẽ rất chú trọng đến hành vi cử chỉ trước mặt thị nữ và nội thị.

Mộc cô cô rất nhanh liền đi ra, trên tay cầm một chiếc hộp gỗ bằng trầm hương. Tuy nói rằng “Nhất lưỡng trầm hương nhất lưỡng kim”, đủ thấy trầm hương là loại gỗ rất trân quý nhường nào. Nhưng đối với Nguyễn Vô Song mà nói, từ nhỏ đã sinh ra trong một gia đình phú quý, cũng chỉ cảm thấy bình thường mà thôi. Hướng chi nàng đang ở hoàng gia cùng với bác và Bách Lý Hạo Triết. Có thể biết được quý trọng không phải là chiếc hộp gỗ trầm hương này, mà là thứ ở bên trong đó, nhất định nó liên quan đến thị thị phi phi. Nếu không bác chắc chắn không cần cho đám tùy tùng lui ra.

Lòng Nguyễn Vô Song có chút lay động. Từ khi vương triều Bách Lý dựng nước tới nay, qua các triều đại nếu không lập thái tử, luôn luôn sẽ lưu lại di chiếu, đem vị hoàng tử được kế thừa viết ở trên di chiếu, để vào trong một chiếc tráp. Nhưng vương triều Bách Lý từ khi dựng nước đến bây giờ cũng chỉ có ba vị hoàng đế như vậy, còn lại đều là được lập thái tử, sau đó mới kế vị. Cụ thể hoàng đế dùng chiếc tráp như thế nào để để di chiếu, những người biết cũng chỉ là đại thần và nội thị tâm phúc bên cạnh hoàng thượng mà thôi.

Mộc cô cô đưa hai tay dâng chiếc hộp gỗ lên án thượng, chờ Nguyễn hoàng hậu phân phó. Nguyễn hoàng hậu nhìn xa xa, tựa hồ có chút xuất thần, thời gian nháy mắt, ánh mắt đã quay lại, lướt qua Bách Lý Hạo Triết, mang theo chút tìm tòi nghiên cứu. Sau đó lại chậm rãi chuyển sang Nguyễn Vô Song, hướng Mộc cô cô phân phó: “Đem tráp mở ra đi!”

Không khí bên trong rất khẩn trương, làm cho người ta có cảm giác bồn chồn. Chỉ nghe ỏ khóa “Cạch” một tiếng vang nhỏ, tráp đã mở ra. Bên trong là một di chiếu màu vàng. Lòng Nguyễn Vô Song chấn động, quay đầu, chỉ thấy Bách Lý Hạo Triết vẫn giữ thần sắc như cũ, nhưng lòng mày đã hơi nhướng lên. Không biết vì sao, nàng có thể cảm nhận rõ ràng được sự lo âu của hần. Tuy hần vẫn rất ung dung, nhưng nàng cũng đã cảm giác được hần thật sự khẩn trương.

Nguyễn hoàng hậu thở dài: “Đem chiếu thư đưa cho Nhị hoàng tử.” Bách Lý Hạo Triết có chút chấn động, tay đã muốn nắm thành nắm đấm. Mộc cô cô rất nhanh đã đem chiếu thư dâng lên. Bách Lý Hạo Triết hai tay tiếp nhận di chiếu màu vàng, chỉ thấy màu mực trên đó không đồng nhất, chắc chắn viết vài lần mới hoàn thành. Chữ viết mặc dù hỗn độn, nhưng bút tích mượt mà, đích xác là của phụ hoàng:

“Trẫm kế thừa ngôi báu hơn mười năm qua, luôn luôn tận tâm tận lực, không dám có phút lơ là. Hiện giờ thể nước ngày càng cường mạnh, quốc khố tràn đầy, binh hùng tướng mạnh, dân chúng an cư lạc nghiệp, tự thấy không hổ thẹn với liệt tổ liệt tông vương triều Bách Lý. Nay trẫm tự biết mình sắp gần đất xa trời, cho nên lập di chiếu như sau: Đại hoàng tử Bách Lý Hạo Đình trời sinh tính tình hiếu lương (Hiếu thuận và lương thiện), phong thái hơn người, kiến thức sâu rộng, lại có tài trị quốc, cho nên lập làm hoàng thái tử, kế thừa ngôi vị hoàng đế.”

8. Q.1 - Chương 8

Nguyễn Vô Song nhìn Bách Lý Hạo Triết, thần sắc vẫn như cũ, nhìn không ra nửa điểm khác thường, vẫn là vẻ mặt thông dong như ngày thường vào triều. Tuy nhiên tay hắn đã nắm thành quyền, xiết chặt, cực dùng sức, ngón tay đã chuyển thành màu trắng xanh, hơi lộ vài tia cảm xúc. Nàng chậm rãi đỡ lấy thất lưng đứng lên, đến gần Bách Lý Hạo Triết. Con người rất nhanh liếc qua chữ viết trên chiếu thư, Cảnh Nhân đế đã ngự ban cho nhà nàng một vài biển hiệu, cho nên nàng cũng nhận ra đây là chữ viết của ai. Chiếu thư này là do Cảnh Nhân đế tự tay viết.”

Hóa ra bác tiên đoán không sai chút nào. Cảnh Nhân đế đã chuẩn bị đem ngôi vị truyền lại cho Bách Lý Hạo Đình. Nhưng mà chiếu thư này sao lại rơi vào tay bác? Nguyễn Vô Song nhìn vào mắt bác ra vẻ dò hỏi. Nguyễn hoàng hậu ôm một chú mèo trắng do Ba Tư tiến cống, dường như không chút suy tư, chậm rãi nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông mềm mại của nó.

Trong điện thoang thoang mùi hoa anh thảo, hương vị nhẹ tựa sương mai, như tấm voan mỏng dần dần hạ xuống. Nguyễn Vô Song nhìn Bách Lý Hạo Triết không có một chút động tĩnh, trong lòng như có người dùng móng tay chậm rãi cào xuống, lại như có một chút gì đó khó hiểu và không đành lòng. Trên chiếu thư viết: ” Đại hoàng tử Bách Lý Hạo Đình trời sinh tính tình hiếu lương, phong thái hơn người, kiến thức sâu rộng, lại có tài trị quốc, cho nên lập làm hoàng thái tử, kế thừa ngôi vị hoàng đế.” Trời sinh tính tình hiếu lương, phong thái hơn người, kiến thức sâu rộng, lại có tài trị quốc, điều này chỉ sợ là quá khiêm cường đi. Cả triều đình đều biết, Bách Lý Hạo Triết so với Bách Lý Hạo Đình văn thao võ lược đều hơn, làm sao chỉ một bậc mà so sánh được.

Trước kia, Bách Lý Hạo Đình phụng mệnh dẫn binh lên núi Bình Trường Nhạc để trừ đạo tặc, sau nửa năm cũng không diệt được mà phải đem binh thu về. Ngược lại, Bách Lý Hạo Triết chỉ mất có ba tháng, đã tiêu diệt toàn bộ thổ phỉ. Sau đó không ngờ Bách Lý Hạo Triết lại bị phái đi nhận chức ở một địa phương. Đê Hoàng Hà bị vỡ, hắn cùng quan viên chống lại thiên tai, thập phần xuất sắc, dân chúng địa phương đều kính phục và yêu quý.

Nhưng mà giỏi giang như vậy, xuất sắc như thế, vẫn không được Cảnh Nhân đế sủng ái. Cảnh Nhân đế luôn luôn chủ trương lập con trưởng làm thái tử, chẳng qua là biểu hiện của Bách Lý Hạo Đình thật sự quá bình thường, cho nên trong triều có một vài vị đại thần vẫn mong muốn lập nhị hoàng tử Bách Lý Hạo Triết. Hai luồng ý kiến giằng co không dứt, hơn nữa lúc đó Thực phi vẫn được sủng ái, liên tục mượn gió bẻ măng, cho nên việc lập hoàng thái tử cứ lù lù mãi.

Trong lòng nàng có chút run rẩy, tay chậm rãi duỗi ra, nắm lấy cổ tay hắn. Hắn dường như có chút kinh ngạc, bỗng dừng quay đầu lại, ánh mắt mang theo điều gì đó khó nói thành lời, giống như có một mầm cây đang đâm chồi nảy lộc. Bên nàng môi nở một nụ cười nhẹ nhàng, hoảng hốt nhưng kiên định, mang theo vẻ đẹp kỳ lạ, Bách Lý Hạo Triết nhìn qua tựa như đóa hoa mùa xuân nở rộ. Lòng hắn vốn đang buộc chặt, nhưng vì nụ cười và ánh mắt dịu dàng của nàng, giống như một đóa u lan, thơm dịu mà mềm mại, làm cho cõi lòng đang căng thẳng của hắn cũng dần thả lỏng.

Thanh âm hơi trầm của Nguyễn hoàng hậu vang lên giữa cung điện rộng lớn, giống như tiếng chuông trong mộ cổ, tiếng vọng lại như châm biếm mỉa mai: “Triết nhi, con xem chiếu thư này, tự nhiên biết đây là phụ hoàng con tự tay viết?” Bách Lý Hạo Triết ngẩng đầu, đối diện bà, không hề lên tiếng, nhưng trên mặt đã biểu lộ đây thật sự là do Cảnh Nhân đế tự tay viết. Nguyễn hoàng hậu sau một lúc trầm ngâm, vẫn đạm phong khinh bất cười, nói một chuyện không hề liên quan: “Con bảo, giờ phải làm như thế nào cho phải a?” Không gian thật yên tĩnh, thỉnh thoảng truyền đến vài tiếng hít thở nhẹ nhàng. Lại làm cho thiên điện càng thêm tĩnh lặng. Bách Lý Hạo Triết nhìn vào mắt của Nguyễn hoàng hậu, kiên định không chút lùi bước nói: ” Bác, Triết nhi nghe theo người sai bảo.” Ngày thường hắn gọi bà là mẫu hậu, mà giờ đây lại kêu là bác, giống như thiên địa khác biệt. Một tiếng gọi này, là đại diện cho việc hắn và Nguyễn hoàng hậu chính thức kết làm đồng minh.

Nguyễn hoàng hậu để chú mèo Ba Tư vào tay của Mộc cô cô, tao nhã dời cảm tháp đứng lên, từng bước tiêu sái lại gần, mũi phượng trên đầu gắn ngọc lưu ly lấp lánh, trang sức rung rinh theo nhịp bước chân của bà. Bà nhìn Bách Lý Hạo Triết nói: “Ai gia có thể giúp người lên ngôi hoàng đế, nhưng người phải đáp ứng ai gia một việc.” Cái gọi là giao dịch, phải là hai bên cùng có lợi. Không có đạo lý nào một bên giúp đỡ

không công.

Bách Lý Hạo Triết bình tĩnh đối diện với Nguyễn hoàng hậu: “Mời bác cứ nói, chỉ cần Triết nhi có thể làm được.” Ánh mắt Nguyễn hoàng hậu thản nhiên đảo qua Nguyễn Vô Song, chuyển xuống bụng nàng, lại chuyển sang hai tay nàng và Bách Lý Hạo Triết đang nắm chặt kia, đáy lòng dâng lên một loại chua xót, là oan, là nghiệt, là phúc hay họa, thật sự không thể liệu trước được. Năm đó bà cũng như vậy mà đi tới đích, giữa đường cũng gặp ít nhiều mưa gió, bà vẫn cố đi tới cùng. Nhưng mà lúc đó có nắm tay ông ta không?

Nguyễn hoàng hậu thu lại ánh mắt, nhìn chằm chằm vào Bách Lý Hạo Triết: “Người nếu lên ngôi hoàng đế, phải lập con trai của Song nhi làm hoàng thái tử. Nếu Song nhi không sinh được hoàng tử, hoàng tử được lập làm hoàng thái tử phải do Song nhi lựa chọn, kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước của vương triều Bách Lý. Đến lúc đó, Song nhi tuyển người, người và triều thần không được phép dị nghị!”

Nguyễn Vô Song kinh ngạc nhìn bác mình. Không thể tưởng tượng được bác sẽ đem quyền lợi của nàng ra giao dịch cùng với Bách Lý Hạo Triết. Như vậy, cho dù nàng không thể sinh hạ hoàng tử, vẫn có thể giữ được vinh hoa phú quý cho Nguyễn phủ. Nếu nàng lựa chọn hoàng thái tử, người được lựa chọn sẽ cảm kích tràn trề đối với Nguyễn phủ. Nhưng mà hiệp nghị này cũng không nói rõ lúc nào sẽ lựa chọn hoàng thái tử, chỉ sợ chỉ có trời mới biết được. Hiện tại chỉ có thể đi từng bước, từng bước một.

Kỳ thật từ lúc nàng gả cho Bách Lý Hạo Triết, Nguyễn gia đã cùng hấn buộc thành một thể. Yêu cầu của bác hôm nay, đơn giản là ở giữa tranh thủ một chút lợi ích mà thôi. Cái này gọi là người không vì mình, trời tru đất diệt! Bác hôm nay làm vậy, chẳng qua là làm cho chính mình và Nguyễn gia vài năm sau, thậm chí vài chục năm sau có thêm nhiều lợi thế mà thôi.

Bách Lý Hạo Triết ngay cả mày cũng không có nhú lại, chỉ khẽ quay đầu liếc nhìn Nguyễn Vô Song một chút: “Được.” Nhưng không hề nói thêm một lời. Mười ngón tay đan xem vào nhau, Nguyễn Vô Song cảm giác được hấn nắm chặt hơn một chút. Sau nhiều năm, khi nàng hồi tưởng lại giờ khắc này, chỉ cảm thấy tay hấn thật to lớn, thật mạnh mẽ, cũng thật ấm áp, giống như có thể nắm như vậy, mãi mãi không buông.

Trong hoa viên, chim hoàng oanh ríu rít không ngừng, tiếng hót thật trong trẻo, vang vọng khắp nơi, thanh âm cực giòn, như vừa bay qua một rừng trúc, du dương dễ nghe. Ngẫu nhiên có một cơn gió lướt qua, sẽ tạo ra một âm thanh khác. Gió thổi qua cánh rừng, hơi hơi lay động lá cây, không nhanh không chậm phát ra những tiếng sần sật, không biết từ phương nào truyền đến, mà cũng không rõ bay đi hướng nào. Trong không khí đã thấp thoáng cánh mai bay, hóa ra đã sang mùa hạ rồi.

Cơn gió xuyên qua ngọn cây, mang theo một thanh âm êm dịu, nhẹ nhàng làm bay bay tà váy dài màu tím của nàng, nửa cánh tay hở ra ngoài tựa như tuyết trắng kiêu sa. Ánh trăng lên quá đỉnh đầu, chiếu vào trong phòng, như dòng nước bạc trải dài khắp nhân gian.

Bên trong phòng mùi đàn hương lượn lờ, thoang thoảng ngập tràn, đem hết thảy mọi thứ hòa vào màu trắng như sương mù mờ ảo. Nàng nửa nằm nửa ngồi trên cấm tháp, hấn ngồi ngay bên cạnh nàng. Nhìn ánh trăng bên ngoài cửa sổ, tĩnh lặng mà tinh tế. Hai người không nói một lời, ngẫu nhiên ánh mắt giao nhau, nàng liền dời đi. Trong đầu nàng bối rối, ngọt ngào, không biết nên diễn tả bằng cảm giác gì.

Hấn vẫn nắm tay nàng, dường như từ lúc dời khỏi Chiêu Dương điện, hấn cũng chưa từng buông ra. Lúc này cũng thế, ngón tay trắng nõn thon dài của nàng dần dần lộ ra, ôn nhuận như ngọc mà ẩn chứa cảm xúc tinh tế. Trong phòng rất yên tĩnh, nhưng ở giữa sự yên tĩnh đó, lại mang theo một chút thân thiết không nói lên lời.

Cũng không biết qua bao lâu, Mặc Trúc ở ngoài cửa nhẹ nhàng gõ gõ cửa: “Nhị hoàng tử, Mục thị vệ cầu kiến!” Nàng nghe vậy liền nâng đầu, thấy hấn cũng đang chăm chú nhìn nàng, bốn mắt giao nhau. Đáy mắt hấn đen như mực, không hề nhìn thấy đáy, ánh mắt như vầng dương trưa ngày mùa đông, dịu dàng mà ấm áp.

“Ta phải đi!” Thanh âm trầm thấp của hấn vang lên. Nàng ngẩng đầu, khuôn mặt tươi đẹp, nhu hòa như bầu trời sau cơn mưa, ánh mắt thuần khiết chứa đựng một chút bối rối. Hấn có thể cảm nhận rõ ràng độ ấm trong lòng bàn tay nàng, từ từ buông ra.

Hấn cũng chậm rãi buông tay nàng, không thấy bàn tay nàng có chút gì nhúc nhích, giống như muốn hấn lưu lại. Chậm rãi đứng lên, nhưng không có chút tiếng động, nàng tự đỡ lấy thất lưng mình đứng lên. Đứng

ở trước mặt hắn, nhẹ nhàng đem kim bài buộc lại, thắt lại cúc áo triều phục và chỉnh lại đai lưng cho hắn.

Hắn lẳng lặng nhìn nhất cử nhất động của nàng, không gian dường như có chút bất an và thương cảm. Thanh âm của Mặc Trúc lại một lần nữa vang lên: “Nhị hoàng tử!” Hắn hơi hơi vươn tay, ngăn lại động tác của nàng, cũng lập tức đem bàn tay nàng nắm chặt trong tay hắn, gắt gao nắm lấy, tựa hồ nàng là không khí, giây lát sẽ tiêu tan.

Hắn cúi đầu, như nói mê: ” Thu dọn đồ đạc một chút, lập tức quay về Nguyễn phủ đi!” Nàng yên lặng nở nụ cười, không nói, nhìn thẳng vào hắn, đôi mắt như phủ một lớp sương mù. Trong lòng hắn căng thẳng, giờ tay vuốt bụng nàng, hô hấp cũng như hòa làm một: “Ta sẽ đến đón nàng và hài nhi.”

Năm Thánh Gia thứ hai mươi mốt, ngày 20 tháng 5, Cảnh Nhân đế hạ chỉ phong nhị hoàng tử Bách Lý Hạo Triết làm hoàng thái tử, thay mặt hoàng đế giải quyết việc chính sự. Sắc phong Bách Lý Hạo Đình làm Ngô Việt Vương, ngay lập tức dời đến đất phong. Bởi vậy, chuyện hai vị hoàng tử tranh đoạt ngôi vị hoàng đế coi như đã chấm dứt. Nhưng lê dân bách tính không hề hay biết, đêm ngày mười chín, khi dân chúng đang chìm sâu trong giấc ngủ, Bách Lý Hạo Triết dẫn cấm quân giao tranh với thị vệ của Cảnh Nhân đế, đao quang kiếm ảnh (tàn sát khốc liệt), kỵ binh cùng giáo mác tàn phá cả hoàng cung.

Trong Thừa Kiền điện, Cảnh Nhân đế ôm ngực nhìn trang phục chói mắt của Nguyễn hoàng hậu, thở phì phò: “Người . . . Người . . . mau lui ra . . .” ánh sáng chiếu vào Cảnh Nhân đế, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, khí thế vốn phi thường mà giờ đây lại tàn tạ trong vinh hoa phú quý. Trước mắt Nguyễn hoàng hậu lại hiện lên cảnh vài chục năm trước, ngày mà bà lần đầu tiên gặp ông ta . . . bà năm đó mới mười lăm tuổi, đứng bên rặng liễu . . . ông ta khí vũ bất phàm đột nhiên xuất hiện trước mặt bà, cùng bà nói chuyện . . . mấy ngày sau, tiên đế đã truyền thánh chỉ xuống phủ đệ. Hóa ra ngoạn một cái, đã mấy lần mười năm trôi qua.

“Hoàng thượng, không muốn nhìn thấy ai gia sao? Trước kia bên cạnh ao, Hoàng Thượng . . . không, không, không, lúc đó là lục hoàng tử không phải đã khen thiếp xinh đẹp tuyệt trần không ai có thể sánh bằng sao? Lúc ấy không phải hoàng thượng cầu xin khổ sở mới được tiên đế hạ chỉ sao? Vì sao bây giờ, ngay cả gặp cũng không muốn chào hỏi nhau? . . .” Long mi của Nguyễn hoàng hậu cong cong, kiêu mị nở nụ cười.

Cảnh Nhân đế nhắm mắt, toàn bộ biểu tình đều giấu vào bên trong. Đột nhiên mở mắt, thở dài nói: “Cẩn nhi, chuyện tối . . . nước này, hết thủy . . . hết thủy như nàng mong muốn . . . hết thủy như nàng mong muốn . . . Nàng . . . lui ra . . . đi!” Cẩn nhi là nhũ danh của Nguyễn hoàng hậu, ông ta chỉ gọi bà như vậy trong ngày tân hôn, sau đó vài chục năm, bà cũng không còn nghe được thanh âm đó nữa. Hiện giờ chỉ một câu gọi đơn giản, đã lâu như vậy, giờ đây ông ta một lần nữa gọi một tiếng đó, lại có cảm giác tự nhiên thoải mái tựa như chưa từng có chuyện gì xảy ra thế sao?

Thế nhưng, bà không thể cũng tự nhiên như vậy. Bà không làm được. Nguyễn hoàng hậu hít sâu một hơi, toàn là mùi hương đậm đặc của thảo dược, lạnh băng nhắc nhở bà, kim châm cứu và thuốc đã không còn tác dụng đối với ông ta. Nhưng bà cam tâm, rất cam tâm: “Hoàng thượng nói đi, nói đi, vì sao lại gạt thiếp? Năm đó rõ ràng trái tim người đã có Ấu Tinh Chi, vì sao lại muốn gạt thiếp?” Cảnh Nhân đế hơi hơi giật gật môi, nhưng vẫn không chịu nói, chậm rãi quay đầu.

Nguyễn hoàng hậu ngã ngồi trên mặt đất, hai hàng lệ chậm rãi từ khóe mắt, dọc theo hai má, rơi xuống. Toàn thân đều là ngọc ngà châu báu, váy áo tơ tằm, trông thật tôn quý quang vinh. Nhưng dường như cái gì cũng không phải.

Mười ngày sau, Cảnh Nhân đế băng hà, thế gian xưng Cảnh Tông Văn Túc – Võ Duệ Thánh – Tuyên Hiếu hoàng đế. Đám phi tử cùng Thục phi đều phải tuần táng. Hoàng thái tử Bách Lý Hạo Triết kế vị, thay đổi niên hiệu, tức năm Hi Trữ thứ nhất.

9. Q.1 - Chương 9

Tiếng ve râm ran từ những lùm cây truyền đến. Mặt trời chói chang đã lên quá đỉnh đầu, như một nguồn năng lượng vô tận, thiêu đốt không ngừng. Thị nữ và nội thị đi thành đoàn, đứng ở rất xa chỗ cửa sau của đại điện. Trong điện mặc dù đã để một khối băng lớn, nhưng vẫn như lồng hấp, không làm cho người bên trong đổ mồ hôi thì không chịu bỏ qua.”

Nguyễn Vô Song mặc một thân váy dài trắng, nửa cánh tay lộ ra bên ngoài trắng như tuyết. Vì là quốc tang, nên trong cung màu sắc đều giống nhau. Ngay cả tấm rèm mỏng trên song cửa sổ cũng là màu xanh nhạt, nhìn từ xa, giống như dải mây trắng nơi chân trời, một số khác gần như trong suốt.

Mặc Trúc bưng lên một chén trà hoa cúc mật ong đã ướp lạnh: “Không khí hôm nay còn oi bức hơn, k!” Mặc Lan và hai thị nữ đang dâng trà, hầu hạ Nguyễn Vô Song vừa mới rời giường sau giấc ngủ trưa, quay đầu ra, chế giễu nàng nói: “Đừng nói hỗn, không nhìn thấy trong điện này luôn luôn có khối băng sao? Mùa này, vốn là như vậy. Vả lại, băng lạnh trong hoàng cung hơn phân nửa đều được mang đến Chiêu Dương điện. Người còn muốn sao nữa?” Nói xong, làm bọn thị nữ đang bưng chậu rửa mặt và khăn lụa đứng bên cạnh cũng phải phì cười.

Nguyễn Vô Song cũng cười yếu ớt, bụng nàng càng lúc càng lớn, đã gần đến ngày sinh rồi, lại càng không chịu được nóng. Mỗi khi tới buổi tối lại lặn qua lặn lại, không đêm nào có thể ngủ yên giấc được. Cho nên Bách Lý Hạo Triết đã sai người đem những khối băng trong hoàng cung ban cho Chiêu Dương điện. Nhìn thấy trong điện có một thùng băng, đang không ngừng tỏa ra khí lạnh băng bạc, trong lòng liền không khỏi vui sướng, giống như gió thối 4 thổi qua, làm cả người nhẹ nhàng khoan khoái.

Lúc này Bách Lý Hạo Triết đã đăng cơ, Nguyễn Vô Song cũng được phong làm hoàng hậu, nửa tháng trước đã chuyển vào Chiêu Dương điện – nơi tượng trưng cho thân phận hoàng hậu của Bách Lý hoàng triều. Mà Nguyễn hoàng hậu, giờ đây đã chuyển thành Nguyễn thái hậu, hiện giờ, Nguyễn thái hậu cũng đã chuyển tới Từ Trữ điện tẩm cung của thái hậu vương triều Bách Lý để an dưỡng tuổi già.

Nguyễn Vô Song nhận lấy nước trà từ tay Mặc Trúc, dùng nắp chén trà bằng bạch ngọc lược bớt vài cánh hoa cúc, chén và nắp ngẫu nhiên va chạm, truyền ra những âm thanh lách cách. Khẽ cười cười, nhấp một ngụm, độ ấm rất vừa phải: “Bác ở Từ Trữ điện có quen không?” Sáng sớm nay nàng đã sai Mặc Trúc đến Từ Trữ điện của thái hậu để thỉnh an. Mặc Trúc lúc này mới dừng việc vui đùa với Mặc Lan, nghiêm chỉnh trả lời: “Thưa tiểu thư, Mộc cô cô nói, thái hậu ở đó cũng tốt. Nhưng tinh thần rất sa sút, mấy ngày nay đều không có ăn cơm.” Tam dừng lại một chút, lại nói tiếp: “Tiểu thư, nô tì cũng nhìn ra, thái hậu gần đây đã gầy đi rất nhiều . . .” Tuy Nguyễn Vô Song giờ đây đã trở thành hoàng hậu, nhưng trong lòng của những nha hoàn trong Nguyễn phủ, Nguyễn Vô Song vẫn như trước, là tiểu thư của các nàng. Cho nên vẫn giữ cách xưng hô như cũ.

Hai hàng lông mày của Nguyễn Vô Song hơi nhíu lại, đem chén bạch ngọc buông xuống, đỡ lấy thất lưng nói: “Ta phải đi đến Từ Trữ điện xem một chút thì mới yên tâm được.” Mặc Lan vội ngăn lại: “Tiểu thư, Tô thái y nói, kỳ sinh của người chính là mấy ngày nay, năm lần bảy lượt dặn dò bọn nô tì phải chăm sóc tiểu thư thật tốt, không thể đi lại nhiều.” Nguyễn Vô Song một tay chống thất lưng, chậm rãi đứng lên.

Mặc Lan gấp gáp hướng Mặc Trúc nháy mắt. Mặc Trúc mặc dù thích vui đùa, nhưng vốn cũng là người thông minh, tiếp lời nói: “Tiểu thư, thái hậu nương nương và tiên đế tình cảm sâu đậm. Hiện giờ tiên đế mất đi, thái hậu nương nương khó có thể tiếp nhận ngay được, đây cũng là lẽ thường tình của con người. Có lẽ qua thời gian này sẽ tốt hơn thôi. Thái hậu nương nương cũng biết tâm tư hiếu thuận của tiểu thư, hôm nay nô tì đi thỉnh an người, thái hậu còn hỏi thăm tình hình tiểu thư mấy ngày nay ra sao, bảo bọn nô tì phải cẩn thận chăm sóc, không cần mỗi ngày đều phải đi thỉnh an người. Tiểu thư nếu cứ đi như vậy, thứ nhất thái hậu cũng không thể lập tức ăn cơm, vì là tâm bệnh nên phải từ từ mới dứt được. Thứ hai, bên ngoài thời tiết nóng như vậy, tiểu thư bây giờ lại một mà hai người, nếu có điều gì xảy ra, vậy làm thế nào mới tốt đây?”

Nguyễn Vô Song thở dài, nhìn xa xa, qua khung cửa sổ tựa như có sương khói vẫn vút bên hồ, như vậy nhìn lại thấy không khí trong vườn vừa ẩm vừa ẩm, đình viện lầu các, toàn bộ đều là màu xanh biếc. Bác cùng tiên đế đã là vợ chồng mấy chục năm, chung quy lại là vẫn có tình cảm. Cho dù trong lòng tiên đế có người khác, sở dĩ làm mọi việc đó cũng chỉ vì chính mình mà thôi, nhưng năm tháng trôi qua, bác vẫn không thể quên được. Trong vài chục năm đó đã trải qua những gì, cũng chỉ trong lòng bác hiểu rõ nhất. Nếu không vì sao khi tiên đế ra đi, bác liền ngã bệnh như vậy? Cảnh còn người mất, bi ai như vậy khó có ai không đau lòng cho được.

Mới đứng dậy, đã cảm thấy trong bụng có gì đó khác thường, vội dựa người vào bàn. Mặc Lan đứng bên cạnh cũng đã nhìn ra điểm không thích hợp, vội nói: “Tiểu thư, làm sao vậy?”

Nguyễn Vô Song hít một hơi thật sâu, nhưng đau đớn dường như lại một lần nữa ập tới, chậm rãi nói: “Hình như sắp sinh, diu ta đến bên giường!” Mặc Trúc vội vén màn, hướng những thị nữ và nội thị đằng sau phân phó: “Mau, nhanh đi mời thái y và bà đỡ.” Thật ra thái y và bà đỡ đã sớm được sắp xếp ổn thỏa rồi. Nội thị đang đứng khoanh tay vội chạy đi ra ngoài.

Không khí lạnh như từ không có một chút gió. Trên trán mồ hôi liên tục tuôn rơi, mặc dù thị nữ đã dùng khăn lụa để lau mà vẫn không giảm, toàn thân mồ hôi đã đổ đầm đìa, cả người đã ướt đầm. Nguyễn Vô Song chỉ cảm thấy từng trận, từng trận đau đớn đánh úp xuống, nằng nặng cả sức để nói to cũng không hề có. Bà đỡ ở bên tai không ngừng kêu: “Nưng nưng, dùng sức, lại dùng sức . . .” còn có thanh âm của đám người Mặc Lan và Mặc Trúc: “Nước ấm . . . nhanh lên . . . lập tức lấy một chậu!” Người đã đau đến mức chết lặng . . .

Ngoài điện Chiêu Dương, trên giá cắm nền đều là những cây nền đỏ, ánh lửa bập bùng chiếu xuống làm bóng dáng Bách Lý Hạo Triết kéo dài trên mặt đất. Hắn đứng khoanh tay, nhìn bóng đêm tĩnh mịch.

Nội thị thân cận Thạch Toàn Nhất đến gần, vừa cung kính vừa có chút chần chờ nói: “Hoàng thượng . . . thái y nói đã quá một canh giờ . . . mà vẫn chưa sinh hạ hoàng tử, phỏng chừng là . . . là khó sinh.” Bách Lý Hạo Triết mạnh mẽ xoay người, nhìn thẳng vào hắn. Thạch Toàn Nhất không khỏi kinh ngạc, cúi thấp đầu xuống. Từ lúc còn là hoàng tử đến khi đăng cơ lên làm tân hoàng đế, ngài từ trước đến nay luôn trầm tĩnh, rất ít khi nhìn thấy bộ dạng tươi cười, cũng hiếm người có thể đoán được suy nghĩ của ngài. Lúc này, bị ngài nhìn chằm chằm như vậy, nhẹn không được đã muốn mồ hôi lạnh đầm đìa, sợ hãi nói: “Hoàng thượng, hay là . . . hay là . . . đi Thái miếu cầu phúc?” Vương triều Bách Lý có một phong tục, hoàng hậu nếu khó sinh, hoàng đế phải tự mình đi đến Thái miếu cầu phúc, cầu liệt tổ liệt tông phù hộ.

Thạch Toàn Nhất vẫn cúi đầu, nửa ngày mà vẫn không nghe thấy giọng nói của Bách Lý Hạo Triết, hơi hơi nâng đầu, chỉ thấy Bách Lý Hạo Triết đã đi nhanh vào trong điện, vạt áo choàng sau người hắn vẽ thành một đường cong đẹp đẽ. Hắn chạy theo, vội vàng nói: “Hoàng thượng, hoàng thượng, không thể vào trong điện.” Hoàng thượng đứng ở cửa, hướng hai thị nữ ở bên nói: “Mở cửa, nhanh.” Thanh âm không lớn, nhưng đã làm bọn thị nữ run như cây sậy, vội đẩy cửa ra.

Thạch Toàn Nhất vẫn còn đứng ở phía sau nói: “Hoàng thượng, người là bậc cửu ngũ chí tôn, trăm ngàn lần không thể . . .” lời còn chưa nói hết, Bách Lý Hạo Triết đã đi vào bên trong. Hắn thở dài một hơi, quay đầu lại, vừa đứng lúc nhìn thấy mấy thủ hạ, chính là mấy tiểu nội thị đang ló đầu nhìn ra, cả giận nói: “Nhìn cái gì, còn không theo ta đi Từ Trữ Điện mời Thái Hậu nương nương lại đây.”

Một đám người bên trong điện nhìn thấy Bách Lý Hạo Triết tiến vào, ngẩn ngơ, phản ứng của Mặc Lan và Mặc Trúc là nhanh nhất, vội vàng quỳ xuống: “Hoàng thượng cát tường!” Những người khác lúc này mới tỉnh ngộ, toàn bộ đều quỳ xuống.

Bách Lý Hạo Triết bực bội phất phất tay: “Đều đứng lên cho ta.” Đi hai ba bước đã tới bên giường, chỉ thấy Nguyễn Vô Song hai mắt nhắm nghiền, trên mặt đều là mồ hôi, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, không thấy có chút sắc hồng nào. Hắn quay đầu, nhìn chằm chằm vào bà đỡ: “Chuyện gì xảy ra đây?” Bà đỡ chưa bao giờ nhìn thấy dung mạo của hoàng thượng, lúc này đã bị dọa tới hoang mang lo lắng, thấy hoàng đế hỏi, đã muốn bùm một tiếng quỳ xuống, liều mạng dập đầu.

Bách Lý Hạo Triết đưa mắt quay lại nhìn Nguyễn Vô Song, lấy khăn lụa từ tay thị nữ, chậm rãi lau mồ hôi trên mặt nàng, ánh mắt nhu hòa vô hạn, phun ra mấy chữ lại làm cho người ta hết hồn: “Hoàng hậu và hài nhi nếu có chuyện gì xảy ra, toàn bộ các người đều chôn cùng cho ta.”

Nguyễn Vô Song mơ mơ màng màng, chỉ cảm thấy có người vẫn nắm tay nàng, rất chặt, giống như đang cùng nàng cố gắng. Nhưng nàng đã đau đến chết lặng, hai tay không thể động đậy. Người nọ ngay tại bên tay truyền thêm dũng khí cho nàng: “Vô Song, ta đã nhìn được đầu của hài nhi . . . nào, cố gắng dùng lực!” “Nhanh, nhanh, lại dùng lực, nhanh lên . . . tốt lắm.”

Thời điểm cơn đau cuối cùng như sóng thần đánh úp lại, nàng thật sự không thể chịu đựng được nữa, bắt lấy tay hắn, dùng hết tất cả khí lực, hung hăng mà cắn . . . trong nháy mắt đó, nàng dường như nghe được tiếng khóc của tiểu hài tử “Oa . . . oa . . .” truyền đến . . . trước mắt nàng tối sầm, liền rơi vào bóng tối.

Bà đỡ nhận lấy đứa trẻ, dùng khăn lụa lau sạch sẽ, vội quỳ xuống: “Chúc mừng Hoàng Thượng, chúc mừng

Hoàng Thượng, là một vị hoàng tử!” Mọi người nghe thấy vậy, vội quỳ xuống: “Chúc mừng Hoàng Thượng, chúc mừng Hoàng Thượng!” Bách Lý Hạo Triết ôm lấy đứa trẻ, đứa trẻ mới sinh ở trong lòng bàn tay hắn trông thật bé nhỏ, nhưng vô cùng tinh tế, như cảm nhận được ánh nhìn của hắn, đứa trẻ hơi hơi trợn mắt, lại lập tức nhắm lại. Tuy rằng nhỏ, nhưng ánh mắt rất linh hoạt, thập phần đáng yêu.

Hắn không biết cảm giác trong lòng mình là gì, như là có một dòng nước ấm chậm rãi chảy đến mọi góc ngách trong thân thể hắn, cúi người nhìn Nguyễn Vô Song: “Vô Song, nhìn con của chúng ta một chút đi.” Nguyễn Vô Song dường như không có cảm giác, động cũng không hề động, hắn không biết vì sao, trong lòng căng thẳng, nhưng lại không tự chủ được giơ tay đến bên mũi của nàng. Đầu ngón tay chạm vào trước mũi, như trước ấm áp ẩm ướt, lúc này tâm tư mới được thả lỏng. Quay đầu hướng Mặc Lan và Mặc Trúc nói: “Mau sửa sang lại cho hoàng hậu một chút, truyền thái y đến bắt mạch.”

10. Q.1 - Chương 10

Nháy mắt đã bước sang mùa thu, trong gió đã mang theo hơi se se lạnh. Gió nhẹ xuyên qua cành lá, tạo thành những tiếng vang sần sật khe khẽ, nghiêng tai lắng nghe, lại có vẻ giống tiếng mưa rơi.”

Mặc Lan dẫn theo mấy thị nữ dâng lên một đĩa thịt dê hầm tổ yến cùng mấy món điểm tâm tinh xảo. Nguyễn Vô Song đang tía lại những bông hoa được cắm trong chiếc bình sứ trắng men có hoa văn nổi, tua rua trên mũ phượng lay động khe khẽ. Mặc dù mới sinh tiểu hoàng tử được mấy tháng, nhưng thân hình của nàng đã gầy đi khá nhiều, thân ảnh mảnh mai được giấu bên trong bộ y phục quý giá. Mặc Lan từ xa nhìn lại, chỉ cảm thấy tiểu thư so với ngày còn ở trong phủ có vẻ thướt tha hơn.

Mặc Lan ra hiệu ấy thị nữ phía sau nhẹ nhàng đem điểm tâm đặt lên bàn, sau đó khoát tay áo để các nàng lui xuống. Gọi một tiếng: “Tiểu thư!” Giọng nói so với ngày thường có chút khác biệt. Nguyễn Vô Song từ nhỏ đã ở cùng nàng, tự nhiên có thể dễ dàng nhận ra, chỉ giơ tay lên, mí mắt cũng không hề động, thần nhiên nói: “Có chuyện gì?”

Mặc Lan tiến nhanh lên, vẻ mặt rất thận trọng, lại quay đầu nhìn ra xung quanh, nội thị và thị nữ đều đã đứng khá xa bên ngoài. Lúc này mới thấp giọng nói: “Ngày hôm qua, có mấy đại thần dâng tấu chương lên hoàng thượng, nói rằng tân đế đăng cơ, tam cung lục viện còn vắng vẻ, cần phải mở rộng. Đề nghị Hoàng Thượng tuyển phi.” Tay Nguyễn Vô Song khựng lại một chút, hơi quay đầu, châu ngọc trên mũ phượng cũng theo động tác của nàng mà rung rinh, khéo léo mà tinh xảo: “Đây là chuyện trong triều, người làm thế nào mà biết được.” Nguyễn Vô Song chưa bao giờ hỏi đến chính sự, cũng không hề muốn biết. Mấy thị nữ bên người đều hiểu rõ tính tình của nàng, từ trước đến nay rất ít khi bàn luận chuyện trong triều. Hôm nay Mặc Lan không quan tâm đến tính tình của nàng, cứ thần nhiên như vậy đề cập đến, sợ là mấy đại thần này cũng không phải là hạng người tầm thường a!

Mặc Lan hé miệng cười: “Nô tỳ không cần phải hỏi thăm, trong cung này, có rất nhiều người muốn nịnh bợ nô tỳ vì biết nô tỳ hầu hạ tiểu thư từ khi tiểu thư vẫn còn ở trong phủ, mỗi ngày . . . đều có người đem tin tức đến Chiêu Dương điện!” Những người đó đều hiểu rõ quy luật sinh tồn trong cung. Tiểu thư của nàng là Hoàng Hậu, lại vừa mới sinh hạ cho hoàng thượng một đại hoàng tử, sau lưng lại có chỗ dựa là Nguyễn tể tướng và Nguyễn thái hậu. Mỗi một hoàng đế đều có một vị hoàng hậu, nhưng gia thế hiển hách như vậy, sợ là xưa nay cũng không có được mấy người. Những người trong cung này, sao lại không hiểu được đạo lý này?

Nguyễn Vô Song cúi đầu, tiếp tục cắt sửa, trong chiếc bình hoa men sứ có họa tiết nổi kia cắm những bông hoa hải đường nhìn thật vui mắt, nhưng màu đỏ có chút hoa mắt, nàng nhíu mày một chút, dường như lơ đãng hỏi: “Vây ý tứ Hoàng Thượng ra sao?” Thân là hoàng hậu, đương nhiên sẽ phải cùng nữ nhân trong hậu cung chia sẻ một nam nhân. Nàng đã sớm hiểu rõ. Kỳ thật ở những gia đình phú quý bình thường, không phải cũng vậy sao? Làm gì có nam nhân nào không khát khao có thể hiển thiếp mỹ đấu? Nam nhân chỉ cần có quyền lực, có tài lực, có năng lực, sẽ đều muốn là có được. Từ xưa đến nay, điều này đều không cần bàn đến.

Nửa ngày không nghe thấy giọng nói của Mặc Lan, vừa quay đầu, đã thấy Mặc Lan cười típ mắt, không biết vì sao, mặt nàng lập tức đỏ lên, cả giận nói: “Mặc Lan ngươi giỏi lắm, ngay cả ta ngươi cũng dám đùa giỡn!” Mặc Lan vội dừng cười, nhưng dường như đuôi mày khóe mắt vẫn ẩn hơi cong lên, ngữ khí lại cực kỳ

cung kính trả lời: “Nô tỳ không dám, nô tỳ không dám.” Lui lại mấy bước mới trả lời: “Hoàng Thượng nói . . . Hoàng thượng nói thế này a, vừa mới đăng cơ, mọi chuyện mới bắt đầu, không nên tham hoan hưởng lạc . . . đây chính là do thủ hạ của Thạch tổng quản Tiểu Đức Tử nói.” Nhìn thấy mặt Nguyễn Vô Song ứng đỏ vì tức giận, Mặc Lan vội cúi đầu, giải thích thêm một chút.

Sau khi Mặc Lan dời khỏi, không khí chợt yên tĩnh trở lại, có thể nghe thấy cả tiếng gió thổi qua những chiếc lá bên ngoài điện. Nguyễn Vô Song vẫn đang chỉnh lại mấy bông hoa, để làm nổi bật mấy bông hoa lên. Lời nói của Mặc Lan thỉnh thoảng lại vang lên bên tai, trong lòng nàng hiểu được, chuyện này chỉ là sớm muộn mà thôi. Nhưng không biết vì sao, càng nghĩ như vậy, tâm tình liền trĩu xuống. Định thần lại, lúc này mới phát hiện ra, tay nàng đã cắt nhầm làm cho đóa hoa rụng xuống, đóa hoa màu đỏ tươi, rụng trên chiếc ghế bằng cẩm thạch. Ngẩn ngơ, vội vã quay đầu, kêu: “Người đâu!”

Mặc Lan dẫn theo hai thị nữ tiến vào, khom mình hành lễ: “Tiểu thư!” Nguyễn Vô Song chậm rãi xoay người, phân phó: “Hầu hạ ta thay quần áo!” Mặc Lan hiểu tâm tư của nàng, chọn một bộ y phục bằng lụa màu xanh có in bông tuyết nổi màu vàng nhạt. Hoàng gia từ trước đến nay hoàng đế là bậc cửu ngũ chí tôn màu vàng độc sủng, sắc vàng và đỏ là dành cho hoàng thượng và hoàng hậu. Nhưng nàng lại chỉ thích những màu sắc giản dị, thanh lịch u tĩnh.

Bên trong Từ Trữ điện, mùi đàn hương vẫn vút quanh quẩn. Nguyễn thái hậu vừa mới lễ phạt xong, đang ở bên trong rửa tay, Mộc cô cô đã tiến vào: “Thái hậu, Hoàng hậu nương nương đến!” Nguyễn Thái hậu nhận lấy khăn lụa từ thị nữ, quay đầu nói: “Vì sao lại đến đây, mới sinh không lâu, nên tĩnh dưỡng cho tốt mới phải!” Lời còn chưa dứt, Nguyễn Vô Song đã vào trong điện. Trong đại điện, thị nữ và nội thị đồng loạt quỳ xuống hành lễ.

Nguyễn Thái hậu phát tay ra hiệu cho Nguyễn Vô Song ngồi xuống, quan sát nửa ngày mới nói: “Vì sao chỉ mới hai ngày không gặp, mà lại gầy như thế này? Một chút đầy đà cũng không thấy. Thái y viện chăm sóc thế nào vậy?” Nguyễn Vô Song mỉm cười trả lời: “Bác yên tâm, Tô thái y nói trong người con đã khôi phục, không cần phải tắm bổ nhiều quá.” Nguyễn Thái hậu lúc này mới thư thái một chút: “Nếu Tô Thái y nói vậy, ta cũng yên tâm.” Quay lại tiếp nhận chén trà hoa cúc từ tay Mộc cô cô, phân phó nói: “Các người đều lui xuống đi!”

Nguyễn Thái hậu bưng chung trà bạch ngọc trắng men xanh lên, móng tay giả rất dài trước đây đã không thấy, chỉ còn có hai miếng lót bảo vệ ngón tay bằng vàng, nhẹ nhàng cầm lấy nắp chung trà bạch ngọc, ôn ôn nhu nhu nói

“Uống một ngụm xem, là do Mộc Thanh tự tay pha đó” Thở dài, nhìn ra ngoài cửa sổ nói: “Chỉ chớp mắt, không ngờ đã trải qua nhiều năm như vậy.” Mộc Thanh là tên của Mộc cô cô. Từ nhỏ đã là thị nữ bên người bác, lại cùng bác vào phủ thái tử, rồi lại tiến vào trong Hoàng cung.

Nguyễn Thái hậu từ từ nhấp một ngụm, rồi mới nói: “Hương vị vẫn giống như trước kia, Mộc Thanh từ nhỏ đi theo ta, từ trước đến nay đều biết sở thích của ta.” Nguyễn Vô Song nhẹ nhàng mở nắp, một mùi hương hoa cúc ngào ngạt xông vào mũi, mấy đóa hoa đang lững lờ trôi trong nước, đẹp đẽ động lòng người. Uống một ngụm, cảm thấy hương thơm vô cùng dịu dàng, lúc này mới hơi hơi vuốt cằm cười: “Uống rất ngon.”

Nguyễn Hoàng hậu cũng cười: “Nếu thích như vậy, thì bảo Mộc Thanh tặng ột ít mang về Chiêu Dương điện.” Nguyễn Vô Song lại uống một ngụm, gật gật đầu: “Tạ ơn bác!” Nguyễn Hoàng hậu tiện tay bóc bỏ vỏ cứng của đám mứt quả khô, ôn hòa ngẩng đầu nói: “Con là cháu gái ta, sao lại khách khí như vậy! ”

Lấy một quả mơ ướp đường đưa cho Nguyễn Vô Song, ánh mắt lộ vẻ không chút để ý, thản nhiên nói: “Nghe nói ngày hôm qua, đám người Thái phó dâng tấu đến hoàng thượng, nói cái gì mà hoàng đế mới đăng cơ, hậu cung vắng vẻ, đề nghị hoàng thượng mở rộng lục cung.”

Trong lòng Nguyễn Vô Song có chút hồi hộp, quả thực có việc này, mà người cần đầu lại là Thái phó. Chẳng trách sáng sớm Mặc Lan đã bẩm báo. Phải biết rằng Thái phó đã được Hoàng thượng phong làm Thầy giáo của Bách Lý Hạo Triết từ nhỏ, hơn hai mươi năm qua, đều giúp đỡ Bách Lý Hạo Triết thoát khỏi không biết bao nhiêu tranh chấp trong cung đình. Đối với Bách Lý Hạo Triết người đó chính là trung thần, lời nói của Thái phó chắc chắn rất có trọng lượng.

Như vậy, việc tuyển phi là chuyện không sớm thì muộn thôi.

Thế lực của Nguyễn gia hiện giờ đã như mặt trời ban trưa, trong triều đình có Nguyễn tể tướng, mà Nguyễn gia Đại Phò mã là Võ Tuyên Hầu, người nắm binh quyền lớn nhất trong triều đình. Nguyễn gia nhị Phò Mã lại là Lại Bộ thượng thư, một nhà ba người, đại thần như vậy, sợ là chưa từng có ai. Thái hậu và Hoàng hậu lại cũng xuất thân từ Nguyễn phủ. Những trung thần của Bách Lý Hạo Triết như đám người Thái phó tự nhiên đối với thế cục này vô cùng lo lắng. Họ ngoại chính là điều trước nay triều đình tối kỵ.

Nhưng Nguyễn gia trong triều đình có thế lực hùng mạnh lâu đời, muốn động đến chỉ sợ nói dễ hơn làm. Cái đó gọi là nhờ một sợi lông sợ sẽ kinh động toàn thân. Bách Lý Hạo Triết mới vừa đăng cơ không lâu, phe phái của Đại hoàng tử cùng với người của tiên đế có thể manh động bất cứ lúc nào, Bách Lý Hạo Triết muốn ổn định cục diện, chỉ có thể dựa vào thế lực của Nguyễn gia. Nhưng chờ hấn ổn định lại được ngôi vị thì sao? Cái gọi là, “Thỏ khôn chết, sói xào nấu” là vậy, từ trước tới nay chuyện gần vua như gần hổ, không phải là chuyện hiếm.

Nhưng hậu cung lại có thể buông lỏng. Từ trước khi tân đế đăng cơ, đều đã tuyển tú nữ trong thiên hạ làm cho hậu cung hùng hậu. Thứ nhất, đây là tiền lệ, Nguyễn gia không có lý do gì để phản đối. Bách Lý Hạo Triết cho tới bây giờ, chỉ có duy nhất Nguyễn Vô Song sinh hạ hoàng tử, có thể nói là cảnh nhà đơn chiếc.

Các hoàng triều trước kia, quan trọng nhất là con nối dõi, cho rằng con nối dõi là điều căn bản để kéo dài quốc mạch, chính là đại sự có liên quan đến thiên thu xã tắc. Coi đây là lý do, sợ là ngay cả Nguyễn Thái hậu cũng không có biện pháp ngăn cản. Thứ hai, tuyển phi nhập hậu cung, tất nhiên có không ít đại thần nóng lòng muốn thử đề cử nữ nhân của mình trong độ tuổi phù hợp tiến cung. Oanh oanh yến yến, đẹp như mây, từ này về sau hoàng đế cũng không chỉ chú ý đến một mình hoàng hậu, có rất nhiều người thu hút lực chú ý của hoàng đế. Kể từ đó, địa vị của hoàng hậu chỉ còn là hư danh mà thôi. Mà thế lực của các đại thần trong triều có lẽ sẽ tăng lên bởi vì hoàng thượng sủng ái người của họ. Cứ như vậy, thế lực của Nguyễn gia sẽ suy yếu. Đây đúng là một kế sách hay.

Nguyễn Vô Song chỉ cảm thấy tay chân lạnh lẽo, qua chén bạch ngọc có thể cảm nhận được nhiệt độ của nước trà hoa cúc, ấm áp mà dịu dàng. Nhớ tới bữa tối ngày hôm qua, Bách Lý Hạo Triết vén rèm đi vào. Nàng đang nằm trên cấm tháp cùng tiểu hoàng tử chơi đùa. Bây giờ hồi tưởng lại, vẫn thấy biểu tình của hấn ôn nhu như thường, không có nửa điểm khác lạ.

Nguyễn Vô Song nhú mày, không nói gì nhìn Nguyễn Thái hậu. Nguyễn Thái hậu cũng trầm tư, nhìn bóng cây che phủ ngoài cửa sổ. Lúc này đã là đầu giờ chiều ngày mùa thu, ánh sáng lười nhác từ cửa sổ chiếu vào những đóa hoa mẫu đơn, rồi lại in bóng lên hai người. Nguyễn Vô Song cúi đầu, liền nhìn thấy những đóa tuyết được thêu tinh xảo trên cổ tay áo như nở rộ dưới nắng, tinh tế lại mờ ảo.

11. Q.1 - Chương 11

Mặt trời cuối chiều đỏ ửng như chậu than hồng, quanh co uốn lượn trên các ngọn cây lâu các rồi chậm rãi ẩn mình vào hoàng hôn. Bọn thị nữ đang hầu hạ bên trong Chiêu Dương điện, chậm rãi thấp nền trên các khay, làm xuất hiện vài làn khói nhẹ, trong điện nhất thời bừng sáng.”

Tiểu hoàng tử vừa mới ăn xong, đang ngủ say giấc, cái miệng nhỏ nhắn hơi hơi hé ra. Tiểu hoàng tử đã chào đời được 100 ngày, đường nét trên khuôn mặt dần dần rõ ràng, làn da mượt mà, nhìn vô cùng đáng yêu. Nguyễn Vô Song cúi người, chỉnh lại áo ngủ bằng tơ tằm, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của hài nhi, yên lặng đến xuất thần. Tuy rằng ánh sáng chiếu lại đây có chút mờ mờ, nhưng vẫn có thể thấy rõ vầng trán và chiếc cằm cực kỳ giống mình. Còn các bộ phận khác, nàng cũng không thể nhận ra được, mỗi khi hấn nhìn tiểu hài tử, đáy lòng nàng luôn có một cảm giác nơm nớp lo sợ.

Khi hai người có cơ hội ở chung, hấn từ trước đến nay đều ít lời. Nhưng dường như hấn có thể hiểu được mọi ý tứ của nàng, bộ dạng cúi đầu, nâng tay luôn luôn rất ôn nhu dịu dàng. Nhưng nàng lại càng cảm nhận được sự che chở, bao bọc của Bách Lý Hạo Triết đối với mình, nhẹ nhàng chăm sóc, trong lòng liền cảm thấy thật đau đớn. Nhớ tới ngày đó xem chiếu thư, hai người cùng nắm tay, tinh tế mà vững vàng. Loại cảm giác im lặng lúc đó, làm ối lần nhớ đến, trái tim nàng lại run rẩy. Khiến nàng luôn không muốn nhớ đến nhiều hơn.

Mẫu thân và bác tâm sự với nhau, vẫn không hiểu được tại sao nàng đang trong giai đoạn ở cữ mà chẳng thấy có một chút đầy đà nào. Bởi vì hai người đều không biết một việc, nàng làm sao có thể bình yên tâm bổ? ? ? Nàng thật sự không thể tưởng tượng được, nếu có một ngày chân tướng bị vạch trần, hấn sẽ đối với nàng như thế nào? ? ? Cho dù là vợ chồng bình thường cũng khó có thể tha thứ, huống chi hấn lại là bậc cử ngũ chí tôn, là kẻ đứng đầu thiên hạ? Chuyện đã đến bước này, nàng cũng không còn cách nào khác. Nếu lúc đó nàng có thể nhẫn tâm, khi phát hiện ra mình mang thai liền bỏ luôn đứa trẻ . . . nhưng mà nàng . . . lại không nỡ ra tay . . . nếu không cũng không đi đến bước đường này.

Không khí lúc này thật yên tĩnh, nàng đột nhiên hốt hoảng, cảm thấy có điều gì không đúng, vừa quay đầu, đã thấy một bóng người cao ngất đang đứng bên cạnh cấm tháp, trên người mặc một bộ y phục màu đen thêu kim long, rõ ràng mà quen thuộc, trên đời này, người có thể mặc như vậy cũng chỉ có một mình hấn mà thôi. Lúc Bách Lý Hạo Triết đi vào, bọn thị nữ đều đang đứng bên ngoài, lại gặp lúc hoàng nhi đang ngủ, cho nên đi vào rất nhẹ nhàng. Thật không ngờ lại làm Vô Song hoảng sợ, nhờ ngọn đèn mờ nên chỉ thấy nàng có chút giật mình, bộ dạng thất thần đến mức quên phản ứng, trong mắt nàng tuy vẫn tỏ ra bình tĩnh, nhưng nơi sâu nhất trong đáy mắt kia lại hiện lên một chút sợ hãi.

Bách Lý Hạo Triết bật cười tiến lại gần, thuận tiện cầm bàn tay nàng, trắng mịn màng, lòng bàn tay lại có một chút ẩm ướt. Hấn hơi hơi nhú mày, đang định mở miệng hỏi mà Nguyễn Vô Song đã quay đầu, nhìn hài nhi, thần sắc có chút bất đồng. Tuy là mùa thu, nhưng mái tóc vẫn đen bóng mượt mà. Mỗi khi nàng cúi đầu, hấn đều có thể nhìn thấy thấy chiếc cổ thon nhỏ trắng nõn nà, giống như cánh hoa nổi trên mặt nước.

Nguyễn Vô Song lấy lại bình tĩnh rồi mới đứng lên, muốn yên lặng rút tay lại sau đó theo phép tắc cung đình mà hành lễ. Bách Lý Hạo Triết cũng không có thả ra, kéo nàng ngồi xuống cấm tháp: “Đừng đánh thức hoàng nhi!” Trái tim nàng khẽ động, quay lại liếc nhìn tiểu hài nhi một chút, đành phải mặc kệ để hấn nắm tay nàng.

Hấn dường như không có phát tác ra điều gì, sắc mặt vẫn như thường, trong mắt dường như có ý cười. Bách Lý Hạo Triết nói: “Hoàng nhi hôm nay có nghịch ngợm không?” Nguyễn Vô Song cười nhẹ lắc đầu.

Hấn có chút trầm ngâm, đột nhiên nhớ tới một chuyện nói: “Hôm nay mấy đại thần của Hàn Lâm Viện có trình lên một vài cái tên cho hoàng nhi, nàng có muốn xem một chút không. Nếu cảm thấy không thích hợp, thì để bọn họ nghĩ vài cái tên khác.” Nguyễn Vô Song cúi đầu trả lời: “Thần thiếp không dám, Hoàng Thượng làm chủ là được!” Những cái tên của con cháu hoàng gia từ trước đến nay đều do Hàn Lâm Viện nghĩ, sau đó dâng tấu lên hoàng thượng, hoàng thượng sẽ phê chuẩn.

Nàng mới nói hết câu, đã thấy Bách Lý Hạo Triết nắm chặt tay nàng. Không khí dường như yên lặng hơn, nàng ngẩng đầu nhìn sắc mặt của hấn, tựa hồ bộ dạng không còn cao hứng như lúc trước. Nàng nhẹ giọng nói: “Nếu để thần thiếp tuyển tên, e rằng không hợp lễ nghi cho lắm.” Nàng vừa như giải thích vừa như tự nói với chính mình. Hôm nay khi Bách Lý Hạo Triết phê chuẩn tấu chương, thấy danh sách tên đặt cho hoàng nhi do Hàn Lâm Viện trình lên thì rất cao hứng, liền lên sao thêm một bản, kích động chạy lại đây. Không ngờ lại bị nàng tạt một gáo nước lạnh, trong lòng dường như có một chút tức giận. Nghe thấy nàng giải thích, mới thoải mái hơn một chút, từ tay áo lấy ra một tờ giấy Tuyên Thành, đặt lên tay nàng: “Trẫm cho nàng xem, Ai dám dị nghị nửa câu.”

Trên tờ giấy Tuyên Thành chỉ có một vài chữ đơn giản, đương nhiên không phải tấu chương của Hàn Lâm Viện, nhưng bút tích mạnh mẽ mà uốn lượn. Nàng nghĩ rằng khi hấn phê duyệt tấu chương, thuận bút viết thêm một bản: “Là Thừa Hoàn hay? Thừa Khiêm hay? Hay là Thừa Hiên hay nhỉ?” Hấn ngẩng đầu nhìn nàng, giống như đang hỏi ý kiến của nàng vậy.

Nguyễn Vô Song mỉm cười, không biết vì nguyên do gì, tâm tình vô cùng tốt, dịu dàng trả lời: “Đều hay cả.” Bách Lý Hạo Triết thuận tình kéo tay nàng lên mặt giấy: “Trẫm bảo nàng chọn, nàng chọn là được. Nàng không nói, ta không nói, trên đời này làm sao có người thứ ba biết được.” Điệu bộ của hấn như tiểu hài tử, lòng Nguyễn Vô Song khẽ lay động, khóe miệng không tự chủ được liền mỉm cười, cúi đầu nhìn mấy cái tên trên giấy, nàng cũng hiểu cái tên thứ ba là hay nhất, vì thế nói: “Theo chủ ý của thần thiếp, tên Thừa Hiên rất hay.”

Bách Lý Hạo Triết cười nói: “Tốt, sẽ theo như ý nàng, Bách Lý Thừa Hiên, tự là Tử Tín.” Hai tay hấn khẽ

vỗ một cái, Thạch Toàn Nhất liền dẫn theo hai nội thị nữa tiến vào bên trong: “Hoàng thượng có gì phân phó?” Bách Lý Hạo Triết đặt tay lên tờ giấy Tuyên Thành, phân phó: “Tuyên chiếu lấy danh nghĩa đại hoàng tử Bách Lý Thừa Hiên đại xá thiên hạ.”

Thạch Toàn Nhất lên tiếng: “Nô tài tuân chỉ” , Đang muốn khom người đi ra ngoài cửa, lại nghe thấy thanh âm của hoàng đế truyền xuống, dừng lại một chút, giống như nhớ ra điều gì liền nói: “Để Hàn Lâm Viện đem tấu chương lưu lại, không cần cất giữ.”

Nguyễn Vô Song chỉ cảm thấy lời nói của hắn có hàm ý, nháy mắt liền phản ứng lại, sắc mặt hơi ửng đỏ, còn làm ra vẻ như nghe không hiểu, cúi đầu không nói. Hải nhi từ trước đến nay đều thích ngủ, thời gian mỗi lần ngủ khoảng hai tuần trà liền tỉnh dậy, ánh mắt hơi mở ra, ngây thơ nhìn bọn họ. Mỗi lần nhũ mẫu và bảo mẫu khen bé nhu thuận, bé đều khóc nháo một hồi không dứt. Quy định trong cung nghiêm ngặt, thân là hoàng tử, đều có mấy nhũ mẫu và bảo mẫu chăm sóc. Nhưng nàng luôn có một nỗi sợ hãi mơ hồ, rất nhiều sự việc có thể xảy ra bất ngờ. Bách Lý Hạo Triết lại mắt nhắm mắt mở cho nên Tử Tín vẫn để mặc nàng chăm sóc.

Nàng bế tiểu hoàng tử đứng lên, Bách Lý Hạo Triết cũng lại gần, dang tay ra nói: “Trầm ôm một lát!” Nguyễn Vô Song đi lại gần, hắn làm sao biết ôm, tư thế cũng không đúng. Mới vừa bế lên, hoàng nhi đã muốn dây dưa, tựa hồ muốn khóc. Nàng ngược lại lại bật cười, hờn dỗi nói: “Cẩn thận chút, Tử Tín sắp khóc rồi.” Hắn ngẩng đầu vừa lúc thấy được nụ cười của nàng, sáng lạn như hoa quỳnh, kiều diễm như ánh trăng, khiến người ta chìm đắm vào đó.

Hắn dừng lại một chút, như quên mất động tác trên tay. Sắc mặt hải tử đã đỏ lên, cái miệng nhỏ nhắn chu ra. Bách Lý Hạo Triết tay chân lóng ngóng, nhưng trong mắt đều là sủng nịnh. Nguyễn Vô Song lặng lẽ ngồi xuống, bưng tách trà hoa cúc từ cẩm tháp lên, tinh tế nhấp một ngụm.

Không ngoài dự đoán, vừa mới uống được mấy ngụm trà, Tử Tín đã khóc oa oa. Hắn càng thêm luống cuống tay chân, cơ hồ tay chân cũng không nghe theo lời hắn nữa, nhưng hải nhi lại khóc càng nháo hơn. Nàng đang định để tách trà lên cẩm tháp, lại nghe Bách Lý Hạo Triết nhìn hải nhi nói: “Tử Tín ngoan, phụ hoàng thương con nhất. Nếu con nghe lời, không khóc nữa, phụ hoàng sẽ mang con đi cưới ngựa . .” Nguyễn Vô Song có chút buồn cười, hải nhi mới sinh được vài tháng, đã muốn dẫn đi cưới ngựa, nếu lớn hơn một chút, sẽ cho đi cưới gì đây?

Tiếng cười của nàng như từ đáy lòng tỏa ra: “Thôi, để thiếp bế cho.” Bách Lý Hạo Triết vừa nói vừa ôm lại chỗ nàng: “Không cần, nàng xem, con đã không khóc nữa kìa.” Nói đến cũng lạ, thế mà hải nhi không khóc nháo nữa thật. Khóe mắt vẫn còn vài giọt lệ, con người đen nhánh đang quay tròn tròn, nhưng cái miệng nhỏ nhắn lại đang cười. Nàng không nói gì mà chỉ nhìn vào mặt hắn, lại thấy đáng yêu hẳn đặc ý như trẻ con.

Bách Lý Hạo Triết lại bật cười: “Cái này gọi là phụ tử tương thông. Nghe được ta muốn dẫn nó đi cưới ngựa, nó liền nín khóc . .” Tay nàng khựng lại, trà hoa cúc trong tách ngọc văng ra, rơi xuống thảm, thấm đẫm một mảng. Câu nói kế tiếp của hắn, vì hoảng hốt mà một chữ nàng cũng không nghe vào.

Chân trời phía xa như bừng sáng dần lên, màu xanh như nước giao hòa với màu đỏ hồng của mặt trời. Mộc Thanh một đêm không ngủ, thức dậy thật sớm. Bên ngoài Tử Trữ điện, một thị nữ canh gác buổi đêm đang lim dim mắt ngủ, bỗng nhiên bị một thị nữ khác đẩy đẩy, vội vàng hành lễ: “Mộc cô cô!” . Mộc cô cô vốn là người rất chú trọng đến lễ tiết trong cung đình, vừa vặn lại nhìn thấy cảnh này, sợ là sẽ bị đuổi khỏi Tử Trữ điện. Thị nữ run rẩy sợ hãi, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Mộc Thanh trong lòng đang tâm phiền ý loạn, cũng không muốn để ý nhiều, chỉ phân phó nói: “Đứng lên đi, đừng đánh thức thái hậu nương nương.” Chúng thị nữ nhẹ giọng nói: “Vâng” Mộc Thanh nhìn sắc trời, lại gọi hai thị nữ: “Đi theo ta”

Khoảng cách từ Tử Trữ điện đến Chiêu Dương điện cũng không xa. Từ đường của Ngự Hoa Viên đi ra, sắc trời đã sáng hẳn. Trong Ngự Hoa Viên vốn dĩ có nhiều kì hoa dị phẩm, lúc này mặc dù đã vào thu, nhưng cây cối vẫn đua nhau khoe sắc. Được ánh nắng mặt trời chiếu xuống, càng làm vẻ đẹp của cỏ cây thêm rực rỡ. Nhưng Mộc cô cô cũng không rảnh để thưởng thức, vội vàng chạy tới Chiêu Dương điện.

Mặc Lan và Mặc Trúc đã đứng ngoài cửa đợi hầu hạ, nhìn thấy Mộc Thanh đi tới, vội vàng hành lễ. Mặc

Trúc cười hì hì nói: “Sớm như vậy, cơn gió nào đem Mộc cô cô thổi tới đây.” Mộc Thanh nhìn thoáng qua cửa điện vẫn đang đóng chặt, thấp giọng nói: “Hoàng hậu còn chưa dậy sao?” Mặc Lan trả lời: “Vâng, tiểu thư hôm nay còn chưa dậy. Cô cô có chuyện gì sao?” Mộc cô cô nhìn nhìn thị nữ hai bên rồi mới nói: “Không có việc gì cả, vội tới thỉnh an hoàng hậu thôi! Mấy ngày trước, thái hậu còn hỏi mấy món ăn hoàng hậu nường nường thích, ta liền lại đây hỏi hoàng hậu nường nường dạo trước có tặng người một ít trà hoa cúc và mứt đã dùng hết chưa? Nếu hoàng hậu nường nường thích, ta liền làm thêm một ít nữa.”

Mặc Lan trong lòng hiểu rõ nói: “Tiểu thư mỗi ngày đều dùng. Nô tì đi xem một chút, xem có còn không?” Khẽ đẩy cửa đi vào, chỉ thấy trước giường rèm che vẫn buông xuống, trong chậu đèn hương vẫn tỏa ra từng đợt khói nhẹ, không khí xung quanh cũng tràn ngập mùi thơm. Màu vàng kim nhàn nhạt xuyên qua nhánh cây, nhẹ nhàng chiếu lên mặt đá cẩm thạch.

Nàng đang muốn lui ra ngoài lại nghe thấy thanh âm của Nguyễn Vô Song truyền ra, có vẻ mệt mỏi nói: “Giờ gì rồi, đi ra đứng lên đi.” Mặc Lan lấy quần áo vào phòng, chỉ thấy Nguyễn Vô Song đang muốn ngồi dậy, áo ngủ bằng gấm theo động tác của nàng trượt xuống. Mặc Lan liền liếc mắt một cái, thấy trên người tiểu thư lại có mấy dấu hồng hồng. Vội vàng cúi đầu, cầm quần áo đi tới.

Xem ra chuyện Hoàng Thượng muốn lập phi tử là giả. Hoàng Thượng đối với Hoàng Hậu chỉ có thêm sủng ái, trừ bỏ những khi có việc chính sự bận rộn luôn ở Thừa Kiền điện, còn không đều quay về Chiêu Dương điện. Giống như Mặc Trúc nói, cho dù mai kia có thêm phi tử, đó cũng là chuyện tương lai. Chỉ cần tiểu thư sinh thêm mấy vị hoàng tử nữa, vị trí này so với cây đình còn kiên cố hơn.

Mặc Lan một bên hầu hạ Nguyễn Vô Song thay quần áo, một bên nói: “Tiểu thư, Mộc cô cô đến đây. Đường như có chuyện gì gấp, sáng sớm đã đến rồi.” Nguyễn Vô Song đang vuốt vuốt một lọn tóc, nghe Mặc Lan nói vậy, kinh ngạc quay đầu hỏi: “Vậy sao, sáng sớm đã tới đây?” Dừng lại một chút rồi nói: “Truyền bà ấy vào đây! Kêu Mặc Trúc cũng vào đây hầu hạ, những người khác lui ra hết đi.”

Mộc Thanh vẫn theo quy củ trong cung hành lễ, sau đó đứng sang một bên. Nguyễn Vô Song vẫn yên lặng để Mặc Lan búi tóc cho nàng. “Mộc cô cô, có chuyện gì vậy?” Mộc Thanh lúc này mới mở miệng nói: “Hoàng Hậu nường nường, đáng ra nô tỳ nên nói chuyện này sớm nói với người, nhưng Thái Hậu không cho phép . . .” Nguyễn Vô Song giật mình nói: “Bác không cho phép . . .”

Mộc Thanh thở dài, lo lắng vội vàng nói: “Thái hậu nường nường từ khi tiên hoàng mất, thân thể vẫn không tốt. Thái y cũng chẩn không ra bệnh gì, chỉ nói Thái Hậu có tâm bệnh. Mỗi ngày đều bảo nô tỳ sắc một chút thuốc bổ, nói là bởi vì tiên hoàng ra đi, nường nường không thể tiếp nhận ngay việc này, qua một thời gian sẽ dần tốt lên.”

“Đúng vậy, Thái Y viện cũng bẩm báo với ta.” Nguyễn Vô Song gật gật đầu. Mộc Thanh vội la lên. “Đạo trước còn tốt một chút, nhưng càng ngày Thái Hậu càng nghiêm trọng. Đã nhiều ngày nay, mỗi ngày đều ho ra máu . . .” Nguyễn Vô Song cả kinh, chiếc lược bằng ngà voi trên tay liền rơi xuống đất, phát ra một âm thanh chói tai: “Cái gì?”

Mộc cô cô gật đầu, sắc mặt trắng bệch. “Thái Hậu nường nường còn không cho nô tỳ nói cho người biết. Nói không muốn để người phải mệt nhọc suy nghĩ . . . nhưng đêm qua thái hậu là nôn ra, nô tỳ thật sự lo lắng, cho nên sáng sớm đã tới đây bẩm báo cho nường nường biết.” Nguyễn Vô Song quay đầu hướng Mặc Lan nói: “Mau, lập tức truyền tất cả thái y trong Thái Y viện đến Từ Trữ điện”

12. Q.1 - Chương 12

Nguyễn Vô Song ngồi ngay ngắn ở trên ghế nhung, một thân váy phượng màu lục nhạt tỏa sáng dưới ánh nến, tua rua trân ngọc quý giá khẽ lay động, thướt tha trên mái tóc đen bóng. Ánh nắng xuyên qua sa liêm mỏng bên cửa sổ, chiếu vào trong phòng, như sương khói lượn lờ dừng ở trên cẩm trướng có hoa văn thêu nổi, phản chiếu lại chói lóa, có vẻ quý khí bức người.”

Thái y trong Thái Y viện nối đuôi nhau mà vào, Tô Kinh Hồng đi đầu, quỳ xuống đất hành lễ: “Vi thần bái kiến hoàng hậu nường nường, nường nường thiên tuế, thiên tuế, thiên tuế!” Nguyễn Vô Song khẽ phát tay áo: “Hãy bình thân!”

Nâng đầu, hướng chúng thái y quét một vòng, sau đó đem ánh mắt dừng ở trên người Tô Khinh Hồng: “Tô thái y, thái hậu nương nương rốt cuộc bị bệnh gì?” Tô Khinh Hồng cúi đầu, cung kính trả lời: “Bẩm hoàng hậu, vi thần đã chẩn mạch nhiều lần, vẫn là —” tạm dừng một chút, ngẩng đầu nhìn lên thần sắc của Nguyễn Vô Song, vẫn như trước bình tĩnh thong dong, tựa hồ không có gì khác thường, lúc này mới tiếp tục nói: “Vi thần chẩn đoán bệnh của thái hậu nương nương đây là tâm bệnh, chán nản ưu thương, khó có thể hóa giải. Chính là — chính là thái hậu nương nương vẫn không thể buông ra khúc mắc, thế cho nên bệnh này ngày càng nghiêm trọng — dấu hiệu rất nghiêm trọng!”

Nguyễn Vô Song chậm rãi đứng lên, khẽ nói: “Vậy rốt cục phải thế nào?” Ngữ khí rất bình thản, nhưng toát lên khí thế uy nghiêm không nói thành lời. Tô Khinh Hồng khó xử nhìn nhóm thái y phía sau, sau đó phải kiên trì đáp lời: “Hạ quan — hạ quan đáng chết! Tình huống này, quan trọng là người bệnh phải buông ra khúc mắc, được vật mới có thể có tác dụng. Nhưng thái hậu nương nương — hạ quan thật sự đáng chết —” nói xong, Tô Khinh Hồng đã vội vã quỳ xuống. Chúng thái y phía sau thấy thế, cũng vội vàng đồng loạt quỳ xuống: “Hạ quan đáng chết!”

Nguyễn Vô Song không nói gì chỉ nắm chặt bàn tay chính mình, trước mắt tựa như mơ hồ không rõ, nhẹ nhàng lắc đầu, lúc này mới thoáng nhận ra. Bất quá mới chỉ mấy tháng, bác thế nhưng đã tiêu tụy đến nông nỗi thế kia. Hít sâu một hơi, bình tĩnh lại, phất phất tay ý bảo bọn họ lui ra.

Thật lâu sau, mới sâu kín thở dài, nói: “Mộc cô cô, những lời nói vừa rồi của thái y người cũng nghe thấy rồi. Vì sao bác không chịu uống thuốc?!” Sắc mặt Mộc cô cô trắng bệch, hai mắt hơi hơi sưng đỏ: “Hoàng hậu nương nương, tâm tư của thái hậu, sao nô tỳ lại không rõ đâu!” ánh mặt trời vàng rực xuyên qua mấy tầng sa liên chiếu vào, phía trước cửa sổ cây cối đua đưa, bóng dáng như ẩn hiện.

Nguyễn thái hậu năm đó — chính là Nguyễn Ngọc Cẩn, mới chỉ là một cô gái khuê các 15 tuổi, tham gia yến hội ngắm hoa của Hoàng Cung. Kỳ thật từ trước tới nay Hoàng Cung tổ chức các loại yến hội rất nhiều, ngắm hoa chính là một trong số đó. Có khi là hoàng đế cùng hoàng hậu lợi dụng yến hội, cùng đàn phi, quần thần thưởng nhạc mua vui, mà có khi là vì hôn nhân của các hoàng tử, công chúa mà tổ chức “Lễ hội cầu thân”. Nguyễn Ngọc Cẩn tuy rằng chỉ có mười lăm tuổi, nhưng dung mạo tú lệ thoát tục, sớm đã là đại mỹ nhân nổi tiếng kinh thành. Những công tử nhà quyền quý trong kinh thành bởi vì muốn được ngắm dung nhan của tiểu thư họ Nguyễn mà 15 mừng một hàng tháng đều tập trung trên đường lớn từ kinh thành đến chùa lớn ngoài ngoại ô, đó là ngày đi dâng hương của nàng ta.

Lần ngẫu ngộ dưới tàng liễu lần đó, làm cho Nguyễn Ngọc Cẩn đối với lục hoàng tử phong độ ngời ngời nhất kiến chung tình. Mấy ngày sau, thánh chỉ đã ban xuống Nguyễn phủ, hoàng đế hạ chỉ đem Nguyễn Ngọc Cẩn gả cho lục hoàng tử. Tuy rằng nghe trong phủ của lục hoàng tử đã có thị thiếp, nhưng Nguyễn Ngọc Cẩn vẫn là không chút do dự đồng ý chỉ hôn. Nhưng sau khi tiến vào hoàng phủ, tuy rằng không tránh khỏi tranh giành đấu đá với đám cơ thiếp, nhưng lục hoàng tử đối nàng vẫn che chở có thêm, ân sủng không suy.

Nhưng lục hoàng tử đối với những cơ thiếp khác cũng là người có tình, sau hai năm được sắc phong ngôi vị thái tử sau, có cơ thiếp vì hấn sinh hạ hai đứa con trai. Nguyễn Ngọc Cẩn cùng lục hoàng tử giận đối giận dăng đến hơn một năm sau mới tiếp nhận Bách Lý Hạo Đình và Bách Lý Hạo Triết —

Lẳng lặng nghe xong Mộc cô cô giảng giải chuyện xưa của tiên đế và bác, từ đó tới nay, hơn ba mươi năm dù sao ít nhiều cũng có tình yêu. Cách cửa sổ, như trước có thể nhìn thấy quang cảnh bên ngoài Từ Trữ điện, hoa hải đường vẫn ngạo nghễ cao vút như trước. Chính là cảnh còn người mất mọi chuyện qua đi!

Nguyễn thái hậu mặc áo ngủ bằng gấm nằm ở trên giường, chiếc áo kia đúng là chiếc áo thêu mẫu đơn đại đoá của tiên hoàng ban cho, trắng xanh điểm tuyết, một mảnh hoa mỹ. Không biết vì sao, nhìn trong mắt Nguyễn Vô Song lại làm cho sắc mặt của bác càng thêm héo hắt, nhợt nhạt. Vì nhớ rõ hơn nửa năm trước, bên hồ trong ngự hoa viên, bác thanh tao quý phái, ung dung đẹp đẽ, phong hoa tuế nguyệt. Lúc này, hai mắt hăm sâu, không một điểm thần thái, thấy Nguyễn Vô Song tiến vào, miễn cưỡng mỉm cười: “Đã dặn Mộc Thanh không được nói cho con biết. Bà ấy nha, hiện tại không còn coi ta là chủ tử nữa rồi.”

Mộc Thanh vừa nghe, vội “ầm” một tiếng quỳ xuống: “Thái hậu?” Nguyễn thái hậu liếc mắt nhìn bà ta một cái, bật cười: “Đứng lên đi, chủ tử đã lâu, ngay cả đùa một chút cũng không được. Đi đi, đi ra bên ngoài hầu hạ đi!” Quay đầu hướng Nguyễn Vô Song nói: “Nhìn xem, Mộc Thanh chả biết đùa giỡn gì cả!” Nguyễn Vô Song khẽ nhếch khóe miệng, trong lòng chua xót, nhưng lại cười không nổi. Bên trong lô hương

là gỗ đàn hương, lúc này yên lặng lan tỏa, tràn ngập căn phòng.

Nguyễn Vô Song cúi thấp đầu, khuyên giải an ủi nói: “Mộc cô cô cũng là muốn tốt cho bác thôi. Lòng của bà ấy, quả thực nhật nguyệt chứng giám.” Nguyễn thái hậu không nói, thật lâu sau mới nói: “Sao ta lại không biết. Mấy chục năm nay, bà ấy vì ta chạy trước chạy sau, sự tình gì mà không giúp ta —— khi đó, ta tuổi nhỏ không biết, mỗi ngày ngay cả đồ ăn của ta bà ấy đều dùng kim bạc thử qua —— nếu không có bà ấy, có lẽ ta sớm không còn ở trên cõi đời này rồi —— khi ta sinh hạ Minh Oanh, Minh Yến, cũng chỉ có bà ấy ngày đêm canh giữ trước giường chiếu cổ ta ——”

Sa liêm tầng tầng bị gió thổi bay, tia sáng nhỏ vun lên lỗ vào, xuất thần nhìn nắng sớm trước điện, tựa hồ như là nỉ non: “Nếu có một ngày kia, con phải giúp ta chu toàn cho bà ấy ——” Nguyễn Vô Song đột nhiên cả kinh, thất thanh kêu: “Bác ——”

Khóe miệng Nguyễn thái hậu khẽ nở một nụ cười hoảng hốt, ôn ôn nhu nhu nói: “Ngày ấy khi ta gặp hần, khi đó đang đứng dưới tàng cây, hần liền trộm đứng ở phía sau ta. Ta cầm hoa vừa quay đầu lại bị hần dọa cho hoảng sợ đánh rơi cành hoa, hần lại mỉm cười giúp ta lấy lên, còn nói một câu “Dựa cửa quay đầu, hít mùi hương Thanh Mai” —— hần nói, chưa từng gặp nữ tử nào xinh đẹp hơn ta. Ngày ấy ánh nắng cũng tựa như hôm nay, rất là thư thái. Ta ngay từ đầu chỉ nói muốn tham gia yến hội ngắm hoa, mẫu thân lại trộm hướng ta mỉm cười ——”

Trong chốc lát lại thở dài: “Kỳ thật hần không thích ta, hần chính là coi trọng quyền thế của Nguyễn gia chúng ta mà thôi. Hần có nữ nhân trong lòng, kêu Âu Tinh Chi —— hần lấy danh phận cơ thiếp đem nàng an trí ở trong phủ đệ, mỗi ngày đều không nhìn bóng hình người khác —— ta mới biết được, hần không thương ta —— đối với người, ta ——” Nguyễn Thái Hậu nhắm mắt, lệ nóng từ khóe mắt trào ra. Đau khổ mấy chục năm nay, bà cũng chưa từng tâm sự cùng ai cả.

Hình vầng trăng lạnh lẽo đại diện cho phủ Thái Tử, vẫn lẳng lặng đứng tại chỗ canh gác, mặc cho gió táp mưa sa, vòng tuổi thay đổi, không chịu lộ ra dù chỉ một giọt tâm sự. Vô Song không nói gì nắm lấy tay bác, đẩy mắt hiện lên vài tia đau đớn.

Khi ra khỏi Từ Trữ điện thì đã là buổi tối muốn đi phải soi đèn, trời mưa tí tách. Mặc Lan đã an bài Loạn kiệt, Vô Song lòng đầy tâm sự, tiếp nhận cây dù trong tay Mặc Trúc, khoát tay áo, nói: “Các người lui ra đi, để ta một mình yên tĩnh.”

Ngự hoa viên buổi tối, vì là mùa thu, trên mặt đất tràn đầy lá vàng khô rụng, dẫm lên phát ra vài tiếng “sàn sạt”. Bác là vì tiên đế mà bệnh. Tiên đế đã muốn đi trước, bệnh này phải như thế nào điều trị đây? Năm tháng lặng yên trôi đi, mặc cho những nốt nhạc trên phím đàn tranh lượn lờ trên đầu ngón tay. Không gian lắng đọng lại, chuyện xưa thì sao đây?

Gió xuyên thấu qua màn mưa chậm rãi thổi tới, lạnh lẽo khiến nàng rung mình mấy cái, có tia hàn ý lạnh lẽo xẹt qua trong lòng. Bất tri bất giác đã về tới Chiêu Dương điện, Mặc Lan cùng Mặc Trúc sớm đã ở bên ngoài chờ đợi. Thấy Nguyễn Vô Song, vội vàng chạy tới, mở dù cheo mưa, mang áo choàng khoác cho nàng.

Mặc Lan tinh mắt, đảo qua đã thấy giày vải của Nguyễn Vô Song đã ướt nhẹp, phân phó nói: “Nhanh đi chuẩn bị nước ấm.” Thị nữ rất nhanh đem nước ấm đi lên đổ vào bồn. Nhiệt độ của nước ấm rất thích hợp, ấm áp mà thoải mái, từ dưới đáy bốc hơi lên, cả người tựa hồ cũng ấm áp hơn hần.

Bọn thị nữ đem bồn nước bưng đi ra ngoài, bên trong thực tĩnh lặng. Mặc Lan cùng Mặc Trúc vốn là người thông minh, thấy tiểu thư có bộ dáng nàng, tự nhiên biết nàng vì thái hậu mà phiền lòng. Cũng không dám quấy rầy, nhẹ nhàng lui ra. Mới đóng cửa lại, quay đầu lúc này mới chú ý tới thị nữ cùng nội thị đã quỳ ngăn lối phía trước, thì ra là Bách Lý Hạo Triết đến đây. Hai người vội chạy đến hành lễ, vừa muốn hô “Hoàng Thượng vạn tuế.” Đã thấy Bách Lý Hạo Triết làm động tác chớ có lên tiếng, lời nói đến bên miệng vội nuốt đi xuống.

Bách Lý Hạo Triết khẽ đẩy cửa ra, chỉ thấy bên trong thấp một ngọn đèn lồng, mờ ảo. Trên giường không có một bóng người, hiển nhiên hôm nay hoàng nhi không ở tẩm phòng. Nàng đang ôm chân ngồi trên cấm tháp, đầu đặt trên đầu gối, tựa hồ đang nhắm mắt dưỡng thần. Từ ngày thành thân đến bây giờ, đây là lần đầu tiên hần thấy nàng có tư thế ngồi như vậy, cho tới bây giờ đều là cao quý tao nhã, đáng vẻ nghiêm túc. Nhưng như ngày hôm nay, giống như đây mới chân chính là nàng ——

Không biết vì sao, hắn giống như bị kích thích đến cây hyên trong lòng, thân thể đột nhiên chấn động. Trong mắt giống như là không thể tin, nhưng đó chỉ là cảm xúc trong chớp mắt, rất nhanh đã khôi phục bộ dáng bình tĩnh thường ngày. Tựa như cảm xúc đó chưa từng xuất hiện. Bước chân không có cố ý nhẹ nhàng nữa, tựa hồ cố ý muốn cho nàng nghe thấy.

Nguyễn Vô Song nhẹ nhàng ngừng đầu, nhìn thấy hắn từng bước một đi lại đây. Đần độn phản ứng lại, có một tia bối rối bước xuống khỏi cấm tháp.

Xong mới phát giác, bản thân chân trần đứng trên nền cấm thạch, lạnh lẽo chua xót, nguyên lai nàng vẫn chưa mê man. Bách Lý Hạo Triết cũng đã phát giác, mỉm cười, hai tay giơ ra, ôm chặt lấy thắt lưng mảnh khảnh của nàng, phủ ở bên tai nàng nhẹ nhàng nói: “Cẩn thận lạnh đấy.” Nàng chỉ cảm thấy một trận long trời lở đất, cả người đã bị hắn bế bổng lên, nhẹ nhàng đặt ở trên cấm tháp.

Nàng ôm chặt cổ hắn, vững vàng thân mình, khi bước đi châu ngọc khẽ lay động, nặng nề không đồng nhất đánh vào trên mặt hắn. Ánh mắt hắn vẫn như trước chăm chú nhìn vào y phục của nàng, nàng chỉ cảm thấy hô hấp một trận dồn dập, bản năng muốn giơ tay kéo lại tà váy, lại vẫn là đã muộn một bước, tay đã bị hắn cầm lấy, có cảm giác kiều diễm khó tả. Nàng cúi đầu khẽ gọi một tiếng: “Hoàng Thượng ——”

Bách Lý Hạo Triết chỉ cảm thấy mịn màng không chịu nổi, mảnh mai tinh tế, nhu nhược không có xương. Lạnh lạnh như tuyết, có chút băng hàn, giống như dùng bạch ngọc thượng đẳng điêu khắc mà thành, nhưng lại loáng thoáng mang theo hương hoa nhài như ẩn như hiện, trong lòng bất giác rung động. Nàng chỉ cảm thấy mặt lập tức nóng lên, ngay cả bên tai cũng đỏ lên, hơi hơi giãy dụa, muốn lùi về. Hắn không chịu buông tay, giằng co, lòng bàn tay hắn nóng bỏng, dán trên da thịt nàng, như là chậu than hồng ngày đông, khiến cho toàn thân nàng nóng cháy lên.

Hắn cúi mặt xuống, khoe miệng mang theo ý cười như có như không, con ngươi hơi hơi tà tà nhìn nàng, giống như đang thưởng thức vẻ quần bách của nàng, ánh mắt sâu lắng sáng lạn như sao. Nàng không dám nhìn thẳng, đành phải nhắm chặt mắt, chỉ cảm thấy có hơi thở ấm áp ầm ứ thổi qua, tim đập loạn nhịp, muốn tránh cũng không chỉ có thể khẽ nói: “Hoàng Thượng —— đến giờ dùng bữa.” Bách Lý Hạo Triết khẽ “Ân” một tiếng, giống như nỉ non nói với chính mình: “Bảo bọn họ đợi đi!”

13. Q.1 - Chương 13

Vô Song thở phì phò, hai gò má đỏ ửng, gối lên trên cánh tay Bách Lý Hạo Triết. Một đầu tóc đen dài như thác nước uốn lượn, tựa như bức tranh thủy mặc phủ trên nệm tháp. Ngẫu nhiên có vài sợi tóc tiêu tán trên cổ, lại càng tô điểm da thịt như tuyết. Không biết vì sao, Bách Lý Hạo Triết nhìn thấy, người lại nóng lên.”

Hắn dịu dàng cầm lấy một lọn tóc, chậm rãi thưởng thức, sợi tóc mềm mại bóng loáng, có mang hương vị trên nàng, hương hoa nhài dịu nhẹ, cũng không quá nồng, thanh u tao nhã, vì dựa vào là gần, mới có thể nhận ra: “Hôm nay làm cái gì?” Hắn kỳ thật là biết rõ cả ngày nay nàng đều ở điện của Thái Hậu. Nguyễn Vô Song còn chưa kịp bình phục, cúi đầu nói: “Ổ Từ Trữ điện cùng thái hậu!” Hắn tựa hồ rất vừa lòng với câu trả lời của nàng, khoe miệng lộ ra nụ cười tươi rói, cũng nhẹ nhàng mà “A” một tiếng.

Cả căn phòng chỉ thấp một ngọn đèn, ánh sáng nhen nhóm, vì hắn ngược sáng cho nên nàng không nhìn rõ được thần sắc của hắn, có chút mệt nhọc nhưng thỏa mãn sau hoan ái. Chỉ cảm thấy hơi thở của hắn ấm áp phun ở bên tai giống như có hàng vạn con kiến đang bò, ngứa ngáy khó chịu.

Nhớ tới chẩn đoán hôm nay của thái y, Nguyễn Vô Song lòng thêm trĩu nặng, thản nhiên mà thở dài. Tuy chỉ là than nhẹ, không thể nghe thấy, nhưng Bách Lý Hạo Triết ở gần như vậy, nghe lại cực rõ ràng. Cụp mắt, ánh mắt so với bóng đêm còn thâm sâu hơn, sau một lúc lâu mới hỏi: “Sao thế?” Thanh âm rất nhẹ, làm cho người ta không nhận ra khác thường, giống như nỉ non khi thân mật.

Nguyễn Vô Song trừng mắt nhìn, cánh mi như cánh bướm, trên mặt một mảnh u tối: “Bệnh của bác mãi không khá lên, mấy ngày nay đều nôn ra máu.” Ánh mắt Bách Lý Hạo Triết trở lên âm trầm, giống như là kinh ngạc nói: “Sao lại như thế? ? Mấy ngày trước đây Tô Kinh Hồng mới bẩm báo, nói thái hậu nương nương chính là buồn trong lòng, chỉ cần uống thuốc, điều trị một chút thì tốt rồi. Sao lại nôn ra máu nghiêm trọng như thế được? Chuyện lớn như vậy mà thái y viện không một ai đến bẩm báo, lũ người này ăn gan

hùm mật báo sao? ?” Nhẹ nhàng buông tóc nàng ra, ngược lại lại cầm lấy bàn tay mềm mại của nàng, mềm mại nhưng lại lạnh lẽo: “Không cần rất lo lắng, ngày mai ta sẽ phân phó tất cả thái y trong viện đến đó bắt mạch!”

Lòng Vô Song có chút ngọt ngào, giống như lo lắng cả ngày nay đều được trút bỏ. Khóe miệng tràn ngập ý cười như có như không, nói: “Mấy ngày trước đây, thái y viện cũng bắt mạch với thiếp như thế. Nhưng thái hậu mấy ngày nay nôn ra máu, bọn họ cũng không biết. Chỉ có một mình Mộc Thanh biết, thái hậu không cho bà ấy nói. Hôm nay thật sự không thể gạt được nữa, mới đến Chiêu Dương điện.” Thanh âm chậm rãi mà thấp xuống, nhẹ mà yếu ớt, như là kể chuyện rất bình thường, duy nhất chỉ có ầm áp từ tay hắn, say mê mà có lực, giống như mang theo sức lực muốn làm yên lòng người: “Hạo Triết — Thiếp sợ — thái y đều nói chính là tâm bệnh, sợ là chính bản thân bác không muốn —”

Trương màu vàng nhạt, ánh nền mờ ảo, ảm đạm mà mông lung, từng tầng như nước mở ra. Biểu tình trên mặt hắn có ý ẩn nhẫn, đây là lần đầu tiên hắn nghe nàng gọi tên của hắn, không biết vì sao, trong lòng lại nổi lên ầm áp khó tả. Đáy mắt nàng như trước sóng nước lưu chuyển, mắt ngập nước, mang theo quyền rũ khó tả, khiến kẻ khác muốn trầm mê.

Hắn lập tức có trăm ngàn ý nghĩ thối quyết, có ý nghĩ muốn ôm chặt nàng, che chở nàng. Nhưng nhin nửa ngày, cuối cùng vẫn là yên lặng, chỉ không ngừng vuốt ve tay nàng, cảm thụ ầm áp mềm từ đầu ngón tay truyền tới, nhẹ giọng an ủi nói: “Đừng sợ. Thái y viện nhân tài vô số, nhất định có người sẽ chữa khỏi bệnh cho thái hậu! Nếu trong cung vô sách cứu chữa, ta sẽ tuyên chỉ bố cáo tìm danh y trong thiên hạ. Thiên hạ rộng lớn, chắc chắn người tài ba!” Nàng khẽ “Àn” một tiếng, không biết là bởi vì lời hắn nói, hay vẫn là vòng tay của hắn, tâm tình trĩu nặng cả ngày liền buông xuống. Dựa vào nhiệt độ cơ thể ầm áp của hắn, mí mắt nặng dần. Ngày thường Vô Song thường ngủ trưa một lúc, hôm nay do ở điện của thái hậu lo lắng nhiều cho nên không có ngủ, lòng vừa buông lỏng, cơn buồn ngủ đã đánh úp lại.

Hắn vẫn nằm nghiêng, một cái cúi đầu là có thể thấy mặt nàng, vài sợi tóc nhiễu ở bên tai, bốn phía đều là hương vị của nàng, hương hoa nhài nhàn nhạt, ầm áp mà say lòng người. Hắn liền cứ như vậy mà nhìn nàng, thân mình vẫn duy trì một động tác, tay chân đã muốn hơi hơi run lên, nhưng trong lòng hắn một mảnh yên lặng, giống như thiên địa đều ở trong tầm tay của hắn, chỉ nguyện giờ phút này dài hơn một chút, lâu một chút.

Ngoài cửa một truyền đến một tràng tiếng ho khan rất nhẹ. Căn bản đã rất dè thấp, nhưng đêm khuya vẫn là lạnh lạnh truyền tới. Hắn giật mình, giống như bừng tỉnh từ trong mơ màng, nhẹ nhàng mà buông tay nàng ra, nhưng ánh mắt vẫn là không có dời, cực chậm, cực chậm mới ngồi dậy. Nàng đã ngủ, hơi thở đều đều, do đó chưa phát hiện ra.

Hắn đứng dậy xuống giường, chậm rãi xoay người lại nhìn thoáng qua. Vô Song lui ở bên trong chăn, chiếc áo ngủ bằng gấm cũng chưa hề bị đụng tới, có lẽ là vì ngủ say chưa tỉnh. Một đầu tóc đen nhánh phiêu tán trên cấm tháp, màu vàng nhạt cùng màu đen bóng, óng mượt như nước chảy. Hắn giật mình, bước chân chần chờ, giống như nghĩ muốn quay về giường, nhưng vẫn là nhin xuống. Dưới ánh đèn vàng nhạt, nàng liền như vậy cuộn lui ở trong chăn, giống như một con mèo nhỏ. Hắn tạm dừng hồi lâu, cuối cùng vẫn không có lưu lại, xoay người đi ra ngoài.

Thạch Toàn Nhất cùng vài nội thị đều ở ngoài điện chờ. Nhìn thấy hắn đi ra, vội lại đây hầu hạ: “Hoàng Thượng ——” nhìn sắc mặt hoàng đế, mày tựa hồ hơi hơi nhíu chặt. Thạch Toàn Nhất là một người thông minh, có thể nói là rất hiểu tâm tư người khác, nếu không phải như thế, vài chục năm ở trong hoàng cung, sao có thể không phải một lần . . . mà . . . là tận ba lần phong chức, cho đến tận chức vị tổng quản thân cận bên cạnh hoàng đế. Hắn thấy được thần sắc hoàng đế không bình thường, dừng lại câu chuyện, khom người chờ hoàng đế ra lệnh.

Bách Lý Hạo Triết nhìn thoáng qua bóng đêm, tối đen như mực, không một tia sáng. Đình thai lâu các ẩn hiện gần đó, ngay cả hình dáng cũng chẳng nhìn rõ được, gió lớn thổi không ngừng. Sau một lúc lâu, nhắm mắt, hít sâu một hơi, lại cực nhanh mở hai mắt thần sắc như thường nói: “Quay về Thừa Kiền điện.”

Nguyễn Vô Song chậm rãi mở mắt, nhìn bóng dáng hắn chậm rãi rời xa mình. Cảm giác hạnh phúc vừa mới tràn đầy trong ngực, giờ đây đã như nước trôi đi. Giống như kia chính là cầu vồng sau cơn mưa, thấy được, lại chạm không tới, lại càng không thể nắm bắt được. Hắn không biết, nàng đã quen với hơi ấm của

hắn ——

Ngoài điện, đột nhiên gió lớn nổi lên, làm cho lá khô trên cành bay loạn xạ, hoa lá vất vưởng. Không bao lâu sau cung điện đã chìm đắm trong bóng đêm, tiếng sấm ầm ầm, hạt mưa điên cuồng trút xuống.

Thạch Toàn Nhất cùng một nội thị hầu hoàng đế vào đại điện, luống cuống tay chân phân phó: “Mau, lấy khăn lụa —— tiểu Đức Tử, mau chuẩn bị nước ấm, hầu hạ Hoàng Thượng tắm rửa thay quần áo.” Tiếng nói của nội thị vốn là cực khàn, lúc này đêm dài tĩnh lặng, không hiểu sao lại càng chói tai. Bách Lý Hạo Triết vốn đã phiền lòng không chịu nổi, lúc này lại không thể kiên nhẫn khẽ khoát tay áo: “Đều đi xuống đi.” Hoàng bào màu vàng nhạt tay áo đã ướt đầm, vạt áo choàng toàn là nước mưa. Thạch Toàn Nhất biết hoàng đế từ trước đến nay không hiển lộ thần sắc, nhưng vẫn run rẩy hầu hạ. Hiện giờ đã là vô cùng bức bối, lúc này tuy rằng cực lo lắng long thể hoàng đế, nhưng vẫn là khom mình hành lễ lui xuống. Những người còn lại cũng theo ông ta rời khỏi đại điện.

Trong điện ánh nến sáng tỏ, hắn chấp tay đứng ở phía trước cửa sổ, nhìn tia chớp không ngừng nhấp nhoe trong màn đêm, gió rất lớn, cửa sổ mở rộng kéo kẹt theo tiếng gió, tiếng động đơn điệu vang vọng toàn căn phòng. Gió mang theo hơi ẩm đánh úp lại, tựa như có mang theo hương hoa. Hắn cẩn thận cảm nhận, nửa ngày đều không nghĩ thấy cái gì, tựa hồ chớp mũi chỉ có hương hoa nhài quấn quanh, thanh thanh u u, mờ mờ ảo ảo.

Còn đang chìm trong hoảng hốt, một thanh âm thản nhiên vang lên: “Triết nhi, sao rồi? ? Mềm lòng sao?” Từ trước đến nay Thừa Kiền điện là tấm cung của hoàng đế vương triều Bách Lý, là nơi thâm nghiêm canh gác cẩn trọng nhất trong hoàng cung. Năm bước một trạm canh gác, mười bước một tốp, nếu có người hạ lệnh, sợ là ngay cả một con chim cũng không thể thoát nổi. Đối với thanh âm này, Bách Lý Hạo Triết một chút phản ứng cũng không có, cũng không có quay đầu lại, giống như vẫn còn chìm trong trầm tư. Thanh âm kia lại nhẹ nhàng vang lên: “Hai mươi mấy năm qua, chúng ta từng bước một đi đến hôm nay, người mềm lòng sao ——”

Bách Lý Hạo Triết quay đầu lại, bình tĩnh nhìn ông ta, không lên tiếng. Trong điện sáng tỏ như ban ngày, bởi vì ngẩng nhìn màn đêm ngoài cửa sổ quá lâu, hiện giờ quay đầu lại như vậy, chỉ cảm thấy ánh sáng chói mắt, khiến con người nhoi nhoi, liền hơi híp lại mắt, lòng bàn tay lại cuộn chặt lại.

Người nọ mặc một bộ trang phục nội thị bình thường, toàn thân ẩn dưới bóng tối, ánh sáng không chiếu tới, dừng ở Bách Lý Hạo Triết, sau một lúc lâu mới ôn nhu nói: “Triết nhi, tất cả mọi thứ hôm nay đều thuộc về người. Có câu đại trượng phu lo gì vô thê, hướng chi người là hoàng đế, chờ một năm rưỡi nữa, chờ người đầy đủ hậu cung, có bao nhiêu mỹ nữ, tài nữ cho người lựa chọn. Trời đất bao la, sao lại không có người để cho người yêu. Nguyễn Vô Song tuy là dung mạo không tồi, nhưng không phải là đẹp nhất, cũng không phải là kẻ tài hoa duy nhất. Người không cần bởi vì động tâm với nàng ta mà mềm lòng ——”

Bách Lý Hạo Triết vẫn là không có lên tiếng trả lời, chỉ đứng nhìn ông ta, trên mặt một tia biểu tình cũng không có. Ngữ điệu người nọ dần dần cao lên, ngữ khí cũng trở lên nghiêm khắc: “Người có thể quên, là bởi vì người không có nhìn thấy thống khổ của mẫu thân người trước khi chết. Mà ta không thể quên, đời này cũng sẽ không quên. Ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người hại chết mẫu thân người. Ta mai danh ẩn tích nhiều năm như vậy, chính là đợi đến ngày hôm nay ——”

“Ta cùng với mẫu thân người từ nhỏ là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, nàng bị Nguyễn Ngọc Cẩn mua vào phủ thái tử, ở trước mặt Nguyễn Ngọc Cẩn là người hầu, ai biết nữ nhân ác độc kia đã sớm tính kế chu toàn, là bởi vì mẹ người có dung mạo giống với người trong lòng thái tử —— Âu Tĩnh Chi. Lúc ấy Thái tử vì Âu Tĩnh Chi mất mà cực kỳ bi thương, nhìn đến một người giống như vậy còn sống, tự nhiên nghĩ muốn hết mọi thủ đoạn mà đoạt lấy. Mẫu thân người là quân cờ sống của Nguyễn Ngọc Cẩn. Thái tử đoạt thị nữ của Nguyễn Ngọc Cẩn, tự nhiên cảm thấy áy náy với nàng ta, mọi chuyện đều khiêm nhượng nàng. Mà mẫu thân người —— mẫu thân người không cách nào đành phải làm tiểu thiếp của thái tử —— đó còn chưa đủ, ác phụ Nguyễn Ngọc Cẩn này còn đan tay hạ độc mẫu thân người khi người mới sinh được vài ngày —— nàng nghĩ rằng mưu kế của nàng ta chu toàn không kẻ hở, chính là nàng thật không ngờ. Ta vì có thể gặp được mẫu thân người, cũng vào thái tử phủ làm nô tài. Tối hôm đó ta tránh ở ngoài cửa sổ, hôm đó cũng giống với đêm nay, mưa lớn, mưa tấp lên quần áo ta, thấm thấu tới da thịt, lạnh lẽo, rất lạnh, ta tận mắt thấy Mộc Thanh mang một bát được đến trước mặt mẫu thân người, buộc mẫu thân người uống hết —— kết quả không đến nửa canh giờ, mẫu thân người liền nôn ra máu mà chết —— ta vô tích

sự, trơ mắt mà nhìn mẫu thân người dần chết đi —— lúc ấy — lúc ấy, người mới sinh chưa đến 10 ngày ——”

Ông ta từng bước một đi đến bên cạnh Bách Lý Hạo Triết, hai mắt trừng trừng, giống như phun ra máu: “Người có thể quên sao, người có thể quên sao! ! Mà ta đời này tuyệt đối không bao giờ có thể quên, thống khổ trước khi mẫu thân người chết—— tuyệt đối sẽ không! ! !”

“Ta không phải đã từng nói với người, người với Nguyễn Vô Song chỉ là lợi dụng mà thôi, hiện giờ đã đăng cơ để vị, chỉ cần không nạp phi, trấn an Nguyễn gia là được, không được mỗi ngày đều đi đến Chiêu Dương điện —— người nhìn lại chính người đi, có ngày nào mà không ngủ lại Chiêu Dương điện! Tâm tư của người ta chẳng lẽ không nhìn ra, nếu là muốn nhìn hoàng nhi của người, bảo thị nữ bế đến Thừa Kiền điện là được ——”

14. Q.1 - Chương 14

Mùa xuân ở kinh thành thường tới muộn hơn những nơi khác. Nhưng mỗi khi mùa xuân tới rồi, ngự hoa viên trăm hoa đua nở tuyệt đẹp như một bức tranh, gió êm dịu thoảng tới. Cảnh Nhân đế thích nhất mùa này trong năm, mang theo đại hoàng tử Bách Lý Hạo Đình chơi đùa bên bờ ao dưới tàng liễu rủ.”

Một đoàn thị nữ, nội thị đứng xa xa hầu hạ. Bách Lý Hạo Triết nấp sau gốc cây đại thụ cách đó không xa. Cây cối trong ngự hoa viên cũng đã vài trăm năm tuổi, thân cây thô to, cành lá xum xuê xanh ngắt, hai người lớn cũng không ôm hết. Hẩn tránh ở phía sau mà ngay cả nội thị cũng không có phát hiện ra. Từ xa nhìn phụ hoàng vui đùa cùng đại ca, Bách Lý Hạo Đình mắt bị bật khăn hai tay sờ soạng muốn tìm ra phụ hoàng ẩn nấp chỗ nào.

Sắc mặt Cảnh Nhân đế đầy sùng nịnh, âm áp giống như cảnh xuân, hướng Bách Lý Hạo Đình cách đó không xa mỉm cười ngoắc: “Đình nhi, ở đây —— phụ hoàng ở trong này.” Bách Lý Hạo Đình nghiêng ngả lão đảo chạy vọt qua, bước chân không vững, trong miệng vẫn không ngừng kêu: “Phụ hoàng? Phụ hoàng, người ở nơi nào ——” Cảnh Nhân đế buộc vạt hoàng bào, tay áo sấn cao, một lòng chơi đùa cùng con. Kẻ khác rất khó tưởng tượng được vị hoàng đế uy nghiêm từ trước tới nay lại có được vẻ mặt ôn nhu đến thế này.

Trong lòng Bách Lý Hạo Triết vô cùng ngưỡng mộ, hẩn hâm mộ phụ hoàng từ ái như thế đối đãi đại ca. Trong cảm nhận của hẩn, phụ hoàng vĩnh viễn là cao cao tại thượng, trừ bỏ thời gian cố định thỉnh an, hẩn chưa bao giờ có cơ hội thân cận người. Đa số thời gian thỉnh an, cũng là ở rất xa quỳ gối trong điện, từ xa trả lời những câu hỏi về chuyện học hành phụ hoàng hỏi. Có thể cùng chơi đùa giống như đại ca với phụ hoàng hiện tại, trong trí nhớ của hẩn là chưa từng có. Thậm chí ở trong trí nhớ của hẩn, phụ hoàng ngay cả ôm cũng chưa từng ôm hẩn.

Nội thị thân cận bên người tìm phải tìm trái, cuối cùng tìm được hẩn ở sau gốc cây gần tàng liễu: “Nhị hoàng tử, cuối cùng nô tài cũng tìm được ngài. Sao đang yên đang lành lại nấp sau gốc đại thụ làm gì.” Nội thị lôi kéo bàn tay nhỏ bé của hẩn, từng bước một đi xa. Hẩn không muốn rời đi, ngẫu nhiên quay đầu lại, chỉ thấy đại ca được phụ hoàng ôm trong ngực, cười khanh khách không ngừng. Tuy rằng không nghe thấy nói cái gì, nhưng tiếng cười vẫn trong trẻo truyền tới ——

Bách Lý Hạo Triết đột nhiên bừng tỉnh lại, chuyện đã nhiều năm như vậy nay lại hiện rõ ràng ở trước mắt. Trước đây hẩn không hiểu vì sao phụ hoàng lại yêu thương đại ca như thế, mà lại chẳng thèm quan tâm đến hẩn. Vì được đến một câu khen ngợi của phụ hoàng, hẩn dốc lòng học tập, học tài trị quốc, khi nhàn rỗi liền học cưỡi ngựa, bắn cung. Vào hè cho dù nóng bức, ngay cả chim chóc cũng trú ngụ dưới tàng cây không thấy tắm hơi. Khi đọc sách không được người khác quạt cho, cũng không được tự quạt, ngồi nghiêm chỉnh, khi đó viết chữ, mỗi chữ đều viết đến 100 lần, luyện đến khi nét bút như thư pháp. Nhưng cho dù hẩn có biểu hiện xuất sắc như thế nào, phụ hoàng chỉ là gật đầu hài lòng mà thôi. Cũng không ôm hẩn một cái. Phụ hoàng chưa bao giờ biết, thứ hẩn muốn không phải là ban thưởng rực rỡ, mà là một hành động nho nhỏ của người, chỉ cần một cái vỗ vai nhẹ khen ngợi, như vậy hẩn cũng vui vẻ chịu đựng. Nhưng hẩn chưa từng có được đến, ngay cả một câu nói thân thiết nho nhỏ, một động tác âm áp đơn giản, cái gì cũng không có, lâu dần, giống như hết thấy chính là hy vọng xa vời.

Bóng đêm đã dần dần lui đi,朦胧 lung có thể nhìn thấy bài trí trong đình điện. Có vẻ không giống với bình thường, hân hơ hơ trừng mắt nhìn, lúc này mới giật mình lại đây, hẳn ở Thừa Kiền điện mà ngắm Chiêu Dương điện. Bên cạnh cũng không có nàng, tất nhiên sẽ không có mùi hương thảo nhiên kia. Có lẽ chính là đã thành thói quen, nhiều năm như vậy, hẳn đã quen chỉ có một mình. Nhưng sau khi có nàng, bởi vì một đoạn ngày kia có nàng, hương vị của nàng, cho nên cũng thành một loại thói quen. Nhưng Thẩm thức không biết chính là, có thói quen sẽ thành nghiện, muốn đem một thói quen từ bỏ, cũng không phải chuyện dễ dàng gì. Nhưng là hẳn không có cách nào không từ bỏ!

Từ Trữ điện không ngừng truyền đến tiếng ho khan, cách bình phong chạm trở bằng lim dày, vẫn không ngừng truyền ra. Nguyễn Vô Song còn chưa đi vào nội tẩm, đã nghe thấy cực rõ ràng. Lòng vốn đã lo lắng, lại càng thêm trầm trọng. Thái y cũng đã bẩm báo thập phần tường tận, tâm bệnh phải dùng tâm dược để trị liệu. Nhưng bác không có ý niệm sinh tồn, mặc cho Hoa Đà tái thế, cũng là khó xoay chuyển nổi càn khôn.

Xóc rèm che đi vào, chỉ thấy Mộc cô cô bưng chén thuốc thị hầu ở bên. Thấy Nguyễn Vô Song tiến vào, vội quỳ xuống hành lễ. Nguyễn thái hậu hai mắt nhắm chặt, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, nhưng nhìn chung ngủ rất an tường. Nguyễn Vô Song ngẩng đầu nhìn Mộc cô cô liếc mắt một cái, Mộc cô cô lắc lắc đầu. Ánh mắt chuyển qua chén thuốc bạch ngọc, màu thuốc đen như mực, tràn đầy một chén, chưa chút suy chuyển.

Nguyễn thái hậu giống như ngủ mà lại không ngủ, hơi hơi hé mắt, mơ hồ nhìn thấy Vô Song, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện tình nói: “Mộc Thanh, đi đem hộp ngọc lấy đến đây.” Giấy dựa muốn đứng lên, Vô Song vội nâng bà chậm rãi ngồi dậy. Chỉ thấy Nguyễn thái hậu quan sát Vô Song nửa ngày, ánh mắt ôn hòa: “Có phải gần đây lo lắng cho bà già này hay không, mà càng ngày càng gầy yếu thế?” Nguyễn Vô Song khẽ lắc đầu: “Cháu không có tâm sự gì. Bác từ nhỏ yêu thương Vô Song, đây là thuộc bốn phận của Vô Song. Bệnh của bác chỉ là bệnh vặt, chỉ cần bác đúng giờ uống thuốc, lập tức là có thể thuốc đến bệnh đi.” Nguyễn thái hậu khẽ lắc lắc đầu, nhẹ nhàng mà nói: “Bệnh của ta ta tự biết.”

Khi nói chuyện, Mộc cô cô đã đem hộp ngọc lại đây. Nguyễn thái hậu dùng ánh mắt ý bảo Mộc Thanh đem hộp đưa cho Nguyễn Vô Song. Trên nắp hòm có khắc hoa mẫu đơn màu trắng, tầng tầng cánh hoa, trông rất sống động, xanh ngọc ôn nhuận, nắm trong tay ôn hòa mát rượi. Nàng giơ tay tiếp nhận, khó hiểu nhìn bác. Nguyễn thái hậu nói: “Mở ra nhìn xem.”

Vật ở bên trong cũng không phải là thứ khác thường gì, nhìn gần là một tờ giấy Tuyên Thành gấp nếp bình thường. Nàng giật mình nghĩ đến một chuyện, ngẩng đầu nhìn Nguyễn thái hậu nói: “Bác ——” Nguyễn thái hậu khẽ gật gật đầu, ho khan vài tiếng mới nói: “Không tồi. Đúng là tờ giấy thỏa thuận đó.” Nguyễn Vô Song chậm rãi đem tờ giấy mở ra, nét mực trên giấy Tuyên Thành còn mới giống như mới viết không lâu. Chữ viết cứng cáp bay múa, tất nhiên nàng vô cùng quen thuộc, đúng là bút tích của Bách Lý Hạo Triết.

Chữ trên giấy Tuyên Thành, nàng không cần xem cũng có thể đại khái đoán ra. Ngày ấy hẳn cùng với bác thỏa thuận điều kiện, cho dù bản thân nàng sau này có sinh được hoàng nhi hay không, thì nàng chính là người chỉ định người thừa kế ngôi vị.

Nguyễn thái hậu khàn khàn nói: “Hãy giữ cho kỹ, có lẽ sau này có lúc dùng đến.” Giống như là di ngôn, lòng Nguyễn Vô Song lại cảm giác có điềm xấu, bối rối lắc đầu nói: “Không, vẫn là bác bảo quản thay Vô Song thì hơn——” Nguyễn thái hậu cười cười, như gió lớn lay động sa liêm, thông dong ôn diêm: “Đứa ngốc, bác làm sao có thể cùng con cả đời chứ? Có lẽ ——” thần sắc Nguyễn thái hậu chậm rãi nhợt nhạt xuống: “Có lẽ một ngày nào đó, con sẽ oán bác đã đem con nhốt vào cái nhà tù này. Nữ nhân Nguyễn gia chúng ta, cho dù không vào hoàng cung, cũng có thể phú quý bình an cả đời ——” nhưng cả đời là bao lâu, có vui vẻ hay không lại là chuyện không thể biết trước được.

Thế gian này chuyện không thể cưỡng cầu thì đừng có lưỡng tình tương duyệt. Nam nữ, nếu không cùng lòng, cho dù là gặp nhau lúc nào, ở đâu thì cũng chỉ là hư vô mà thôi. Đối với nam nhân mà nói, công danh quyền thế, vinh hoa phú quý, đều nằm trên tình yêu, hướng chỉ là kẻ nắm giữ quyền lực tối cao trong thiên hạ. Nhưng đối với phần lớn nữ tử mà nói, đặc biệt là nữ tử chốn thâm cung e rằng thứ mà họ trân trọng nhất cũng khó mà có được đó chính là lòng phu quân. Bà và tiên đế, là như vậy. Bởi vì sai lầm, cho nên cho dù cả đời cùng nhau nhưng cũng chỉ như gió thoảng qua mà thôi.

Nguyễn thái hậu thở dài, chậm rãi vươn tay, giúp nàng sửa sang lại trâm cài tóc trên đầu, trâm cài tóc lấp lánh cao sang, quý phái bức người. Chỉ có nàng hiểu được chua xót trong đó: “Đường vào hoàng cung sâu như đáy biển! Không phải con nói không tranh thì sẽ không tranh, con nói rời khỏi liền có thể rời khỏi. Con phải hiểu được, tranh cũng là cả đời, không tranh cũng là cả đời —— có lẽ hiện tại con không rõ ý tứ trong lời nói của bác, nhưng sau này —— sau này con sẽ hiểu được, có lẽ cũng không phải là chuyện không tốt.”

Ngữ khí của bác đau thương u oán. Nguyễn Vô Song cúi thấp đầu, hiểu được ý tứ trong lời nói tranh và không tranh, thần sắc mê mang. Khi lại ngẩng đầu lên, cũng đã thông dong. Cúi đầu, ngẩng đầu, có lẽ chỉ ngắn ngủi một cái chớp mắt, trong đầu nàng cũng đã chuyển qua rất nhiều ý niệm khác nhau, ngẩng đầu nhìn Nguyễn thái hậu, ánh mắt trong suốt như nước, bình tĩnh không gợn sóng, mang theo tính quật cường của trẻ con: “Nếu không phải của con, con sẽ không tranh. Tình nguyện cứ như vậy cho hết kiếp này.”

Điện Thừa Kiền. Khuôn mặt Bách Lý Hạo Triết mơ hồ dưới ánh nến. Thẩm Nặc Trù đứng ở bên cạnh hắn, hai người đều im lặng. Ngẫu nhiên Thẩm Nặc Trù ngẩng đầu lên nhìn liếc qua sắc mặt Bách Lý Hạo Triết, sâu kín nặng nề, không rõ vui buồn.

Thật lâu sau, Bách Lý Hạo Triết mới mở miệng, cực chậm chạp nói: “Hôm nay, thái y viện có người đến bẩm báo, Nguyễn Ngọc Cẩn sợ là không thể trụ nổi qua mùa đông này.” Hắn quay đầu, ánh mắt sắc bén nhìn Thẩm Nặc Trù nói: “Chuyện hạ độc, từ hôm nay liền ngừng đi.”

Thẩm Nặc Trù cúi đầu, không có lên tiếng trả lời. Bách Lý Hạo Triết thở dài: “Thẩm thúc, nhiều nhất bà ta cũng chỉ có thể sống hơn thêm một hai tháng nữa thôi. Cho dù ta và thúc không có hạ độc, từ lâu bà ta đã không có ý niệm muốn sống trong đầu rồi. Mấy tháng nay bà ta không chịu uống thuốc, có lẽ ước nguyện lớn nhất chính là sớm đi đoàn tụ cùng phụ hoàng. Chúng ta tiếp tục dùng được, chỉ là giúp cho nguyện vọng của bà ta sớm được thực hiện mà thôi. Ta và thúc không cần phải giúp bà ta một tay đâu!” Nhớ mang máng trước đây, cách mấy ngày, bà ta vẫn sai người dẫn hắn và đại ca đến Chiêu Dương điện, tuy rằng thời gian nói chuyện cũng không nhiều lắm, nhưng điểm tâm cùng trò chơi ở Chiêu Dương điện rất tuyệt hảo, lúc này không hiểu sao những hồi ức đó lại hiện lên cực rõ ràng!

Lúc này Thẩm Nặc Trù mới oán hận nói: “Quá dễ dàng ư ác phụ này rồi! Ta đợi nhiều năm như vậy, chính là chờ sau khi con kế thừa ngôi vị, có thể tra tấn mục ác phụ này. Không thể tưởng được —— không thể tưởng được thế nhưng chính mục ta muốn chết. Thật sự là quá dễ dàng ư ta rồi!” Rốt cục cũng biết được bà ta không thể sống được bao nhiêu lâu nữa, nhưng không biết vì sao, tâm nguyện nhiều năm sắp được như mong muốn, nhưng trong lòng lại không có nửa điểm vui sướng, chỉ là một cõi trống rỗng, giống như điện viên sau cơn đại hồng thủy tàn kiệt, hoang tàn lạnh lẽo.

Không khí trở lên yên tĩnh, lâu sau Thẩm Nặc Trù mới như vô tình khẽ hỏi: “Kế tiếp ——” vừa nói vừa liếc nhìn thần sắc của Bách Lý Hạo Triết: “Bước tiếp theo, con dự định thế nào? ” Bách Lý Hạo Triết giật mình, bỗng dưng xoay người nói: “Không!!”

Thẩm Nặc Trù nhìn chằm chằm Bách Lý Hạo Triết, trong mắt có hàn ý xẹt qua: “Con không nữa?” Không hiểu vì sao lòng Bách Lý Hạo Triết rối như tơ vò, ở trước mặt Thẩm thúc, người đã chứng kiến hắn trưởng thành từ nhỏ đến giờ, tất cả đều không thể che giấu, chỉ có thể hung hăng phát tay áo cả giận nói: “Không được!” Thẩm Nặc Trù lại vô cùng bình tĩnh, nâng lên đôi mắt sâu không thấy đáy, nhìn mà như không nhìn hắn, cũng không nói thêm gì nữa.

15. Q.1 - Chương 15

Mộc Thanh từ trong điện đi ra, hướng chúng thị nữ phát tay áo: “Các người đều đi xuống đi, nơi này không cần hầu hạ nữa.” Chúng thị nữ đáp lời: “Vâng” chỉnh tề khom người lui ra.

Bên trong điện, có đốt đàn hương dưỡng thần, mùi hương thanh tĩnh mà thơm ngát, phẳng phất hòa cùng mùi thuốc đông y. Nguyễn thái hậu khẽ nghiêng đầu, thấp giọng nói: “Song nhi, đỡ ta đứng dậy.” Vô Song vội nhận lấy cái gối mềm màu vàng Mộc Thanh đưa qua, tựa vào phía sau lưng bác, giúp bà ôm lấy chân ngồi trên giường.

Nguyễn thái hậu thở hắt hắt mấy hơi thở, lúc này mới phân phó nói: “Mộc Thanh, ngươi cũng đi xuống đi.” Mộc Thanh lên tiếng trả lời rồi đi, thuận tay đóng kín cửa lại.

Nguyễn thái hậu một hồi lâu mới mở miệng: “Song nhi, bệnh của bác sợ là không qua nổi năm nay —” trông mắt Vô Song đã ửng đỏ, ngắt lời bà: “Bác —”

Nguyễn thái hậu hoảng hốt cười: “Thật sự là đứa ngốc. Sinh tử có mệnh, họa phúc do trời. Đời bác coi như cũng không có sống uống phí, vinh hoa phú quý gì, ta đều đã hưởng qua. Còn có cái gì cần lưu luyến chứ?” Lòng Vô Song chua xót, hốc mắt ảm ướt cơ hồ muốn rơi lệ. Hôm nay bác bị sao vậy, toàn nói chuyện xấu thôi. Tựa như những người sắp ra đi, dậm dậm cản trở.

“Ta a, lo lắng nhất cũng chỉ có cháu. Hai chị em Minh Oanh, nói sao cũng là cốt nhục của tiên đế, cho dù sau này Nguyễn gia chúng ta có nghèo túng, hai đứa nó cũng sẽ không bị liên lụy gì. Vẫn là bậc phú quý như trước. Nhưng một mình cháu chôn thân cung này, có thể dựa vào cũng chỉ là chính mình mà thôi —” một hơi nói một tràng dài, tinh thần Nguyễn thái hậu lại tựa như tốt hẳn lên.

Nguyễn Vô Song nhẹ nhàng nắm tay bác, mới mấy tháng mà thôi, bàn tay đầy đà mượt mà đã chỉ còn lại có xương cốt: “Bác. Bác không cần lo lắng cho cháu. Vừa rồi không phải bác vừa nói, họa phúc do trời sao?”

Nguyễn thái hậu khẽ nặn ra nụ cười thương tiếc: “Bác chính là hy vọng về sau cháu biết cách bảo vệ chính mình. Hiện tại thì chưa có cảm giác a, chờ đến ngày hắc đầy đủ hậu cung, tam cung lục viện, nơi nơi đều là mỹ nữ, còn cháu, có thể một tháng cũng sẽ không gặp hoàng thượng được một lần — loại khổ sở này, là điều mà người khác không thể biết được.”

Nàng khẽ mỉm cười, có chút bất đắc dĩ: “Khi đồng ý chỉ hôn, cháu đã chuẩn bị sẵn rồi. Bác, cố gắng dưỡng bệnh, không cần lo lắng cho cháu đâu.” Sau này, cho dù có khổ sở hơn đi nữa, nàng cũng sẽ cố gắng tiếp tục sống thật tốt. Cuộc sống vốn chính là như thế. Thứ gì càng dễ ý, càng không chiếm được, con người cũng giống vậy. Huống chi hắc là bậc đế vương đứng trên ngàn vạn người.

Mùa đông năm Hi Trữ thứ nhất, Bách Lý Hạo Triết ban thánh chỉ, sắc phong hoàng tử mới sinh hạ chưa đến nửa tuổi Bách Lý Thừa Hiền làm hoàng thái tử, cũng lấy danh nghĩa hoàng thái tử đại xá thiên hạ.

Nửa tháng sau, Nguyễn thái hậu qua đời, hợp táng trong nghĩa trang hoàng lăng cùng Cảnh Nhân đế.

Đại tuyết như bay múa, nhẹ nhàng phát phơ. Cành cây, phiếm lá, mặt đất, một mảnh mờ mịt. Nguyễn Vô Song tiếp nhận làn sương nhỏ Mặc Lan đưa qua, từng tia ấm áp từ đầu ngón tay truyền tới, dường như cả người mới có chút tri giác.

“Tử Tín đã tỉnh chưa?” Nàng không có quay đầu. Mặc Lan trả lời: “Vẫn còn ngủ ạ. Tỉnh lại, Mặc Trúc sẽ đến bẩm báo.” Nguyễn Vô Song không có hỏi nữa, trong điện thực im lặng, có đôi khi ngay cả tiếng cành cây khô trong vườn gầy “Rắc” cũng có thể nghe được rõ ràng.

Nàng đứng một hồi lâu, nhìn tuyết từng mảnh từng mảnh rơi xuống, ngã vào hồng trần thế tục. Thật lâu trước kia có nghe nói thế gian có một loại chim, vô cùng ân ái, nếu bạn đời của nó chết đi, con còn lại thường không sống quá nửa năm nữa. Chỉ tiếc chuyện kia dường như chỉ là truyền thuyết mà thôi, chưa ai có thể nhìn thấy được.

Nhưng nàng tính, bác cùng tiên đế liên tiếp qua đời, bất quá cũng nửa năm mà thôi. Cuối cùng bác cũng thỏa được ước nguyện, cùng tiên đế hợp táng trong cùng một lăng tẩm.

Trước khi bác ra đi đã giúp nàng hoàn thành việc cuối cùng, chính là cầu xin Bách Lý Hạo Triết sắc phong Tử Tín thành hoàng thái tử. Năm đó, đứa nhỏ mới chưa đầy một tuổi được sắc phong làm hoàng thái tử, đây là chuyện chưa từng có từ khi vương triều Bách Lý khai quốc đến nay.

Trong nội điện ấm áp như mùa xuân. Lô than lục giác nghi ngút khói. Mặc Trúc thấy Mặc Lan nhón chân đi vào, cúi đầu nhìn tiểu thái tử liếc mắt một cái. Lúc này mới ngẩng đầu, nhưng lại bị Mặc Lan kéo sang một bên: “Một tháng nay tiểu thư ăn uống không tốt, vậy phải làm sao bây giờ nha?”

Mặc Lan thở dài: “Tiểu thư có tâm sự —” cho dù Mặc Lan không có nói thêm gì đi nữa, Mặc Trúc cũng có thể hiểu được ý tứ của nàng ấy, buồn bực nói: “Ta cũng không hiểu nổi Hoàng Thượng làm sao vậy? Trước

kia không phải rất tốt sao, hàng đêm đều ở Chiêu Dương điện. Nhưng tính đến hôm nay đã hơn một tháng chưa từng ngủ giá đến đây — tiểu thư có thể không có tâm sự sao?” Cũng không biết vì sao, nhưng lại không có đặt chân đến Chiêu Dương điện nữa. Hiện tại cho dù hoàng thượng muốn gặp tiểu thái tử, nhiều nhất cũng chỉ sai người bế đứa bé sang bên đó, ở lại chơi hơn nửa canh giờ gì đó.

Mặc Lan thấp giọng nói: “Trong cung bàn tán, chờ tang kì của thái hậu qua đi. Hoàng Thượng sẽ nạp tân phi.” Mặc Trúc mở to hai mắt nhìn: “Trước đây không phải từng nói, Hoàng Thượng không đồng ý nạp phi sao?” Mặc Lan cười khở: “Nhưng sẽ có một ngày Hoàng Thượng phải nạp thêm phi!” Tâm tình tiểu thư sao có thể tốt được chứ? Nhớ lại cũng chỉ mới đây, cũng mới là mùa đông năm trước thôi, tiểu thư còn cùng các nàng ngồi trước chậu than hồng, đoán chữ ăn hạnh nhân. Mặc Trúc luôn thua, thua nhưng rất xấu thường ăn hết hạnh nhân của nàng.

Vào tẩm điện, chỉ thấy tiểu thư đang ngồi ở nhuyễn tháp đọc sách. Vội liếc mắt sai thị nữ đem trà đã lạnh toát đổi đi. Nguyễn Vô Song khép sách lại, nói: “Không cần đổi, bưng xuống đi thôi.”

Mặc Lan cười nói: “Tiểu thư, hôm qua khi nô tỳ đi qua cung diễn kịch, nhìn thấy hoa mai ở đó nở không tồi, hay là lát nữa chúng ta qua đó xem đi.” Nàng giống như có chút hưng trí, hỏi: “Hồng mai nở sao?” Mặc Lan thấy nàng có chút tâm động, tiếp nhận điểm tâm cùng trà nóng mới trong tay thị nữ, bưng đi lên, đặt ở bên tháp nói: “Trưa tiểu thư cũng chưa có ăn gì, giờ dùng chút điểm tâm đi. Đây là đích thân Mặc Trúc dặn dò trù phòng làm đó, nàng ta ấy à, toàn có trộm một mình đi qua cung diễn kịch ngắm hoa mai nở thôi.”

Nguyễn Vô Song vẫn là không có muốn ăn, nhưng không đành lòng từ chối tâm ý của các nàng, dùng đũa ngà voi gắp một cái, mùi thơm ngát tỏa tới. Mặc Lan nói: “Trong vườn có rất nhiều loại, mai trắng, mai hồng, mai hồng phớt, đỏ thắm, ngọc điệp mai —— nô tỳ thấy so với vương phủ trước kia còn nhiều hơn nha.” Đũa khê cứng lại, nhớ tới năm trước khi hai người dùng bữa ở Hàm Hình Trai, lúc ấy cũng đang độ hoa mai nở rộ, một cảnh đẹp tự nhiên như thiên tiên.

Mặc Lan thấy nàng ngay cả một cái cũng không có ăn hết liền ngừng lại, hỏi: “Sao vậy, trù phòng làm không ngon sao?” Trước đây khi mùa hoa mai nở rộ đến, tiểu thư thích nhất là cùng các nàng đi hái hoa, làm bánh hoa mai. Nàng khê lắc đầu cười cười: “Ngày mốt đã sắp xếp sao rồi?”

Ngày mốt là ngày Tế tướng phu nhân vào thăm tiểu thư, cả Chiêu Dương điện sớm đã chuẩn bị tốt tất cả. ‘Đường vào hoàng cung sâu như đáy bể!’ Ngay cả nhất phẩm phu nhân như vậy mấy tháng cũng chỉ có thể gặp mặt tiểu thư một lần. Nàng cùng Mặc Lan cực ngóng trông phu nhân tới, cùng tiểu thư trò chuyện.

Nguyễn phu nhân theo thị nữ đến gần Chiêu Dương điện, Mặc Lan cùng Mặc Trúc đã sớm đứng chờ ngoài cửa. Thấy bà tới, vội vàng hành lễ: “Tham kiến Phu nhân!” Nguyễn phu nhân thân mặc y phục nhất phẩm phu nhân, bên ngoài khóa áo choàng lông.

Tiến vào đại điện, cảm thấy thực ấm áp thoải mái. Mặc Lan tiến lên cởi áo choàng giúp bà, Mặc Trúc đi phía trước dẫn bà vào nội điện. Vô Song đang chờ bà đến, vừa thấy Nguyễn phu nhân, vội chạy qua: “Nương.”

Nguyễn phu nhân gọi một tiếng: “Vô Song.” Liền nhanh chóng cầm lấy tay nữ nhi, xem xét thật kỹ: “Mới gần hai tháng không gặp, sao lại gầy hơn rồi?” Cầm đã nhón ra bao nhiêu, bởi vì mặc cung trang màu đỏ, màu da trắng xanh giờ mới có chút hồng hào.

Nói vài câu, Nguyễn phu nhân lúc này mới nhớ ra, còn chưa có hành đại lễ. Vội đẩy nữ nhi ra: “Dân phụ bái kiến Hoàng hậu nương nương.” Đây là quy củ từ xưa đến nay.

Nguyễn Vô Song không chịu “Nương, nơi này chỉ có mấy người chúng ta, không cần.” Cha mẹ tuổi đã lớn, bản thân mình không thể cận kề phụng dưỡng đã là bất hiếu rồi. Lại có thể nhẫn tâm nhìn bọn họ mỗi lần đến gặp mình đều phải ba quỳ chính lạy sao?

Nguyễn phu nhân lại bật cười: “Thật là đứa khờ. Đây là lễ pháp, không thể bỏ được. Trong hoàng cung này con chính là hoàng hậu, thỉnh an hoàng hậu là đúng. Nếu không truyền ra ngoài người ta lại bảo người Nguyễn gia không hiểu lễ nghĩa cấp bậc!”

Sau khi hành lễ, Mặc Lan cùng Mặc Trúc sai thị nữ bưng trà cùng điểm tâm lên. Nguyễn phu nhân tiếp

nhận chung trà nữ nhi đưa qua, khẽ nhấp một ngụm trà nóng nhìn trái nhìn phải rồi mới hỏi: “Sao không thấy thái tử điện hạ đâu?”

Nguyễn Vô Song khẽ cười cười, lại lấy một ít mút đưa qua: “Còn đang trong nội tử.” Quay đầu phân phó Mặc Trúc: “Nhìn coi Tử Tín đã thức dậy chưa, nếu tỉnh rồi thì ôm lại đây đi.” Mặc Trúc: “Dạ” một tiếng rồi xoay người đi vào nội tử.

Nhìn khí sắc mẫu thân có vẻ vẫn tốt, vừa hỏi mới biết được thì ra là nhị tẩu lại mang thai, đã được hơn hai tháng. Nguyễn gia vốn không nhiều người, đại ca thành thân nhiều năm, chỉ có một mình Thạch nhi là tôn tử mà thôi. Mà nhị tẩu vài năm trước sau khi sảy thai, vẫn chưa có mang thai nữa, hiện giờ lại có thể mang thai đúng mùa mai nở, thiết nghĩ phụ thân cùng mẫu thân nhất định rất vui mừng. Cũng có thể đỡ chút buồn phiền khi bác qua đời.

Không khí phảng phất mùi Thục Tử, Nguyễn Vô Song liền nhớ tới một việc, phất tay bảo Mặc Lan bảo nha hoàn lui xuống. Hỏi: “Nương, lần trước con bảo người sắp xếp cho vú Tôn về quê dưỡng lão, chuyện này làm thế nào rồi?” Nguyễn phu nhân trả lời: “Đã an bài thỏa đáng rồi. mấy ngày trước ta sai người chuẩn bị hai ngàn lượng bạc, an bài xe ngựa đưa bà ấy về quê cùng con cháu đoàn tụ.” Vú Tôn là người chăm sóc Vô Song từ ngày mới sinh ra, hiện giờ cũng đã muốn gần hai mươi năm, cũng đến lúc an dưỡng hưởng phúc rồi.

Vô Song gật gật đầu: “Vú Tôn cũng chăm sóc thương yêu con nhiều năm. Nếu mẫu thân có tiện lễ tết sai người đến thăm hỏi. Xem coi có thiếu sót gì thì bổ sung vào.” Nguyễn phu nhân cười gật gật đầu: “Cũng nên như thế.”

Ngày đó bà vú giúp nàng che giấu mọi chuyện, về chuyện của nàng, người biết được chỉ có bà vú cùng Tô Kinh Hồng mà thôi. Gần đây, trong cung nhiều quy củ như lông trâu, bà vú đã vào tuổi xưa nay hiếm mà phải hành lễ gần trăm người, thật không đành lòng để bà trước lễ sau lễ. Thứ hai, từ trước đến nay hoàng cung không phải nơi yên bình gì, bí mật khó giữ nếu nhiều người biết, vì lợi ích toàn cuộc, nàng cảm thấy để bà vú về quê dưỡng già vẫn là tốt hơn.

Mặc Trúc bế đứa nhỏ lại đây, phấn nộn đáng yêu, mắt ngọc mở to nhìn loạn, như là đang tìm kiếm gì đó. Nguyễn phu nhân ôm lấy, cười đến híp cả mắt: “Tiểu thái tử của chúng ta thực đẹp trai nha.” Nhìn hơn nửa ngày, mới ngẩng đầu nói với Vô Song nói: “Đứa nhỏ có vẻ giống con nhiều hơn.” Nguyễn Vô Song từ trước đến nay vẫn không muốn bàn đến chuyện này, nhưng mẫu thân nói thì lại khác với người khác. Nàng cũng ngoảnh mặt nhìn qua.

Nguyễn phu nhân cười nói: “Con trai giống mẹ thì rất tốt. Tục ngữ nói: con trai giống mẹ, vàng phủ đầy tường, tiền đồ rộng mở! Không phải ứng với những lời này sao? Tiểu thái tử nhà chúng ta chính là thái tử nhỏ tuổi nhất từ khi khai quốc đến nay nha!” Nói xong, hôn chụt lên trán của Tử Tín một cái: “Nếu phụ thân con ở đây mà nói, nhất định là ôm không chịu buông tay a. Gần đây nhị tẩu của con có bầu, phụ thân con cười đến cong cả mày nha.”

Nguyễn phu nhân thở dài, nói tiếp: “Nói đến phụ thân con, ông ấy cũng nhiều tuổi rồi. Trước đó vài ngày, thái hậu vừa mới qua đời, đầu ông ấy bạc đi rất nhiều. Cũng khó trách ông ấy, ông ấy chỉ có một mình thái hậu là muội muội, mới mấy chục tuổi đã không còn. Thái hậu mất xong, ông ấy cũng nản lòng thoái chí, nói cái gì nghĩ muốn từ quan, đem vị trí tể tướng cho người trẻ tuổi —” dừng một chút. Vô Song nhìn mẫu thân liếc mắt một cái, chỉ thấy thần sắc của bà có chút mất tự nhiên, cười nắm lấy tay áo bà: “Phụ thân còn nói gì nữa?”

Nguyễn phu nhân nhìn nàng một cái, nói: “Phụ thân người nói trước khi thái hậu đi, đều đã an bài tốt lắm. Tử Tín là thái tử đã chắc chắn, ngôi vị hoàng hậu của con cũng thêm củng cố. Ông ấy chỉ lo lắng con từ nhỏ đã được yêu chiều, đau lòng con thôi.” Thấy nữ nhi không nói gì, Nguyễn phu nhân tiếp tục nói: “Ông ấy nhắc nhở con phải biết chăm sóc bản thân, tốt xấu gì cũng là do mình lựa chọn.” Nguyễn Vô Song chỉ “Vâng” một tiếng. .

Xem ra không đầy nửa năm, hoàng đế nhất định sẽ đầy đủ hậu cung. Kỳ thật việc này chỉ là chuyện sớm hay muộn sẽ xảy ra mà thôi. Hiện tại vị trí trong hậu cung trống nhiều như vậy, có bao nhiêu triều thần ngày nào cũng giục dă, đề cử mỹ nữ vào cung. Từ nay về sau hậu cung cũng sẽ trở thành chiến trường. Chính là nàng muốn lên trận, hay là ngồi trên núi xem hổ đấu nhau, đều do chính bản thân nàng lựa chọn.

Nàng buông sách xuống, phân phó nói: “Tắt đèn đi.” Mặc Lan cười nói: “Mới canh một, tiểu thư không muốn xem sách nữa sao?” Nguyễn Vô Song thản nhiên nói: “Không muốn. Các người hầu ta thay quần áo đi.”

Gần đây thường thấy nàng đọc sách tới tận canh ba, kỳ thật nàng là đang chờ hấn mà thôi. Nhưng hôm nay nàng không muốn chờ nữa. Nàng hiểu là hấn cố ý muốn tránh nàng, tuy rằng nguyên nhân nàng không biết, cũng không muốn biết. Nhưng thiên tử không phải đều là như vậy hay sao? Thiên uy khó dò, cho dù nàng từng cùng hấn đầu gối tay ấp thì thế nào, chung quy nàng cũng chỉ là một trong số những nữ tử của hấn. Điều khác duy nhất có lẽ là, chỉ có một mình nàng là hoàng hậu mà thôi.

16. Q.1 - Chương 16

Nến đỏ trên giá cắm sáng soi sáng khắp bốn góc điện. Chính giữa điện có thấp đèn bát bảo, khiến cho Thừa Kiền điện sáng tỏ như ban ngày.”

Bách Lý Hạo Triết buông tấu chương xuống. Tổng quản thân cận Thạch Toàn Nhất, vội vàng dâng trà nóng. Bách Lý Hạo Triết cầm trong tay, chỉ mân mê nắp chung trà, mặt sứ mát lạnh bóng loáng như ngọc, hơi toát ra hơi ấm của trà bên trong.

Cho dù có bận rộn đến mấy, hấn cũng nhớ rất rõ đã bao lâu hấn không có gặp nàng. Đã một tháng 20 ngày rồi. Lần chạm mặt cuối cùng là ngày an táng thái hậu hôm đó, nàng mặc y tang màu trắng, ngay cả chiếc trâm duy nhất trên đầu cũng là bạch ngọc. Nhưng cho dù trắng đến thế nào cũng không thể bằng sắc mặt của nàng, không một tia huyết sắc, thắm đậm như bụi. Tại một khắc đó hấn mới sâu sắc cảm nhận được, nàng là chất nữ của Nguyễn Ngọc Cẩn, cho dù có bao lâu nữa, cho dù thiên địa đổi thay, Càn Khôn đảo ngược, cũng sẽ không thể cải biến nổi quan hệ huyết thống đó.

Nếu ản theo kế hoạch lúc ban đầu của Thẩm thức thì sau khi diệt trừ Nguyễn Ngọc Cẩn xong, người tiếp theo cần trừ bỏ chính là nàng. Nhưng hấn lại không nỡ. Mới gần ngủ hơn một năm, thế nhưng hấn đã không thể xuống tay được. Cho dù Thẩm thức có khuyên can hấn thế nào, hấn vẫn là không thể hạ thủ được. Chỉ cần nghĩ đến hình ảnh kia xuất hiện, tim hấn cơ hồ đau muốn vỡ nứt ra. Ngày đó ở Chiêu Dương điện mười ngón đan chặt, dường như thứ hấn bị nắm lấy không chỉ có bàn tay thôi.

Tấu chương vừa rồi là Thái phó trình lên, lại một lần nữa đề xuất chuyện thay đổi một số triều thần cùng tuyển phi lập đầy hậu cung sau ba tháng hiếu tang của Nguyễn thái hậu. Về thái phó từ khi hấn bắt đầu học chữ đã quen biết ông ấy, tính đến nay cũng đã gần 24 năm, tất cả những chuyện ông ấy làm cũng là muốn giúp hấn đăng cơ để vị. Hiện giờ để vị đã yên, ông ấy lại bắt đầu mưu tính, cũng cố thể lực cùng địa vị của bản thân. Quả là khó khăn cho hấn.

Kỳ thật mấy tháng trước thái phó đã cấu kết với vài đại thần cùng dâng tấu chương, nhưng lúc ấy nàng mới vừa sinh hạ hoàng nhi, thân thể suy nhược, hấn không lỡ, cho nên cứ dè dặt đến nay. Hơn nữa lúc ấy trong cung thể lực Nguyễn Ngọc Cẩn không nhỏ, phải hạn chế ra tay. Hấn như toại nguyện đem tấu chương kia gạt đi. Xem ra hiện giờ đã là cơ hội không thể chối bỏ.

Thạch Toàn Nhất khom người đứng ở bên cạnh, chỉ thấy hoàng đế cầm ngự bút lên, chuẩn bị phê chuẩn tấu chương. Nhưng một chữ “Chuẩn”, viết hồi lâu vẫn là không có viết xong. Hấn ngẩng đầu nhìn lên thần sắc hoàng đế, có chút lạnh lùng, mày cau chặt lại.

Thời tiết đã ấm lên. Chiêu Dương điện thông thoáng sáng sủa, rất nhiều cửa sổ được mở ra. Dưới mái hiên có mấy bụi hoa hồng, khẽ lay động trước gió, phảng phất mùi hương lan tỏa, từ từ tràn tới.

Nguyễn Vô Song ngồi trước gương đồng, nhìn Mặc Lan giúp nàng đội mũ phượng, kim châu ngọc phiến, thúy hoa lung linh. Đây là thứ mà nữ nhân hậu cung hằng ao ước, dấu hiệu tôn nghiêm của hoàng hậu. Nàng khẽ nở nụ cười, nữ tử trong gương cũng lộ ra nụ cười mãn nguyện hạnh phúc, nhưng rất giống diễn kịch, nâng đầu nói với Mặc Lan: “Cứ như vậy là được rồi.”

Mặc Lan cầm cái trâm cài đầu khoa tay múa chân cho nàng xem, nói: “Thêm cái này sẽ đẹp hơn!” Mặc Trúc cũng gật đầu phụ họa. Nguyễn Vô Song lắc lắc đầu, châu ngọc trên mũ phượng lả tả buông xuống

phát ra tiếng động nho nhỏ, lời nói có ý khác: “Không cần!” Hôm nay là ngày vui của hoàng thượng tuyển phi, thân là hoàng hậu nàng cũng phải tham dự. Bởi vậy cho nên có trang điểm xinh đẹp rực rỡ cũng không làm gì cả.

Địa điểm tuyển phi an bài ở Lâm Hoa điện, cách Chiêu Dương điện không xa cũng không gần. Nàng hạ loan kiệu, người hầu cùng thị nữ ở Lâm Hoa điện nhất loạt quỳ xuống: “Hoàng hậu nương nương giá lâm” thanh âm của nội thị khàn khàn nhưng rất rõ, ngày thường cũng đã nghe nhiều, nhưng lúc này nghe lại có chút buồn bực.

Trong đại điện đã có rất nhiều nữ tử quỳ gối, một mảnh đông đúc. Nàng đứng ở trước phượng tọa, khẽ vung tay áo phượng màu đỏ quý phái, nói: “Hãy bình thân!” “Tạ ơn Hoàng hậu nương nương.” Một loạt thanh âm oanh oanh yến yến trong veo như hoàng oanh hót.

Hoàng đế còn chưa có đến. Đúng vậy, bây giờ còn chưa tới giờ, nghi thức tuyển phi còn chưa có bắt đầu. Mặc Trúc kê một cái đệm mềm ở chỗ ngồi của nàng, đỡ nàng, chậm rãi ngồi xuống.

Cả đại điện đều rất im lặng, cơ hồ nàng nghĩ rằng ngay cả kim rơi xuống mặt đất cũng có thể nghe rõ ràng. Những nữ tử ở đây, đều đã trải qua những cuộc tuyển chọn khắt khe. Cao thấp mập ốm, dáng vẻ cử chỉ, thậm chí ngay cả tuyển tranh, tài nghệ đều đã thử qua. Khắc nghiệt vượt qua dân chúng có thể tưởng tượng được.

Thanh âm lạnh lạnh của nội thị từ rất xa truyền tới: “Hoàng Thượng giá lâm!” Mọi người trong đại điện, trừ bỏ nàng, đều nhất tề quỳ xuống. Chỉ thấy hắc từ xa đi đến, tà áo màu vàng thêu rồng nổi bật, vàng kim chói lọi. Ngoài điện ánh mặt trời chói mắt, là ánh sáng xuân hạ đan xen, màu sắc rực rỡ phản chiếu lấp lánh, giống như kim quang giữa ba ngàn lửa đỏ.

Nàng chậm rãi cúi đầu, tào nhã hành lễ, tà váy dài phiêu dật tựa như ánh trăng in bóng dưới lòng suối, lặng lẽ chảy xuôi trên mặt đất: “Hoàng Thượng cát tường!” Từ góc độ của hắc, chỉ nhìn thấy tua ngọc tinh xảo chậm rãi chớp động trên tóc nàng, mang theo một mảnh mệnh mông. Hắc chết sững vài giây, nhưng nháy mắt đã phản ứng lại: “Hoàng hậu, bình thân.” Hai tay giấu trong long bào hơi hơi giật giật, nhưng vẫn là nhin xuống. Xoay người, mặt hướng đại điện, trầm thấp nói: “Đều bình thân cả đi!”

Người đầu tiên là ái nữ của hình bộ thượng thư Nhan Đông Bích, má hồng hây hây, dáng vẻ thướt tha yếu điệu. Nội thị phụ trách việc ra đề Hoàng Đức Trung ra câu hỏi: “Ngâm một câu thơ của Bạch Nhạc Thiên thượng thư đi?”

Nguyễn Vô Song khẽ cau mày, Bạch Nhạc Thiên, cũng chính là Bạch Cư Dị đời nhà Đường, Nhạc Thiên chỉ là tên chữ của ông ta mà thôi. Như vậy cũng coi như là một tiểu khảo. Mặt khác Bạch Cư Dị cũng có chức vị giống như chi phụ của Nhan Đông Bích, từng đã làm hình bộ thượng thư. Xem ra nội thị này có ý xoay ngang vấn đề.

Chỉ thấy Nhan Đông Bích mỉm cười, vô cùng phong tình vạn chủng: “Những tác phẩm nổi danh nhất của Hương Sơn cư sĩ phải kể đến ‘Tỳ bà hành’ cùng ‘Trường hận ca’. Nô tỳ xin được ngâm một đoạn của ‘Trường hận ca’:

‘Là đêm trùng thất ngồi chung

Trường Sinh sẵn điện vắng không bóng người

Xin kết nguyện chim trời liền cánh

Xin làm cây cành nhánh liền nhau

Thấm chi trời đất dài lâu

Giận này đặc đặc dễ hầu có người . . . ’*”

Cử chỉ khéo léo, lời nói phóng khoáng, không hổ là chi nữ của hình bộ thượng thư a. Xem ra văn tài cũng rất cao, ngay cả những tác phẩm của Bạch Cư Dị cũng có thể nói ra.

Ngay cả Hoàng Đức Trung cũng liên tục gật đầu, khi nàng ta trả lời xong, Hoàng Đức Trung quay lưng lại muốn nghe ý tứ của hoàng đế. Bách Lý Hạo Triết không có phản ứng, khéo mắt lướt qua nhìn Nguyễn Vô

Song, chỉ thấy nàng đang tiếp nhận chung trà từ trong tay Mặc Lan, bộ dáng mỉm cười yếu ớt. Hắn hít một hơi, nói: “Lưu lại!” Thanh âm không lớn, nhưng rất có lực.

Nhan Đông Bích nghe vậy vội quỳ xuống tạ ơn: “Tạ ơn Hoàng Thượng. Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế, vạn vạn tuế.” Sau khi đứng dậy lại hướng Nguyễn Vô Song quỳ xuống: “Tạ ơn Hoàng hậu nương nương. Nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế.” Nguyễn Vô Song dịu dàng nói: “Hãy bình thân!” Xem ra cực biết nặng nhẹ a.

Nhìn kỹ, đều là các mỹ nhân đặc biệt. Có tú lệ động lòng người, có quyến rũ động lòng người, cũng có kiêu xa xinh đẹp. Thật sự là rất khó tuyển chọn. Nàng nhấp một ngụm trà, chờ người tiếp theo được gọi lên.

Chỉ nghe Hoàng Đức Trung nói: “Doãn Thủy Nhã.” Có một nữ tử đi lên phía trước. Hoàng Đức Trung nói: “Ngẩng đầu lên.” Nàng kia chậm rãi ngẩng đầu lên. Nguyễn Vô Song còn chưa có nhìn kỹ, đã nghe được tiếng hấp khí của Mặc Lan, tuy rằng cực nhẹ, nhưng vì đứng ngay ở phía sau nàng, cho nên Nguyễn Vô Song nghe được rất rõ.

Chăm chú nhìn kỹ, vẫn là có chút lấp bắp kinh hãi, nàng ta có khuôn mặt thanh lệ điềm tĩnh, nhưng lại thập phần quen thuộc. Vài giây sau liền ngẩn người ra, người này bộ dáng có sáu bảy phần tương tự với bản thân mình. Trách không được mới vừa rồi Mặc Lan lại có phản ứng như vậy.

Chỉ nghe tiếng Bách Lý Hạo Triết vang lên: “Doãn Thủy Nhã. Tên rất hay! Lưu lại!” Doãn Thủy Nhã ôn nhu quỳ xuống: “Tạ ơn long ân của Hoàng Thượng. Tạ ơn hoàng hậu nương nương!” Thanh âm ngọt ngào dịu dàng, dễ nghe động lòng người.

Mấy ngày sau, Bách Lý Hạo Triết sắc phong bốn phi tử, Doãn Thủy Nhã là người đầu tiên được sắc phong, phong làm Doãn phi, ban thưởng Trùng Bích cung. Nhan Đông Bích là Nhan phi, ban thưởng Giáng Vân cung. Liễu Lam là Liễu phi, ban thưởng Lan Lâm cung. Đường Xảo Yên là Đường phi, ban thưởng Văn Nghi cung.

Nàng đẩy cửa sổ ra, yển viên sau Chiêu Dương điện, hoa nở hoa tàn, sắc màu vô số, cảnh xuân trải dài trước mắt, cánh hoa tàn rụng không đáng nói. Quay đầu, chỉ thấy Mặc Lan đã bưng nước đến hầu hạ. Tiếp nhận khăn lụa Mặc Lan đưa qua, lau qua qua tay.

Mặc Lan nói: “Tiểu thư, mấy vị nương nương mới được sắc phong sáng sớm đã đến chờ thỉnh an.” Nàng gật gật đầu tỏ vẻ đã biết, phân phó nói: “Chuẩn bị thay quần áo.” Mặc Trúc lấy một bộ y phục màu vàng có hoa văn đỏ, Nguyễn Vô Song lắc lắc đầu: “Lấy bộ màu lam là được rồi.” Phi tử mới vào cung tất nhiên rất tỉ mỉ cách ăn mặc, tùy thời chuẩn bị thừa nhận hoàng ân. Nhưng nàng đã là người cũ rồi, không cần rêu rao làm gì.

Trong đại điện, chúng phi tử vừa thấy nàng xuất hiện, vội hành lễ ân cần thăm hỏi: “Hoàng hậu nương nương cát tường!” Quả thật ai cũng là mỹ nhân, nhìn thấy cũng cảnh đẹp ý vui. Nguyễn Vô Song nở nụ cười như đóa cúc hé mở: “Đều miễn lễ đi. Về sau tất cả mọi người đều hầu hạ Hoàng Thượng, đều là tỷ muội, không cần giữ lễ tiết như vậy.” Chúng phi tử vội trả lời: “Nô tì không dám!” Đều thập phần thận trọng từ lời nói đến cử chỉ.

Nguyễn Vô Song cười nói: “Đều ngồi đi!” Vừa mới ngồi xuống, Mặc Lan đã sai chúng thị nữ bưng trà cùng điểm tâm lên. Nói chuyện phiếm một hồi, mới biết tuổi của mấy người cũng không có lớn lắm, Liễu phi lớn nhất cũng chỉ bằng tuổi nàng, còn lại đều nhỏ tuổi hơn nàng. Bởi vì đều là lần đầu tiên chính thức gặp mặt, đa số đều câu lệ.

Nguyễn Vô Song nói: “Khó được ai có duyên phận như chị em chúng ta, quen biết ở trong cung. Nào Mặc Lan mang đồ trình lên đi.” Mặc Lan mệnh thị nữ bưng lên một cấm bàn, mặt trên có trải tấm lụa màu đen quý giá, mặt trên tơ lụa là tám thứ trang sức tinh xảo.

Nguyễn Vô Song bưng trà lên khẽ nhấp một ngụm nói: “Mỗi người chọn một thứ mà mình thích đi. Coi như là một chút tâm ý của ta.” Chúng phi tử vội đứng lên nói: “Nô tì không dám!” Nguyễn Vô Song thần nhiên nói: “Coi như là của hoàng hậu ban thưởng cho các muội.” Mọi người lúc này mới hành lễ nói lời cảm tạ: “Tạ ơn Hoàng hậu nương nương.”

Mặc Lan nhìn thấy thân ảnh chúng phi thướt tha đi xa, quay đầu lại nhìn tiểu thư nói: “Tiểu thư, nô tỳ

thấy chúng phi đều rất cẩn thận dè dặt!” Nguyễn Vô Song gật gật đầu, tán thưởng nói: “Hiếm khi người hiểu được tâm tư của ta!” Ở trong cung, ta không hại người cũng không có nghĩa là người không hại ta. Nàng thầm nghĩ chính mình cũng sẽ có ngày đó. Cho nên dùng trang sức thử một chút chúng phi.

Xem ra tất cả mọi người đều vô cùng cẩn thận, biết lúc nào nên đến lúc nào nên đi. Sau đó tuy Nhan phi là người đầu tiên lựa chọn, nhưng thực biết trước sau, chỉ chọn nhẫn trân châu, là thứ giá rẻ nhất trong tám thứ châu báu này. Mấy người còn lại chọn một cái vòng ngọc, một trâm vàng, một khuyên tai bằng ngọc bích, đều là thứ rẻ tiền trong tám thứ trang sức kia, quả nhiên đều là người khéo léo thông minh. Nhưng càng là như vậy, càng nói rõ bốn người này nghe lời nói đoán lòng người, hiểu được cân nhắc. Xem ra cả bốn người này đều không phải là người đơn giản! Nàng khẽ mỉm cười, các nàng chỉ cần không đụng đến nàng, thì tất cả sẽ không liên quan đến nàng.

17. Q.1 - Chương 17

Một ván cờ đánh cả ngày vẫn còn dang dở. Tựa như ngày hôm đó, vĩnh viễn không có hoàng hôn. Nàng quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, mặt trời xế tây, chỉ còn ánh chiều tà đưa tình.”

Nhớ tới mấy năm trước, cùng đi lễ Phật với mẫu thân ở chùa lớn ngoài ngoại ô, lúc đang muốn quay về, khi đó cũng là lúc xế chiều, thái dương sắp ẩn. Nhưng đúng lúc phương trượng trụ trì xuất quan. Đây cũng là lần đầu tiên nàng vinh dự gặp mặt trụ trì phương trượng. Trước đó chỉ là nghe nói mà thôi, biết được trụ trì phương trượng Hoàng Hải pháp sư là cao tăng đắc đạo có địa vị cao nhất nổi danh nhất của vương triều Bách Lý, từ trước đến nay chỉ người có duyên mới gặp được ngài ấy. Cho dù quan to quý nhân, cũng có thể miễn gặp. Ngay cả mẫu thân thân là Tể tướng phu nhân, cũng chỉ gặp qua một lần mà thôi.

Ngày ấy nàng cũng là hưng trí đến đây, mới cùng mẫu thân đi tới. Khi gặp được vị cao tăng xưa nay hiếm thấy. Mẫu thân rất là cao hứng, cho nên xin trụ trì cho nói chuyện riêng một lần. Trụ trì phương trượng vừa nhìn thấy nàng, đã liên tục tán dương: “Chúc mừng Tể tướng phu nhân. Dung mạo Nguyễn tiểu thư hồng loan tinh động, sau này nhất định là phú quý hơn người. Vinh hoa phú quý, hưởng đời không hết.”

Sau đó khi Bách Lý Hạo Triết được sắc phong làm hoàng thái tử, mẫu thân liên tục lôi kéo tay nàng, cười tủm tỉm nói: “Trách không được ngày đó phương trượng nói Song nhi là người phú quý hơn người, thì ra về sau con nhất định sẽ là hoàng hậu.”

Quân cờ đen trắng trên bàn cờ đều là cống phẩm của Tây Vực được gọt đẽo tỉ mỉ từ ngọc thạch quý giá, cầm trong tay mượt mà nhẵn nhụi. Nhìn lướt qua bài trí trong Chiêu Dương điện, cái gì cũng là thứ quý nhất, tốt nhất trên đời này. Chính là vì sao một chút vui sướng nàng cũng không có?

Mặc Trúc bé tiểu thái tử lại đây, ngày mai là tròn một tuổi. Thấy Nguyễn Vô Song, bé con không ngừng cọ cọ hai chân hai tay nhòai ra bộ dáng như là muốn được nàng bế vậy. Mắt cười linh động, bởi vì đang mọc răng cho nên nước miếng rớt ra không ngừng. Nguyễn Vô Song buông quân cờ xuống, khẽ bật cười, đứng dậy ôm bé con ngồi xuống cầm tháp, hỏi Mặc Trúc nói: “Đã bú sữa chưa?” Trong cung vốn đã phân phó hai vú em tốt nhất hầu hạ ngày đêm nhưng nàng vẫn cảm thấy lo lắng liền sai Mặc Trúc qua đó trông một tay. Mặc Trúc trả lời: “Mới vừa bú xong.”

Nhìn thấy con trai cười khanh khách, cả căn phòng tựa hồ cũng náo nhiệt hẳn lên. Nàng vẫn không phải là rất thương yêu nó, thường cố ý làm như vô tình lãnh đạm. Nhìn nó ngồi, tay không chịu yên, lôi kéo tay áo nàng rồi lại thả ra, giống như đó là thứ chơi rất vui vậy. Nàng cầm lấy một cái trống nhỏ trên tháp, nhẹ nhàng chớp lên, thanh âm thanh thúy có tiết tấu lôi kéo sự chú ý của nó, chỉ thấy nó mở to ánh mắt tròn tròn đáng yêu, nhìn tay nàng nhích tới nhích lui. Trong chốc lát, nó vươn tay ra: “Nương — muốn — muốn —” lời nói chưa được rõ ràng lắm, nhưng thanh âm mềm mại rất là dễ nghe, quả thực là đi vào lòng người.

Lòng nàng không khỏi dâng lên yêu thương, đem trống nhỏ đưa cho con. Tử Tín rất nhanh đã nắm chặt lấy, nhả nha chơi tiếp. Một bên lắc lắc còn một bên khanh khách cười, thỉnh thoảng còn ngẩng đầu nhìn nàng. Nàng lấy khăn lụa ra lau nước miếng cho bé sủng nịch nói: “Ngoan!”

Qua sát đứa bé thật kỹ, cái gì cũng đều nhỏ nhỏ, phần nộn đáng yêu. Kỳ thật tại thâm cung nội uyển này, nàng không có gì cả, chỉ có một mình Tử Tín mà thôi. Nàng hẳn nên đem tất cả chuyện trước kia quên đi, không nên đem chuyện mọi chuyện đều trút nên đầu đứa bé này. Nàng chậm rãi cúi người, vạ phần yêu

thương khê hôn lên trán con trai. Đã quá may mắn rồi , tất cả những gì nữ tử trong thiên hạ tha thiết ước mơ, nàng đều đã có được, không phải sao? Còn muốn yêu cầu quá phận gì, quả thật là làm khó trời xanh rồi.

Nàng đem cả người nhấn chìm trong nước, nước rất ấm áp, thoải mái. Đây là Cam Lộ điện phía sau Chiêu Dương điện, thông với nội tửam của Chiêu Dương điện, là một cái ao tắm mà Cảnh Nhân đế năm xưa vì bác mà xây dựng, mời thợ khéo tay đến tạc từ một ngọn núi nhỏ phía sau điện. Có thể thấy được tiên đế cũng đã dồn rất nhiều tâm tư vào đây. Lòng ao chia làm ba bậc có thể ngồi, nằm hay bơi. Đáy ao được lót bằng cẩm thạch hảo hạng. Bao nhiêu tâm tư bỏ ra như thế, chẳng lẽ không có một chút tâm ý nào bên trong sao?

Mặc Lan biết khi tiểu thư tắm rửa không thích có nhiều người bên cạnh, liền nháy mắt bảo đám thị nữ lui ra. Một bên dùng Yếu Thủy Lâm nhẹ nhàng vớt nước đổ lên bờ vai trắng mịn ngọc ngà của nàng, một bên nói: “Buổi chiều hôm nay, phu nhân lại đây, mang rất nhiều lễ vật tặng tiểu thái tử mừng 1 tuổi. Còn hỏi nô tỳ một việc ——”

Nguyễn Vô Song hỏi: “Chuyện gì?” Mặc Lan suy nghĩ thật kỹ, một hồi lâu mới ghé sát vào bên tai nàng thấp giọng nói: “Phu nhân hỏi về chuyện lâm hạnh sau khi Hoàng Thượng tuyển phi——” bậc làm cha mẹ luôn rất quan tâm đến chuyện của nữ nhi, cho dù lực không đủ cũng có thể giúp đỡ được phần nào lo ưu. Nàng nhắm mắt, nói: “Vậy người trả lời phu nhân thế nào?”

Mặc Lan nói: “Nô tỳ theo như lời dặn dò của tiểu thư, nói hết thảy như thường!” Nàng biết cha mẹ nhất định sẽ hỏi về tình hình trong cung của nàng cho nên từ sớm đã dặn Mặc Lan phải đối đáp thế nào rồi. Có thể giúp cho bọn họ an lòng một chút cũng là chuyện duy nhất mà bậc làm con như nàng có thể làm được. Thản nhiên nói: “Vậy là tốt rồi!” Tuy rằng biết loại chuyện này chỉ có thể giấu diếm nhất thời, nhưng giấu được đến đâu thì cứ giấu.

Mặc Lan thở dài một hơi, chốc lát lại nói: “Nô tỳ có câu, không biết có nên nói hay không?” Nguyễn Vô Song Nhắm mắt lại nói: “Nên nói thì nói, không nên nói thì đừng có nói.” Trong cung bí mật khó giữ nếu nhiều người biết. Cái gọi là tâm hại người không có nhưng tâm phòng người hại mình thì phải có! Mặc Lan bốp bốp vai cho nàng, cuối cùng vẫn không thể nhịn được, thở dài: “Tiểu thư, Hoàng Thượng kia —— kia —— cũng không có giống với quy củ lễ pháp nha!” Nàng là nha hoàn thân cận bên cạnh tiểu thư, cũng không có phát hiện ra chỗ nào không đúng, nhưng Hoàng Thượng lại cố tình không lâm hạnh Chiêu Dương điện, tính đi tính lại cũng đã hơn ba tháng rồi.

Nguyễn Vô Song mở mắt ra, nhìn chằm chằm màn hơi nước bốc lên, một mảnh mệnh mỏng mờ ảo. Trên mặt nước cánh hoa trôi nổi, giống như là thêu hoa trên gấm, lục bình trôi sông, hư ảo mà không thật. Thật lâu sau, nàng mới mở miệng, nhẹ giọng nói: “Mặc Lan, về sau những lời này tuyệt đối không được nhắc lại nữa. Trên đời, chỉ cần chuyện mà Hoàng Thượng thích, thì đó là lễ, đó là pháp.” Mặc Lan “Dạ” một tiếng vâng lời.

Cho dù nàng không muốn biết, trong cung vẫn luôn có bộ phận chuyên trách ghi chép lại chuyện lâm hạnh của hoàng đế. Hai tháng nay, Trừng Bích cung cùng Giáng Vân cung là nhiều nhất, tuy rằng số lần cũng không nhiều lắm, nhưng nhìn qua cũng đủ thấy Giáng Vân cung nhiều hơn cả. Nếu đây là điều hân muốn, cũng là quyền lợi của hân. Nàng không có quyền lực can thiệp, không thể can thiệp, cũng không có thể can thiệp. Cho dù là tiền triều hay là Bách Lý hoàng triều làm gì có vị hoàng đế nào không có tam cung lục viện, bất quá hân cũng chỉ nạp có 4 phi tử mà thôi, tuyệt đối không phải là nhiều.

Những gì nàng muốn đều đã được thử qua, thứ gì nữ tử trong thiên hạ muốn có nàng cũng có đủ, nàng còn phải cầu mong gì đây? Nếu nàng còn muốn nhiều hơn gì đó, sợ là ngay cả ông trời cũng cảm thấy nàng quá tham lam, sẽ trừng phạt nàng. Chính là chỉ có nàng biết, có thứ gì đó đến rồi đi, khi đi mọi thứ sẽ vĩnh viễn không thể như lúc ban đầu. Cho nên nàng chỉ có thể cố gắng thu thập tàn cục, chấp vạ mà sống hết quãng đời này.

Mặc Lan thấy nàng thật lâu không có nói gì, cười nói: “Mấy ngày trước đây, Mặc Trúc còn cùng nô tỳ bàn luận về chuyện trước đây của chúng ta ở phủ Tế tướng, khi đó ngày nào chúng nô tỳ vẫn thắc mắc đoán già đoán non coi tiểu thư sẽ đồng ý lời cầu hôn của công tử nhà nào? Mà khi đó chúng nô tỳ có đoán tới đoán lui cũng chưa bao giờ ngờ tới tiểu thư có ngày sẽ trở thành hoàng hậu nha?” Đúng vậy, nàng cũng không

có nghĩ tới. Cho tới bây giờ cũng không có. Trước kia nàng thầm nghĩ tìm một người giống như phụ thân có thể yêu thương mẫu thân. Nhưng thời khắc nàng đồng ý chỉ hôn của tiên đế nàng đã biết, ý tưởng đó chỉ là hy vọng xa vời mà thôi. Con cháu Hoàng gia, người nào không ba vợ bốn nàng hầu, con cái đầy nhà, lời hay ý đẹp mà viết thì là ‘Khai chi tán diệp!’ (Đâm cành nảy lộc.)

“Còn nhớ rõ có một lần, vị Lý công tử gia thế cũng khá lớn, gặp được tiểu thư một lần ở chợ, sau đó liền trăm phương nghìn kế hỏi thăm. Cuối cùng cũng dò hỏi được năm lần bảy lượt nhờ bà mối tới cầu thân. Sau đó ngay cả người hầu trong phủ cũng biết ngày 18 hàng tháng, bà mối của Lý công tử nhất định sẽ đến, cho dù là trời có mưa gió bão bùng ra sao. Cho nên mỗi lần tới ngày đó, Mặc Trúc nhất định sẽ cùng đám Cúc nhi, Đào nhi trong phủ, cá cược đoán xem bà mối kia mặc áo đỏ hay là áo xanh nữa đó ——” nghe đến đó, Nguyễn Vô Song thật sự nhin không được, xì một tiếng bật cười: “Đám nha đầu các người! Sao ta không biết được chuyện này?”

Mặc Lan lè lưỡi, nói: “Nô tỳ làm sao dám cho tiểu thư biết chứ? Hơn nữa nếu mà thua sẽ bị phạt nha?” Nguyễn Vô Song thở dài nói: “Những lời này chỉ được nói với ta, nhất định đừng để người ngoài nghe được.” Điều cấm kị trong hoàng cung này chính là nhắc đến mối quan hệ của nữ tử trong cung với nam tử nào đó. Nếu là bị phát hiện, nhẹ thì biếm lãnh cung, nặng thì cả nhà bị tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội. Mặc Lan tự nhiên hiểu được nặng nhẹ, vội đáp: “Nô tỳ không dám. Nô tỳ chỉ muốn cho tiểu thư vui vẻ chút thôi.” Đã lâu rồi nàng không có nhìn thấy tiểu thư mở lòng cười vui vẻ.

Không khí tràn ngập mùi hương tự nhiên, nhàn nhạt thanh nhã rất dễ chịu. Nàng khẽ nhắm mắt, tựa đầu vào bệ đá, nói: “Tạm thời không cần hầu hạ!” Mặc Lan “Đạ” một tiếng xoay người chuẩn bị quần áo sạch sẽ bỏ trên khay quần áo, chuyện này căn bản có thị nữ chuyên trách, nhưng giờ phút này đều đã cho các nàng ấy lui nên nàng làm cả.

Vừa mới quay người lại, giật mình thấy Bách Lý Hạo Triết chỉ đứng cách nàng chưa đầy một thước, cũng không biết đã đứng bao lâu. Nàng cả kinh, sắc mặt trắng bệch, cơ hồ muốn hét lên. Chỉ thấy Bách Lý Hạo Triết giơ tay ý bảo nàng yên lặng lui ra ngoài. Nàng quay đầu nhìn tiểu thư liếc mắt một cái, thấy tiểu thư cũng chưa có động đậy gì, một chút cũng không có phát hiện. Cũng thật sự không có gan mà phát ra tiếng động, đành phải khom người hành lễ, nhẹ nhàng mà lui ra ngoài.

Cũng không biết dựa vào nghỉ ngơi bao lâu, khi cảm thấy cả người đều thư thái. Nàng mới chậm rãi đứng lên nói: “Mặc Lan, thay quần áo đi!” Có một áo ngủ bằng tơ lụa mềm mại in hình trăng lưỡi liềm nhẹ nhàng khoác lên trên vai của nàng. Nàng giơ tay ra nói: “Đỡ ta đứng dậy đi!” Có một bàn tay rắn chắc to lớn nắm lấy bàn tay nàng. Người này không phải Mặc Lan! Nàng cả kinh, đột nhiên quay đầu lại, liền thấy hắc đang đứng ở trước mặt, ánh mắt sâu thẳm không thấy đáy.

Dùng sức túm chặt lấy quần áo, nhưng đúng là cái gì cũng che không được, chỉ cảm thấy vừa quẫn vừa thẹn, mặt mũi đỏ bừng tía tai. Hắc vẫn không nhúc nhích mà nhìn nàng, tay dùng lực một chút, mạnh mẽ đem nàng kéo vào lòng. Tay túm lấy quần áo của hắc, chậm rãi nắm chặt lấy. Nàng bình ổn hô hấp, có chút thở dốc, cuộn người trong ngực hắc, tim đập dồn dập, thấp giọng nói: “Hoàng Thượng, nô tì —— nô tì phải thay quần áo.”

Hắc cúi đầu nhìn về mặt quần bách của nàng, trên mặt không có biểu tình gì, đầu thông thả chậm — chậm rãi phủ xuống, càng ngày càng thấp, càng ngày càng thấp —— nhiệt độ hơi thở ấm áp phả vào mặt nàng —— nàng ngoái mạnh đầu, nụ hôn kia chung quy là trật dừng ở vành tai nàng.

Nàng nhẹ giọng nói: “Hoàng Thượng, đây là —— đây là nơi tắm rửa——” hắc nheo mắt nhìn nàng, xa xăm khó phân biệt, thần nhiên nói: “Hoàng hậu mới vừa rồi không phải đã nói, tại đây trên đời này, trăm chính là lễ, chính là pháp không phải sao?” Thì ra hắc đều đã nghe cả. Tay Bách Lý Hạo Triết chậm rãi trượt xuống, những nơi lướt qua mềm mại như tơ, khiến hắc không muốn dời tay. Nàng hơi hơi giãy dụa, cũng không thể đấu lại sức của hắc, muốn trốn tránh cũng không thể trốn tránh

18. Q.1 - Chương 18

“Chọn đồ vật đoán tương lai” vẫn luôn là lễ mừng chính thức đầu tiên của con cháu vương triều Bách Lý. Từ trước đến nay đều là một buổi lễ vô cùng quan trọng. Lúc này, Bách Lý Thừa Hiên đã được sắc phong

là hoàng thái tử từ lâu, hơn nữa tang kì của Nguyễn thái hậu đã qua, trong cung rất cần đến một buổi yến tiệc chúc mừng thay đổi không khí.

Khi Nguyễn Vô Song tới đại điện, bốn vị tần phi sớm đã có mặt đầy đủ, ăn mặc xinh đẹp động lòng người. Thấy nàng đến, đều xoay người hành lễ: “Chúng nô tỳ thỉnh an hoàng hậu nương nương!” Nguyễn Vô Song thân nhiên mỉm cười: “Đều miễn lễ đi!”

Sau khi an vị, Nhan phi của Giáng Vân cung nhìn thấy tiểu thái tử trên tay Mặc Trúc, cười nói: “Tiểu thái tử nhà chúng ta tuần tú quá à. Nào lại đây, để bốn cung bế chút nào!” Mặc Trúc nhìn tiểu thư liếc mắt một cái, chỉ thấy nàng cười gật đầu, liền đi qua, đem đứa nhỏ giao cho Nhan phi. Chúng phi cũng sán lại, cùng khen ngợi. Liễu phi cười nói: “Tiểu thái tử trán rộng tai to, vừa nhìn đã biết là phú quý hơn người.”

Nguyễn Vô Song đón lấy chung trà Mặc Lan đưa qua, nhấp một ngụm nói: “Thì ra Liễu phi còn tinh thông tướng thuật a!” Liễu phi cười duyên nói: “Nô tì không dám xưng tinh thông, chỉ là ngày thường thấy thuật này thú vị cho nên tìm vài cuốn sách để xem thôi.” Nguyễn Vô Song gật gật đầu. Mới nói nói chuyện một lúc, Bách Lý Hạo Triết cũng đã tới. Mọi người hành lễ xong liền an tọa.

Trên bàn những món sơn hào hải vị được bày la liệt, chúng thị nữ qua lại bày biện. Doãn phi của Trường Bích cung là người đầu tiên đi lên kính rượu, trên tóc trâm ngọc bát bảo sáng ngời, có vẻ thanh lệ động lòng người, thanh âm cũng trong veo mềm mại như nước: “Nô tì kính Hoàng Thượng cùng Hoàng hậu nương nương, thân thể an khang. Chúc thái tử kim an!” Tao nhả ngửa đầu, một ngụm đã đem chén rượu uống cạn.

Lòng Nguyễn Vô Song có chút bất ngờ, không thể tưởng được Doãn phi lễ độ suy nghĩ trước sau như vậy, lại vẫn là khê cười nói: “Cám ơn!” Bách Lý Hạo Triết gật đầu cười nói: “Tửu lượng của Doãn phi quả là khá a!” Nghe ra tâm tình hẳn rất vui vẻ. Ba phi tử bên dưới cũng không cam yếu thế, đều đi lên kính rượu. Nguyễn Vô Song sau khi ẩm mấy chén, cười yếu ớt nói: “Tửu lượng của mấy muội đều tốt quá, hôm nay hãy hầu hạ Hoàng Thượng uống nhiều chút đi.” Ngự khí thể nhưng có chút khác với ngày thường, mang theo chút kiều mi. Bách Lý Hạo Triết quay đầu nhìn nàng một cái, chỉ thấy khuôn mặt nàng đã ửng hồng, giống như phù dung nở rộ, thơ mộng quyến rũ. Tửu lượng của nàng vẫn rất kém!

Đường phi của Văn Nghệ cung cười nói: “Hôm nay là ngày mừng vui của thái tử, Hoàng hậu nương nương cũng nên uống góp vui mới đúng, không say không được! Lúc này đây cảnh đẹp ý hay, có lẽ có chút âm nhạc sẽ hoàn mỹ hơn. Nô tỳ xin dâng lên một khúc kính tặng Hoàng Thượng cùng Hoàng hậu nương nương, chúc Hoàng Thượng cùng nương nương vạn sự như ý, thọ cùng trời đất! Chúc thái tử khỏe mạnh chóng lớn!” Quả nhiên là nữ tử biết ăn biết nói. Nguyễn Vô Song còn chưa mở miệng, đã nghe Bách Lý Hạo Triết mỉm cười nói: “Hiếm khi Đường phi có nhã hứng thế này, trầm cùng hoàng hậu sẽ chống mắt thưởng thức!”

Liễu Lam che miệng nhìn bộ dáng Đường phi lấy lòng Hoàng Thượng cùng hoàng hậu, khóe miệng mỉm cười. Đứng dậy hướng Bách Lý Hạo Triết hơi cúi thấp đầu, dịu dàng nói: “Hoàng Thượng, nương nương, nếu Đường phi nương nương đã có nhã hứng, nô tỳ cũng muốn dâng lên một điệu múa chúc mừng thái tử. Hy vọng Hoàng Thượng cùng Hoàng hậu nương nương ân chuẩn!” Nguyễn Vô Song nâng đầu, cười nói: “Chả mấy khi Liễu phi bày tỏ thịnh tình, không chuẩn sao đúng với đạo lý được? Hoàng Thượng, người nói xem?” Từ khi bốn phi được sắc phong, Bách Lý Hạo Triết chỉ lâm hạnh Giáng Vân cung cùng Trường Bích cung. Lúc này Đường phi cùng Liễu phi đã ra mặt như thế, chỉ sợ muốn chúc phúc hoàng nhi chả có mấy phần chỉ là hy vọng tạo được ấn tượng tốt trước mặt Bách Lý Hạo Triết mà thôi. Chỉ nghe thanh âm trầm thấp của Bách Lý Hạo Triết truyền đến: “Hoàng hậu nói rất hay!”

Thị nữ dâng đàn lên, đặt trước mặt Đường Xảo Yên. Thanh âm thánh thót rất nhanh đã truyền đến từ đầu ngón tay của Đường Xảo Yên, ban đầu vô cùng nhu hòa, chậm rãi tăng dần, thanh u uyển chuyển, như hoàng anh xuất cốc, oanh yến râm ran. Nguyễn Vô Song nhấp mấy ngụm trà nóng Mặc Lan đưa tới, lúc này đầu mới thư thái hơn chút. Đàn rất hay, xem ra đã học rất nhiều năm. Mà Liễu phi cũng bắt đầu múa, theo tiết tấu tiếng đàn, tay áo bay múa. Quả là xứng với họ “Liễu” của nàng ta, eo nhỏ nhắn mềm mại như liễu, dáng vẻ khi múa thướt tha uyển chuyển tựa như tiên nữ.

Nàng quay đầu liếc nhìn Bách Lý Hạo Triết một cái, thấy hắn đang chuyên tâm thưởng thức ca múa. Con người ta khi mọi chuyện tốt đẹp đều vô cùng vui mừng, nàng cũng như thế, huống chi là hắn! Nhưng nghĩ vậy, đáy lòng lại dâng lên chút rầu rĩ.

Bách Lý Hạo Triết liên tục vỗ tay khen ngợi: “Hay! Hay! Đường phi đàn hay. Liễu phi múa đẹp! Người tới!” Thạch Toàn Nhất ngẩng mắt ngơ ngác hướng về phía Bách Lý Hạo Triết hỏi: “Hoàng Thượng, người có phân phó gì?” Bách Lý Hạo Triết nói: “Đem toàn bộ châu báu hôm trước Ngô Việt Vương dâng tặng mang lên đây!” Nội thị rất nhanh đã trở về, tay bưng khay đứng ở một bên. Bách Lý Hạo Triết nói: “Trẫm ban cho hai nàng mỗi người một bộ trang sức! Tự mình chọn đi!” Đường Xảo Yên cùng Liễu Lam vui mừng ra mặt, vội quỳ xuống tạ ơn. Quả là cực ân sủng nha, từ trước đến nay chỉ có hoàng hậu cùng ái phi cực sủng của Hoàng Thượng mới được ban thưởng như vậy.

Bách Lý Hạo Triết quay đầu, ánh mắt sâu thẳm không rõ ý tứ nhìn Nguyễn Vô Song, miễn cưỡng nói: “Hoàng hậu sẽ không để ý chứ?” Nguyễn Vô Song cười nhạt, cup mi mắt, nói: “Nô tỳ không dám. Đường phi cùng Liễu phi xuất sắc như vậy, nô tỳ còn cảm thấy Hoàng Thượng keo kiệt khi chỉ ban thưởng một bộ châu báu đó!” Bách Lý Hạo Triết “À” một tiếng, giống như có chút hứng thú, cup mắt suy nghĩ liếc nhìn nàng. Chỉ thấy được cánh mi thanh tú cup xuống nhìn không được ý tứ gì trên mặt. Vuốt cằm, cười nói: “Vậy ý tứ của hoàng hậu là thế nào?”

Nguyễn Vô Song nhẹ giọng nói: “Theo ý nô tỳ thì để cho Đường phi và Liễu phi chọn hai bộ phần còn lại hoàng thượng ban đều cho bốn muội muội đi!” Bách Lý Hạo Triết nhìn chằm chằm nàng vài lần, bỗng nhiên bật cười, quay đầu nói: “Quả là chủ ý tốt. Như vậy Đường phi và Liễu phi chọn trước đi!” Nhan phi cùng Doãn phi cũng nhất loạt quỳ xuống tạ ơn: “Tạ ơn Hoàng Thượng, tạ ơn Hoàng hậu nương nương!”

Sau khi ban thưởng, rượu và thức ăn cũng dùng quá một nửa. Nghi lễ chọn đồ vật đoán tương lai mới bắt đầu. Nội thị lần lượt dâng lên những món đồ đặt vào chiếc khăn màu vàng đặt trên bàn giữa đại điện, mang lên vương hội toán, thương hiệt giản, tài mã tinh, hồng nhai nhạc, thực thần hạp, mũ tướng quân, xuyên linh, y duẩn hoạch, lỗ ban đấu, vòng nhạc, con quay, lệnh bài, màu nước, trống bỏi cùng với — cùng với một cái ngọc tỷ!

Nguyễn Vô Song nhìn liếc qua rồi khẽ nhíu nhíu mày, dân chúng bình thường chỉ có dùng quan ấn, hoàng gia luôn luôn có Long ấn. Đối với đứa con cái nhà thường dân nếu bắt được quan ấn thì nói là “Có tướng làm quan”. Mà con cháu hoàng gia thì biểu thị cho việc có cơ hội ngồi lên ngai vàng. Nhưng là chưa từng nghe nói sẽ có ngọc tỷ.

Nội thị ôm Bách Lý Thừa Hiên, đặt nó ở một góc rất xa giữa bàn, vị trí này cách ngọc tỷ là xa nhất, cách bởi rất nhiều thứ gì đó. Xem ra là đang thử nghiệm Tử Tín, trong lòng hiểu được đây nhất định là do Bách Lý Hạo Triết an bài.

Toàn đại điện trở lên yên lặng, tất cả mọi người đều khẩn trương chờ mong kết quả. Chỉ thấy đứa nhỏ chậm rãi bò tới, chưa kịp ngẩng đầu nhìn mọi người đã cười khanh khách vui vẻ. Đầu tiên là đi đến bên cạnh thương hiệt giản gần nó nhất, dùng tay nhỏ bé vờn qua vờn lại, hình như cảm thấy không thích lắm, lại bắt đầu bò đi. Thương hiệt giản chính là sách thẻ tre. Thương hiệt giản theo truyền thuyết là cuốn sách đầu tiên được viết, do một nho sĩ uyên thâm sáng tạo ra Hán tự. Cho nên bắt được thương hiệt giản theo cách nói của dân gian tương lai nhất định học thức uyên thâm, có thể đỗ Trạng Nguyên.

Sau đó đi đến bên cạnh vòng nhạc, tay nhỏ xúc xắc vài cái. Nghe được tiếng vang từ vòng nhạc phát ra, cảm thấy rất thú vị, nhưng cũng không cầm lấy, dùng tay đẩy đẩy đi. Mặc Trúc ở một bên đã bắt đầu sốt ruột, lòng bàn tay cơ hồ đã ướt đầm mồ hôi: Thái tử tốt của tôi, ngàn vạn lần đừng có cầm lấy vòng nhạc a. Tương truyền Tôn Tư Mạc dùng vòng nhạc cứu một con hổ chúa mà không bị ăn thịt, cho nên sau đó lang y đều dùng nó làm bùa hộ mệnh cho bản thân. Chỉ thấy đứa nhỏ chơi một hồi, lại bò tới bên cạnh mũ giáp của tướng quân, vuốt chòm lông trên đỉnh mũ, vuốt rồi thả, thả rồi vuốt cũng không có làm gì khác.

Đột nhiên thấy mắt bé con sáng ngời lên, bò một mạch đến bên cạnh ngọc tỷ, dùng hai tay nhỏ bé xoay trái xoay phải, một hồi lâu, cuối cùng mới ôm lấy, nhưng bởi vì quá nặng, căn bản không thể nhấc lên được. Nhưng một mực không chịu dời đi, quay đầu lại hướng phía Bách Lý Hạo Triết, cười khanh khách không ngừng, miệng còn mơ hồ nói không rõ nói: “Muốn —— muốn ——”. Kỳ thật tiếng nói rất nhẹ, nhưng bởi vì trong điện không một tiếng động nào, cho nên ai nấy đều nghe được vô cùng rõ ràng.

Bách Lý Hạo Triết gật gật đầu, hướng nàng cười nói: “Không hổ là hoàng nhi của trẫm, tương lai nhất định kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước.” Lòng Nguyễn Vô Song chấn động mạnh, sắc mặt vẫn cố gắng duy trì như thường. Nàng khẽ cup mắt không dám đối diện với ánh mắt hắn.

Thời điểm Mặc Lan thị hầu nàng thay quần áo, vui rạo rức nói: “Tiểu thư, thái tử thật là có bản lĩnh, lại bắt được ngọc tỷ!” Nguyễn Vô Song khẽ cười cười, kỳ thật đây chẳng qua chỉ là một trò chơi mà thôi, cũng không nên coi là sự thật. Tử Tín nhỏ như vậy làm gì biết cái gì đâu. Cũng chỉ là đúng dịp thì nó chọn bừa thôi. Nhớ đến trước kia đại ca bắt được con quay, hiện giờ lại chưởng quân binh quyền.

“Đùa vui tý thôi!” Nguyễn Vô Song nói. Nhìn thấy một đồng lớn lẽ vật lại nói: “Là vị nương nương nào tặng thế?” Mặc Lan chải tóc cho nàng, một bên đáp: “Bạch ngọc búp bê tể sư tử là Nhan phi tặng. Phượng hoàng mã não là Doãn phi tặng. Đồi ngọc như ý là Liễu phi tặng. ường phi tặng rùa bạch ngọc ——” đều là vài thứ trò chơi của trẻ con.

Mặc Lan chợt nghĩ đến một việc, nói: “Tiểu thư, hôm nay Đường phi nương nương đàn quả là êm tai, nô tỳ thấy Hoàng Thượng đều liên tục gật đầu khen hay nha!” Nguyễn Vô Song thản nhiên nói: “Thế sao?” Mặc Lan nói: “Tiểu thư, người đừng trách nô tỳ lắm chuyện. Tiểu thư nhìn xem mấy vị nương nương ở trước mặt hoàng thượng chủ động biết bao nhiêu nha, đánh đàn có đánh đàn, múa có múa. Còn người thì sao? Từ khi thành thân đến bây giờ, nô tỳ thấy ở trước mặt hoàng thượng tiểu thư đàn cũng chưa từng đàn một lần, đừng nói gì đến múa. Nô tỳ cũng không phải không hiểu, tài cầm kỳ của tiểu thư so với Đường phi còn hơn một bậc nha! Ngài như vậy làm sao có thể hấp dẫn Hoàng Thượng chứ, phải tìm cách nào làm cho Hoàng Thượng ở lại Chiêu Dương điện đây?”

Nàng ảm đạm cười, nói: “Ta chỉ đàn cho chính mình nghe. Lấy đâu ra tài nghệ?” Từ trước đến nay khi phiền lòng nàng mới lấy đàn ra đàn đến khi tỉnh tâm. Mặc Lan lấy vòng mã não qua, đưa cho nàng, lẩm bẩm: “Tốt thì không sánh bằng người ta, nhưng kém cũng trên tài kẻ khác. Người nhìn tửu lượng mấy vị nương nương đi?” Nguyễn Vô Song cười ra vẻ giận nói: “Nha đầu nhà ngươi, còn nói nữa ta sẽ không tha cho ngươi!” Bốn vị phi tử quả nhiên là người khéo léo. Bộ dáng lại quốc sắc thiên hương, phong thái lâu các. Nàng có thể không lo lắng thay cho tiểu thư sao?

Thị nữ canh giữ ở cửa vội vàng chạy tới, khom người hành lễ nói: “Hoàng hậu nương nương, Thạch tổng quản phái Tiểu Lộc Tử lại đây nói, Hoàng Thượng đang trên đường tới.” Mặc Lan cười nói: “Hôm nay thật là song hỷ lâm môn nha!” Vui cười cùng thị nữ ra cửa đợi hầu hạ.

Từ sau khi Tử Tín tròn một tuổi, hần tới rất thường xuyên, cũng rất có quy luật mấy ngày đến một lần. Không quá tốt nhưng cũng không phải chuyện xấu. Nhìn qua bản ghi chép lâm hạnh, hần cũng có đi đến những cung khác. Chuyện này nàng đã quen cho nên cũng chỉ thế mà thôi. Ngày qua ngày, năm nối tiếp năm, thẳng đến già là tốt rồi. Bác chính là như vậy mà sống qua ngày. Nàng xưa nay thích thanh tịnh, ngay cả chuyện thỉnh an mỗi ngày của bốn vị phi tần cũng miễn cho. Mỗi ngày đều phải rập khuôn nói chuyện với các nàng ta, thật là mệt người, nàng thà rằng cùng Tử Tín chơi đùa còn hơn.

Mặc Lan sai người triệt hạ điểm tâm, lo lắng nói: “Tiểu thư, hôm nay thế nào không động một miếng a? Cả ngày trời, một chút đồ ăn cũng không động đĩa là sao!” Hôm nay tiểu thư là lạ. Nàng thả một quân đen xuống bàn cờ, quay đầu nói: “Ta không đói bụng.” Khi nói chuyện, tay áo không cẩn thận quệt qua quân cờ, một bàn cờ đã đổ ập xuống sàn. Nàng chậm rãi đứng lên, ôm ngực. Mặc Lan vội đã đi tới, giúp đỡ nàng, sốt ruột nói: “Làm sao vậy?”

Nguyễn Vô Song lắc lắc đầu, cũng không biết là làm sao, hôm nay từ lúc tỉnh dậy lòng đã lo lắng bất an, đánh đàn thì đứt giây, ngay cả uống trà cũng bị nước tràn ra tay. Thị nữ ngoài cửa lại đi vào, hành lễ nói: “Hoàng Thượng ời Hoàng hậu nương nương tiến đến Thừa Kiềm điện!” Nàng có chút kinh ngạc, nàng từ trước đến nay rất ít đặt chân đến nơi đó. Lại đừng nói đến canh giờ này. Từ trước đến nay lúc này là thời điểm hần phê duyệt tấu chương.

Tiến vào bên trong ngự thư phòng của hần, nàng chỉ cảm thấy có chút không thích hợp, sao thư phòng lớn như vậy lại chỉ có một thị hầu hạ. Rất yên lặng, yên lặng đến mức một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe rõ. Có một người đang quỳ trên mặt đất, đầu cúi xuống rất thấp, nhìn như là phạm tội rất nặng. Nàng nhìn lướt qua, chậm rãi đi lên phía trước, khom mình hành lễ: “Nô tỳ thỉnh an Hoàng Thượng!” Một hồi lâu sau, mới nghe được thanh âm của Bách Lý Hạo Triết, cực lạnh đạm nói: “Hãy bình thân!”

Nàng ngẩng đầu hỏi: “Không biết Hoàng Thượng gọi nô tỳ đến là có chuyện gì?” Bách Lý Hạo Triết tránh tầm mắt của nàng, trên mặt không có một tia biểu tình, cũng không có lên tiếng. Chỉ nghe một thanh âm lạnh lùng vang lên: “Hoàng hậu nương nương, Hoàng Thượng gọi ngài đến, tự nhiên trong lòng ngài đã hiểu

rõ!” Kỳ thật là thanh âm rất bình thường, nhưng đối với nàng mà nói tựa như sét đánh mang tai. Giọng nói này, cả đời nàng cũng sẽ không quên, cho dù hóa thành tro nàng cũng vĩnh viễn nhớ rõ. Nội thị kia chậm rãi xoay người lại, đúng là người nàng hận thấu xương .

Năm ấy là ngày lễ mừng thọ 50 tuổi của bác, nàng đi tới bên cạnh hồ nước. Hắc dẫn nàng đến một tấm cung hẻo lánh trong cung: “Hoàng hậu nương nương mệnh tiểu nhân đem ngài đưa đến đây, thỉnh Nguyễn cô nương vào đó chờ đợi!” Tại đêm đó, cuộc đời nàng thay đổi. Vốn tưởng rằng đời này không bao giờ . . . nhìn thấy hắc nữa, không thể tưởng được hôm nay hắc lại xuất hiện ở Thừa Kiên điện! Nhưng vừa nghe thấy, nàng tựa như đã biết được chuyện gì, sắc mặt bỗng dưng trắng bệch, trắng bệch như giấy, cả người lắc lư đứng không vững.

Bách Lý Hạo Triết chậm rãi nói, từng chữ từng chữ hỏi: “Nói cho trăm biết, những lời hắc nói có phải là thật hay không?” Tay nàng nắm chặt, móng tay bấm chặt vào lòng bàn tay, không nói lời nào.

Thanh âm kia lại vang lên: “Hoàng Thượng, chuyện này chẳng lẽ còn là giả sao! Không phải ngài đã hỏi qua Tô thái y sao?” Người đang quỳ dưới đất liên tục dập đầu: “Hoàng Thượng, tiểu nhân đã đem tất cả mọi chuyện biết được nói ra hết. Cầu xin Hoàng Thượng tha cho tiểu nhân. Tiểu nhân đáng chết, tiểu nhân đáng chết. Nhưng tiểu nhân thật sự không có cách nào cả ——” giọng nói kia đúng là của Tô Kinh Hồng, run rẩy bất an.

Nàng lùi về sau vài bước, tựa vào cột chạm hình rồng, lúc này mới có khí lực nói, khẩu khí nói ra cũng cực yếu ớt: “Hoàng Thượng, người nghe nô tỳ giải thích ——” Giọng nói kia lại lạnh lùng thốt lên: “Hoàng hậu nương nương nghĩ muốn giải thích cái gì? Giải thích trước khi ngài gả cho Hoàng Thượng đã thất tiết sao? Hay là muốn giải thích đương kim hoàng thái tử không phải là cốt nhục của Hoàng Thượng?”

Nàng suy sụp quỳ xuống: “Không, Hoàng Thượng —— không phải như thế ——” Bách Lý Hạo Triết không nói gì, hắc ngay cả một câu cũng không nói. Nàng thật sự hoảng hốt đến cực điểm.

Giọng nói kia vẫn không tính buông tha cho nàng, hướng cửa đại điện nói lớn: “Người đâu, giải Tô thị vào đây!” Có hai nội thị áp giải một bà già đi vào, đẩy ngã xuống đất, lại đi ra ngoài. Nguyễn Vô Song vừa quay đầu, bà già kia đúng là vú Tôn. Đáy mắt vú Tôn tràn ngập sợ hãi, cả người không ngừng phát run, không dám nhìn thẳng vào mắt nàng.

“Hoàng hậu nương nương, không cần nói với nô tài bà vú này ngài cũng không quen chứ?” Nội thị kia cười lạnh nói. Quay đầu hướng vú Tôn nói: “Dem những gì người biết kể lại lần nữa!” Vú Tôn nhìn Nguyễn Vô Song, hai mắt đầm lệ mơ hồ: “Tiểu thư —— tiểu thư —— vú thực xin lỗi ngài! Thực xin lỗi Tể tướng cùng phu nhân!!” Dứt lời, đang định lao đến cây cột. Nội thị kia đã vội vã kéo lấy bà: “Muốn chết không dễ dàng như vậy, ngẩng lên xem con trai của người, tôn tử, con cháu nhà người xem. Mau đem mọi chuyện người biết lặp lại lần nữa, ta đảm bảo nhà người già trẻ bình an!” Bà vú không nói lời nào, chỉ run rẩy nước mắt khóc.

Không biết qua bao lâu, Nguyễn Vô Song chậm rãi đứng lên, đi đến bên cạnh bà vú, lau nước mắt cho bà. Quay đầu nhìn Bách Lý Hạo Triết, thấp giọng nói: “Không cần phải nói gì nữa. Chuyện tới bây giờ, ta nói gì đã không còn quan trọng nữa. Không phải sao?” Thì ra trời xanh chiếu cố cho nàng cũng chỉ thế này mà thôi. Nhưng hắc vẫn quay mặt đi, ngay cả một ánh mắt cũng không nguyện ý cho . . . nàng nữa.

Nội thị kia lớn tiếng nói: “Người tới, đưa Hoàng hậu nương nương về Chiêu Dương điện, không có ý chỉ của Hoàng Thượng không cho phép Hoàng hậu nương nương bước ra cửa nửa bước!” Hai nội thị lên tiếng trả lời đi vào, đứng ở trước mặt nàng, mời nàng đi ra ngoài.

Nàng chậm rãi xoay người, chậm rãi nhấc chân bước đi, kỳ thật một chút tri giác cũng không có. Nhưng chân lại như là có ý thức, vẫn là từng bước một bước đi. Thư phòng rất lớn, nàng liền từng bước một tiêu sái, giống như đây là cuộc đời của nàng, mỗi bước bước ra là lại ít đi một bước. Rốt cục vẫn ra tới cửa điện. Cuối cùng cũng đến bước cuối cùng. Khoảnh khắc khi bước ra khỏi cửa điện, nàng quay đầu, thầm nghĩ liếc nhìn hắc một cái. Nàng biết đây là một lần cuối cùng trong cuộc đời này nàng có thể nhìn thấy hắc, một cái liếc mắt tuy rằng ngắn ngủi, nhưng đã quá đủ rồi.

Ánh trời chiều theo khe cửa tiến vào trong phòng, mông lung hắt lên người hắc. Hắc cũng đang nheo mắt nhìn nàng, mặt buộc chặt, mắt bình tĩnh ngó nhìn nàng, tựa hồ đang nhìn một người không thể đối trời

chung. Rốt cục tất cả ánh sáng cũng tắt, tất cả ồn ào náo động đều đã không còn. Nàng quay đầu! Chỉ sau một gang tấc, từ nay về sau cách tựa thiên thai!

19. Q.1 - Chương 19

Bóng đêm như mực, Thừa Kiền điện ánh đèn u ám. Thị nữ, nội thị đều đứng ở ngoài cửa, không dám đi vào. Mọi người, ngay cả đại tổng quản Thạch Toàn Nhất cũng không biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết là sau khi Hoàng hậu nương nương rời khỏi Thừa Kiền điện, bị Hoàng Thượng phạt cấm cung, từ nay về sau không được bước ra khỏi cửa Chiêu Dương điện nửa bước. Từ đó đến giờ bất quá mới chỉ mấy canh giờ, tin này đã truyền đi khắp gác to ngõ nhỏ trong cung.”

Bách Lý Hạo Triết ẩn trong góc tối, thản nhiên nói: “Thẩm thức, người vừa lòng với kết quả như vậy chưa?” Lòng Hạo không có nửa điểm vui sướng, chỉ có một mảnh trống rỗng, lạnh lẽo, giống như vĩnh viễn không thể vãn hồi. Về mặt khi nàng rời đi, giống như là mãi mãi xa nhau, nhìn hạo, không có một tia ai oán, tất cả chỉ là áy náy. Hạo nắm hai tay, đáy lòng dâng lên lạnh giá, giống như hàn băng từ đáy địa ngục tràn đến, chỉ sợ không còn có một ngày ấm áp nào.

Cho đến bây giờ nàng vẫn không có biết. Năm đó kẻ hủy đi trong sạch của nàng, chính là hạo! Ngày thường nàng sợ hãi, tuy rằng che giấu vô cùng tốt, nhưng hạo luôn có thể cảm nhận được. Thậm chí có đôi khi khi hạo ôm con, hạo không chỉ một lần cảm thụ được nàng sợ hãi. Lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi kia, ánh mắt tránh né kia, cup thấp mí mắt —— có đôi khi, hạo rất muốn ôm nàng vào ngực, nói cho nàng hết thấy, chính là hạo không có làm. Sao hạo có thể nói ra hạo đã làm những chuyện đó với nàng?

Rất nhiều năm trước, cũng là buổi tối tối đen như hôm nay. Hạo trốn ở góc phòng trong cung khóc. Từ khi hạo biết nhận thức tới giờ, hạo chỉ cô đơn một mình. Thị nữ, nội thị tuy rằng rất nhiều, chính là bọn họ luôn cách hạo rất xa. Lúc ấy, Thẩm thức xuất hiện trước mặt hạo với thân phận nội thị. Ông ấy không giống với những nội thị khác, sẽ kể chuyện cổ tích cho hạo nghe, dẫn hạo đi chơi, chơi trò gà con trốn đại bàng —— tất cả những việc mà phụ hoàng thường làm với đại ca, ông ấy sẽ cùng hạo chơi. Ông ấy còn dạy hạo thái độ làm người, đối nhân xử thế, làm thế nào lấy lòng phụ hoàng cùng mẫu hậu nương nương —— ở trong cảm nhận của hạo, Thẩm thức còn thân thiết hơn so với phụ hoàng.

Đoạn ngày kia là những ngày vui vẻ nhất từ khi hạo sinh ra. Tận đến khi hạo tiếp nhận lễ trưởng thành, cuộc sống của hạo bắt đầu đảo lộn rung trời chuyển đất. Ngày nào đó, Thẩm thức kể cho hạo nghe chuyện về mẫu thân. Thì ra Thẩm thức là bạn thanh mai trúc mã từ nhỏ cùng nhau lớn lên của mẫu thân hạo. Sau khi mẫu thân hạo vào vương phủ ông ấy cũng đi theo vào vương phủ. Vốn bọn họ đã ước hẹn, chờ hết ba năm bán thân, họ sẽ về nhà thừa với cha mẹ thành thân.

Thế nhưng sự tình sau đó xuất hiện biến hóa, lục Vương gia lúc đó cũng chính là Cảnh Nhân đế sau này nhìn trúng mẫu thân của hạo, một mực nạp bà làm thiếp. Thẩm thức vẫn làm kẻ canh giữ ở vương phủ, vẫn ngằm chiếu cố. Trong vương phủ, thê thiếp như mây, mẫu thân hạo là người ít có cơ hội được sủng ái nhất, thường xuyên bị khi dễ, cuối cùng chết dưới tay của Nguyễn Ngọc Cẩn —— người mẫu hậu mà hạo vẫn cho rằng luôn yêu thương hạo.

Thẩm Nặc Trù nhìn hạo nói: “Triết nhi, con đang trách ta sao?” Không có tiếng trả lời ông, không khí chính là lặng im. “Kế hoạch hơn 10 của chúng ta, vất vả bước đi từng bước, chẳng lẽ người đều đã quên sao?” Bách Lý Hạo Triết âm thầm nắm chặt tay, nói: “Nhưng Nguyễn Ngọc Cẩn cũng đã muốn đã chết. Sớm đã xong hết mọi chuyện! Hôm nay người không nên bức ta lựa chọn?” Lúc trước hạo không nên đáp ứng kế hoạch của Thẩm thức, lợi dụng nàng. Chính là lúc ấy thứ hạo biết được chỉ là tên của nàng mà thôi, cũng giống như rất nhiều người lúc đó, chỉ biết là nghe đồn thiên kim của nguyên Tể tướng dung mạo thanh lệ thoát tục, tao nhã quý phái động lòng người. Cẩn bản ngay cả một lần cũng chưa từng gặp.

Mãi cho đến ngày mừng thọ 50 tuổi của Nguyễn Ngọc Cẩn hôm đó, hạo mới lần đầu tiên gặp được nàng. Dung mạo nàng quả là rất động lòng người, mắt loan lấp lánh, cười duyên quý phái. Đứng bên cạnh mấy hoàng muội kiều sa đài các, không có nửa điểm kém cỏi. Ngược lại càng thêm thanh nhã nổi bật. Ngay cả hạo cũng tìm lòng không đậu mà liếc nhìn nàng mấy lần.

Kỳ thật lúc đó, hần sớm đã cùng Thẩm thúc bày ra cục diện. Chính là không nghĩ tới con mồi vượt xa dự đoán của hần, nhìn thấy nàng cười thanh nhã đáp lời Nguyễn Ngọc Cẩn hỏi, bên má xuất hiện lúm đồng tiền, giống như một cái lại một cái bẫy, hấp dẫn người ta rơi vào trong đó. Hần thậm chí còn có thể cảm giác được đại ca cùng tứ đệ cực có hứng thú với nàng, không ngừng liếc mắt nhìn nàng.

Sau đó đúng theo kế hoạch hần chiếm được nàng, cũng ngày hôm sau thỉnh cầu phụ hoàng chỉ hôn. Tất nhiên hần nắm chắc ý nghĩ của Nguyễn gia. Nếu bước đầu tiên không được, Nguyễn gia cự tuyệt mà nói, hần sẽ thực hiện bước tiếp theo của kế hoạch. Cùng phụ hoàng nhận tội “Rượu say thất lễ”, vô tình xâm phạm nàng. Nhưng không có đợi đến bước thứ hai, Nguyễn gia đã đồng ý hôn sự. Sau đó, thông qua nàng hần chiếm được tín nhiệm cùng trợ giúp của Nguyễn Ngọc Cẩn, thành công đoạt được ngôi vị thái tử.

Mãi cho đến ngày xảy ra binh biến, ở trong phủ nàng rúc vào trong ngực hần, lưu luyến không cho hần rời đi. Hần sao nỡ bỏ được! Từ sau khi có nàng, cuộc sống của hần mới có cảm giác ấm áp hạnh phúc. Cho dù là muộn thế nào mới hồi phủ, hần luôn biết có một người, vẫn ở trong phòng chờ hần trở về. Nghĩ tới lòng cũng dâng lên cảm giác thỏa mãn, cụ thể không thể nói rõ đó là cảm giác gì, nhưng luôn tràn đầy.

Tận đến một khắc khi nàng quay đầu rời đi kia, hần mới chân chính hiểu được, thì ra hần để ý đến nàng như vậy, so với hần nghĩ còn sâu sắc hơn. Nếu không phải để ý đến nàng, hần sẽ không bởi vì muốn trì hoãn sự phát triển của đứa bé mà dùng thuốc cấm của Tây Vực để trì hoãn ngày chào đời của thai nhi, để không cho bất luận kẻ nào hoài nghi, lại càng không muốn cho nàng quá mức lo lắng đến mức ngay cả thuốc bổ cũng không dám uống, gây yếu tiều tụy. Nếu không để ý nàng, hần đã sớm chuẩn y tấu chương của thái phó, đầy đủ hậu cung —

Thẩm Nặc Trù chậm rãi nói: “Ta đã nhượng bộ rồi, không có bỏ Nguyễn Vô Song. Con cũng phải thực hiện lời hứa của con với ta, từ nay về sau, không bao giờ . . . được phép gặp nàng nữa.” Ấn theo kế hoạch ban đầu, Nguyễn Vô Song đã sớm bị diệt trừ, nếu nàng không đi, sao có thể đem Nguyễn gia nhỏ tận gốc. Chính là kế hoạch căn không nổi biến hóa. Ông ta thật không ngờ tới, thời gian mới hơn một năm, Triết nhi đã không chịu xuống tay với Nguyễn Vô Song. Mặc cho ông có khuyên bảo thế nào, lấy lòng hay uy hiếp ra sao, nhưng vẫn không cách nào làm cho hần động đến Nguyễn Vô Song cho dù chỉ là một cọng tóc.

Ông dùng trăm phương nghìn kế xui khiến nhóm triều thần đề nghị Triết nhi nạp phi. Cũng không quản ngàn dặm xa xôi về tận Giang Nam tìm về một nữ tử có dung mạo giống Nguyễn Vô Song đến sáu, bảy phần — Doãn Thủy Nhã. Chỉ tiếc, Triết nhi vẫn là không thể vong tình với Nguyễn Vô Song! Chỉ có thể vắng vẻ nàng hơn ba tháng một chút, đã không thể kiềm chế mà đi đến Chiêu Dương điện. Có đôi khi ông suy nghĩ nhưng mãi không hiểu nổi rốt cuộc Nguyễn Vô Song cho hần ăn bùa mê thuốc nù gì mà khiến cho kẻ xưa nay lãnh đạm như Triết nhi lại hết lần này đến lần khác mê đắm nàng.

Bách Lý Hạo Triết không nói gì, vẫn không nhúc nhích đứng ở đó, giống như một cây cột. Thẩm Nặc Trù ôn nhu nói: “Triết nhi, đại trượng phu sợ gì vô thế? Trời đất bao la, mỹ nữ như mây. Chỉ cần người thích, người có thể tận tình chọn lựa! Chính là mẫu thân ngươi? Trên đời chỉ có một. Mà nàng cũng đã vĩnh viễn mất —— không có nhìn thấy ngày ngươi đăng cơ ngôi vị hoàng đế, cũng không có biện pháp hưởng thụ vinh hoa phú quý vốn thuộc về nàng ——” Sao ông có thể trơ mắt nhìn Triết nhi cùng kẻ thù yêu thương nhau? Không, ông tuyệt đối không cho phép. Cho dù dùng hết mọi thủ đoạn, ông cũng phải trừ bỏ Nguyễn Vô Song.

Bách Lý Hạo Triết quay đầu theo dõi ông ta, lạnh lùng thốt: “Không cần nói nữa. Mẫu thân ta sớm đã mất, Nguyễn Ngọc Cẩn cũng đã chết. Tất cả mọi chuyện dừng ở đây đi. Ta đáp ứng với thúc, chỉ cần thúc không chạm đến nàng, về sau ta tuyệt không gặp lại nàng ——” một hồi lâu mới nói: “Nhưng mà, Thẩm thúc, nếu là thúc còn dám có ý niệm hại nàng trong đầu, ta nhất định ——” ngừng lại, không có nói tiếp nhưng hần hiểu Thẩm thúc nhất định hiểu được ý tứ của hần.

Không khí vô cùng tịch mịch, Thẩm Nặc Trù không có đáp lời. Hần nhắm hai mắt lại nói: “Thẩm thúc, chuyện hôm nay, thúc đừng tưởng rằng ta không biết! Nếu không phải có thúc làm chỗ dựa, Tô Khinh Hồng có to gan cỡ mấy cũng không dám đem chuyện này nói ra trước mặt ta —— việc hôm nay, ta có thể không truy cứu nữa! Nhưng nếu lại có lần thứ hai mà nói, thúc đừng trách ta không niệm tình cảm nhiều năm!” Tâm báo thù của Thẩm thúc sâu như thế, nếu không phải hần cứng rắn có lẽ đã không thể ngăn nổi kế hoạch báo thù của ông ấy.

Hắn đã không thể tiếp tục thực thi kế hoạch năm đó nữa. Hắn không thể xuống tay được với nàng và người thân của nàng nữa rồi. Cho dù hắn và nàng có mối thù truyền kiếp, hắn không thể ở bên cạnh nàng, vì vậy điều hắn có thể làm chỉ là cách xa nàng, không gặp nàng nữa. Nhưng chỉ cần biết rằng nàng còn ở đó, ở một nơi gần với hắn, ít nhất trái tim hắn vẫn còn một mảnh yên bình. Nếu nàng không còn —— nàng không còn —— hắn thật sự không thể tưởng tượng được —— hắn tuyệt đối cũng không cho phép chuyện đó xảy ra.

Sắc mặt Thẩm Nặc Trù không chút thay đổi chỉ lên tiếng: “Được!” trả lời. Ông đã sớm đoán ra tình huống hiện tại. Lúc trước, khi Nguyễn Ngọc Cẩn bị bệnh nặng ông đề nghị trừ bỏ Nguyễn Vô Song. Phản ứng lúc đó của Triết nhi đã khiến ông hiểu phần nào. Từ khi đó bắt đầu, ông đã sai người thăm dò điều tra tất cả mọi việc liên quan đến Nguyễn Vô Song. Đương nhiên ông ta biết trước khi Nguyễn Vô Song nhập phủ đã mang thai, sinh lý đặc thù rõ ràng như vậy, chữa quán Thái Y Viện Tô Khinh Hồng nhất định biết rõ tường tận. Trải qua đủ loại thử, thế nhưng Tô Khinh Hồng không chịu hé răng nói một lời. Nếu không phải ông đe dọa nói chuyện Nguyễn Vô Song đã mang thai từ trước nói với ông ta hoàng thượng đã biết được chuyện này âm thầm sai ông điều tra thì chắc chắn không có chuyện Tô Khinh Hồng lo sợ mà nói ra tất cả.

Ông lại sai người tra xét tất cả người thân cận bên cạnh Nguyễn Vô Song. Phát hiện từ lúc Nguyễn Vô Song vào vương phủ cho đến lúc nhập hoàng cung sinh nở cũng chỉ có bà vú Tôn sau khi Nguyễn Vô Song sinh hoàng tử xong là bị đuổi về Nguyễn phủ. Tuy rằng bên ngoài lấy danh là về quê dưỡng lão. Nhưng theo đạo lý mà nói, Nguyễn Vô Song mới sinh hạ hoàng tử, rất cần người thân cận có kinh nghiệm như bà vú Tôn này, thế sao lại đuổi bà ta về quê? Ông cảm thấy chuyện này có chút kỳ quái, phái người tra ra quê quán của bà vú Tôn, cũng đem người nhà của bà ta “mời” vào tù, lúc đó mới có thể ép bà ta nói ra cái gọi là “Chân tướng” : Trước khi Nguyễn Vô Song thành thân với nhị hoàng tử nàng ta đã sớm thất trinh.

Từ sớm ông ta đã an bài hết thảy vẹn toàn, nguyên bản cho rằng sau khi Triết nhi nạp phi, sẽ bỏ mặc Nguyễn Vô Song. Như vậy những bí mật mà ông ta nắm trong tay cũng không cần phải lộ ra làm gì. Kết quả là Triết nhi chỉ vẹn vẹn bỏ mặc Nguyễn Vô Song được có hơn ba tháng tháng ngắn ngủi không ngờ sau đó lại bắt đầu sủng hạnh nàng ta. Mà càng ngày lại càng nhiều, ông hận sự không thể nhịn được nữa. Nếu không ngăn cản, sợ hậu quả sẽ không thể khống chế. Cho nên hôm nay sai Tô Khinh Hồng chủ động hướng hoàng thượng ‘nhận tội’ cầu xin hoàng thượng tha thứ. Mà đã đến bước này có thể nào đi chẳng nữa Triết nhi cũng phải từ bỏ Nguyễn Vô Song, cũng là đâm lao phải theo lao.

Chiêu Dương điện bao trùm bởi không khí tĩnh mịch, Nguyễn Vô Song ngồi cuộn mình trên ghế thấp ngủ, ôm song chặt hai tay một hồi lâu mới tìm lại được chút lý trí, bỗng rồi gọi: “Mặc Lan, Mặc Lan.” Mặc Lan vốn là thị hầu thân cận, thấy nàng thần sắc như tro tàn, không dám quấy rầy. Lúc này nghe nàng kêu to, vội hỏi: “Tiểu thư, có nô tỳ ạ!” Nàng biết từ sau khi nội thị đem tiểu thư từ điện Thừa Kiền của hoàng thượng đưa về, trong cung loan truyền tin tức tiểu thư đắc tội Hoàng Thượng, có thể sẽ bị phế đi ngôi vị hoàng hậu. Trong lúc nhất thời, ai lấy trong Chiêu Dương điện đều hoảng hốt vô cùng.

Nguyễn Vô Song vô lực dựa vào người nàng, chậm rãi đứng lên, cúi đầu nói: “Mau giúp ta mài mực, ta phải viết thư!” Lúc này nhất định phải viết một bức thư, báo cho phụ thân và ca ca, phòng ngừa vạn nhất. Lòng rối loạn, chỉ có thể qua loa viết một chút, đem thư đưa cho Mặc Lan, nói: “Mau, sai người đem bức thư này đến tận tay cha ta! Càng nhanh càng tốt!” Trong thư chính là dặn phụ thân cùng các vị ca ca phải cẩn thận, đừng để cho kẻ khác bắt được bất kỳ nhược điểm gì. Chuyện tình còn lại, thật sự không thể nói ra được. Nhưng tin tưởng sau khi phụ thân và các vị ca ca nhận được, cũng sẽ hiểu rõ được hoàn cảnh của nàng lúc này. Lúc này, Bách Lý Hạo Triết mới đăng cơ không lâu, phỏng chừng còn không dám lộn xộn phụ thân và ca ca. Nhưng bản thân mình phạm tội tày trời, nếu là không thêm phòng bị, ngay cả chuyện gia quyến bị tịch thu tài sản xử trảm cũng có thể xảy ra.

Sau khi Mặc Trúc lui ra, nàng giống như người bị rút sách khí lực, toàn thân vô lực ngã ngồi xuống. Suy nghĩ hỗn loạn. Cuối cùng hắn cũng biết rõ chân tướng. Hắn là kẻ cao cao tại thượng đứng trên cả thiên hạ, nhất định là bậc mà toàn dân kính ngưỡng. Nhưng bản thân nàng lại khiến hắn bị vấy bẩn không thể rửa sạch. Nếu là sớm một chút, chỉ cần một chút là tốt rồi, nàng là có thể thanh trong sạch bạch mà cho hắn —— chính là đã chậm —— đời này hắn và nàng, rốt cuộc là vô duyên.

Nàng lấy ra một cái áo choàng của hắn, là triều phục thêu kim long màu xanh, quý giá cùng tinh xảo, những đường thêu đều là do những nữ nhân lành nghề xứ Giang Nam thêu lên, thường thường phải thêu tận 1

năm rưỡi mới xong một chiếc. Y phục của hoàng đế có người chuyên môn phụ trách, từ trước đến nay rất ít khi có ở tẩm cung của hậu phi. Nhưng trước đây ngày nào hần cũng ở Chiêu Dương điện, cho nên ở đây thay quần áo nhiều lần.

Trên áo choàng còn có hương vị của hần, mùi long đản hương tự nhiên. Chín chưng chín chiết mà thành, chỉ cần một giọt nhỏ, mùi thơm mấy tháng không hết. Ngón tay nàng chậm rãi lướt qua khuy ngọc, thời điểm nàng mới vừa vào vương phủ, hần thích dùng xạ hương. Sau đó nàng mang thai, hần mới không có dùng nữa.

Ngày ấy nàng thở dốc đẩy hần ra, cách vài tầng sa liêm, bên ngoài đều là thị nữ, cảm thấy vô cùng xấu hổ. Nhưng vừa quay đầu, nhận thấy có mấy sợi tóc bị cuốn lấy khiến cho nàng không cách nào động đậy nữa. Hần cũng đã phát hiện ra, cúi đầu nhìn, cười khanh khách, thế nhưng tóc nàng lại bị cuốn vào nút áo triều phục của hần.

Nheo mắt nhìn nàng, đáy mắt tất cả đều là ý cười. Kéo tay nàng qua, vây quanh thắt lưng tinh tráng của hần. Hần cúi đầu, đang định giúp nàng gỡ mấy sợi tóc bị quấn vào lại tạo thành cảnh tượng ái muội kó tả. Nàng càng không dám thở mạnh, chỉ cảm thấy mặt đã đỏ bừng như lửa cháy.

Sau đó, hần gỡ mãi cũng không gỡ ra được. Liên gọi thị nữ, mang kéo tới. Nàng vùi mặt trong ngực hần, chớp mũi khước miệng đều là hơi thở của hần, vô cùng thẹn thùng, không dám lộn xộn. Nghĩ thầm rằng mang kéo tới, chỉ cần cắt mấy sợi tóc ra là được. Nhưng hần vẫn cứ xoay sở một hồi lâu, lâu đến mức nàng tưởng là cả đời.

Thật lâu sau, hần mới ôn nhu nói: “Được rồi.” Nàng chậm rãi ngẩng đầu, chỉ thấy hần đang giúp nàng vén tóc. Nàng nhìn xung quanh một chút, cũng không có phát hiện ra tóc mình bị cắt ở đâu. Khó hiểu chuyển ánh mắt qua trước ngực hần, lúc này mới hơi hơi lấp bắp kinh hãi, thế nhưng hần lại phá hỏng triều phục, cắt mất cúc áo. Phải biết rằng, triều phục là Hoàng Thượng ban tặng, tượng trưng cho quyền uy cao nhất của Hoàng Thượng, không được phép phá hư. Nếu không cũng giống như mắc phải tội khi quân. Cho dù là hoàng tử, cũng tuyệt đối không được cả gan làm loạn như vậy.

Chỉ thấy hần mỉm cười nói với nàng: “Được rồi!” Nền đỏ, đèn lồng sáng tỏ ấm áp, nàng cơ hồ bị lạc trong nụ cười của hần. Tay hần nắm ngón đuôi thẳng, từ từ giúp nàng vuốt tóc, ôn nhu đến mức nàng cảm thấy ngứa ngứa, từng sợi từng sợi vuốt thẳng vào nếp.

Nàng như là hóa thành tượng đá, nhìn chăm chăm quan phục màu xanh của hần, chỉ cảm thấy có gì đó từ từ lan ra, càng lúc càng lớn, càng lúc càng lớn — giống như một viên hình tròn, không ngừng xoay tròn, kết lại tận đến khi thành một tảng lớn ——

Hóa ra đã qua lâu như vậy. Áo choàng này cũng không phải là quan phục ngày đó của hần, cúc áo cũng không phải chiếc cúc áo ngày đó. Nhưng sao nàng lại cảm thấy hoảng hốt trống rỗng? Trống rỗng này chính là kéo dài cả đời sao.

20. Q.1 - Chương 20

Có lẽ cha mẹ huynh trưởng đêm đó đã nhận được tin, sáng sớm ngày hôm sau đại tẩu Vinh Yên công chúa liền vào cung, nói chuyện một hồi lâu, sau đó mới cho người hầu lui xuống, hỏi nàng tình huống thế nào. Nàng vẫn là không có nói gì.” Chị dâu thấy không thể hỏi ra nguyên nhân, liền cũng cáo lui. Xưa nay ở trong cung Nguyễn gia có rất nhiều người thân tín. Động tĩnh trong cung, phụ huynh dù không có hỏi ham, tất nhiên cũng sẽ có người nịnh bợ tới nói cho bọn họ. Đây cũng là cái tốt của kẻ có quyền. Khi người có quyền có thể, tự nhiên có người cần nhờ vả chạy tới, căn bản không cần phải biết có thân quen gì không. Nếu có một ngày, giả sử như Nguyễn gia thất thế mà nói, tất nhiên chuyện này sẽ khác — cửa nhà vắng vẻ người người tránh xa còn không kịp, cổ kim đều là như thế, bọn họ làm sao có thể ngoại lệ chứ?

Ngày thứ ba mẫu thân cũng tiến cung, nghĩ đến từ đây bản thân hiu quạnh trong một tầng cung điện này, cho nên cũng không có nói ra tình hình thực tế làm gì. Bởi vậy Nguyễn phu nhân có hỏi thế nào, Vô Song chính là lặng yên không nói lời nào, tựa đầu vùi vào ngực mẫu thân, thật lâu mới nói: “Mẫu thân, là nữ nhi không tốt. Chỉ hy vọng phụ huynh không phải chịu liên lụy.”

Bà Nguyễn vuốt tóc nữ nhi, nhẹ giọng nói: “Cha mẹ huynh trưởng không cầu phú quý dài lâu, chỉ cầu con được bình an.” Nước mắt Nguyễn Vô Song chậm rãi tuôn rơi, hết thấy đều do số mệnh, chúng ta không thể can thiệp vào dù chỉ nửa điểm. Nàng làm ra những chuyện như vậy, cho dù là phu quân bình thường cũng đã không thể tha thứ, huống chi là hần người tôn quý nhất trong thiên hạ đây? Nếu đối với nàng hần chỉ cần có một tia để ý, thì tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ. Đấy lòng nàng lại dâng lên cỗ chua xót, xông lên chớp mũi. Cho dù là hần không có để ý đến nàng, cũng khó lòng mà có thể tha thứ dễ dàng được —— chua xót tựa hồ càng lúc càng mãnh liệt! Nàng và hần thực sự đã đi đến tuyệt lộ, đã không còn đường nào có thể đi ——

Năm tháng là nhật nguyệt luân chuyển mà trôi đi. Một đoạn thời gian sau, mọi người trong hậu cung đều biết hoàng hậu tuy rằng chỉ bị cấm cung nhưng chẳng khác nào là biếm vào lãnh cung. Từ ngày hoàng hậu bị cấm cung cũng sẽ không thấy Hoàng đế bước vào Chiêu Dương điện dù chỉ nửa bước. Mà trong bốn phi tử Doãn phi của Trùng Bích cung là người được sủng ái nhất. Mặc dù không đến mức là độc sủng có một không hai trong hoàng cung nhưng vẫn hơn hẳn ba phi tử còn lại, số lần sủng hạnh không quá nhiều nhưng tuyệt đối không phải là ít.

Trùng Bích cung lúc sẩm tối, Doãn phi tắm rửa, bên người là hai thị nữ tâm phúc Đông Yến và Đông Quyên. Trong phòng tắm tràn ngập mùi hương hoa nhài, hương khí hòa quyện với hơi nước bay bổng lan tỏa.

Đông Yến dùng muỗm ngọc một bên vớt nước lên người chủ tử, một bên tán thưởng da thịt trắng trẻo mềm mại của chủ nhân: “Chủ tử một thân băng cơ ngọc cốt, trách không được Hoàng Thượng mỗi ngày đều đến Trùng Bích cung của chúng ta nha.” Đông Quyên cũng liên tục gật đầu: “Chủ tử hiện tại là người được sủng ái nhất hậu cung, chúng nô tỳ đi ra ngoài, đám người của các cung khác cũng phải nể dẫm ba phần nha!”

Doãn Thủy Nhã kiều mị mỉm cười, hít lấy mùi hương thanh nhã của hoa nhài, rất là hưởng thụ. Hoàng Thượng rất yêu thích mùi hương này, nếu nàng dùng hương liệu khác hẳn vừa ngửi đã nhận ra, tuy rằng không có nói gì nhưng chỉ cần nhú mày nàng cũng đủ hiểu.

Đông Yến ở bên cạnh tiếp tục nói: “Hoàng Thượng còn dạy chủ tử chơi cờ nữa mà? Một chút cũng kéo dài tới tận mấy canh giờ. Nếu không phải Hoàng Thượng cực kỳ yêu thích nường nường, nào có chuyện kiên nhẫn dạy chủ tử như vậy?” tiếng cười của Doãn Thủy Nhã càng thêm kiều diễm. Đông Yến nói quả thực có đạo lý. Hoàng Thượng rất thích cùng nàng chơi cờ. Nhưng nàng cũng không có biết chơi, hần lại rất kiên nhẫn dạy nàng chơi. Thường thường một lần chơi cũng mấy canh giờ. Nghe nói Nhan phi của Giáng Vân cung và Liễu phi của Lan Lâm cung cũng biết chơi cờ, nhưng Hoàng Thượng lại chưa từng qua đó chơi với các nàng ta. Có lẽ xét theo điểm này, trong cảm nhận của Hoàng Thượng nàng có chút khác với bọn họ. Nhưng ——

Nàng khe thở dài một cái. Nhưng nàng vẫn luôn mơ hồ cảm thấy, cho dù khi Hoàng Thượng ôm nàng vào trong ngực, nhưng tâm hồn tựa như đã hư thoát không còn ở bên cạnh. Hần ngậy người mà nhìn nàng, nhưng lại như nhìn xuyên thấu qua người nàng, ánh mắt dừng ở nơi xa xa ——

Đông Quyên cười nói: “Trong cung không phải đang xây dựng một cung điện ba lầu sao? Bọn nô tài đều bàn tán nhất định là Hoàng Thượng xây dựng để thưởng cho chủ tử của chúng ta nha.” Cung điện kia ở phía đông của Chiêu Dương điện, rất gần với Chiêu Dương điện cùng tẩm cung của hoàng đế – Thừa Kiền điện. Kỳ thật hậu cung quy củ vô cùng nghiêm khắc, vị trí trung tâm ở trong cung xưa nay chỉ có thể dành cho hoàng thượng cùng hoàng hậu. Các cung điện còn lại đều là xây dựng vây quanh vị trí trung tâm đó. Chúng phi tử xưa nay nếu có thể tiến vào Thừa Kiền điện hầu hạ một đêm, đã là vô cùng vinh quang rồi. Lại đừng nói đến vào sống ở cung điện tọa lạc giữa Chiêu Dương điện và Thừa Kiền điện. .

Doãn Thủy Nhã nâng tầm mắt, ngón tay ngọc ngà điểm điểm lên trán của Đông Quyên, cười duyên như hoa: “Tiểu chân chó, ai nói vậy hả?” Đông Quyên cười trả lời: “Các phi tử trong cung đều đã có tẩm cung. Hoàng Thượng lại không nạp nhiều phi tử lắm, không phải còn có vài cung điện chưa có ai ở sao? Vậy xây cái mới để cho ai ở đây? Hiện tại cả hậu cung đều nói, Hoàng Thượng sủng ái nhất chính là chủ tử của chúng ta. Không để cho chủ tử ở, vậy cho ai ở nào?”

Có phải Hoàng Thượng sắp nạp tân phi không? Doãn Thủy Nhã cúi đầu suy nghĩ. Nhưng lập tức lắc lắc đầu, nếu là muốn đầy đủ hậu cung, chuyện này không phải là chuyện nhỏ, chuyện lớn như vậy trong triều nhất định hậu cung cũng sẽ biết. Hiện giờ một tia tiếng gió cũng không có, phỏng chừng khả năng không

lớn. Nàng nhẹ khê lắc đầu. Nhìn hơi nước mông lung, khê thở dài một cái. Một kẻ phong thần tuần lảng như hân, cho dù không phải hoàng đế cao quý, tự nhiên cũng có rất nhiều nữ tử ái mộ ——

Nguyễn Vô Song ôm con vào lòng, nhẹ giọng ru bé ngủ. Từ sau khi nàng bị cấm cung, điều nàng sợ nhất chính là hân xuống tay với con. Khăng định là không có một nam nhân nào có thể hào phóng đến mức dưỡng dục một đứa bé không phải cốt nhục của hân. Mấy ngày đầu, nàng không thể chớp mắt, mỗi ngày đều chống mắt chăm chú trông con. Ngàn sai vạn sai, đều chính là sai của nàng mà thôi. Nàng quá tỳ húng, nghĩ đến có thể giấu diếm được mọi chuyện ——

Tất cả đồ ăn mang lên cho con, nàng đều phải cẩn thận dùng ngân châm thử qua. Cứ như thế từng ngày từng ngày trôi qua trong lo lắng hoảng sợ. Trong đầu nàng hiểu rất rõ, nếu hân thật sự nhẫn tâm muốn trừ bỏ đứa nhỏ thì nàng có thể làm gì đâu? Rất nhiều đêm, nàng cứ sợ hãi như vậy, run rẩy mà ôm chặt lấy con.

Sau đó hân sai người đem đứa nhỏ ôm đi, nàng suýt nữa hôn mê bất tỉnh. Thạch Toàn Nhất nâng nàng lên khuyên nhủ: “Hoàng hậu nương nương, Hoàng Thượng chỉ là muốn gặp thái tử mà thôi. Phụ tử tình thâm, Hoàng Thượng nghĩ muốn nghe được tiếng của thái tử ——” Thạch Toàn Nhất tuy là tâm phúc của hoàng đế, nhưng chuyện này ông cũng không sao biết được ngọn ngành. Ngày đó khi mọi chuyện bị phanh phui ông không có hầu hạ ở đó, nhưng cho dù ông có ở đó, Hoàng Thượng cũng sẽ bảo lui xuống thôi. Người biết rõ được chuyện này, trừ bà vú Tôn đã tự sát, Tô Khinh Hồng vì là kẻ bề dưới lại càng không dám hé răng nhiều lời. Những người biết đến chân tướng đã ít nay lại càng ít, hân có thể dễ dàng tha thứ hay không lại là chuyện khác.

Cũng may chỉ hơn nửa canh giờ sau, hân liền sai người đem đứa nhỏ đưa trở về. Lòng nàng lúc đó mới thả xuống. Nhưng lại không thể hiểu rõ vì sao? Có lẽ là vì muốn giấu người ngoài đi! Nói như thế nào, Tử Tín trên danh nghĩa cũng là hoàng nhi của hân, là đại hoàng tử của Bách Lý hoàng triều. Cho dù kẻ làm mẫu hậu là nàng có phạm phải tội lớn tày trời gì, thì cũng khó có thể lay động đến địa vị của đứa bé. Cho nên hân cũng cần phải diễn kịch, diễn cho người trong thiên hạ xem. Nếu không có như thế, triều đình, trong cung sẽ vạn tiếng dị nghị.

Nhưng đó cũng làm cho nàng hơi hơi thả tâm, ít nhất hân nguyện ý diễn. Nói như vậy, trong khoảng thời gian ngắn hân là hân sẽ không có xuống tay với con nàng.

Nàng chậm rãi ngồi xuống trước gương đồng, gương đồng lớn đặt trên giá lục khúc, nhìn khuôn mặt phản chiếu rõ ràng trong gương, mi như trước là mi, mắt như trước là mắt, nhưng phảng phất trên đó tất cả là cô đơn. Có lẽ vẫn là hoa đương kỳ xuân sắc, nhưng đối với nàng mà nói, cảnh xuân đã tàn, ngày cưới như mộng —— nàng vĩnh viễn đã không thể tiếp tục lẳng lặng đứng ở bên cạnh hân, tất cả của hân đều đã không còn liên quan đến nàng —— tất cả những gì đã qua, chỉ cần lược lược nhớ tới, đã dâng tràn đau đớn khắc cốt ghi xương ——

Lan Lâm cung là nơi thanh u nhất trong cả hoàng cung, hoa cỏ xum xuê, cây mọc thành rừng, bởi vậy mà được gọi là Lan Lâm cung.

Liễu Lam tựa vào cấm tháp nghỉ ngơi, thị nữ bên cạnh nhẹ nhàng phẩy quạt. Bởi vì cực tĩnh lặng cho nên có thể nghe được rất rõ tiếng bước chân từ hành lang bên ngoài đi tới. Nàng nửa nhắm mắt. Chỉ nghe thị nữ đi đến trước mặt, cực khê nói: “Chủ tử, tiểu Lục Tử đã đến.” Liễu Lam hơi hơi mở mắt: “Cho hân tiến vào.” Thị nữ lên tiếng, phân phó.

Tiểu Lục Tử là thủ hạ thân tín bên cạnh đại tổng quản Thạch Toàn Nhất, là thái giám ở Thừa Kiền điện. Xem ra hôm nay là có chuyện quan trọng, cho nên mới một mình lại đây. Tiểu Lục Tử là kẻ cơ trí, vừa tiến đến, đã vội quỳ xuống thỉnh an: “Liễu phi nương nương cát tường!” Liễu Lam dựa vào tay thị nữ ngồi dậy, bàn tay mềm khê phất: “Nào lại đây, ban ngồi đi!” Tiểu Lục Tử nói: “Tạ ơn Liễu phi nương nương.” Ngồi xuống, vội khê sát vào tai Liễu phi nói: “Chuyện mà lần trước nương nương hỏi, nhiều ngày nay nô tài đã nghe được một ít tiếng gió, bởi vậy mới đến đây chuyển cáo nương nương.”

Liễu Lam cảm thấy hứng thú, nâng mắt nói: “Chuyện đồn đại gì?” Từ ngày hoàng hậu bị cấm cung đến nay cũng đã được hơn một năm, trong hậu cung Doãn phi ngày càng được sủng ái, thế lực ở trong cung lên như điều gặp gió. Nếu Tử Nhất các mối được xây này Hoàng Thượng lại ban thưởng cho nàng ta ở vậy thì ba phi tử còn lại không khác nào họa vô đơn chí. Tiểu Lục Tử nhẹ giọng nói: “Hôm nay nô tài nghe Thạch

tổng quản phân phó mấy người, bảo bọn họ đi Vương phủ trước kia của Hoàng Thượng mang về một số đồ vật, nói phải bài trí giống như ở Vương phủ trước đây. Bởi vậy, Tử Nhất các này có vẻ là chính Hoàng Thượng ở lại. Nương nương nói xem?”

Liễu Lam trầm ngâm một lúc, khẽ cười: “Người tới a, thưởng cho Tiểu Lục Tử một thỏi vàng.” Từ khi cử hành lễ nhận ngôi vị thái tử cho đến trước khi Hoàng Thượng đăng cơ người vẫn ở trong vương phủ bên ngoài cung. Từ sau khi Hoàng Thượng đăng cơ Vương phủ kia vẫn không người ở. Hiện giờ lại sai người hầu đi về đó lấy đồ dựa theo bài trí ở đó mà sắp xếp, cũng là chuyện có thể xảy ra. Dù sao đã ở hơn mười năm, lâu như vậy, với những đồ vật ở đó ít nhiều cũng có tình cảm. Tử Nhất các kia chỉ cần không chia cho ai trong ba phi tần kia, đặc biệt là Doãn phi thì tốt rồi.

Tiểu Lục Tử nghe nói vậy, vội cười tươi rồi quỳ xuống: “Tạ ơn Liễu phi nương nương.” Nâng đầu lại nghĩ tới một chuyện: “Nghe Thạch tổng quản còn nói, Trường Tín điện phía Tây của Tử Nhất các sau này sẽ là nơi thái tử ở.”

Liễu Lam gật gật đầu, không để ý lắm. Từ sau khi Hoàng hậu thất sủng, thái tử không có chuyển khỏi Chiêu Dương điện, hơn một năm nay vẫn ở chung cùng với hoàng hậu. Nhưng mà Hoàng Thượng vẫn chưa từng vì thái tử ở đó mà tới Chiêu Dương điện, chỉ thỉnh thoảng sai người đến bế thái tử tới Thừa Kiền điện. Từ khi bốn người các nàng nhập cung tới nay, cho dù được sủng ái như Doãn phi, cũng không tài cán mà sinh được hoàng tử hay công chúa cho Hoàng Thượng. Vị trí thái tử của đứa bé này vẫn như trước vững chắc như núi. Có lẽ cũng là vì nguyên nhân này mà Nguyễn Vô Song mới như trước bảo trụ được ngôi vị hoàng hậu. Về chuyện vì sao hoàng hậu bị cấm cung, mọi người trong cung đến nay vẫn là khó mà hiểu được. Nhưng phụ thân đại nhân nói, có lẽ hoàng hậu căn bản không có làm Hoàng Thượng sinh khí, chỉ là có người, có chút đồ vật tồn tại là bởi vì nguyên nhân nào đó, một khi đã chiếm được, thì cũng chính là lúc người đó, hoặc đồ vật đó đã hết giá trị.

Từ khi vương triều Bách Lý lập quốc đến nay gia tộc của hoàng hậu luôn được coi như là gia tộc số một, có Nguyễn thái hậu quyền lực cao tận đỉnh núi, hai vị ca ca của Nguyễn Vô Song vừa là Phò mã thân lại giữ chức vị quan trọng, Nguyễn Sùng Cát lại là tể tướng đương triều. Nhưng Nguyễn gia từ trước đến nay gia giáo nghiêm cẩn, cũng không có kết bè kết phái với triều thần, cũng không vì được sủng mà kiêu, làm xằng làm bậy. Cho nên chúng thần trong triều ngay cả phụ thân của nàng Liễu thị lang cũng luôn coi trọng Nguyễn gia. Lòng ai cũng hiểu rõ như gương, nếu không phải đương kim Hoàng Thượng năm đó cưới Nguyễn Vô Song, thì Long ý ngày hôm nay về phần ai ngồi vẫn là chuyện khó mà khẳng định được.

21. Q.1 - Chương 21

Buổi chiều, bầu trời không có một tia sáng sữa, chỉ thấy từng đám mây u ám bồi hồi trôi cuối chân trời, khiến cho người ta có cảm giác ngột ngạt khó thở.”

Bách Lý Hạo Triết mân mê cây trầm ngọc bích trong tay. Đây là trân phẩm vừa mới được tiến cống, ngọc bích quý giá, mượt mà mát lạnh, điều đặc biệt chính là trên cây trầm có khắc hình một con bướm rất sống động, từ góc nhìn của hắn tựa như con bướm này sắp tung cánh bay đi. Xưa nay nàng không thích những thứ diêm dúa cầu kỳ, trước đây cho dù là ở vương phủ hay vẫn là ở trong cung, chỉ cần ở trong phạm vi của nàng, nàng chỉ thích bối tóc rất lỏng, mái tóc dài được cố định bằng một chiếc trầm ngọc đơn giản.

Ngắm nghía một hồi lâu, mới ngẩng đầu gọi một tiếng: “Thạch Toàn Nhất.” Thạch Toàn Nhất đang ở ngoài điện, vừa nghe được tiếng gọi của hoàng đế, vội chạy vào, cúi người nói: “Có nô tài, Hoàng Thượng có gì phân phó?” Một hồi lâu cũng không thấy hoàng đế phát ra một tiếng động nào. Thạch Toàn Nhất hơi hơi nâng đầu, chỉ thấy hắn đang nhìn vật gì đó trong tay đến mức xuất thần. Thạch Toàn Nhất liếc nhìn vật đó một hồi, phát giác đó là một cây trầm. Lúc này mới nhớ tới, hôm qua lễ bộ trình lên rất nhiều vật tiến cống, trong số châu báu đó có một cây trầm ngọc. Ông cũng chỉ nhìn liếc mắt một cái, nhưng cây trầm có khắc hình con bướm sống động kia vừa nhìn đã để lại ấn tượng.

Đột nhiên, đột nhiên nghĩ đến một chuyện, đã hơn một năm nay, các loại lễ vật dâng lên, Hoàng Thượng tựa hồ đặc biệt thích ngọc bích. Mỗi lần vật phẩm trình lên đều chọn lưu lại vài món. Nhưng cũng chỉ giữ lại không có ban cho bất kỳ vị tần phi nào.

Ông đang suy nghĩ lại đã nghe được thanh âm của hoàng đế truyền tới: “Truyền khẩu dụ của trẫm——” hần dừng một chút, đầu ngón tay mân mê cây trâm, mượt mà dễ chịu, không muốn rời tay, giống như da thịt của nàng — điều duy nhất không giống chính là da thịt của nàng có mang theo ấm áp — Thạch Toàn Nhất nghe ra ngữ khí của hần dường như vẫn đang còn lưỡng lự. Đang cân nhắc coi phải nói gì tiếp theo. Trong chốc lát tiếng hoàng đế lại vang lên nói: “Truyền khẩu dụ của trẫm, ngay hôm nay đưa thái tử nhập Trường Tín điện.”

Thạch Toàn Nhất cao giọng hô: “Nô tài tuân mệnh!” Còn chưa ra khỏi cửa điện, cơ hồ đã có thể tưởng tượng được phản ứng của Hoàng hậu nương nương. Trong lòng có vài phần thương cảm, ở trong cung không được Hoàng Thượng sung hạnh đã là trừng phạt lớn nhất rồi. Bây giờ còn muốn đoạt đi chỗ dựa duy nhất của hoàng hậu — Thạch Toàn Nhất cùng mọi người trong cung đều đoán già đoán non nhưng vẫn đoán không ra rốt cục hoàng hậu phạm phải trọng tội gì? Nhưng cho dù ông có gần Hoàng Thượng đến cỡ nào, cũng không thể tìm được dấu vết gì. Hoàng hậu từ trước đến nay đoan trang thực đức, đáng vẻ lại thanh nhã động lòng người. Theo quan sát từ trước tới nay của ông, Hoàng Thượng rất để ý đến hoàng hậu, nếu chỉ là chuyện nhỏ bình thường nhất định sẽ không thế này — Thạch Toàn Nhất không dám suy nghĩ sâu xa hơn nữa.

Hoa viên Chiêu Dương điện trồng rất nhiều loại hoa. Mặc Trúc phụ giúp đẩy du cùng thái tử chơi đùa, từ xa xa đã nhìn thấy Thạch Toàn Nhất dẫn một đám người đi lại đây. Từ sau khi hoàng hậu bị cấm cung đã ít có người ra vào Chiêu Dương điện. Những người trước đây đến Chiêu Dương điện nịnh hót bợ đỡ giờ đã sớm tan tác như chim muông, mặc dù trước đây các nàng không để ý lắm, nhưng lạnh bạc như vậy, ít nhiều vẫn có chút tủi lòng. May là Thạch tổng quản lại vẫn là một trong số ít người thảnh thơi lại đây thảnh an. Mỗi khi nói chuyện với tiểu thư, tiểu thư chỉ thản nhiên nói một câu: “Thạch tổng quản có thể bước tới vị trí ngày hôm nay ở trong cung, các người nghĩ sao? Cũng coi như là người có tâm mà thôi.” Nhưng hôm nay tựa hồ không giống với những ngày khác, phía sau ông ấy có rất nhiều người đi theo.

Thạch Toàn Nhất tuyên khẩu dụ của Hoàng Thượng. Vừa ngẩng đầu lên đã thấy sắc mặt hoàng hậu tái nhợt như tờ giấy, khó có thể trụ vững.

Nguyễn Vô Song dựa vào người Mặc Lan, hai chân mềm như bún, một chút khí lực cũng không có. Hần bắt Tử Tín đến Trường Tín điện — không! Không! Hần sẽ không xuống tay với Tử Tín chứ. Nàng liều mạng lắc đầu. Thạch Toàn Nhất cúi đầu, có chút rầu rĩ nói: “Hoàng hậu nương nương, thái tử cũng đã hơn ba tuổi. Ấn theo quy củ của hoàng gia, thái tử cũng đã đến tuổi ở riêng bắt đầu học chữ rồi.”

Nàng vẫn là liên tục lắc đầu, trơ mắt mà nhìn thị nữ phía sau Thạch Toàn Nhất đi lên tiếp nhận Tử Tín từ tay vú em, hướng nàng hành lễ, hạ thấp người cáo lui mà đi ra. Tử Tín còn nhỏ, tất nhiên không hiểu đã xảy ra chuyện gì, ghé vào vai thị nữ, mở lớn đôi mắt tròn tròn, vui vẻ nhìn nàng. Đi được vài bước, giống như phát hiện ra gì đó không đúng, bắt đầu giãy dụa: “Nương —” thị nữ quay người lại, mặt Tử Tín đã không thấy tăm hơi, biến mất ở ngoài cửa, giống như mang đi cả trái tim của nàng —— chỉ nghe thấy tiếng khóc oa oa của đứa bé truyền đến: “Nương — nương — ta muốn nương —” theo quy định trong cung thì Tử Tín phải gọi nàng là mẫu hậu, nhưng nàng vẫn cảm thấy gọi như vậy quá mức xa lạ. Bởi vậy từ lúc bắt đầu tập nói, nàng đã dạy con gọi “Nương”. Nhưng hôm nay một tiếng mẫu thân này, giống như như là mũi dao nhọn cắt từng khúc ruột của nàng ra — nàng ôm ngực tựa vào Mặc Lan khó khăn hít thở.

Thạch Toàn Nhất khom người hành lễ, chuẩn bị rời khỏi nội điện. Đi được vài bước, hơi hơi ngẩng đầu, chỉ thấy mặt hoàng hậu vùi trong tay áo in hình trăng non, cổ tay áo thêu phù dung màu bạc, tinh xảo vạn phần. Mất hơi hướng về phía trên thấy trên tóc của hoàng hậu chỉ cài một chiếc trâm ngọc bích mái tóc đen bóng làm chiếc trâm càng thêm nổi bật, nhìn có vẻ tinh xảo đặc sắc .

Lầu ba của Tử Nhất các có chút độc đáo. Cửa sổ tứ phía đều có thể mở ra. Một mình Hoàng đế đứng ở phía trước cửa sổ, ngắm nhìn phía xa xa đến xuất thần. Buổi chiều tối có một trận mưa lớn, cho nên trời rất mát mẻ. Lúc này đã qua canh hai, không khí xung quanh có vẻ lạnh lạnh. Thạch Toàn Nhất ngẩng đầu nhìn vài lần, chỉ thấy sắc mặt hoàng đế tựa hồ có chút âm trầm, vẫn không dám tiến lên quấy rầy. Lúc này, không khỏi tiến lên vài bước, khom người nói: “Hoàng Thượng, nên đi nghỉ rồi.”

Hoàng đế cũng không có động tĩnh gì. Thạch Toàn Nhất đứng ở đó, động cũng không dám động, cúi đầu suy nghĩ xem bản thân mình đã mắc lỗi gì chưa. Mấy ngày này chuyện trong triều tương đối thái bình, hậu

cung cũng không có phát sinh sự tình gì cả. Đang lúc suy tư, đã thấy hoàng đế quay người, ông vội vàng liếc mắt sai bảo thị nữ. Bọn thị nữ lần lượt đi về phía trước, hầu hạ hoàng đế thay quần áo.

Thạch Toàn Nhất lúc này mới có thể thở phào một hơi, tiến lên vài bước chuẩn bị đóng cửa. Bởi vì đang ở lầu ba lại là vị trí trung tâm ở trong cung, liếc mắt một cái nhìn lại, hơn phân nửa cung điện trong cung đều thu vào trong tầm mắt. Lúc này tuy là buổi tối, nhưng các điện các cung đều có thấp đèn sáng tỏ, mà đập ngay vào mắt, đập ngay vào mắt chính là Chiêu Dương điện —— đột nhiên ông rung mình một cái. Từ sau khi Tử Nhất các được xây dựng xong Hoàng đế sai ông phái người đi vâng phủ mang rất nhiều đồ vật lại đây. Trong đó cơ hồ tất cả đồ vật trong tấm phòng đều được mang tới lầu ba này. Mới đầu ông còn nghĩ có lẽ là hoàng thượng niệm tình lâu năm, dù sao từ sau khi tròn 18 tuổi được phong vương đã được ban thưởng ở trong vương phủ. Thời gian dài như vậy có rất nhiều thứ nặng tình không thể vứt bỏ.

Ông vốn nghĩ rằng hoàng đế thích ở trên cao là vì muốn thưởng thức tất cả cảnh đẹp trong cung, thích thứ mới mẻ mà thôi. Dù sao vị hoàng đế nào cũng có thú vui ưa thích của chính mình. Ông đã ở bên cạnh hoàng đế được vài năm, cảm thấy vị hoàng thượng trẻ tuổi này đối với bất kỳ điều gì cũng vô cùng hồ hững, ngay cả nữ sắc cũng là như thế. Hiếm khi mới thấy ngài hạ chỉ xây dựng một tòa lầu như vậy. Ông để ý cũng biết từ ngày hoàng đế chuyển vào đây ở cũng chỉ mở cửa sổ hướng tây, mà vị trí này—— vị trí này đối diện với Chiêu Dương điện của hoàng hậu.

Hoàng đế rõ ràng là rất quan tâm tới hoàng hậu. Nếu không thì cần gì phải hao tổn tâm tư như vậy đâu? Nhớ lại chuyện chiếc trâm ngọc mấy ngày hôm trước, hiện tại cũng đã hiểu rất rõ ràng. Ấn theo quy củ trước đây, đồ tiến cống đều được mang cho Hoàng hậu nương nương chọn lựa đầu tiên, phần còn lại, hoàng thượng tùy tình huống mà ban thưởng cho bốn vị phi tử, còn lại đều sung nhập quốc khố. Hoàng đế ngày thường trăm công ngàn việc, thế nhưng lại để ý biết được hoàng hậu thích trâm ngọc. Cho nên mỗi lần có đồ tiến cống đều chọn giữ ở bên người —— đây rõ ràng là đã thích đến hành động cử chỉ đều để ý. Thế sao lại còn giam lỏng hoàng hậu ở Chiêu Dương điện, cũng không có đặt chân đến một lần chứ?

Mặc Lan cùng Mặc Trúc bưng bữa tối tiến vào, tuy rằng biết tiểu thư không ngủ, nhưng vẫn bước đi rất khẽ. Chỉ thấy điểm tâm bày ra từ sáng vẫn không động đũa. Tiểu thư nằm nghiêng trên cẩm tháp, mắt nhắm lại, tựa hồ đang ngủ. Bên ngoài bóng đêm đã bao trùm bốn phía, Mặc Lan nhẹ nhàng thay nệm trên giá cấm. Ánh sáng chiếu rọi xua tan đi u tối trong phòng, khói nhẹ lượn lờ phẳng qua.

Mặc Trúc bưng chén đĩa, nhẹ giọng năn nỉ nói: “Tiểu thư, ít nhiều người cũng ăn một chút đi.” Tiểu thư đã nhiều ngày cơ hồ không có nếm qua gì cả. Chỉ thấy Nguyễn Vô Song ngày cả động cũng không động. Mặc Lan cũng đã đi tới, khuyên nhủ: “Tiểu thư, thái tử chỉ là chuyển qua ở tại Trường Tín điện mà thôi. Hơn nữa Trường Tín điện cách nơi này rất gần, mỗi ngày nô tỳ đều qua đó thỉnh an. Hàng ngày tiểu thư vẫn có thể qua đó thăm thái tử mà.” Lời tuy nhiên nói như thế, nhưng nàng vẫn như bị người ta cắt từng khúc ruột ——

Mặc Lan thấp giọng nói: “Tiểu thư, Trường Tín điện rất gần nơi này. Nếu tiểu thư nghĩ muốn đi thăm thái tử, cùng chơi với thái tử, vẫn có cách có thể ——” Nguyễn Vô Song giật mình mở mắt, nhìn Mặc Lan, chờ nàng nói tiếp.”Nô tỳ đã hỏi thăm, tổng quản phụ trách trông coi Trường Tín điện là Lâm tiểu thư. Khi thái hậu nương nương còn, vị Lâm tiểu thư này là thị nữ ở Từ Trữ điện, khăng định Mộc cô cô rất quen thuộc —— để cho Mộc cô cô đi dần xếp một chút, có lẽ đây là cách hay——”

Từ sau khi thái hậu quy tiên Mộc Thanh đã được Nguyễn Vô Song triệu về Chiêu Dương điện, trên danh nghĩa là phụ trách dạy dỗ bọn thị nữ cách nấu ăn hàng ngày, nhưng trên thực tế từ sau khi Thái hậu qua đời dường như Mộc Thanh trở thành người khác hẳn, cả ngày tụng kinh niệm Phật. Nguyễn Vô Song cũng hơn nữa coi bà là trưởng bối, ban đầu nghĩ muốn đưa bà rời cung, nhưng Mộc Thanh không đồng ý. Nói đã ở trong cung hơn phân nửa đời người, đi ra ngoài cũng không biết làm gì, tình nguyện chết già trong cung. Nguyễn Vô Song cũng chiều theo ý nguyện của bà, còn sai một thị nữ đến chăm sóc bà. Cũng không biết vì sao, sức khỏe của Mộc Thanh mỗi ngày một yếu, mấy ngày nay lại triền miên trên giường bệnh.

Lúc này Mặc Lan nhắc tới, giống như bắt được ngọn đèn sáng duy nhất trong đêm tối mờ mịt. Đã từng nghe Mặc Lan, Mặc Trúc nói qua, Trường Tín điện chỉ cách Chiêu Dương điện có vài bước chân ngắn ngủi, lại có hành lang dài nối thẳng đến nơi đó. Nhưng, hẳn không cho nàng ra khỏi Chiêu Dương điện —— nghĩ đến hắt, tựa hồ ngay cả hít thở cũng đau đớn —— đã hơn hai năm, hơn bảy trăm ngày đêm rồi —— chỉ cần

tưởng tượng đến hân, lòng nàng lại đau nhức không chịu nổi — mỗi khi đêm dài tĩnh lặng, đau đớn này lại lặp đi lặp lại ủa về, làm cho người ta bất ngờ không kịp phòng bị——

Mặc Lan tay cầm một cặp lồng màu đỏ, cười dài chào hỏi thủ vệ Chiêu Dương điện: “Hôm nay cái đến phiên huynh trực sao?” Thủ vệ này đã canh gác ở đây hơn 1 năm, cũng quen thuộc bọn Mặc Lan, cười trả lời: “Thì ra là Mặc Lan cô nương nha, cô nương đang muốn đi đâu thế?” Mặc Lan cười nói: “Phụng lệnh của nương nương, ta mang cho tiểu thái tử chút điểm tâm.” Nói xong, hướng Mặc Trúc phía sau nói: “Mang một chút điểm tâm đến mời các vị đại ca đây dùng thử đi.” Mặc Trúc lên tiếng. mấy thủ vệ kia cười lớn nói tạ ơn: “Mặc Lan cô nương có tâm. Đa tạ.”

Trong lúc mọi người ráo riết nói cảm ơn, Mặc Lan lôi một thị nữ hướng Trường Tín điện đi đến. Bởi vì lúc này là chính ngọ, chủ tử các cung sau khi dùng bữa đều đã nghỉ ngơi, cho nên ngự hoa viên rất ít người qua lại. Mà suốt quãng đường từ Chiêu Dương đến Trường Tín điện một người cũng không có.

Lúc này Thái tử sớm đã rời thư phòng dùng bữa xong, giờ đang viết bằng chữ mẫu. Chỉ có một người hầu tùy thân thị hầu. Thấy Mặc Lan tiến vào, mỉm cười, khom người rời ra ngoài điện. Chỉ thấy thái tử đã nhảy khỏi chỗ ngồi, hướng thị nữ phía sau Mặc Lan chạy tới: “Nương ——”

Nguyễn Vô Song ngồi xổm xuống, ôm lấy thân mình nhỏ bé của con, nhẹ giọng nói: “Nhỏ giọng thôi.” Từ Tín ôm chặt lấy cổ nàng, lúc này cũng nhỏ giọng xuống: “Vâng, không thể để cho bọn họ nghe được.” Đem thân mình nhỏ bé mềm mại của con bế dậy, hỏi: “Hôm nay sư phụ dạy con cái gì?” Từ Tín trả lời: “Dạy Tam Tự kinh.”

Nguyễn Vô Song hỏi qua việc học, bởi vì đến giờ ngủ trưa cho nên liền ôm bé ra tắm phòng phía sau. Đỗ một hồi lâu thấy con vẫn mở mắt tròn tròn nhìn mình. Làm bộ như tức giận nói: “Sao lại còn không ngủ, nếu không ngủ nương sẽ đi luôn đó?” Thái tử vừa nghe vậy, vội kéo lấy ống tay áo của nàng: “Nương, con ngoan, con sẽ ngủ ngay.” Lúc này mới nhắm mắt lại. Nhưng chốc lát lại mở mắt ra, đôi mắt tròn xoe xoay tròn nhìn nàng: “Nương, người ngủ cùng con được không? Rất lâu rồi nương không có ôm con ngủ nga ——” ánh mắt mang theo chờ mong —— nàng do dự nhìn liếc qua cửa, có chút lo lắng sẽ bị phát hiện ——

Nàng đau lòng nhìn con, gật gật đầu: “Được. Nương cùng con ngủ, vậy con mau nhắm mắt lại đi.” Mặc Lan canh giữ ở ngoài cửa, có động tĩnh gì lập tức sẽ tiến vào, chắc là không có chuyện gì đâu.

Nằm bên cạnh con, tựa hồ đứa bé rất có cảm giác an toàn, rất nhanh hơi thở đã trở lên đều đều, trong chốc lát liền ngủ say. Nàng cứ như vậy nhìn đứa bé an tường ngủ ngon, mí mắt của nàng cũng chậm rãi nặng xuống —— tựa hồ rất buồn ngủ, nhưng lại nghe được tiếng Mặc Lan vội vàng nhưng cực thấp truyền tới: “Tiểu thư —— tiểu thư —— hoàng thượng tới ——”

Nàng lập tức thanh tỉnh lại, vội đứng dậy. Hiện tại lẽ ra là giờ ngủ trưa của hân. Cho nên nàng mới chọn tới đây giờ này. Nhưng hôm nay —— nhìn quanh một chút căn phòng, gian tắm phòng này là phòng sau cùng của Trường Tín điện, cũng không chỗ nào có thể ẩn nấp cả. Hiện tại hy vọng duy nhất đó là hoàng thượng chỉ mới trên đường tới Trường Tín điện —— nhưng lời nói của Mặc Lan đã đánh vỡ ảo tưởng của nàng: “Tiểu thư —— Hoàng Thượng đã vào tiền điện ——” như vậy có thể nói nàng không còn đường trốn tránh nữa rồi ——

Còn đang ngơ ngẩn suy nghĩ đã nghe được tiếng bước chân từ ngoài cửa phòng truyền đến. Có người đã đem cửa đẩy ra, xem ra muốn tránh cũng không thể tránh được nữa—— nàng vội liếc mắt nhìn Mặc Lan, ẩn theo cung quy quỳ xuống. Bước chân người nọ bộ tựa hồ tạm dừng một chút, một hồi lâu sau mới chậm rãi tiêu sái lại đây.

Cũng không biết vì sao, hân mới chỉ bước vài bước ngắn ngủi, nàng lại có cảm giác như đã trải qua cả đời. Nàng cúi đầu, trong phạm vi nhìn thấy chỉ là một khoảng nhỏ, chỉ thấy vạt áo long bào màu vàng của hân khẽ phất qua người nàng, kim long thêu trên mũi giày tinh xảo quý phái chậm rãi tiêu sái, dần dần như muốn bay múa —— cảnh tượng này quen thuộc như thế, quen thuộc đến mức có thể dễ dàng chạm đến nỗi đau đang chất chứa trong lồng ngực —— hết thấy giống như hiện lên trước mắt —— ngày đó là ngày đại hôn của hân và nàng, nàng cũng như thế này, cúi đầu, thứ duy nhất có thể nhìn thấy chính là giày của hân mà thôi ——

Hân đứng ở trước mặt nàng —— nàng cúi đầu, học tư thế của bọn thị nữ, một cử động nhỏ cũng không dám.

Hết thấy giống như đều dừng lại, yên lặng tĩnh mịch. Tựa hồ thật lâu thật lâu sau, lâu đến mức nàng nghĩ bản thân mình đã hóa thành tượng đá. Hắn mới di động bước chân, thanh âm từ đỉnh đầu truyền tới, quen thuộc lại giống như là xa lạ: “Thái tử ngủ lâu chưa?” Mặc Lan quỳ trên mặt đất trả lời: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, thái tử vừa mới mới ngủ.”

Hoàng đế không có nói nữa, trong lòng Mặc Lan khẽ thở dài một hơi, thấp tha thấp thỏm. Một hồi lâu sau, hoàng đế mới nói: “Đứng dậy đi.” Hai người lúc này mới đứng lên. Mặc Lan trộm ngẩng đầu, chợt thấy ánh mắt hoàng đế dừng ở mấy món điểm tâm trên tháp. Điểm tâm khéo léo tinh xảo, màu sắc bắt mắt mê người.

Hoàng đế cầm lên một miếng, cẩn thận ngắm nhìn trong chốc lát, nói: “Suy nghĩ thế nào mà chưa trình lên đã mang tới đây?” Thạch Toàn Nhất ở phía sau lúc này mới nói: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, để nô tài phái người đi hỏi một chút.” Mặc Lan cúi đầu, thầm nghĩ phải làm thế nào mới có thể mang tiểu thư lui ra ngoài được, lúc này lại nghe hoàng đế hỏi, liền trả lời: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, đây là điểm tâm tự tay Hoàng hậu nương nương làm. Cho nên nô tỳ mới mang lại đây.”

Hoàng đế không nói gì, Thạch Toàn Nhất đánh giá tâm tư của hoàng đế, hướng Mặc Lan hấy mắt một cái. Mặc Lan hiểu được ý tứ của ông ý bảo lát nữa sai người mang đến Thừa Kiền điện một phần. Đang chuẩn bị hành lễ thối lui, thanh âm của hoàng đế thản nhiên truyền đến: “Không cần.” Nguyễn Vô Song bất giác xiết chặt nắm tay, tâm lại chìm xuống đáy giếng.

Mặc Lan hành lễ nói: “Vâng, nô tỳ xin cáo lui.” Hai người cúi đầu, khom người lui ra. Ánh mắt Thạch Toàn Nhất liếc nhìn thân ảnh phía sau Mặc Lan, bỗng nhiên cảm thấy được có vài phần nhìn quen mắt. Trong đầu hiện lên một bóng dáng, ông không khỏi giật mình cả kinh. Quay đầu lên nhìn hoàng đế liếc mắt một cái, chỉ thấy hắn hướng phía thân ảnh kia dời đi mà xuất thần.

Hoàng đế rõ ràng là đã nhận ra. Nhưng vì sao lại làm bộ như không biết chứ? Đang lúc suy tư, bên ngoài đã truyền tới một trận tiếng nhốn nháo. Ngẩng đầu chỉ thấy hoàng đế hơi hơi nhíu nhíu mày. Thạch Toàn Nhất vội lui ra ngoài cửa, thấp giọng nói: “Người nào ăn gan hùm mật báo dám làm ầm ĩ ở đây hả?” Chỉ thấy thủ hạ Tiểu Lý Tử vội lại đây, tiến đến bên tai ông ta nói: “Thạch công công, là hai nha hoàn của Hoàng hậu nương nương làm đổ điểm tâm của Doãn phi nương nương. Doãn phi nương nương đang rất bực mình, nói phải phạt thật nặng.”

Thạch Toàn nhất nhíu mày nói: “Đi đến nói với Doãn phi nương nương một tiếng, nói thái tử đang ngủ. Hoàng Thượng cũng đã ở đây, nếu là đánh thức ——” khi nói bỗng nhiên nghĩ đến Mặc Lan cùng người kia mới đi không lâu, sẽ không trùng hợp như vậy chứ! Vội bắt lấy tay Tiểu Lý Tử, hỏi: “Không phải là hai người bọn Mặc Lan vừa mới đi ra chứ?” Tiểu Lý Tử trả lời: “Đúng là bọn họ!”

Thạch Toàn Nhất giật mình, vội hỏi: “Mau theo ta đi nhìn xem.” Lúc này, thanh âm của hoàng đế truyền tới: “Chuyện gì?” Thạch Toàn Nhất vội đáp: “Nô tài —— nô tài đi nhìn một chút, sau đó sẽ bẩm báo cho hoàng thượng” Hoàng đế không nói lời nào, tựa hồ là đồng ý. Thạch Toàn Nhất lúc này mới đáp lời chạy vội ra cửa điện.

Doãn phi đang phụng phịu, mà thị nữ thân cận Đông Yến đang mắng chửi người khác: “Thật sự là không có mắt mà. Các người không biết đây là điểm tâm tự tay Doãn phi nương nương làm sao, là muốn dâng lên bồi bổ cho hoàng thượng đó.” Mặc Lan đã quỳ xuống, không ngừng nhận sai nói: “Dạ, là lỗi của nô tỳ. Xin Doãn phi nương nương nương tay trách phạt một mình nô tỳ thôi ạ.”

Đông Yến nói: “Hai người các người đừng hồng hồng thoát tội. Người tới —— vả miệng cho ta.” Hai thái giám bên cạnh ứng tiếng nói: “Rõ” giờ hai tay bắt đầu muốn đánh người, Mặc Lan liều mạng đẩy tên thái giám bên người Nguyễn Vô Song ra, nhưng làm sao có thể địch lại khí lực của thái giám —— Thạch Toàn Nhất từ rất xa nhìn thấy, vội quát: “Dừng tay cho ta.” Chỉ nghe “Chát” một tiếng, trên mặt người nọ đã bị tát một cái.

Thạch Toàn Nhất lớn tiếng nói: “Dừng tay.” Hai thái giám kia vừa thấy là Thạch công công, lúc này mới ngừng tay. Thạch Toàn Nhất nhìn đồ ăn đổ trên mặt đất, quay đầu nhìn người nọ liếc mắt một cái, chỉ thấy nàng vẫn còn cúi đầu như trước. Trong lòng biết, nàng cũng vì sợ người khác phát hiện ra thân phận, giả dạng thị nữ cho nên vẫn cúi đầu. Vậy nên chắc chắn Doãn phi chưa thể phát hiện ra thân phận của nàng, nếu không cho dù có mười lá gan, một cái tát này cũng không dám đi nhắm chỗ như vậy.

Nhưng hiện tại cũng không có cách nào để nói thẳng ra. Hoàng hậu vi phạm thánh ý, trốn ra khỏi điện, là tội lớn. Mới vừa rồi ở Trường Tín điện, hoàng đế rõ ràng là biết, nhưng lại làm bộ như không biết. Như vậy ông cũng tuyệt đối không thể vạch trần. Cho nên hành lễ xong, đành phải cùng Doãn phi nói: “Xin nương nương nể mặt nô tài tha cho hai nô tỳ này đi.”

Doãn Thủy Nhã từ trước đến nay luôn nghĩ mua chuộc Thạch Toàn Nhất, lúc này vừa lúc cho ông ta một cái nhân tình, cười nói: “Nếu Thạch công công đã nói như vậy thôi thì quên đi.” Thạch Toàn Nhất cúi đầu nói: “Đa tạ Doãn phi nương nương.” Doãn Thủy Nhã cười tươi như hoa sáng lạn như ngọc, hỏi: “Hoàng Thượng chắc là đang ở Trường Tín điện, đưa ta đến đó.” Thạch Toàn Nhất nghĩ một hồi rồi nói: “Tuân chỉ.”

Tới cửa đại điện, Tiểu Lý Tử đã chạy ra cản Doãn Thủy Nhã, nói: “Hoàng Thượng hiện tại bất luận kẻ nào cũng không gặp. Xin Doãn phi nương nương hồi cung đi.” Doãn Thủy Nhã nhìn hắn một cái, hất cằm, ra lệnh nói: “Giúp ta bẩm báo!” Tiểu Lý Tử vẫn là nhìn thẳng phía trước, động cũng không động nói: “Hoàng Thượng nói bất kỳ ai cũng không gặp.”

Doãn Thủy Nhã xoay người hướng Thạch Toàn Nhất liếc mắt nói: “Xin Thạch công công nể mặt bẩm báo Hoàng thượng một tiếng, nói Thủy Nhã đã đến.” Thạch Toàn Nhất vừa nhìn thấy bộ dáng của Tiểu Lý Tử, cũng đã biết hoàng thượng không muốn gặp Doãn phi rồi nhưng vẫn là hướng Doãn phi đáp: “Vâng, nô tài đi bẩm báo.”

Hoàng đế đang đứng bên cạnh cửa sổ phía Tây, Thạch Toàn Nhất từ rất xa hành lễ bẩm báo: “Hoàng Thượng, Doãn phi nương nương xin gặp.” thanh âm lạnh lùng của Hoàng đế truyền đến: “Trẫm không phải đã nói, người nào cũng không gặp sao!” Ngữ khí cực lạnh, tựa hồ đang vô cùng giận dữ. Thạch Toàn Nhất vừa nhấc đầu, đã nhìn thấy toàn bộ cảnh sắc hoa viên Tây viện. Mà vị trí mấy người Doãn phi mới đứng ban nãy đập ngay vào mắt.

22. Q.1 - Chương 22

Bởi vì đã là cuối thu, người chưa trò chuyện được mấy câu trời đã chuyển bạc, chiều tà bao phủ, chỉ còn mấy tia sáng mặt trời cuối cùng le lói. Liễu Lam cùng Đường Xảo Yên đang ở trên đình bên hồ Lan Lâm cùng ngắm cá. Phụ thân của Liễu Lam Liễu thị lang và phụ thân của Đường Xảo Yên Đường Hàm Lâm là bạn cùng đồ tiến sĩ một năm, đã qua lại nhiều năm. Tuy hai người không thể sánh bằng thanh mai trúc mã, nhưng cũng là bạn quen biết nhau từ nhỏ. Từ sau khi vào cung cùng được phong phi cho nên mối quan hệ lại gần hơn một chút, qua lại thường xuyên hơn.”

Đường Xảo Yên bóp nát một miếng bánh khảo, phất phất lên mặt hồ, ngay sau đó đã thấy những con cá đầy màu sắc đua nhau mà đến tranh ăn. Liễu Lam bưng tách trà bằng bạch ngọc khẽ nhấp một ngụm. Ánh mắt dừng trên bàn tay mềm mại của Đường Xảo Yên “Lắc tay quý giá trên tay muội muội quả là được thiết kế rất tinh xảo.” Đường Xảo Yên mỉm cười, quay đầu nói: “Cũng chỉ là thứ đồ thừa người ta không cần thôi. Có cái gì tinh xảo đáng nói đâu?”

Lời này vừa nói ra, Liễu Lam đã hiểu ý, phồng phồng đây chính là món quà mà hoàng đế ban cho từ lâu. Trong bốn phi tử, hiện tại Doãn phi đặc sủng nhất, mỗi lần lễ bộ dâng lên cống phẩm, Hoàng Thượng đều ban thưởng đầu tiên cho Doãn phi. Người trong hậu cung, đối với chuyện này rất để bụng. Lúc này lại nghe được những lời này nói ra từ miệng Đường Xảo Yên, tuy rằng ý cười duyên dáng nhưng vẫn có thể nghe ra vài tia ghen tuông, vẫn là có thể nghe ra vài tia địch ghen tuông.

Thị nữ thân tín bên cạnh Liễu Lam Như Dạ chạy vội lại đây, kêu: “Nương nương ——” tựa hồ có chuyện gì rất vội muốn bẩm báo. Liễu Lam khẽ thổi thổi nước trà, có vẻ trách móc nói: “Gấp cái gì, không nhìn thấy Đường phi nương nương ở đây sao.” Ngẩng đầu hướng Đường Xảo Yên cười nói: “Bọn nô tỳ không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, khiến uội muội chê cười rồi.”

Như Dạ hướng Đường phi hành lễ xong, lúc này mới nói: “Nương nương, mới vừa rồi có tin từ Trùng Bích cung truyền ra, hoàng thượng hạ chỉ bắt Doãn phi nương nương chuyển đến Thượng Thủy cung.” Tay Liễu Lam có chút run rẩy, trà nóng đã sánh ra tay. Mà miếng bánh khảo trên tay Đường Xảo Yên cũng “Bùm” một tiếng, rơi tòm xuống lòng ao. Hai người nhìn nhau, trong mắt cả hai đều là kinh ngạc, vội hỏi: “Vì sao?”

Thượng Thủy cung gần với lãnh cung, hẻo lánh mà nhiều năm lại không có ai ở lại. Một đạo thánh chỉ tuyên xuống chứng tỏ Doãn phi đã hoàn toàn thất sủng. Nhưng mấy hôm nay trong cung cũng không nữa điểm tiếng gió, mới mấy ngày trước, hoàng đế còn ban thưởng rất nhiều đồ cho Doãn phi. Cho nên hai người vừa nghe được tin này, quả là khiếp sợ.

Như Dạ trả lời: “Doãn phi cũng không biết là phạm vào tội gì, đang ở trong cung khóc nỉ non, nói là muốn gặp Hoàng Thượng.” Liễu Lam khẽ nhếch khẻ miệng cười khẩy, trong cung thành cũng do một người mà bại cũng do một người, Doãn phi tất nhiên là đắc tội Hoàng Thượng. Rồi lại không khỏi thở dài một hơi, ai cũng nói lòng nữ nhân sâu tựa đáy biển. Còn lòng hoàng đế thì sao, sợ là so với đáy biển còn sâu hơn cả ngàn vạn lần.

Chiêu Dương điện mặc dù không quan tâm đến chuyện tình của vài vị nương nương khác trong cung, nhưng biến hóa này khi đêm đến, cũng đã đến tai mọi người. Mặc Trúc một bên thị hầu Nguyễn Vô Song thay quần áo, một bên cả giận nói: “Cuối cùng cũng hiểu được cái gì kêu bắt thị bắt bảo, chính là thời cơ chưa tới mà thôi. Coi như quá dễ dàng cho nàng ta rồi, dám đánh tiểu thư một cái tát? Tiểu thư nhà chúng ta là ai, từ nhỏ đến lớn, chưa từng phải chịu như vậy. Nô tỳ ước gì có thể băm vằm nàng ta thành ngàn mảnh”

Nguyễn Vô Song khẽ bật cười: “Thực sự không ngờ tới, lòng dạ Mặc Trúc nhà chúng ta lại đen tối như vậy a.” Mặc Trúc tức giận nói: “Tiểu thư, người còn cười được sao, nói giúp nàng ta ——” Nguyễn Vô Song lặng im một chút, nhẹ giọng nói: “Hắn là nàng ta không biết đó là ta, cho nên cứ tưởng là chỉ đánh hạ nhân mà thôi.”

Một thị nữ tiến vào bẩm báo nói: “Hoàng hậu nương nương, Mộc Thanh cô cô cầu kiến.” Nguyễn Vô Song ngẩng đầu nhìn Mặc Trúc liếc mắt một cái, có chút bất ngờ. Mộc Thanh gần đây thân thể rất yếu, sao trở như vậy còn có thể tới Chiêu Dương điện chứ? Mặc Trúc buông quần áo trong tay xuống, đi ra ngoài đón.

Vốn dĩ thân hình Mộc Thanh khá đầy đặn, nhưng đã hơn một năm nay gầy yếu chỉ còn có da bọc xương. Thấy Nguyễn Vô Song liền đẩy Mặc Trúc ra. Chỉ nghe Nguyễn Vô Song nói: “Mộc cô, người không cần đa lễ. Mau ngồi đi.” Mộc Thanh khom người nói: “Đa tạ Hoàng hậu nương nương.”

Nguyễn Vô Song nhìn sắc mặt xám ngoét của bà, xem ra vẫn như trước không thấy chuyển biến tốt gì, ngược lại còn nặng hơn, thân thiết nói: “Thời gian trước thai y kê đơn, vẫn uống thuốc đều đặn chứ?” Mộc Thanh nói: “Vẫn đang uống. Đa tạ nương nương quan tâm.”

Nói một lúc lại thở vài hơi, Nguyễn Vô Song nhìn thấy biểu tình của bà tựa hồ muốn nói ra suy nghĩ của mình, cảm thấy có vài phần hiểu được, có chút việc bà ấy không muốn nói cho Mặc Trúc nghe. Liền phân phó nói: “Người đi xuống trước đi. Không cần thị hầu.” Thấy nàng lui ra ngoài, Nguyễn Vô Song lúc này mới mở miệng nói: “Mộc cô cô, có chuyện gì cứ việc nói thẳng đi.”

Mộc Thanh nhìn nàng, Nguyễn Vô Song tóc mây buông lỏng tùy ý tiêu tán, khuôn mặt thanh nhã quý phái lại càng thêm gầy yếu, bỗng nhiên thở dài nói: “Hoàng hậu nương nương, Mộc Thanh tuy rằng thân là hạ nhân, cũng đã nhìn thấy ngài lớn lên từ nhỏ. Có một số việc nô tỳ vẫn muốn nói, nhưng ——” Nguyễn Vô Song nói: “Mộc cô cô hôm nay đã hạ quyết tâm muốn nói cho ta biết, cho nên mới tới, không phải sao?”

Mộc Thanh gật đầu, quay đầu nhìn đôi nến đang sáng tỏ, ôn nhuận mà xa xôi: “Năm đó thái hậu nương nương gả cho tiên đế, người ngoài chỉ biết đây là Cao tông đế chỉ hôn, lại không biết thái hậu nương nương căn bản là cực yêu tiên đế. Nhưng tiến phủ mới biết được, tiên đế sớm đã có cơ thiếp. Kỳ thật đây cũng là chuyện cực kỳ bình thường trong hoàng gia — hoàng tử nào không phải như vậy đâu?” Nguyễn Vô Song thân nhiên cười khỏ. Có lẽ hẳn là người ngoại lệ, cũng có lẽ trước khi nàng vào phủ hẳn đã đuổi hết đám cơ thiếp này đi ——

“Nhưng thái hậu nương nương từ trước đến nay tâm cao khí ngạo, ngay từ đầu cũng không biết ẩn nhẫn, thỉnh thoảng khi tiên đế sủng hạnh cơ thiếp, sẽ ghen, cùng tiên đế tranh cãi ầm ĩ. Nhưng càng loạn, tiên đế lại càng không để ý tới thái hậu, lạnh nhạt thái hậu. Mãi cho đến sau, thái hậu nương nương mới phát giác tiên đế không phải vì yêu bà mới đồng ý chỉ hôn, mà là vì mượn thể lực nguyên gia —— tiên đế yêu chính là một người thiếp họ Âu——” nhưng khi đang nói chuyện, Mặc Trúc xóc mạnh tiến vào, đánh gãy lời Mộc cô cô.

Mặc Trúc nói: “Tiểu thư, có một nội thị cầu kiến.” Nguyễn Vô Song có chút kinh ngạc nâng đầu: “Là ai?”

Mặc trúc trả lời: “Nô tỳ cũng không biết người này, vốn muốn đuổi đi. Nhưng ông ta lại nói là phụng khẩu dụ của Hoàng Thượng mà tới.”

Một nội thị đang đứng bên ngoài điện, khuôn mặt ông ta ẩn hiện do đang đứng ở một góc tối, thấy nguyên vô song, lúc này mới đi ra bại lộ hoàn toàn trước ánh sáng. Nguyên vô song chấn động, khuôn mặt này nàng vĩnh viễn không có khả năng sẽ quên.

Nàng lạnh lùng đứng, hướng mặc trúc phân phó nói: “Người đi xuống nghỉ ngơi trước đi.” Nàng vẫn muốn biết rốt cuộc ông ta theo chỉ thị của ai mà tới?

Ông ta hướng nàng đã đi tới, vòng quanh nhìn nàng một hồi, đáy mắt tựa hồ là cực kỳ khó hiểu: “Nguyên vô song, ta vẫn không rõ, trên người người rốt cuộc có cái gì, có thể mê hoặc hạo triết như vậy?” Nàng cả kinh, thế nhưng ông ta dám to gan lớn mật gọi thẳng tên của hắn. Nhưng trong đầu lại như là bắt được một sự tình, giật mình, tựa hồ có cái gì đó bị che lấp muốn xóc lên, nhanh chóng sẽ bại lộ trước mắt

Người nọ nhìn nàng, cười lạnh nói: “Ta nghĩ cho tới nay người đều rất muốn biết người trong đêm đó là ai phải không?” Nàng đứng chết sững, không thể động đậy. Có thứ gì đó muốn rơi vỡ! Nhưng nàng đã có ý nghĩ muốn chạy trốn. Nàng lắc lắc đầu! Không, sẽ không phải là như vậy — cho dù hắn đem nàng giam cầm cả đời ở trong Chiêu Dương điện, nàng cũng tâm cam ý nguyện. Nói như vậy, hết thảy qua lại ít nhất đối với nàng hắn vẫn có chút thật tâm, ... hắn chính là không thể chịu nổi chuyện nàng không trung trinh mà thôi.

Người nọ vẫn nhìn chằm chằm nàng, giống như là nhìn thấy con mồi khi đói khát “Hôm nay ta sẽ nói cho người biết, người nằm đó bên cạnh hồ Lưu Hà Lâu chính là đương kim đích Hoàng Thượng, phu quân của người.” Rõ ràng đã sớm đoán được, cũng có thể nghe rất rõ ràng từ miệng ông ta chứng thật, nàng chỉ cảm thấy không khí xung quanh quá lạnh lẽo, hàn khí xâm nhập cốt tủy đau đớn tâm can, cơ hồ không thể đứng vững. Nàng từng suy nghĩ gì đó, thì ra đều là trống không, đều là giả, vẫn đều là giả.

Người nọ lại nở nụ cười. Nàng chỉ thấy miệng ông ta cong lên, rất là hưng phấn, cơ mặt không ngừng rung động. Tiếng cười của ông ta rất lớn, nhưng nàng lại on gong đầu óc không nghe ra được chút nào? Cổ chết xiết chặt móng tay vào lòng bàn tay, nhưng lại không có tri giác gì, thì ra một khi đã đau đến cực hạn thì sẽ không còn cảm giác gì nữa, chỉ có thể là chết lặng mà thôi. Nàng chậm rãi, chậm rãi lui về phía sau, một mực lùi cho đến khi có thứ gì đó chắn ngang lưng nàng, nàng không thể lùi nữa mới thôi.

Nàng không thể làm gì, chỉ có thể phe phẩy đầu, miệng há to hấp khí. Giống như không làm như vậy, nàng sẽ không thể hô hấp. Qua rất lâu rất lâu, nàng mới tìm được thanh âm của chính mình mà hỏi: “Vì cái gì lại là ta?” Thanh âm kia mờ ảo mà xa lạ, sao có thể là của nàng chứ?

Người nọ đã đi tới, một phen nắm của nàng cầm: “Vì cái gì là người? Đương nhiên là người, chỉ có thể là người! Bởi vì người là nữ nhân nguyên gia!” thanh âm của ông ta càng ngày càng lạnh. Nàng muốn nhìn ông ta, nhưng ánh mắt lại mơ hồ, một chút cũng nhìn không rõ.

Ông ta quay ngoắt đầu lại, giận dữ nói: “Tất cả đều là mưu kế do bác của người-Nguyên Ngọc Cẩn bày ra. Bởi vì Liên Anh rất giống với người thiếp mà tiên đế vô cùng sủng ái. Nếu nàng vẫn chỉ là tỳ nữ thì căn bản tiên đế không thể có cơ hội gặp mặt nàng. Không may là nàng bị Nguyên Ngọc Cẩn gọi đến hầu hạ thân cận bên người, thái tử thấy liền không thể bỏ qua. Liên Anh không còn cách nào khác, đành phải ở lại nhận lời làm tỳ thiếp của tiên đế. Mà Nguyên Ngọc Cẩn thấy nàng được sủng ái, còn sinh được con trai, sợ ngày sau sẽ bị yếu thế nên không chịu buông tha cho nàng, khi Hạo Triết mới sinh ra yước mấy ngày mẹ ta đã sai Mộc Thanh ban cho nàng một bát thuốc độc, ép nàng uống thuốc độc mà chết”.

Nàng tựa người, ối vào tường, chậm rãi nhắm mắt lại, thì ra là thế- thì ra là thế. Hắn mang theo nhiều thù hận như vậy, không phải chỉ muốn giang sơn mà còn muốn tất cả mạng người của Nguyên gia. Cho nên chỉ có thể là nàng, chỉ có thể là nàng.

Chân tướng rốt cuộc là như thế! Nàng thà rằng không biết. Nhưng hôm nay nàng đã biết, hắn là hắn đã đạt được mục đích đi.

Người nọ nhìn nàng, giống như là thưởng thức sự thống khổ của nàng “Nguyên Vô Song, người bị lợi dụng hắn là rất thống khổ đi. Ngay từ đầu, Hạo Triết đã sắp đặt tất cả. Đầu tiên nó chiếm đoạt thân thể của người, người sao lại có thể đáp ứng hôn sự này? Điều làm ta kỳ quái chính là, Hạo Triết còn chưa nói

rõ chân tướng chiếm đoạt người, người đã vội vàng đáp ứng. Bất quá như thế này cũng không làm trở ngại kế hoạch của chúng ta. Cười được người rồi, chẳng khác nào chiếm được sự giúp đỡ của Nguyễn Ngọc Cẩn. Tuy rằng ta hận mụ ta thấu xương nhưng không có cách nào, lúc đó không thể không mượn thế lực của mụ ta. Quả nhiên đúng như dự liệu, Nguyễn Ngọc Cẩn đích thân trợ giúp, Hạo Triết rất nhanh đạt được mục đích của mình. Bởi vậy, Nguyễn Ngọc Cẩn cũng không còn lý do gì mà tồn tại nữa.”

Nàng giật mình mở mắt, trong mắt tràn đầy đau đớn “Bác, bác cũng là bị các người giết?”. Kỳ thật Nguyễn Ngọc Cẩn chính là không có ý chí muốn sống, đều không phải Hạo Triết giết. Mà ông ta cũng không có phũ nhận, có thể làm cho nàng càng thống khổ cũng khiến cho ông ta cảm thấy sung sướng.

Ông ta bật cười, nhìn chằm chằm nàng, gần từng chữ một: “Hiện tại, người, cũng, không có giá trị để tồn tại”. Nàng dường như không có giật mình, chỉ lẳng lặng nhìn ông ta. Trên mặt nàng cũng không có nửa điểm sợ hãi, chỉ là cô đơn cùng bình tĩnh mà nhìn ông ta.

Ông ta có chút thất vọng, từ trong tay áo lấy ra một bình sứ, đặt trước mắt nàng: “Đây là Hạo Triết lệnh cho ta đem tới cho người. Người yên tâm, không màu không sắc, chỉ cần một ngụm, người có thể vĩnh viễn thoát khỏi thế gian này.” Nhét mạnh vào tay nàng, gắt gao xiết chặt.

“Xin người, hãy buông tha cho Vô Song, tất cả mọi chuyện đều là lỗi của ta.” Mộc Thanh không biết từ khi nào đã đứng ở phía sau bọn họ. Hiển nhiên là nghe được toàn bộ cuộc đối thoại của bọn họ.

Người nọ liếc mắt nhìn bà một cái, giống như nghe được chuyện nực cười nhất thế gian, cười to thành tiếng: “Người — người đang nói chuyện gì vậy. Bất quá, người cũng không còn sống được bao lâu nữa, người nhiều nhất cũng chỉ còn mấy ngày nữa mà thôi.” Nguyễn Vô Song nhắm hai mắt lại, hóa ra ngay cả Mộc cô cô hẳn cũng đã xuống tay hạ độc

Mộc Thanh “Âm” một tiếng quỳ trước mặt ông ta: “Tất cả đều là lỗi của ta, không liên quan gì đến Hoàng hậu nương nương. Năm đó hạ độc là do ta nghĩ ra, cũng chính ta ép nàng uống thuốc.” Người nọ nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Chết, đâu dễ dàng cho người như vậy. Ta chính là muốn cho Nguyễn gia các người vĩnh viễn biến mất. Cho người nhìn thấy, muốn sống không được mà muốn chết cũng không xong.”

Ông ta nhìn bình sứ trong tay Nguyễn Vô Song, khóe miệng cười lạnh: “Trong hoàng cung này, Hoàng Thượng muốn cho người nào đó chết canh ba thì ai dám còn sống đến canh năm”. Ông ta xoay người rời đi, bí ai, lòng như tro tàn, nàng đã biết chân tướng, nàng cùng Hạo Triết đã đến lúc phải chấm dứt màn kịch này. Hai người rốt cuộc còn gì có thể?

Ngự hoa viên nửa đêm lạnh như tờ, ông ta nhìn tòa lầu các cách đó không xa, lẳng lặng nói “Hạo Triết, đây đều là do con ép Thẩm thúc”. Nếu không phải Hạo Triết quá để tâm đến, ông sẽ không xuống tay với Nguyễn Vô Song. Hạo Triết ngay cả người khác vừa chạm vào nàng nó đã không chịu nổi, sao nó có thể nhẫn tâm động vào Nguyễn gia.

Mộc Thanh đỡ Nguyễn Vô Song đang ngã ngối trên mặt đất đứng dậy: “Vô Song là cô cô đã hại người”. Nguyễn Vô Song lắc đầu nói “Tất cả đều là số mệnh”. Hậu cung từ xưa đến nay đều là như thế, chẳng trách Mộc Thanh được, bà ấy cũng chỉ là phụng mệnh bác mà hành sự thôi. Nói vậy mẫu thân của hẳn không phải là người duy nhất, mà trong cung này cũng sẽ không có ai là người cuối cùng.

Lão đạo đứng lên, từng bước lại từng bước một tiến về phía nội điện. Nàng cứ thế ngã ngối trên mặt đất, toàn thân không có một chút khí lực, ngay cả nghĩ muốn động cũng chỉ là lực bất tòng tâm. Chỉ có thể ngồi, ngơ ngác thế mà ngồi, Ánh trăng xuyên xuống loang lổ qua cửa sổ mà rơi vào, trong vắt mà rực rỡ, chỉ là không giống với nàng.

người, ời ta thường nói đời người như một vở kịch, nếu như đến có năm mộng thì cùng lắm chỉ là ác mộng mà thôi. Buồn cười chính là, diễn có mở đầu, có kết thúc, có sinh lão bệnh tử, cũng có những lo lắng pháp phòng, nhân sinh cũng chỉ là một đường thẳng, giống như mặt trời giữa buổi ban trưa, có hoàng hôn cuối thu, có sớm tối họa phúc. Nhưng nàng chỉ còn hai bàn tay trắng. Nàng từng nghĩ mình có được rất nhiều, nhưng hóa ra tất cả chỉ là một màn kịch mà thôi.

tất cả đều là giả, vợ chồng ân ái cùng giường, anh em huynh đệ, hôm nay chỉ là một nông phu bình thường, ngày mai chính là quan to chức lớn, hoàng thân quốc thích. Tất cả đều phát sinh trên người nàng, tất cả

chỉ là một màn kịch do hấn diễn mà thôi. Hóa ra tất cả những ôn nhu, ân ái triền miên đều là giả, chỉ có nàng không biết cứ thế mà trầm mê.

Hấn cứ như thế mà hận nàng, hận tất cả người của Nguyễn gia, chỉ sợ hai người từ lúc bắt đầu cũng là do hấn an bài hết thấy. Như thế cứ từng bước từng bước một, đơn giản chỉ chờ thời cơ thích hợp mà trừ bỏ nàng.

Lùi sâu vào trong góc tường, lạnh lẽo quá, không phải do ngoại cảnh lạnh lẽo mà là lạnh từ đáy lòng nàng dâng lên, giống như từ trong xương tủy mà ra, ngay cả lòng cũng lạnh như băng. Nàng nghĩ đến nàng sẽ khóc, chính là ngay cả một giọt lệ nàng cũng không rơi. Chỉ cảm thấy lạnh quá, lạnh đến mức toàn thân run rẩy

Tất cả ân oán, gút mắc giữa nàng và hấn cần một cái chết mới có thể xóa bỏ hết thấy. Thế nhưng, cuộc đời này nàng sao có thể gặp lại hấn nữa đây?

23. Q.1 - Chương 23

Thạch Toàn Nhất mới vừa hầu hạ hoàng đế ngủ xong, đang chuẩn bị lui ra. Chợt nghe có tiếng bước chân dồn dập chạy đến bên ngoài ó người vội vàng bấm báo: “Hoàng Thượng, Chiêu Dương điện bị cháy —”

Chỉ thấy màn che trên giường soạn một tiếng đã bị hoàng đế đẩy ra. Bách Lý Hạo Triết hoảng hốt khó nói thành lời, không cần đi giày, lập tức chạy đến bên cửa sổ “Phanh” một tiếng đẩy ra, một trận cuồng phong thổi tới, đập vào mặt là Chiêu Dương điện cách đó không xa khói lửa nghi ngút, lửa cháy mãnh liệt, vì gió thổi bụi lửa bay loạn xạ.

Không. Hấn xoay người túm chặt cổ áo một nội thị nhìn chăm chăm hấn, ánh mắt lại hoảng hốt không thôi: “Hoàng hậu đâu? Hoàng hậu nương nương đâu?” Nội thị kia chưa bao giờ thấy bộ dáng như vậy của hoàng đế, sợ tới mức cơ hồ sắp ngất : “Hoàng hậu nương nương còn ở bên trong ——”

Bách Lý Hạo Triết suy sụp buông hấn ra, nhìn một đám người đang quỳ ở xung quang quát lớn: “Truyền lệnh nếu không thể cứu hoàng hậu ra, các ngươi đợi đấy mà chôn cùng.” Hấn khí lạnh lẽo từ mặt đất theo bàn chân chậm rãi len lỏi vào cơ thể vào trái tim hấn, hấn chỉ cảm thấy hoảng hốt, giống như sẽ vĩnh viễn mất đi nàng .

Hấn vội vàng lắc đầu hướng bên ngoài đi ra, Thạch Toàn Nhất ở phía sau đuổi theo nói: “Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, giày — giày —” thủ vệ của đại điện chỉ thấy hoàng đế thân mặc một bộ áo ngủ, chân không giày hướng bên ngoài chạy như điên.

Hoàng đế chết đứng, nghe một đám người vô dụng quỳ gối dưới đất bấm báo: “Hoàng Thượng, trận cháy này phát ra từ phía sau Chiêu Dương điện, hơn nữa tiết trời cuối thu, khí hậu khô hanh, đêm nay gió thổi lại mạnh —— chúng nô tại đây chết vạn lần ——” hoàng đế tựa hồ cái gì cũng không có nghe thấy, hỏi: “Thủ vệ Chiêu dương điện đâu?” Thanh âm tràn ra trong không khí mang tới cảm giác lạnh thấu xương.

Thạch Toàn Nhất vội sai người gọi vài tên thị vệ trực đêm nay ở Chiêu Dương điện tới, chỉ thấy mấy người nọ nhất loạt quỳ xuống, dập đầu như đảo tới nói: “Hoàng Thượng tha mạng. chúng nô tài cũng là phụng lệnh Hoàng Thượng cho nên mới——” Mắt Bách Lý Hạo Triết lộ lên tia hung ác: “Phụng lệnh của trẫm ——” mấy người kia đáp lại nói: “Giờ hợi có một vị công công đến nói là phụng theo ý chỉ của Hoàng Thượng đến truyền khẩu dụ nói chúng nô tài có thể lui xuống nghỉ ngơi.” Mấy người kia miêu tả đại khái tướng mạo của người nọ.

Cửa “Ầm” một tiếng bị người ta dùng chân đá văng, hai cánh cửa “Ầm, ầm” đập vào tường, lực đạo rất mạnh khiến cho người ta có thể ;ập tức cảm nhận được sự tức giận của người đá nó.

Thẩm Nặc Trù lại không chút kinh ngạc, không vội vã từ từ rót hai chén trà: “Triết nhi, hiếm khi khuya như vậy còn nhớ tới Thẩm thúc, đích thân đến đây thăm ta.” Bách Lý Hạo triết vọt tới trước mặt ông ta, túm chặt cổ áo ông ta: “Là người, người làm cái gì? Người đã làm gì với nàng?”

Thẩm Nặc Trù không chút sợ hãi nhìn thẳng hắn nói: “Ta không có làm gì cả, chỉ nói cho nàng ta biết, thái tử cốt nhục của Hoàng thượng.” Bách Lý Hạo Triết nghe vậy, hai mắt giống như phát hỏa: “Ta muốn giết ngươi, ta muốn giết ngươi.”

Thẩm Nặc Trù bỗng nhiên bật cười: “Liên Anh, Triết nhi của muội trưởng thành rồi.” Nhìn Bách Lý Hạo Triết nói: “Ngươi giết ta đi, nếu ngươi có thể giết ta, ngược lại ta lại cảm thấy cao hứng. Bởi vì ngươi có thể động thủ với ta, tất nhiên có thể diệt trừ lũ người dư thừa còn lại của Nguyễn gia. Ta đây đại cừu đã báo, thân không luyến tiếc.”

Bách Lý Hạo Triết liên tục lung lay ngực áo ông ta: “Vì cái gì, vì cái gì ngươi không chịu buông tha cho nàng. Ta nói rồi ta không cho phép ngươi động đến nàng” Thẩm Nặc Trù nhìn hắn nói: “Vì cái gì, vì cái gì ta phải diệt trừ nàng ta? Ngươi tự hỏi lại chính ngươi đi! Bất quá nàng ta chỉ bị tỳ nữ của Doãn Thủy Nhã tát một cái, ngươi liền chịu không nổi, vội vàng biếm nàng ta đến Thượng Thủy cung. Người ta không biết thân phận của nàng ta mới ra tay, nếu là biết thân thể của nàng ta vì một cái tát kia mà bị làm sao, sợ là ngươi đem ngũ mã phanh thây nàng ra cũng chưa hả giận đi! Triết nhi, ta rất hiểu ngươi, ngươi bị nàng ta mê hoặc — ngươi đã yêu nàng ta. Cho nên mới không chấp nhận được chuyện người khác gây ra cho nàng ta bất kỳ thương tổn nào. Nhưng ngươi quên sao? Là Nguyễn gia bọn chúng hại chết mẫu thân ngươi.”

Bách Lý Hạo Triết buông ông ta ra, chậm rãi lắc đầu: “Chính là ta vẫn nhớ kỹ chuyện của mẫu thân, cho nên vẫn luôn chịu đựng, chịu đựng giam cầm nàng trong Chiêu Dương điện, chịu đựng không dám yêu thương nàng, chịu đựng làm cho bản thân hận nàng — nhưng ta hỏi ngươi cuối cùng ta được gì? Mẫu thân có thể một lần nữa sống lại sao? Vì ngươi ta vẫn chịu đựng, từng giờ từng khắc nhắc nhở chính mình, ta không thể yêu nàng, không thể sủng nàng ——” nhưng nàng rời đi, từ nay về sau rời đi, vĩnh viễn biến mất khỏi cuộc sống của hắn. Trái tim hắn tựa như bị đào thành một cái động sâu không đáy, hắn chưa bao giờ từng có đau đớn như thế, giống như hắn đã nhận ra, từ nay về sau tia nắng ấm áp duy nhất sưởi ấm cuộc đời hắn đã theo nàng rời đi.

Hắn chậm rãi lùi về phía sau vài bước, lệ từ hốc mắt chậm rãi chảy ra. Không hiểu vì sao lòng Thẩm Nặc Trù cũng nhói đau: “Triết nhi, ngươi là hoàng đế, thiên hạ lớn nhất chính là hoàng đế. Ngươi muốn dạng nữ nhân nào mà không có? Ngươi khóc cái gì?” Triết nhi giống như trở lại thành tiểu hài tử đáng thương năm đó, khát vọng được yêu thương.

Bách Lý Hạo Triết liên tục lắc đầu: “Ta không cần ai cả, ta chỉ cần nàng ——” từ sau khi nàng xuất hiện, hắn mới biết được cái gì gọi là ấm áp. Thời điểm mới vừa thành thân, hắn cũng không để ý lắm. Nhưng từ từ, nàng ở trong lòng hắn — chỉ cần hắn trở lại vương phủ là có thể cảm giác được hơi thở của nàng, tồn tại của nàng — nàng may y phục cho hắn, vì hắn mà thức đêm, vì hắn mà lo lắng — đó là lần đầu tiên hắn cảm giác được cái gì là nhà, vương phủ rộng lớn không bao giờ cô đơn lạnh lẽo nữa . . .

Nhưng tất cả đều đã vĩnh viễn mất đi.

Bách Lý Hạo Triết thất hồn lạc phách rời khỏi phòng, phân phó nói: “Người tới, trời ông ta lại, áp giả về Thanh Châu.” Thẩm thức từ nhỏ đã giống như nửa phụ thân của hắn, hắn không thể giết ông ta. Nhưng hắn cũng không thể tha thứ cho ông ta. Giam cầm ông ấy ở Thanh Châu cho đến cuối đời — cổ hương của ông ta.

Mà chính hắn thì sao? Cũng tự nhốt mình vào cái nhà giam mà người người ngưỡng mộ này. Mãi mãi không thể thoát khỏi. Cuộc đời mất đi thứ gì đó thì vĩnh viễn không thể lấp đầy được, có đôi khi chỉ là bước sai một lần mà thôi.

24. Q.2 - Chương 1: Đường Vào Hoàng Cung Sâu Tựa Đáy Biển

Gió thu từng cơn, mang theo se lạnh. Hương hoa mơ hồ bay đến, vương lại nơi chóp mũi, hương thơm nhẹ nhàng lan tỏa thực mê người.

Lưu Ly đẩy cửa bước vào, chỉ thấy mảnh rèm trong phòng vẫn buông xuống như cũ, rõ ràng là tiểu thư còn chưa thức dậy. Nhanh tay đem dụng cụ rửa mặt chải đầu đặt trên bàn, rồi lúc này mới bước tới vén rèm lên. Vừa nhắc lên, đã thấy tiểu thư sớm thức dậy, tay chống đầu, tựa vào bệ cửa, mái tóc dài để buông xõa, tùy tiện rối tung như mây, thấy nàng tiến vào, liền quay đầu lại cười, ánh mắt vô cùng kiều mị.

Lưu Ly vội vàng cầm lấy áo chòia khoác lên cho nàng, van xin nói: “Tiểu thư xinh đẹp của em ơi, van cầu người chiếu cố chính mình đi. Nếu người không cẩn thận mà bị sốt, lão gia và phu nhân chắc chắn sẽ đem nô tì lột da a.” Nguyên do là ba năm trước đây, Hoàng hậu nương nương cũng chính là tiểu thư Nguyễn Vô Song qua đời, Nguyễn Tể tướng cũng liền từ quan mà lui về ở ẩn, phu nhân trong lòng buồn bực, cũng đã ngã bệnh hơn một năm nay. Nếu không phải đại thiếu gia đem tiểu thư về từ Tín Châu, dung mạo giống nhau làm cho phu nhân tưởng Vô Song tiểu thư sống lại, cũng mới làm cho bệnh tình của bà từ từ mà chuyển biến tốt đẹp.

Mục Ngưng Yên cười khanh khách: “Dượng và dì nào có hung ác như thế hả?” Lưu Ly tức giận mà nói: “Nếu là người bị bệnh, bọn họ còn hung ác hơn như vậy. Vả lại thân thể người luôn luôn suy yếu.” Mục Ngưng Yên vội cười, tỏ vẻ biết lỗi: “Được rồi, mới sáng sớm mà người đã cãi nhảm như vậy, về sau xem ai chịu đựng được người.” Lưu Ly cũng là vì muốn tốt cho nàng, một lòng đi theo nàng từ Tín Châu tới kinh thành, ngàn dặm xa xôi, chỉ vì muốn hầu hạ nàng chu đáo.

Lưu Ly nghe vậy, gương mặt liền đỏ lên: “Xem kìa, tiểu thư vẫn nên đáp ứng lời cầu hôn của Mạnh công tử đi. Cứ như vậy, sẽ không vì nhìn thấy no tỳ mà phiền lòng nữa.”

Mạnh Lãnh Khiêm, là công tử của thượng thư bộ hộ, năm trước đỗ Trạng Nguyên, trong kinh thành có không ít tiểu thư khuê các muốn lấy làm chồng. Nhưng một năm trước, ở phủ đệ, được gặp qua tiểu thư, ba ngày sau liền đến phủ đệ bái kiến, ấn tượng của lão gia cùng phu nhân đối với hắn cũng thật tốt. Đã hơn một năm nay, hắn đã cầu hôn mấy lần, không biết tiểu thư vì sao vẫn chưa gật đầu, nhưng lão gia và phu nhân đã ngầm đồng ý. Cho nên người hầu kẻ hạ trong phủ đệ, mỗi khi gặp Mạnh công tử đến, cũng đều tiếp đón chu đáo.

Mục Ngưng Yên mặt cũng hơi đỏ lên, cùng với lời nàng trêu ghẹo mà nói: “Ái chà vội vã đem ta đuổi ra khỏi cửa quá, rồi sau đó muốn nhanh chóng về tín châu thành than với Hổ ca của người a.” Mạnh đại ca đối với nàng tốt lắm, nhưng nàng không giống như Lưu Ly đối với Hổ ca của nàng ấy, ngày đêm đều muốn nghĩ tới. Mặt Lưu Ly ngày càng đỏ, hồng lên như trái lựu, thật xinh đẹp, không bằng lòng mà dậm chân, nói: “Tiểu thư. . .”

Mục Ngưng Yên cười, ngồi xuống trước bàn trang điểm, không huyền thuyên cùng nàng nữa. Cô gái Trong gương gương mặt như tranh vẽ, mắt ngọc mày ngài bỗng nhiên lại nở một nụ cười yếu ớt. Lưu Ly ở phía sau, hầu nàng chải đầu, nói: “Kim Chi tỷ tỷ theo hầu phu nhân sáng sớm có đến tìm nô tì, nói hôm nay phủ đệ có khách quý đến, dẫu tiểu thư không nên tùy ý đi lại ở đằng trước.”

Mục Ngưng Yên lơ đãng mà gật gật đầu, nàng rất ít khi đi lại trước phủ, một là nàng xưa nay thích thanh tịnh, hai là vì nàng và cố hoàng hậu nương nương quá mức giống nhau, nên không cần thiết phải bày ra phiền phức. Đã từng có một vị quan bạn của dượng nhìn thấy nàng ở hoa viên, liền kinh hoảng, rồi lại hướng nàng quỳ xuống. Nếu không phải có dượng đi ra giả vờ, bọn họ cũng không biết làm như thế nào để giải thích rõ ràng cho vị đại nhân kia.

Nàng nhìn dung nhan trong gương, người bên ngoài đều nói nàng cực kỳ giống biểu tỷ, nhưng vị biểu tỷ là mẫu nghi thiên hạ này, một chút ấn tượng nàng cũng không có. Nguyên nhân hai nhà cách xa nhau quá, mẫu thân sau đó gả về tận Tín Châu, hàng năm chỉ cùng dì trao đổi vài bức thư.

Ba năm trước đây, bởi vì cha mẹ đều qua đời, dì thấy nàng không người chăm sóc, vốn định phái người đem nàng về. Kết quả còn chưa lên đường, thì tin tức của biểu tỷ lại tới. Nguyên nhân sau đó vì dì không chịu nổi đả kích, mắc bệnh không dậy nổi, liền trì hoãn hơn một năm. Tới nơi này dì chăm sóc nàng rất thật chu đáo, theo lời Lưu Ly nói, quả thực là ngậm trong miệng sợ tan mà đặt trong lòng bàn tay thì sợ vỡ.

Nàng khẽ thở dài một cái, trong lòng biết dì coi mình là biểu tỷ đã mất. Dì lớn tuổi như vậy, thể nhưng lại chịu cảnh người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, loại khổ sở này tất nhiên người thường khó có thể tiếp nhận. Tài cán duy nhất của nàng cũng chính là điểm ấy, mỗi ngày đều theo bên cạnh người. Cho nên Mạnh đại ca ba lần bốn lượt muốn nàng mở miệng đồng ý, bọn họ đều từ chối. Nàng tất nhiên không phải không thích Mạnh đại ca, chính là nghĩ rằng muốn ở bên cạnh dì để chăm sóc người nhiều hơn mà thôi.

Pủ Thừa tướng ở phía trước là một đám nhộn nhịp, hôm qua trong cung liền truyền đến khẩu dụ, nói là hôm nay hoàng đế muốn đến phủ. Trong ba năm nay, cứ nửa năm hoàng đế sẽ đến lưu lại một hai ngày. Mỗi lần đến đây nhất định là lưu lại trong khuê phòng của tiểu thư Vô Song, tưởng nhớ người. Tuy rằng

hoàng hậu mất lâu như vậy, nhưng Hoàng đế đối với Nguyễn gia vẫn như trước, chỉ thêm sủng chứ không suy, thậm chí so với thời điểm còn hoàng hậu còn muốn chiều cố hơn. Thiên hạ nói rằng Hoàng đế là nhớ đến người vợ cũ, tình thâm ý trọng.

Thạch Toàn Thất đứng ở trong vườn hoa ở rất xa hầu hạ, nhìn thấy Bách Lý Hạo Triết đẩy cửa vào phòng. Nhìn thấy bóng dáng cô đơn của Hoàng đế, ông thở dài, không thể tưởng tượng được, Hoàng thượng đối với Hoàng hậu lại nặng tình như thế. Năm đó Chiêu Dương điện xảy ra hỏa hoạn, Hoàng Thượng rất giận dữ, giận chó đánh mèo rất nhiều người, nhưng Hoàng Hậu vẫn không được cứu ra. Chờ đến lúc hỏa hoạn được dập tắt, cả Chiêu Dương điện cơ hồ đã muốn bị san bằng.

Bách Lý Hạo Triết tiêu sái bước vào phòng, bên trong không có lấy một hạt bụi nhỏ, giống như là nàng vừa đi ra vườn một chút, tức khắc sẽ trở lại. Trong phòng có mấy đóa hoa hải đường, hoa hồng, cắm cùng nhau, lặng lẽ tỏa hương.

Hắn vẫn không muốn tin rằng nàng cứ như vậy bỏ hắn mà đi, mang theo hận ý với hắn, liền như vậy mãi mãi chia cách. Thế nhưng. . . Nhiều năm trôi qua như vậy, Tử Tín ngày một trưởng thành, học cưỡi ngựa, học bắn tên. . . hắn đã dần tin rằng nàng thật sự đã mất. Năm đó sau khi Chiêu Dương điện bị hỏa thiêu, trong vòng hơn một năm, hắn căn bản không có biện pháp tới gần nơi đó. Nàng đi rồi, rốt cuộc vĩnh viễn không thể gặp lại được.

Nhẹ nhàng đẩy cửa sổ ra, hiện ra trước mắt cảnh vật tươi đẹp, đỏ bừng, xanh biếc, diêu hoàng, nguyệt tử, lần lượt nở rộ. Cách đó không xa dưới một tàng cây, có một cái cây đu, ngẫu nhiên có gió thổi qua, nhẹ nhàng đưa lên, tạo ra khung cảnh phong tình hấp dẫn.

Đây chính là nơi nàng trải qua những ngày tươi đẹp, chưa từng nghĩ tới, liền bởi vì hắn, mà bị hủy đi hạnh phúc cả đời. Nếu như nàng không gặp hắn, cả đời khẳng định là hạnh phúc không âu lo muộn phiền. Tìm một phu quân môn đăng hộ đối, ngày ngày tiêu dao “Thuởng trà đàm đạo thi ca.”

Hắn nặn ra nụ cười chua xót. Nhưng nếu hắn không gặp nàng, cả đời này hắn có cái gì đáng trân quý đâu? Lúc còn nhỏ, ở phía sau nhìn thấy phụ hoàng cùng hoàng huynh tình cha con sâu nặng. Lớn lên một chút, nghĩ đến việc chăm học cùng khổ luyện có thể đổi lấy một chút để tâm của phụ hoàng, thế nhưng vô luận hắn làm tốt cỡ nào, phụ hoàng chỉ là nhìn một chút rồi gật đầu mà thôi, đến việc ngẫu nhiên mỉm cười, cũng là điều xa xỉ. Tứ hoàng đệ tuy rằng từ nhỏ phụ hoàng cũng không quan tâm lắm, nhưng từ nhỏ đều được lớn lên trong vòng tay của mẫu phi.

Nhưng hắn cái gì cũng không có. . . so sánh với mọi người, hắn đáng thương như một cô nhi vậy. Cho tới bây giờ cũng đều là như vậy! Lâu dần, hắn cơ hồ đã thấy quen. Tận đến khi nàng xuất hiện trong sinh mệnh của hắn. Hắn còn nhớ rất rõ ràng, lần đầu tiên hắn nhìn thấy nàng, không phải là người thật, mà chỉ là bức họa mà thôi. Thấm thức dò la biết được ngày đại thọ của Nguyễn Hoàng hậu nàng cũng sẽ tham dự, liền vạch ra kế sách. Trong bức họa nàng thanh lệ, uyển chuyển, khí chất động lòng người. Không biết vì sao, làm cho hắn có chút chờ mong với kế hoạch kia.

Mà ở ngày mừng thọ ấy, nàng chân thật xuất hiện trước mặt hắn, khiến cho trái tim hắn dường như bị thứ gì đó đập mạnh vào. Bức họa chỉ có thể miêu tả một chút bóng dáng của nàng mà thôi, nàng ở hiện tại, nếu dùng mắt từ, thật sự không khác nào đóa anh đào nở rộ đứng giữa đám hoàng muội toát lên vẻ thanh nhã quý phái. Tình cờ cúi đầu cười yếu ớt, sóng mắt trong veo lơ đãng thật hấp dẫn, thật mê người, làm cho tâm tư từng chút xao động.

Hoàng huynh, hoàng đệ đều đưa mắt nhìn về vị trí của nàng, hắn chỉ đứng ở trong góc phòng nhàn nhả, bàng quan, có lẽ là bởi vì hắn chắc chắn sau này nàng sẽ là của hắn.

Sau khi thành thân, nàng giống như một đóa u lan, nở rộ trong lòng hắn. Từng chút từng chút mà chiếm đầy cả trái tim hắn. Hắn chưa từng cố ý để tâm đến nàng, thẳng đến một ngày nào đó, ở Chiêu Dương điện nàng nắm tay hắn, cổ vũ hắn, cũng cho hắn sự ấm áp chưa bao giờ có. Người như hắn cứ như vậy lớn lên, hắn lần đầu tiên cảm thấy được có người quan tâm hắn, có người cùng với hắn, đối mặt với mọi mưa gió phong ba. . . cũng đến một lúc kia, hắn mới bỗng nhiên phát hiện, hắn đã không thể không có nàng, cho nên sau này, hắn không có biện pháp, dựa theo kế hoạch ban đầu, bỏ rơi nàng sau khi sinh.

Gió nhẹ nhàng phảng phất quanh đây, giống như bàn tay nàng ôn nhu vuốt ve. Hắn hơi nhắm mắt lại. . . trong không khí ngoài hương hoa, còn có một tiếng đàn êm ái, hắn liền giật mình mở to mắt.

Hắn chậm rãi bước đi tới góc vườn, ở trước mặt hắn là một bức tường trắng. Mà tiếng đàn kia rõ ràng là từ đầu bên kia tường truyền tới, nhẹ nhàng mà động lòng người, giống như đang diễn tả lòng người.

Đôi mắt hắn nhìn quanh, không phát hiện có cánh cửa nào có thể thông qua bức tường này. Nơi này là phủ Thừa tướng, không có khả năng là tiếng đàn từ phủ đệ của người khác truyền đến. Mà cả Phủ tể tướng, theo hắn biết, chỉ có tể tướng cùng tể tướng phụ nhân mà thôi. Đại ca và nhị ca của Vô Song đều là Phò mã có phủ đệ riêng không ở trong phủ này. Mà tể tướng lại không có thiếp thân

Hắn đi dọc theo tường, đi được một đoạn đường, rốt cuộc tìm được hai cánh cửa đóng chặt. Đúng vậy, tiếng đàn chính là theo cánh cửa kia truyền đến, đáng tiếc là đã dùng khóa đồng khóa lại. Hắn vỗ nhẹ tay . Xa xa có hai thân ảnh đi đến, khom người hướng hắn hành lễ: “Hoàng thượng có gì phân phó?”

Ánh mắt hắn dừng lại ở trên ổ khóa bằng đồng. Hai người hiểu ý, chỉ thấy một người đứng dậy, đi đến cạnh cửa, một tay nắm lấy ổ khóa bằng đồng, chỉ trong nháy mắt, ổ khóa kia đã méo mó, người nọ dùng sức một chút, liền đem ổ khóa tháo xuống.

Hai người đẩy cửa ra, cung kính mà mời hắn đi vào. Đạp vào mắt hắn, lại là một vườn hoa, xinh tươi không thua gì nơi ở của Vô Song. Hoa viên đầy hoa tươi, hồng, trắng, vàng, lục, lam mỗi màu mỗi vẻ nở rộ khoe sắc. Hắn dọc theo con đường nhỏ rải sỏi uốn lượn mà đi.

Bên tai tiếng đàn càng lúc càng rõ ràng hơn, giống như ngay tại nơi không xa kia. Bước chân của hắn ngày càng nặng, mỗi một bước tựa như là nặng ngàn cân, khó mà cất bước thông dong. Vòng vo một lúc, trước mắt hắn đã sáng lên, một cái ao nhỏ xuất hiện trước mắt hắn, bên hồ vô số tàng liễu đong đưa tao nhã trước gió.

Trong nháy mắt, hô hấp của hắn cơ hồ đã suy ngừng. Ở cửu khúc kiêu trung tâm hồ, có một cái đình bát giác, có một nữ tử áo trắng, đưa lưng về phía hắn, nàng đang đánh đàn. Tầm lưng kia tinh tế, thướt tha, ánh mắt hắn bình tĩnh dừng ở trên người nàng, chân lại giống như bị khóa chặt, không có khí lực di chuyển, cũng không dám di chuyển. Chỉ sợ vừa động, tầm lưng kia liền giống như vô số giấc mộng, lập tức biến mất không thấy.

Mục Ngưng Yên nghe tiếng bước chân đến gần, tưởng Lưu Ly đến đây, dịu dàng bật cười: “Được rồi Lưu Ly, ta không uống thuốc bổ.” Dì phân phó phòng bếp mỗi ngày đều phải sắc cho nàng hai lần thuốc bổ, nàng liền thấy đau đầu. Mỗi ngày đều năn nỉ Lưu Ly đừng mang lại đây cho nàng, nhưng Lưu Ly làm gì có lá gan đó, mỗi ngày không nhìn chăm chăm nàng đến lúc uống sạch sẽ không chịu đi.

Có một đôi tay ở phía sau hướng tới, ôm cổ nàng, âm thanh bên tai vừa ôn nhu, vừa sợ hãi: “Vô Song, ta rốt cuộc cũng tìm được nàng. . . Vô Song, Vô Song của ta, Vô Song. . .” tiếng nói kia ôn nhu, hơi thở lại ẩm ướt phun ra sau gáy nàng, trên cổ, liền truyền đến một trận tê dại. Nàng quá sợ hãi, vội dùng sức giãy dụa, muốn đẩy hắn ra: “Người buông ra! Ta không phải Vô Song biểu tỷ. . .”

Nhưng người nọ lại càng ôm chặt, giống như sợ nàng liền biến mất. Nàng gấp đến độ dùng sức đánh vào cánh tay hắn: “Buông ra, ta thật sự không phải Vô Song biểu tỷ. . . Nếu ngươi không buông ra, ta sẽ kêu người, mau thả ta ra. . .”

Người nọ vẫn không buông ra, chính là quay mặt của nàng lại đối diện với hắn. Lộ ra một gương mặt khôi ngô tuấn tú trước mặt nàng, thế nhưng gương mặt kia, nàng rõ ràng là không biết. Nàng gấp đến độ cơ hồ muốn té xỉu, hắn lại gần nàng như thế, hơi thở và thân nhiệt trên mặt hắn, một bàn tay mạnh mẽ đem nàng ôm chặt vào lòng hắn. Cho dù ngay cả Mạnh đại ca cũng không vô lễ quá mức như vậy. Hắn chẳng lẽ không biết đến đạo lý nam nữ thụ thụ bất thân sao?

Nhưng dù cho nàng có giãy dụa, cũng không thoát. Hắn ở trước mặt nàng, càng lúc càng lớn, càng ngày càng gần, trong lòng nàng thật khẩn trương, giống như biết hắn định làm gì, còn không có phản ứng lại, môi hắn đã phủ lên môi nàng, trần trọc mút lấy, tùy ý làm bậy, nàng vừa giận vừa thẹn, muốn đẩy ra, nhưng căn bản lại không có tác dụng gì. Chỉ có thể tiếp nhận hắn, môi mũi của nàng đều toàn hơi thở hắn.

Cũng không biết qua bao lâu, cuối cùng hắn cũng thỏa mãn, lúc này mới thở hắt ra mà tách nàng ra, lẩm

bầm: “Vô Song, Vô Song của ta.” Nàng cũng thở hồng hộc như vậy, trong mắt một mảnh sương mù. Nhưng lại buồn bực tới cực điểm, trong sạch của nàng liền hủy hết trong tay hắn. . . Mạnh đại ca, nàng như thế nào, không thể làm thất vọng Mạnh đại ca a! Nghĩ đến người luôn luôn ôn nhu như ngọc quân tử như Mạnh đại ca, trái tim nàng lại như bị dao cắt.

Nàng giương tay, hướng trên mặt hắn mà tát một cái: “Người, đồ háo sắc, mau thả ta ra. Nếu không ta làm cho người chết không có chỗ chôn.” Hắn dường như không có phòng bị gì, không có né tránh, chỉ nghe “Ba” một tiếng, trên mặt hắn đã lãnh một tát.

Hắn ngẩn ra, vẫn không nhúc nhích mà nhìn nàng, tay không buông ra, vẫn gắt gao ôm nàng như trước, lại bật cười, đau thương trong đáy mắt cũng phai nhạt, lẩm bầm nói: “Phải, đau, là thật, không phải mộng. Vô Song, rốt cuộc nàng cũng trở lại bên ta.”

Nàng tức giận mà nhìn hắn, dùng chân đá hắn, nói: “Ta không phải Vô song biểu tỷ. vô Song biểu tỷ đã qua đời. . .” Người nọ liền run lên, sắc mặt bày ra một loại thống khổ, chậm rãi buông nàng ra, lui về sau hai bước.

Một hồi lâu, hắn cúi đầu lên tiếng: “Vậy người là ai?”

25. Q.2 - Chương 2

Nàng liền tiếp lui vài bước, thẳng đến khi dựa lưng vào cây cột bên chòi nghỉ mát, lúc này mới có thể ổn định hơi thở, nâng đầu, hỏi ngược lại: “Vậy người là ai?” Một đôi con ngươi như nước nhuộm phủ, thanh nhã tú lệ, hai gò má đỏ bừng như vừng, thật là kiều diễm.

Hắn đứng ở bên chòi, một thân mặc cẩm bào thêu nổi, vạt áo theo gió hơi hơi phiêu động, tuy rằng chỉ lẳng lặng đứng như vậy, lại mơ hồ toát lên khí thế bất phàm. Hắn vẫn không nhúc nhích nhìn nàng, giống như muốn nhìn kỹ, chậm rãi nói: “Bách Lý Hạo Triết.”

Cánh mày thanh tú khẽ nhú chặt, cái tên này dị thường quen thuộc, tựa hồ đã nghe qua, nhưng tuyệt đối không phải người quen ngày thường của nàng. Nhưng nháy mắt đã phản ứng lại hiểu ra vì sao cảm thấy cái tên này quen thuộc đến vậy, vội tảo nhả động lòng người quý xuống hành lễ nói: “Hoàng Thượng vạn tuế.” Rốt cuộc cũng là thần dân bình thường trong thiên hạ, sau khi khôi phục thái độ bình thường lập tức biết đường tiến lui. Hắn không có lên tiếng, không khí giống như có gì khác lạ. Mà nàng chỉ có thể quý. . . Thì ra người này chính là đương kim Hoàng Thượng, phu quân của Vô Song biểu tỷ. Nghe nói Vô Song biểu tỷ qua đời vài năm nay, hàng năm hắn đều đến khuê phòng của biểu tỷ tưởng nhớ. Có thể thấy được là người cuồng dại vì yêu. Phong thái lại tuấn mỹ như thế, cùng vô song biểu tỷ thật sự là một đôi bích nhân. Chỉ tiếc Vô Song biểu tỷ đi sớm như vậy —

Hắn yên lặng nhìn phản ứng của nàng, theo ngay từ đầu có điểm mờ mịt, đến vẻ giật mình sau này, cùng với tia sợ hãi trong mắt lúc sau. Phản ứng của nàng thực tự nhiên, cũng thực chân thật.

Hắn áp chế xúc động không ngừng cuộn cuộn trong lòng, hít sâu một hơi, mới bình thần nói: “Nàng hãy bình thân.” Nàng chậm rãi đứng lên, lẳng lặng đứng ở bên cạnh. Chỉ nghe thanh âm của hắn lại truyền tới: “Hiện tại nàng có thể nói cho trẫm tên của nàng rồi đó.”

Nàng vội trấn tĩnh, bầm: “Dân nữ họ Mục, danh Ngưng Yên.” Bờ môi của hắn khẽ động, giống như đang nhấm nuốt: “Mục Ngưng Yên — Mục — Ngưng — Yên —” hồn nhiên bất giác như vậy gọi tên một người, có vẻ rất mờ ám. Lòng nàng có chút chấn động, sau khi bình tĩnh, mặt bất giác lại đỏ lên.

Gió nhẹ phe phẩy, tựa hồ hắn đã quên sự tồn tại của nàng, xoay người sang chỗ khác, dựa lưng về phía nàng. Nàng ngẫu nhiên ngẩng đầu, liền nhìn thấy bóng dáng hắn, không biết có phải đứng ở bên chòi hay không, góc áo bay phấp phới, nhưng lại làm cho người ta cảm giác được vẻ cô tịch.

Khi giật mình bừng tỉnh, nghe thấy trong vườn tiếng bước chân dồn dập, nàng quay đầu lại, chỉ thấy dường như bước nhanh thẳng lại đây, phía sau theo một đám người hầu đại nội.

Nguyễn Sùng Cát cùng Nguyễn phu nhân quý xuống hành lễ: “Hoàng Thượng cát tường.” Bách Lý Hạo Triết thần nhiên nói: “Hãy bình thân.” Nguyễn Sùng Cát đứng dậy, trộm liếc mắt nhìn hoàng đế một cái,

chỉ thấy thần sắc hần vẫn thường như trước. Chính là không biết vì cái gì, trong lòng ông lại dâng lên một trận bất an mãnh liệt. Mấy năm nay Hoàng đế thật là hoài niệm Vô Song, hôm nay thấy Mục Ngưng Yên tựa như một khuôn mẫu đúc ra với Vô Song, nhất định sẽ vô cùng khiếp sợ. Nhưng giờ phút này vẻ mặt hần hần bình tĩnh như nước khiến người ta không thể nhìn ra.

Kỳ thật đối với vị phu quân này của Vô Song, đương kim Hoàng Thượng, ông cũng không hiểu biết nhiều. Năm đó khi chưa gả Vô Song, hần đối với ông mà nói, chính là một đứa con mà muối muối Nguyễn Ngọc Cẩn thu dưỡng. Loại chuyện này ở hậu cung thực phổ biến, hoàng hậu không hoàng tử, sẽ đem con trai của phi tần bên dưới thu dưỡng, danh phận cũng như con hoàng hậu. Nhưng lúc ấy ông cũng không nghĩ muốn tham gia chi tranh ngôi vị hoàng đế, cho nên lúc đó không có quá mức thân cận với một vị hoàng tử nào.

Sau đó Vô Song gả cho hần, ông mới tiếp xúc với hần. Hần biểu hiện khiêm cung có lễ, đối với ông khách khí cũng có có thập phần kính trọng. Mà ở phương diện quốc gia đại sự lại biểu hiện tài thế kinh người. ông suy nghĩ đắn đo hồi lâu, lúc sau mới quyết định trợ giúp hần. Đương nhiên quan trọng nhất vẫn là thân phận của hần là trượng phu của Vô Song, cho nên ông không thể không can dự đến chuyện chi tranh ngôi vị. Dù sao hần một khi tranh vị thất bại mà nói, như vậy vô song cùng nguyên thị gia tộc đều có thể vạn kiếp bất phục.

Sau đó hần thành công, như nguyện đi lên ngôi vị hoàng đế. Vô Song cũng thành hoàng hậu. Nhưng tựa hồ hết thấy bất hạnh cũng từ đó mà bắt đầu. Thái hậu không đến nửa năm sau liền quy tiên — mà Vô Song sau lại bị giam lỏng ở Chiêu Dương điện, thân là phụ thân như ông, trọng thần trong triều, vậy mà ngay cả nguyên nhân con gái bị giam lỏng cũng không biết — sau đó thì vô song lại bị chết cháy ở trong Chiêu Dương điện——

Trong chốn hậu cung, nhiều chính là người hầu cùng thủ vệ. Ngay cả một gian thiên điện nhỏ nhỏ, cũng có mấy người thủ gác, huống chi đường đường là Chiêu Dương điện đâu? Nhưng Vô Song lại bị lửa thiêu chết ngay trong Chiêu Dương điện rộng lớn — nếu là không có hoàng đế nửa điểm bày mưu đặt kế, Vô Song sao có thể không cứu được chứ?

Một tướng công thành muôn đời khô — một tướng công thành muôn đời khô a! ! ông cũng làm quan trong triều đình vài thập niên, sao lại không rõ đạo lý này đâu! Từ trước đến nay hoàng đế luôn e dè ngoại thích, mà Nguyễn gia bọn họ thanh thế cơ hồ có thể sánh vai ngang bằng cùng hoàng gia bọn họ. Không có một vị hoàng đế nào nguyện ý nhìn thấy trường hợp như vậy, Bách Lý Hạo Triết cũng không ngoại lệ.

Cho nên Vô Song đi rồi, ông cũng tâm như tro tàn, dâng tấu chương cho thấy quyết tâm từ quan. Như ông sở liệu, hoàng đế không có nửa điểm do dự liền chuẩn tấu của ông. Đây cũng khiến ông càng thêm khẳng định phỏng đoán trong lòng. Mấy năm nay ông cũng lệnh cho Vô Đào cùng Vô Lăng phải từ quan bỏ đi thực quyền, quên đi cái hư danh phò mã, nhưng Bách Lý Hạo Triết lại lặp đi lặp lại nhiều lần không chuẩn tấu. Ông đoán không ra vì cái gì, trong lòng lại lo sợ, đành phải dặn dò các con tram triệu lần hành sự phải cẩn thận, chỉ sợ bị hoàng đế bắt được nhược điểm. Nhưng mấy năm nay, hoàng đế tựa hồ cũng không có hành động nào tỏ ý muốn động nguyên gia bọn họ. Ít nhất dưới mắt người ngoài, hoàng đế đối với một nhà nguyên quốc trượng, ân sủng còn thịnh hơn khi Nguyễn hoàng hậu còn sống.

Cho nên ông càng không thể đoán ra tâm tư của hoàng đế. Mỗi lần hoàng đế tiến đến phủ đệ, ông lại thật cẩn thận, rất sợ có cái vạn nhất. Quả nhiên, hôm nay liền có ngoại ý muốn. Kỳ thật từ khi Mục Ngưng Yên vào phủ đệ, ông vẫn lo lắng sẽ xảy ra chuyện như hôm nay, cho nên sai người xây dựng một cái vườn nhỏ ở rất xa phủ chính, chỉ có một cửa thông với phủ chính. Mà hoàng đế một khi vượt đi đến, ông liền sai người đem cửa này đóng lại. Chính là ngăn phòng vạn phòng vẫn là phòng không được.

Hoàng đế hồi cung không đến một canh giờ sau, thánh chỉ đã muốn tới nguyên phủ. Đại sảnh Nguyễn phủ bày hương án, mọi người quỳ xuống tiếp chỉ: “Dân nữ Mục Ngưng Yên của Quốc trượng Nguyễn Sùng Cát, thiên tư thông minh, tư sắc hơn người, đặc biệt phong làm Ngưng phi, ba ngày sau tiến cung. Khâm thủ.”

Nguyễn Sùng Cát trong lòng run lên, không thể tưởng được chuyện xấu nhất vẫn đã xảy ra, lạnh như vậy, chỉ có thể dập đầu tạ ơn rồi tiếp chỉ, chỉ nghe bên người “Rầm” một tiếng truyền đến, còn chưa quay đầu, mọi người đã kinh hô lên: “Phu nhân, phu nhân —” thì ra là Nguyễn phu nhân té xỉu.

Chúng nô tỳ ba chân bốn cẳng nâng Nguyễn phu nhân vào nội phòng. Nguyễn Sùng Cát tiếp thánh chỉ, miễn cưỡng cười vui tiếp đón công công truyền chỉ vào ngồi uống trà, công công kia lại cười nói: “Chúc

mừng quốc trượng đại nhân, Nguyễn phủ lại sinh ra một Ngưng phi nương nương. Nước trà chúng nô tài không dám tiếp, Hoàng Thượng còn đang chờ nô tài về bẩm báo.”

Nguyễn Sùng Cát vội sai người đem ngân lượng lên thưởng cho bọn họ, khách khí nói: “Xin công công vui lòng nhận cho!” Công công kia cũng không khách khí, tạ ơn xong liền kéo mấy tiểu thái giám bên người rời đi.

Nguyễn Sùng Cát nhìn theo bóng dáng mấy người rời đi, vội xuyên qua hoa viên, vào nội phòng. Chỉ nghe thanh âm Nguyễn phu nhân bi thương truyền tới: “Yên nhi, biết làm sao bây giờ? Đường vào cửa cung sâu như đáy bể, dì muốn gặp con một lần cũng là ngàn nan vạn khó. Đây cũng không phải là quan trọng — nhưng hậu cung chính là chốn ăn thịt người a — con cứ nhì Vô Song biểu tỹ —— biểu tỹ của con cứ vậy mà ra đi ——” nói tới đây, Nguyễn phu nhân đã muốn khóc không thành tiếng .

Thanh âm Mục Ngưng Yên cũng nhỏ nhẹ vang lên: “Dì, con cũng không nghĩ muốn vào cung — Ngưng Yên chỉ muốn ở bên cạnh hầu hạ dì —” Nguyễn phu nhân nói: “Biết sớm như vậy, lúc trước chúng ta liền sớm đáp ứng hôn sự của Mạnh phủ, vậy thì bây giờ liền tốt rồi —”

Nguyễn Sùng Cát nghe vậy, tâm sinh một kế, vội phát tay gọi một gia đình, phân phó nói: “Nhanh đi mời Đại công tử cùng nhị công tử tới đây.” Gia đình lĩnh mệnh, vội vàng mà đi. Lúc này ông mới đẩy ra cửa phòng, vào phòng.

Nguyễn phu nhân thấy ông tiến vào, dùng tay áo lau qua một chút nước mắt, nói: “Lão gia, biết làm sao bây giờ? Ông mau nghĩ một kế vẹn toàn đi, ngàn vạn lần không thể để cho Yên nhi tiến cung a?” Nguyễn Sùng Cát thở dài nói: “Trong thiên hạ, thành cũng do vua, bại cũng do vua a.”

Nguyễn phu nhân nghe vậy, nước mắt lập tức lại trào ra , khóc rống nói: “Chẳng lẽ ông lỗ lòng nào để tôi trơ mắt nhìn Yên nhi sa vào cái lồng sắt kia sao, chẳng lẽ chúng ta mất đi vô song còn chưa đủ sao? Người khác mơ ước cái gì vinh hoa phú quý, trăm phương nghìn kế đem nữ nhân đưa vào cung, chúng ta lại không cần thứ đó. Tôi đã bằng bấy tuổi đầu, thậm chí chỉ muốn nhìn thấy Yên nhi thành thân yên ổn hạnh phúc mà thôi —” Nguyễn Sùng Cát tuy rằng là người cực kỳ nguyên tắc trên quan trường, nhưng xưa nay đối với thê tử cực yêu thương, hiện giờ thấy bà khóc suốt suốt như vậy, trong lòng cũng như bị dao cắt khó chịu, vội khuyên giải an ủi nói: “Tôi cũng không phải không chịu nghĩ cách —”

Nguyễn phu nhân nghe vậy, liền ngừng tiếng khóc: “Cách gì?” Nguyễn Sùng Cát chậm rãi nói: “Hiện giờ, chỉ hy vọng hoàng đế còn có thể niệm chút cũ tình, nể mặt Vô Song lúc còn sống, thu hồi thánh chỉ.”

Thời gian dùng cơm tối, Thừa Càn điện.

Bách Lý Hạo Triết nói: “Không biết hai vị Phò mã vì chuyện gì mà vội vã đến đây?” thanh âm trầm ổn như ngọc, thấp phần dễ nghe, cho thấy tâm tình hoàng đế hẳn là không tồi.

Nguyễn Vô Đào cùng đệ đệ Nguyễn Vô Lăng nhìn nhau, Nguyễn Vô Đào lúc này mới nói: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, huynh đệ hạ quan cầu kiến, là muốn thỉnh Hoàng Thượng thu hồi thánh lệnh đem biểu muội nạp làm Ngưng phi đã ban ra.” Lời này vừa nói ra, không khí lý một trận đông lạnh, giống như kết thành một tầng băng mỏng.

Thật lâu sau, lâu đến mức trong lòng huynh đệ Nguyễn vô đào đã dâng lên từng trận sợ hãi. Thanh âm của Hoàng thượng lúc này mới lạnh nhạt vang lên: “À, thì ra là vì việc này. Phò mã chẳng lẽ không biết vua không nói chơi sao?”

Hai người vội quỳ xuống, Nguyễn Vô Lăng cúi đầu nói: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, chúng hạ quan tự biết tội không thể thứ. Nhưng vẫn là muốn cầu xin Hoàng Thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra. Bởi vì biểu muội sớm đã có hôn ước với người trong lòng, một nữ há có thể xứng hai phu, cầu xin Hoàng Thượng thành toàn, cầu xin Hoàng Thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.”

Hoàng đế tựa hồ có chút hứng thú: “A, không biết quý công tử nhà nào lại có vinh hạnh như vậy?” Nhưng hẳn càng nhẹ nhàng băng quơ, huynh đệ Nguyễn Vô Lăng càng thấp thỏm lo âu. Vị hoàng đế này tuy rằng còn nhỏ hơn mình vài tuổi, nhưng từ trước đến nay hỉ giận không hiện ra mặt, hành sự nghiêm cẩn, tuy rằng đăng cơ mới có vài năm, nhưng đã tụ đủ thiên uy .

Lúc này, ngữ khí của hắn giống như ân cần thăm hỏi chuyện thường tình, lại làm cho hai người cảm thấy trên trán mồ hôi lạnh đầm đìa, Nguyễn Vô Đào kiên trì trả lời: “Là Mạnh Lãnh Khiêm nhi tử của Mạnh thượng thư.” Chỉ nghe thấy hoàng đế cười khê ra tiếng: “Thì ra là mạnh Trọng Nguyên a, không tồi, không tồi, trai tài gái sắc, quả là một đôi bích nhân a. Hai vị Phò mã hãy bình thân.” Cũng không biết vì sao, theo như lời hoàng đế nói thì không nhận ra nửa điểm tức giận. nhưng hai người bọn họ lại cảm thấy hắn đã giận tới cực điểm.

Hai người khoanh tay đứng trong chốc lát, hoàng đế cũng không nói nữa. Hai người nhìn nhau, lại song song quỳ xuống, nói: “Cầu xin Hoàng Thượng thành toàn. Vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Bách Lý Hạo Triết chậm rãi khoanh tay đứng lên. Vạn tuế vạn tuế vạn tuế. Hắn có thể sống lâu như vậy sao? Cho dù là có thể. Hắn cũng không muốn sống lâu như vậy? Nếu hắn còn sống, mà nàng đã mất. Như vậy hắn sống, ngàn năm vạn năm cũng chỉ có thể tưởng niệm nàng, rồi lại vĩnh viễn không thể gặp lại nàng. Loại khổ sở này so với chết đi còn sau hơn — nếu không phải còn có Tử Tín, hắn tình nguyện theo nàng mà đi — những năm gần đây, hắn vẫn mơ hồ cảm giác được nàng còn sống — cho dù năm đó đám người hầu đem thi thể bê ra khỏi chiếu dương điện, hắn là tận mắt nhìn thấy. Nhưng hắn nhưng vẫn không muốn tin tưởng nàng đã thực sự rời đi —

Cho nên hàng năm hắn không cố định sẽ đi Nguyễn phủ, tìm kiếm một ít dấu vết để lại. Mấy năm qua, hắn cơ hồ đã tuyệt vọng, cho là mình đã sai lầm rồi. Nhưng không phải hôm nay hắn đã tìm thấy rồi sao?

Trên đời này làm sao có thể có hai người giống nhau đến thế? Ngay cả cảm giác khi nắm tay, ôm nàng vào lòng cũng quen thuộc đến thế Người tên Mục Ngưng Yên kia, đường cong trên người đều giống hệt như nàng ở trong trí nhớ của hắn. Tuy rằng hương thơm trên người nàng không giống, trước kia là mùi hoa nhài thoang thoảng. Hiện tại cũng là hương thơm thanh nhã ấm áp — nhưng trực giác nhắc nhở hắn nàng chính là Vô Song. Nhưng nàng lại không biết hắn — đây là điểm khiến hắn hoài nghi duy nhất. Hơn nữa biểu hiện của nàng chân thật đến thế, liền giống như lần đầu tiên nhìn thấy hắn, lần đầu tiên nhìn thấy hoàng đế vậy. Tự nhiên đến mức không nhìn ra chút ngụy trang nào.

Một đạo thánh chỉ này của hắn chính là thử. Nếu Nguyễn gia không hề động tĩnh mà nói, thì thực khiến cho lòng hắn lo lắng đã sai lầm. Nhưng theo lời thái giám đi tuyên chỉ trở về bẩm báo, nói Nguyễn phu nhân bỗng nhiên liền bị ngất xỉu. Lòng hắn đã có tới mười phần chắc chắn. Mà lúc này Nguyễn gia hai huynh đệ lại xin cầu kiến, càng khiến hắn nắm chắc phỏng đoán, hắn đã có tám phần nắm chắc, nàng chính là Vô Song!

Xoay người, hướng hai người nói: “Hai vị Phò mã đi về trước đi. Trẫm đều đã có chủ trương.” Nguyễn Vô Đào cùng Nguyễn Vô Lăng liếc nhìn nhau, vội dập đầu tạ ơn nói: “Tạ ơn long ân của Hoàng Thượng.”

Huynh đệ họ Nguyễn khom người rời đại điện, lúc này mới thở phào một hơi. Nhưng hoàng đế lại nhẹ nhàng băng quơ trả lời như thế, ngược lại bọn họ có chút không thể tin. Những lời vốn đã chuẩn bị sẵn để bẩm báo cũng không thể nói ra. Hai người không hẹn mà cùng quay đầu lại nhìn thoáng qua đèn đuốc sáng trưng trong thừa kiến điện, trong đầu lại dâng lên bất an.

26. Q.2 - Chương 3

Gió hiu hiu quẩn quanh, dưới tàng cây một nam tử ôn nhuận thâm tình nhìn nữ tử thanh nhã trước mặt: “Chính muội cũng muốn tiến cung sao?” Nàng kia chậm rãi ngẩng tầm mắt, mày liễu nhíu lại, cánh môi đỏ mọng như trái anh đào chín hé mở: “Mạnh đại ca, chẳng lẽ ở trong lòng của huynh muội là loại nữ tử ham vinh hoa phú quý này sao?”

Mạnh Lãnh Khiêm vội la lên: “Tất nhiên huynh biết muội không phải nữ tử như thế. Cho nên chỉ cần muội nói muội không muốn tiến cung, huynh nhất định sẽ đi cầu Hoàng Thượng, cho dù là quỳ dập đầu ở trước mặt người, huynh cũng gắng sức cầu xin người thành toàn cho chúng ta.” Mục Ngưng Yên khê nở nụ cười chua xót: “Nếu là biện pháp này hữu dụng mà nói, Ngưng Yên sẽ không phải tiến cung —” đại biểu ca cùng nhị biểu ca sớm đã tiến cung cầu xin hoàng đế. Nhưng đến bây giờ hoàng đế còn chưa thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, xem ra chuyện nàng tiến cung đã không còn biện pháp nào cải biến nữa rồi.

Mạnh Lãnh Khiêm im lặng trong chốc lát, sự thật đích xác là như thế. Ngày ấy sau khi hoàng đế hạ thánh chỉ, huynh đệ Nguyễn gia liền chạy tới Mạnh phủ tìm hần bàn bạc. Huynh đệ Nguyễn gia tỏ vẻ cha mẹ đã sớm nguyện ý đem Ngưng Yên gả cho hần, bắt đắ dĩ Ngưng Yên nghĩ muốn ở phủ đệ bầu bạn nhiều hơn một đoạn thời gian. Ai ngờ lại gặp phải chuyện hoàng đế phong phi, muốn mời cha con họ Mạnh hỗ trợ, cùng hướng Hoàng thượng giải thích một chút, tuy rằng chưa cử hành lễ nghi, nhưng song phương đã có ước định bằng miệng. Mạnh Lãnh Khiêm tất nhiên là đồng ý ngay, Mạnh thượng thư lúc ấy cũng gật đầu.

Nhưng sau khi huynh đệ Nguyễn gia tiến cung đi cầu Hoàng Thượng, hoàng đế mấy ngày liền đến nay không có nửa điểm động tĩnh. Sáng sớm hôm nay, lại triệu một mình Mạnh thượng thư vào Thừa Kiền điện. Sau khi Mạnh thượng thư hồi phủ, liền nói với Mạnh Lãnh Khiêm: “Chuyện Mục gia cô nương, ta xem con nên chết tâm đi thì hơn. Hôm nay tuy rằng Hoàng thượng chưa từng nhắc một câu nào v, ới ta, nhưng vì phụ làm quan bấy năm nay cũng không phải là kẻ ngốc. Chuyện Mục gia cô nương tiến cung phong phi, đã muốn không để cho thương thảo nữa rồi.”

Trăm triệu thật không ngờ, Mạnh thượng thư hồi phủ không đến một canh giờ, thánh chỉ hoàng đế chỉ hôn đã ban ra. Hoàng đế đem quận chúa của Bình An hầu gả cho hần.

Mục Ngưng Yên giương mắt nhìn vẻ mặt ôn nhuận của hần, khẽ giọng nói: “Mạnh đại ca, huynh hãy quên muối đi —” Mạnh Lãnh Khiêm liên tục lắc đầu: “Không, sao huynh có thể quên muối được? Muối biết mà, từ lần đầu tiên gặp muối, ta —” Mục Ngưng Yên ngắt lời hần, lắc đầu nói: “Mạnh đại ca, đừng nói nữa —” nói rồi lại nói, nói xong cũng có thể giải quyết được ì đâu cũng chỉ càng thêm thương tâm mà thôi.

Mạnh Lãnh Khiêm mạnh mẽ ôm lấy cổ nàng, thống khổ nói: “Ngưng Yên, Ngưng Yên —” nàng chỉ cảm thấy mũi ê ẩm, nước mắt chậm rãi chảy xuống, chậm rãi thoát khỏi vòng tay hần: “Mạnh đại ca, huynh đừng như vậy —”

Bỗng nhiên, một thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng cao sang truyền tới: “Khá lắm, tình chàng ý thiếp.” Mạnh Lãnh Khiêm chấn động toàn thân, sắc mặt xám ngoét, hai tay buông nàng ra, hoảng sợ quỳ xuống dập đầu nói: “Hoàng Thượng vạn tuế.” Biết rõ ngày Ngưng Yên tiến cung hần cũng bị chỉ hôn, trong lòng biết về sau không thể gặp lại. Cũng biết rõ Ngưng Yên cho dù bây giờ còn chưa có tiến cung, nhưng trên danh nghĩa đã muốn là nữ nhân của hoàng đế. Hần lại vẫn không thể không chế bước chân của mình mà đi tới Nguyễn phủ. Nhưng trăm triệu thật không ngờ, Bách Lý Hạo Triết thế nhưng cũng sẽ đến lúc này, hần chỉ cảm thấy toàn thân mồ hôi lạnh đầm đìa. Chính mình thật không sợ, cùng lắm là chết. Nhưng chỉ sợ liên lụy cha mẹ người nhà. Lúc này chỉ có thể liều mạng dập đầu.

Lòng nàng chấn động, chậm rãi xoay người, chỉ thấy hần cao quý uy nghiêm đứng dưới tàng hoa quế, người mặc long y màu trắng hàng ngày, trên lưng là đai lưng bảo ngọc nạm rồng, lạnh lùng nhìn hai người bọn họ, sắc mặt hiển nhiên đã tái đi.

Nàng cũng chuẩn bị quỳ xuống hành lễ, mới vừa khom thắt lưng, đã thấy một bàn tay trắng trẻo vươn lại, đầu ngón tay ấm áp, cầm cánh tay của nàng, đem nàng kéo đứng lên, thanh âm hoàng đế mang theo vài tia lãnh ý: “Nàng không cần hành lễ.” không cần nhìn một cái cũng biết trên mặt đất trải đầy đá cuội, mặc dù từng viên đều nhẵn nhịu mượt mà, nhưng quỳ xuống đến dập đầu, nhất định là rất đau đớn.

Nàng chỉ cần khom đầu gối hành lễ: “Tạ ơn Hoàng Thượng.” Hoàng đế lạnh lùng nghiêm mặt, không có nói nữa. Nên người đang quỳ Mạnh Lãnh Khiêm chỉ phải liều mạng dập đầu. Trong lòng Mục Ngưng Yên biết hai người đã xúc phạm thánh nhan, nhưng không biết vì sao, nhưng bất giác không hiểu vì sao nàng vô cùng sợ hãi. Hơi hơi tiến lên vài bước, lại hướng hần quỳ gối hành lễ, ôn nhu thỉnh cầu nói: “Cầu Hoàng Thượng tha cho Mạnh đại ca, huynh ấy đến đây cũng chỉ là muốn nói lời từ biệt với dân nữ. Cầu xin Hoàng Thượng nể tình Ngưng Yên, tha cho huynh ấy đi.”

Mới vừa rồi hần gặp hai người đứng dưới tàng cây, thủ thủ tâm sự, tựa như bức tranh tài tử giai nhân duy mỹ, trong lòng sớm đã nổi giận. Sau lại lại thấy Mạnh Lãnh Khiêm ôm nàng, nàng cũng nằm ở trong lòng hần ta, không nhúc nhích. Nghĩ lại ngày ấy khi mình ôm nàng, bị nàng đánh một cái tát, hai người ở trong lòng nàng bên nào nặng bên nào nhẹ, cao thấp đối lập, lòng lại dâng lên cơn giận dữ.

Lúc này nàng lại vì hần ta ôn nhu cầu cạnh, hần cảm thấy cực kỳ chướng mắt, liếc mắt nhìn hai người một cái, xoay người bỏ đi. Để lại nàng và Mạnh Lãnh Khiêm nơi đó.

Nàng đứng ở nơi đó, một hồi lâu sau, mới xoay người, đỡ mạnh lãnh khiêm đứng lên, nói: “Mạnh đại ca, huynh đi về trước đi.” Mạnh lãnh khiêm gật gật đầu, trong ánh mắt hình như có vạn ngữ ngàn ngôn, nhưng trong lòng cũng biết cả đời này cũng vô pháp nói thêm dù chỉ một chữ nữa, đành phải nhẹ giọng nói: “Bảo trọng.” Nghe vậy, nàng thấy chớp mũi lại chưa xót, nhìn bóng dáng hần rời đi, trong lòng yên lặng lắm lắm: “Mạnh đại ca huynh cũng bảo trọng.”

Chậm rãi xoay người, không hoàng ấy bóng dáng hoàng để đâu. Mới vừa rồi mọi chuyện xảy ra tựa như một giấc mộng. Nàng khẽ cắn môi, dọc theo đường nhỏ trải sỏi uốn lượn trở về phòng.

Vừa đẩy cửa ra, bỗng thấy ngay một bóng người màu trắng xuất hiện ở trước mặt, thế nhưng Bách Lý hạo triết lại đã ở trong phòng của nàng. Đây là nội phòng của nàng, từ trước đến nay trừ đi cùng Ngọc Lưu Ly, chưa bao giờ từng có người thứ ba bước vào. Chỉ thấy hần xoay người, lạnh lùng nghiêm mặt nhìn nàng, từ từ nói: “Nàng không muốn tiến cung?”

Nàng giương mắt, chỉ thấy đáy mắt hần thâm u, giống như là hồ sâu vạn dặm, chẳng phân biệt được sáng tối. Nàng hít sâu một hơi, cắn răng, quỳ xuống: “Hoàng Thượng muốn nghe lời nói thật sao?”

Hần vẫn không nhúc nhích nói: “Nàng cứ nói.” Nàng trong trẻo nói: “Từ xưa đến nay, có mấy nữ tử tự nguyện vào cung đâu? Cho dù Hoàng Thượng anh minh thần võ, tuổi trẻ bất phàm. Nhưng hậu cung bên trong, có bao nhiêu nữ tử, có bao nhiêu ánh mắt, có bao nhiêu trái tim chờ chia xẻ? Hoàng thượng có thể chia cho Ngưng Yên được mấy phần đây?”

Hần không có trả lời, nhìn thấy nàng vẫn như trước duy trì tư thế quỳ gối, mày khẽ nhíu chỉ nói: “Nàng đứng lên đáp lời đi.” Nàng nói: “Tạ ơn Hoàng Thượng.” Thuốt tha đứng lên. Hần khẽ nâng mày, nói: “Nàng nói tiếp đi.” Nàng hồ hững nói: “Cho nên Ngưng Yên cũng giống như những nữ tử khác trên thế gian này thôi, chỉ cầu mong có một người tri kỷ, nắm tay tới đầu bạc răng long.”

Hần có chút bần rùn toàn thân chỉ cầu mong có một người tri kỷ, nắm tay tới đầu bạc răng long. Tay hần càng nắm càng chặt, thản nhiên nói: “Mạnh Lãnh Khiêm chính là tri kỷ mà nàng mong ước sao?” Trong giọng nói có một cổ hàn ý dâng trào. Mục Ngưng Yên cũng ngẩng đầu nhìn hần, nhưng trong mắt lại không có nửa điểm sợ hãi: “Mạnh đại ca có phải hay không, là một chuyện khác nữa. Mà Hoàng Thượng ngài có phải là tri kỷ của ngưng yên hay không, ngưng yên cũng biết rất rõ. Hoàng Thượng đời này tuyệt không thể là tri kỷ của ngưng yên.” Tuy rằng từng câu chữ mềm nhẹ uyển chuyển, trong giọng nói lại có vạn phần trăm đình tiệt thiết. (quyết liệt, sắc bén)

Hần dừng ở nàng, quan sát nửa ngày, chậm rãi thốt ra vài chữ: “Vì sao?” Mục ngưng yên khẽ nở nụ cười, nói: “Hoàng thượng hạ chỉ kêu ngưng yên tiến cung, chẳng qua là bởi vì khuôn mặt này của ngưng yên mà thôi.” Thanh âm của nàng chậm rãi nhẹ xuống, sâu kín nói: “Hoàng Thượng, Vô Song biểu tỳ đã đi rồi. Ngài sao không quên tỳ ấy đi, làm cho chính mình có thể vui vẻ hơn một chút?”

Nghe vậy, sắc mặt hần khẽ biến, hai tay nắm chặt bả vai của nàng, chăm chú nhìn vào mắt nàng nói: “Nàng có biết mỗi ngày ta sống thế nào sao?” Tay hần rất dùng sức, đầu ngón tay cơ hồ bấm vào da thịt của nàng. Trên vai đau đớn đột kích, chân mày nàng cau lại, lại vẫn chăm chú nhìn hần: “Vậy Hoàng Thượng có vui vẻ không?”

Hần vui vẻ không? Không có nàng, hần sao có thể có chút vui vẻ nào. Tay hần khẽ buông lỏng thất vọng, cúi đầu nói: “Nàng thật sự không nhớ ta sao?” Trong mắt Hần tình thâm như nước, mang theo một tia dò xét, yên lặng nhìn nàng. Hơi thở dồn dập, mang theo mùi long đản hương đặc trưng trên người hần, quanh quẩn ở chớp mũi.

Đáy mắt nàng trong trẻo không có nửa điểm tạp chất, thản nhiên nói: “Hoàng Thượng cần gì phải thử hết lần này đến lần khác chứ? Nô tỳ đích thực không phải là vô song biểu tỳ.” Ngự khí mang theo một tia bất đắc dĩ. Bách Lý hạo triết nhìn nàng, ánh mắt như trước sâu không thấy đáy, khóe miệng nhếch lên lộ ra ý cười, nguy hiểm lại giống như mang theo hấp dẫn trí mạng: “Nếu nói có một biện pháp có thể chứng minh rốt cuộc nàng có phải vô song hay không, nàng nguyện ý thử không?”

Không khí trong phòng giống như ngưng kết lại, hần vẫn không nhúc nhích theo dõi phản ứng của nàng. Mà nàng thản nhiên cười, giống như đoá hải đường mùa thu nở rộ, chỉ thấy sóng mắt nàng hơi hơi lưu chuyển,

giống như lơ đãng nói: “Hoàng Thượng nếu chứng minh được Ngưng Yên không phải Vô Song biểu tở, ngài sẽ thu hồi thánh dụ không bắt ngưng yên vào cung nữa sao?”

Hắn hít sâu một hơi, nói: “Chuyện này phải chứng minh rồi mới biết được. Nhưng điều kiện tiên quyết là nàng nguyện ý hay không?” Mục ngưng yên hồ hững cười: “Ngưng yên tất nhiên là nguyện ý. Nhưng trước mắt, Hoàng Thượng có thể đáp ứng ngưng yên một việc sao?” Hắn hỏi: “Chuyện gì?” Nàng khom người hành lễ nói: “Cầu xin Hoàng Thượng miễn tội cho Mạnh đại ca.”

Sắc mặt hắn lạnh lùng: “Hắn có tội gì đâu?” Nàng cắn môi, không nói. Hắn nhìn nàng, mày nhíu càng chặt. Một hồi lâu sau nàng vẫn như trước không nói.

Hắn có chút để ý, bất đắc dĩ khẽ gật đầu: “Quên đi, ta hứa với nàng là được.” Đột nhiên gơ tay ôm chặt lấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng, dùng sức bế, đem nàng ôm vào trong ngực, miệng tiến đến sát bên tai của nàng: “Ta sẽ chứng minh nàng chính là vô song.” Nàng đột nhiên cả kinh, giấy dựa nói: “Hoàng Thượng —” hắn hướng nàng mỉm cười, vẻ mặt hắn xưa nay vốn thâm nghiêm, lúc này ý cười ảm áp vui vẻ, ngũ quan tuấn mỹ càng thêm xuất sắc, nàng chỉ cảm thấy hơi thở căng thẳng, tim đập bùm bùm dồn dập, càng thêm giấy dựa.

Bách Lý hạo triết nhẹ giọng nói: “Đừng lộn xộn.” ổng tay áo nàng có mùi thơm ngát nhẹ nhàng như mây, rất là dễ ngủ. Hắn xuyên qua màn che, bước đi thẳng vào tắm phòng của nàng, đem nàng đặt ở phía trên cấm tháp.

Hay tay nàng vô thức túm chặt tay áo hắn, run giọng nói: “Hoàng Thượng, dân nữ quả thật không phải vô song biểu tở, cầu Hoàng Thượng tha cho dân nữ —” hắn thở dài một hơi, ngữ khí mềm nhẹ: “Sao lại không dùng hương hoa nhài?” Nàng khó hiểu vì sao hắn hỏi vậy, lại vẫn trả lời: “Hồi bẩm Hoàng Thượng, dân nữ từ nhỏ không thích mùi hương hoa nhài.” Hắn dừng lại trong chốc lát, nhìn nàng nói: “Vậy khẳng định nàng cũng không biết chơi cờ, đúng không?”

Nghe vậy, nàng có chút kinh ngạc nhìn thấy hắn, ánh mắt hắn có vẻ hiểu rõ như vậy, nàng hơi hơi gật gật đầu: “Đúng vậy, dân nữ cũng không chơi cờ.” Hắn cười, cúi người xuống, khuôn mặt càng lúc càng lớn trước mặt nàng, càng ngày càng gần, ánh mắt như sao sáng lấp lánh hơi thở lại mang theo vài tia nguy hiểm, giống như ánh sao ngoài trời nghỉ mát. Nàng bối rối tới cực điểm, ngoái đầu, run rẩy nói: “Hoàng Thượng, đừng —” hắn tạm dừng trong chốc lát, híp mắt lại nhìn xem nàng, giống như là đang thưởng thức. Nàng đã muốn không rảnh bận tâm, lòng đã loạn đến không còn tiết tấu.

Thẳng đến khi thấy trên chân chợt lạnh, lúc này mới phản ứng lại, thì ra hắn đem giày của nàng cởi ra. Nàng cảm thấy toàn thân nóng lên, mặt và cổ đã đỏ ửng như hỏa lò thiêu đốt, vừa định rút chân vào trong làn váy. Một tay hắn đã nắm giữ, cảm giác nhỏ nhắn mềm mại, vẫn như năm đó. Bàn chân tinh tế, trắng trẻo nõn nà, mềm mại không xương, giống như là được tạc thành từ bạch ngọc, làm cho người ta yêu thích không muốn buông tay.

Hắn tựa hồ không có động dấy, tuy rằng nàng không nhìn, nhưng biết ánh mắt hắn dừng ở lòng bàn chân của nàng, bởi vì nơi đó cảm giác được hơi thở ảm áp của hắn quấn quanh. Nàng không dám động nữa, không khí trong phòng kiêu diễm và có chút ảm muội.

Đột nhiên, hắn buông nàng ra, đứng dậy bỏ đi. Nàng nằm ở trên tháp, nghe tiếng bước chân hắn chậm rãi đi xa. Một hồi lâu sau, mới kinh ngạc ngồi dậy, nhìn màn hình, lẳng lặng đến xuất thần.

Lòng bàn chân nàng thế nhưng không có nốt ruồi màu hồng. Nàng chẳng lẽ thật sự không phải Vô Song? Không, không có khả năng. Nếu nàng không phải Vô Song, sao lại có thể cho hắn lỗi giác nàng chính là vô song chứ? Cho dù hương khí trên người nàng thay đổi, biểu hiện của nàng tự nhiên tới cực điểm. Nhưng hắn cảm nhận được nàng là Vô Song. Thân thể hắn sẽ vì nàng nhớ nhung, chuyện này cũng chỉ có Vô Song là có thể. Mấy năm nàng không có ở đây, thậm chí hắn chưa từng lâm hạnh một phi tử nào khác. Bởi vì bọn họ đều không phải là nàng. Cho nên hắn không có nổi lên dục niệm muốn yêu đến tận xương tủy, đau đớn đến xé nát tâm can.

Hắn chậm rãi ngã xuống long ý. Hai tay khẽ vỗ nhẹ, có người từ nóc nhà nhảy xuống: “Hoàng Thượng có gì phân phó?” Hắn hỏi: “Tín Châu bên kia điều tra thế nào?” Người nọ quỳ bái báo: “Theo tín châu hồi

báo, con gái Mục gia đúng là hơn một năm trước do Nguyễn phủ phái người đón về kinh thành. Cũng âm thầm cảm bức họa hỏi qua mấy nô tỳ trong Mục gia, tạm thời vẫn chưa có manh mối gì.”

Tất nhiên hẳn biết nếu là bên trong có kỳ hoắc, mấy năm nay cũng đã bị che giấu không còn dấu vết. Hẳn khẽ phát tay áo: “Tiếp tục điều tra!” Người nô ứng thanh “Rõ.” Nhún người một cái, lại ẩn vào trong bóng tối.

27. Q.2 - Chương 4

Thạch Toàn Nhất thấy sau khi hoàng đế từ Nguyễn phủ trở về, thần sắc u ám, ông đi theo hoàng đế nhiều năm, tất nhiên biết tâm tình hoàng đế không tốt, không dám quấy rầy. Tùy hoàng đế yên lặng đứng trong ngự hoa viên, đứng ở trước phòng học của thái tử.

Lúc này đúng là thời gian thái tử đọc sách, thanh âm của sư phụ dạy thái tử Tôn Doãn cùng thanh âm của thái tử cao thấp vang vọng. Hoàng đế đứng lặng bên cửa sổ, nghiêng tai lắng nghe, khóe miệng khẽ cong lên, hiển nhiên tâm tình đã chuyển biến tốt đẹp hơn chút.

“Phượng Nghi điện nơi đó như thế nào?”

Thạch Toàn Nhất vội đáp: “Hồi bẩm Hoàng Thượng, hết thảy đã làm theo Hoàng Thượng phân phó, bài trí giống y như Vương phủ ban đầu, mọi việc đều đã thỏa đáng.”

Hoàng đế khẽ “Ừ.” một tiếng, kinh ngạc đứng, nửa ngày bất động.

Mãi một lúc lâu sau, mới bang quơ hỏi một câu: “Trên đời này thật sự có người giống người đến thế sao?” Thạch Toàn Nhất tất nhiên biết hoàng đế đang nói đến dung mạo của Ngưng phi quá giống với Nguyễn hoàng hậu đã quá cố. Nhưng ý tứ của Hoàng Thượng bản thân ông chẳng thể đoán liều.

Thanh âm của Hoàng đế lững lờ truyền đến, khó mà nghe rõ: “Không, không có khả năng. Trên đời này nhất định không có hai người có thể giống nhau đến vậy.”

Lại đi dạo trong chốc lát, hoàng đế khoát tay, phân phó: “Đi Chiêu Dương điện.” Năm đó sau khi Chiêu Dương điện bị cháy, điện chính bị lửa thiêu cháy rụi. Hoàng Thượng đứng trong ngự hoa viên, nhìn thấy hỏa thể mỗi lúc một tàn, mãi cho đến khi bị dập tắt. Nhưng là, Hoàng hậu nương nương. . . . vị mẫu nghi thiên hạ thực đức trứ danh xưa nay lại đã chết trong trận đại hỏa đó. . . . Hoàng Thượng vì quá mức bi thống, suốt nửa năm không có vào triều. Ngay cả thạch toàn nhất tới lúc đó mới ngộ ra, Hoàng Thượng đối hoàng hậu tình sâu vô cùng. Đoạn thời gian đó Hoàng Thượng dường như mê muội, không ăn không uống không ngủ không nghỉ. Nếu không phải lúc đó tiểu thái tử sinh bệnh nặng, đem tâm tư Hoàng Thượng từ trong bi tuyệt kéo về, hậu quả đúng là không dám tưởng tượng. . . . Ngày ấy ở Nguyễn phủ gặp phải ngưng phi nương nương, thạch toàn nhất cũng cả kinh chấn động. Tuy rằng nói thiên hạ rộng lớn, không có chuyện lạ nào là không thể xảy ra. Nhưng không thể tưởng tượng ra hai người hoàn toàn khác biệt, cho dù là chị em song sinh, cũng vô cùng hiếm gặp, Hoàng Thượng không chịu tin tưởng, ngay cả chính ông cũng cảm thấy trong chuyện này nhất định có ẩn tình gì đó.

Có thời gian cẩn thận mà suy nghĩ lại, lại cảm thấy khả năng cũng không lớn, cho dù là năm đó hoàng hậu không có chết trong trận đại hỏa đó, chính là năng thể nào có thể vượt qua bao trạm kiểm tra canh chừng mà rời khỏi hoàng cung chứ? Chuyện này căn bản không có khả năng xảy ra.

Thời gian trôi qua trăm chiết ngàn chuyển. Chỉ chớp mắt, Chiêu Dương điện nguy nga trang trọng lại lần nữa xuất hiện trước mặt bọn họ. Hoàng đế xoa tay, ý bảo dừng loan giá. Chậm rãi bước đi thông thả tiến vào đình viện, khi thì nghỉ chân, khi thì ngựa đầu.

Chiêu Dương điện từ trước đến nay được quy định là tẩm điện của hoàng hậu vương triều Bách Lý. Sau trận đại hỏa bị thiêu rụi, tóm lại là không thể để cảnh tượng đồ điện sập ngổ ngang không để ý đến. Hai năm sau, trong triều nhiều đại thần liền dâng tấu chương, thỉnh cầu hoàng đế trùng kiến. Hoàng đế cũng chuẩn tấu, thời gian gần đây cũng đã cơ bản hoàn thành.

Phượng Nghi điện nằm sâu khuất hẻo lánh, ban đầu vốn có tên là Duyên Thanh điện, trước khi Ngưng phi tiến cung, Hoàng Thượng đặc biệt hạ chỉ thay tên đổi thành Phượng Nghi điện.

Phượng Nghi, Phượng Nghi, uy nghi như phượng. Từ xưa đến nay trong hậu cung có thể sánh với phượng cũng chỉ có một mình hoàng hậu mà thôi. Cho nên hai chữ nhìn như vô cùng đơn giản này. Ước chừng lại làm cho cả hậu cung một phen chấn động.

Thạch Toàn Nhất một tay phát nan hoa chỉ một tay cầm một cái lồng sắt nhỏ, một đường đi thẳng, cảm thấy khắp cả người mồ hôi đầm đìa khô nóng không chịu nổi, nhưng lúc này vừa vào địa giới phượng nghi điện, đã thấy vạt áo bay phấp phới, càng vào sâu càng mát mẻ.

Đi chưa được mấy bước, đã nghe thấy âm thanh trong trẻo nhưng ảm áp của thái tử từ bên trong truyền đến, tìm theo tiếng mà đi, thấy một cái ao xinh đẹp xuất hiện ở trước mặt, hoa cỏ nở rộ bên bờ, sắc xanh xen phủ, mặt đá rêu xanh phủ kín, quả thật là thanh tịnh vô cùng. Ngẩng đầu, Ngưng phi đang ở trong chòi nghỉ mát bên cạnh ao cùng tái tử đọc sách.

Mọi người đều biết, vị Ngưng phi này là biểu muội của Nguyễn hoàng hậu đã quá cố, cho nên dung mạo cực kỳ tương tự. Có lẽ là người thân máu mủ trong nhà, cho nên sau khi vào cung đối đãi với thái tử khác hẳn với những phi tử khác trong cung, trừ bỏ ngày ngày làm bạn chơi đùa học bài, ngay cả từng bữa ăn hàng ngày cũng quan tâm hỏi han.

Thái tử từ sau khi Nguyễn hoàng hậu qua đời vẫn ở tại Trường Tín điện, cũng không thân thiết với mấy vị tần phi trong hậu cung, cho dù là ngày xưa nhóm tần phi dung hết mọi tâm tư để lung lạc, thái tử vĩnh viễn cũng là lãnh đạm có lẽ, tiến lùi có theo, có thể nói đến là kỳ quái, từ sau khi gặp Ngưng phi, lại khác hẳn với những người khác, bất quá mới mấy ngày đã muốn thân thiết dị thường. Thực không thể không làm cho người ta cảm than điều kỳ diệu của máu mủ tình thâm.

Tiểu Lý Tử mỗi ngày hầu hạ Hoàng Thượng tản bộ, từng ở ao nhỏ trong ngự hoa viên gặp qua ngưng phi mang theo thái tử ngắm cá. Thái tử ghé trên lan can bằng cẩm thạch cửu khúc kiêu, thỉnh thoảng vui vẻ ra mặt, thỉnh thoảng quay làm nũng. Mà Ngưng phi tay nắm khăn lụa, ôn hòa mỉm cười, thỉnh thoảng lại lau mồ hôi cho thái tử. Ở bên cạnh ao xa xa nhìn lại, cảm thấy hai người tựa như mẫu tử ruột thịt vậy.

Thái tử có khi ở Phượng Nghi điện chơi quá giờ ngủ, liền ngủ lại luôn. Trước đó vài ngày, khi hân thị hầu, từng nghe quần sự công công bên người thái tử đem việc này bẩm báo hoàng đế, nói là Ngưng phi làm trái quy củ, cầu xin Hoàng Thượng định đoạt nên xử lý như thế nào. Mà Hoàng Thượng nghe xong, thế nhưng không chút phật lòng, còn mỉm cười, giọng nói ảm áp nói: “Vậy cứ để thái tử theo Ngưng phi đi!”

Tiểu Lý tử tuy rằng tuổi chưa nhiều, nhưng từ nhỏ đã đi theo Thạch tổng quản, cũng tính xem là kẻ có mi ắt thấp (nhìn sắc mặt đoán lòng người). Nhưng hân chính là không hiểu nổi trong hồ lô của Hoàng Thượng rốt cuộc bán thuốc gì.

Mượn Ngưng phi mà nói đi. Ngày đó Hoàng Thượng chỉ gặp một lần ở phủ Tể tướng, hồi cung liền lập tức hạ chỉ đem phong làm phi tử nhất phẩm. Nói là ngang hàng nhưng thực sự so với bốn vị phi tử trong hậu cung vẫn là cao hơn một bậc

Trong lúc nhất thời trong cung một phen chấn động. Phải biết rằng hoàng đế xưa nay không yêu nữ sắc. Từ sau khi Nguyễn hoàng hậu qua đời, đại thần trong triều thỉnh thoảng có dâng tấu cầu hoàng đế vì giang sơn xã tắc suy nghĩ, sớm lập hoàng hậu. Hoặc là xin hoàng đế ấn theo quy định từ trước, thực hành ba năm một lần tuyển phi. Nhưng hoàng tượng hết lần này tới lần khác đều bãi tấu.

Lúc ấy bao nhiêu người đều cho rằng từ nay về sau Ngưng phi sẽ độc sủng trong hậu cung. Nhưng từ ngày vào cung tới nay, lại làm cho người ta thất vọng. Bởi vì Hoàng Thượng một lần cũng không có giá lâm quá Phượng Nghi điện.

Tuy rằng nghe nói Ngưng phi nương nường thân mình có bệnh nhẹ, không thể phụng dưỡng Hoàng Thượng. Nhưng Hoàng Thượng chưa bao giờ giá lâm, cũng chưa bao giờ tự mình hỏi thăm về Ngưng phi, quả là chuyện lạ mà có thật.

Có thể nói là Hoàng Thượng không sủng ái Ngưng phi đi, nhưng cũng không phải. Mấy tháng nay, mỗi khi các xử tiến cống, Hoàng Thượng đều sai người ban cho Phượng Nghi cung đầu tiên.

Vậy chuyện này rốt cuộc là vì sao? Không ai hiểu được. Tiểu Lý tử từng ngằm trộm hỏi Thạch tổng quản, nhưng Thạch tổng quản cũng hướng hẩn khoát tay áo, tỏ vẻ không thể hỏi nhiều.

Mượn cái lồng sắt hiện tại trên tay hắn đang cầm mà nói đi, nghe nói chính là do Lữ tướng quân đóng ở tây thành phải người ra roi thúc ngựa đưa tới cho Hoàng Thượng.

Nghe nói hoàng đế chỉ xốc miếng vải che lên xong, mỉm cười, liền phân phó thạch tổng quản nói: “Ban cho Ngưng phi đi!”

Xa xa đã thấy thái tử diện hạ ngồi ngay ngắn ở bàn đá, ngồi nghiêm chỉnh đọc thơ. Mà Ngưng phi lại ngồi ở bên cạnh, trên tay bưng chén chè ô mai hạt sen ướp lạnh, thìa bạc khẽ khuấy, vụn bằng kêu leng keng. Ngưng phi ngằm trước một câu, thái tử nháy mắt liền tiếp một câu. Ngưng phi khẽ mỉm cười, tự tay múc một thìa chè dứt cho thái tử.

Ngưng phi mặc bộ cung trang thanh nhã màu ngọc bích, vì đang cầm thìa, hơi hơi lộ ra cổ tay ónh bạch, không giống các nương nương khác đều đeo vòng ngọc châu báu, nhưng màu da ónh bạch như ngọc, được màu xanh ngọc tô điểm, càng trở lên thanh lệ thoát tục, làm cho người ta hoa mắt thần mê.

Tiểu Lý tử đi vào hai bước, vội cung kính mà quỳ xuống hành lễ vãn an: “Nô tài thỉnh an Ngưng phi nương nương cùng thái tử.”

Mục Ngưng Yên chậm rãi quay đầu, tua rua trâm ngọc khẽ lay động, không ngừng va chạm, nổi lên những gợn sóng nhẹ: “Hãy bình thân.” Tiểu Lý tử dập đầu tạ ơn xong mới đứng dậy, cung kính mà bẩm: “Ngưng phi nương nương, nô tài phụng khẩu dụ của Hoàng Thượng, đem lễ vật tặng cho nương nương.”

Thị nữ thân tín bên cạnh Mục Ngưng Yên Thiên Tình tiến lên tiếp nhận lồng trâm vải nhưng trong tay tiểu lý tử, hai tay dâng lên trước mặt Mục Ngưng Yên. Mục Ngưng Yên khẽ mỉm cười, cũng không vội vạch ra xem. Nhưng thái tử Thừa Hiên bên cạnh mang theo vài tia tò mò: “Nương nương, cái gì ở trong lồng vậy?”

Mục Ngưng Yên lúc này mới phân phó nói: “Đem vải che mở ra xem nào.” Bọn thị nữ nghe vậy, liền tiến lên mở tấm vải che ra.

Thái tử phát ra “Oa” một tiếng thét kinh hãi: “Thật là đẹp mắt.” Thì ra trong lồng sắt nhốt một con vật nhỏ trông vừa giống chồn lại vừa giống sóc, toàn thân da lông tuyết trắng, không lẫn một màu nào khác, long trắng mượt mà, cực kỳ đáng yêu.

Tiểu lý tử cúi đầu bẩm: “Hoàng Thượng còn bảo nô tài chuyển cáo Ngưng phi nương nương, nói này con tiểu hồ này hiền lành, tuyệt đối không làm người khác bị thương.”

Mục Ngưng Yên buông bát bạch ngọc xuống, thị nữ thấy thế, vội hai tay đem con vật bế ra, đưa tới trong tay nàng. Chỉ thấy tiểu hồ ly kia dán sát vào cổ tay nàng cúi đầu khẽ ngửi, phát ra tiếng kêu “Chít chít” đáng yêu. Ôm vào tay, long mềm mượt mà, quả là không muốn buông tay.

Thái tử nhìn không chớp mắt, thật là hâm mộ: “Nương nương, nhi thần có thể ôm một cái không?” Mục Ngưng Yên cười ảm áp, ánh mắt sủng nịnh ôn nhu nói: “Tất nhiên là có thể a?” Vừa nói vừa giơ tay đưa tiểu hồ ly cho thái tử.

Lại thấy tiểu lý kia lại phát ra một trận “Chít chít chít chít”, đầu quay ngoắt lại, vẫn hướng tới phía mục ngưng yên mà tìm, dường như không muốn chuyển sang tay thái tử vậy.

Mục Ngưng Yên đem tiểu li đặt ở trên bàn đá, nhỏ nhẹ ôn nhu nói: “Con thử tìm vài thứ quả ít nước vỏ cứng dứt cho nó, xem nó có muốn ăn hay không?” Thái tử nghe vậy, liền giơ tay lấy mấy hạt hạnh nhân trong hộp Bát Bảo, thật cẩn thận đưa tới trước mặt tiểu li kia. Mắt tiểu li hơi hơi giật giật, há mồm liếm liếm, tựa hồ cảm giác được đó là đồ ăn rất ngon, liền bắt đầu gặm cắn.

Mọi người đều bị bộ dáng đáng yêu của tiểu li kia làm cho vui vẻ. nhưng khi ăn xong, tiểu lý kia vẫn không muốn đến chỗ của thái tử. Chỉ thấy Ngưng phi nhẹ giọng an ủi thái tử: “Hay là thế này đi, để cho thị nữ nuôi, mỗi ngày khi con học bài, đến thư phòng đều dứt cho nó ăn vài thứ. Chờ thêm một hai ngày, nó nhất định không sợ con nữa”

Bên cạnh Phượng nghi điện có một hồ nước rất đẹp, bọn thị nữ đang cầm đèn sớm đã chuẩn bị đồ tắm rửa. Ở trên mặt nước rắc cánh hoa, lại vẩy thêm dầu hoa đặc chế, lúc này hơi nước bốc lên, cả điện mùi thơm

lạ lùng vây quanh, quả là say lòng người.

Mục Ngưng Yên bảo tất cả thị nữ lui xuống, lúc này mới chậm rãi đi vào bên cạnh ao, trút quần áo trên người ra. Bởi vì trong cung quy củ thâm nghiêm, hơn nữa nàng cũng không muốn cho Lưu Ly cùng nàng tiến cung, không muốn lãng phí thời gian, cho nên tại đây trong cung điện rộng lớn này, nàng một thị nữ tâm phúc cũng không có trước khi tiến cung Nàng đã cầu xin dì, xin dì để Lưu Ly đi về Tín Châu. Nghĩ đến Lưu Ly hiện tại sớm đã về tới Tín Châu, nói không chừng cũng sắp thành thân cùng Hồ ca của nàng ấy thành thân. Về sau phu xướng phụ tùy, sinh mấy tiểu Hồ cùng tiểu Lưu Ly, bình thân hạnh phúc mà sống, há không phải là ngày tháng viên mãn hay sao?

Bước xuống bậc thang, đem thân mình chậm rãi chìm vào trong ao. Nước ao ấm áp thích hợp, tẩy đi một ngày mệt mỏi, nàng thoải mái mà ngửa đầu, khẽ nhắm mắt. Cổ nhân thường nói gần vua như gần hổ. Nhớ tới hôm nay khi Thường thái y chẩn đoán bệnh cho nàng, mặt mang vẻ u sầu nói: “Ngưng phi nương nương, không phải thần không tận lực tận tâm, chính là. Chính là thạch tổng quản bên người hoàng thượng vẫn luôn hỏi thăm bệnh tình của nương nương. Vì thần. Vì thần thật sự là sợ lộ ra sơ hở, che lấp không được bao lâu.”

Xem ra nếu không phải thường thái y này năm đó chịu ơn của dì dưỡng, sợ là khó lòng mà che lấp tới giờ.

Thôi, trước không thêm nghĩ nữa, có thể ngăn một ngày tính một ngày. Vẫn là ngấm lại nên chuẩn bị điểm tâm gì cho tiểu thái tử thì tốt hơn.

Tưởng tượng đến tiểu thái tử, không khỏi nghĩ đến cảnh lần đầu tiên nàng đặt chân vào Trường Tín điện kia.

Khi đó, thái tử mới vừa ra khỏi thư phòng, có hai thị nữ hầu hạ dùng chút điểm tâm. Nàng đi vào, gật đầu với hai thị nữ kia, hai người kia giống như thấy quỷ vậy, giật mình lùi mấy bước, đồ vật trong tay rơi xuống mặt đất.

Rồi sau đó, hai người lại tranh nhau chạy tới dập đầu, khi ngẩng đầu đã nước mắt đầm đìa: “Tiểu thư.”

Nàng tất nhiên biết thân phận các nàng, là Mặc Lan cùng Mặc Trúc từ nhỏ đã hầu hạ Vô Song biểu tỷ lớn lên. Từ khi Nguyễn hoàng hậu qua đời, hai người các nàng được Hoàng Thượng phái tới hầu hạ tiểu thái tử.

Nâng các nàng đứng dậy, ôn nhu mang theo xin lỗi nói: “Mặc Lan, Mặc Trúc, trước khi tiến cung dì từng dặn quá ta, nói hai người các người đối Vô Song biểu tỷ trung thành và tận tâm. Ngưng Yên trong cung này nếu có chút việc gì không hiểu, có thể thỉnh giáo hai vị. Nhưng. quả thật là, ngưng yên thật sự không phải Vô Song biểu tỷ!”

Mặc Lan cùng Mặc Trúc nghe vậy lại chấn động, vẫn là không thể tin tưởng, ngốc đứng tại chỗ. Thật lâu sau, mới lau khô nước mắt, lại một lần nữa quỳ xuống thỉnh an: “Nô tỳ thỉnh an Ngưng phi nương nương. Xin nương nương thứ tội!”

Mà tiểu thái tử chỉ ngơ ngác mà nhìn chăm chăm nàng, hồi lâu sau mới hướng nàng chạy tới: “Nương Nương...” nhón chân ôm chặt chân nàng, khẽ thút thút khóc gọi: “Nương Nương...”

Một cái chớp mắt kia, lòng nàng tựa như bị kim châm, đau đến co quắt, khó chịu đến mức nói không ra lời. Đứa bé mới mấy tuổi như vậy, Vô Song biểu tỷ lại đi trước. Tuy rằng là thái tử cao quý, nhưng trong thâm cung đại nội này, có mấy người thật tình yêu thương đứa bé này? Trước không từ mà biệt, lại nói đến không lâu trước đây bị người ta hạ độc. Đến nay nghĩ đến, vẫn là làm cho nàng kinh hãi. Nàng tuy rằng vẫn bị quản thúc trong khuê phòng, không hiểu thế sự hiểm ác, nhưng chuyện bí ẩn bí sử trong hoàng cung, vẫn là có thể tưởng tượng ra.

Nàng chậm rãi ngồi xổm xuống, đem thái tử ôm vào trong ngực, ôn nhu nhỏ nhẹ giải thích: “Thái tử điện hạ, nô tỳ không phải mẫu hậu của người. Nô tỳ là biểu muội của mẫu hậu người. Người có thể gọi nô tỳ là dì.”

Thái tử khóc nháo không chịu thuận theo: “Không, không, người là mẫu thân của con, người là mẫu thân của con.” Trên khuôn mặt xinh đẹp như hoa, tràn đầy đều là nước mắt. Mục ngưng yên đau lòng

như bị dao cắt, lấy ra khăn lụa không ngừng lau nước mắt cho thái tử, thở dài một hơi, lệ cũng tuôn trào.

Thái tử khóc một lát, quay đầu lại nhìn Mặc Lan, Mặc Trúc chứng thực: “Đây là mẫu thân của ta, đúng không? Giống y như mẫu thân trong bức tranh của phụ hoàng, thế nào lại không phải mẫu thân của ta chứ?”

Mặc Lan Mặc Trúc vành mắt đỏ au, nhìn nhau liếc mắt một cái, mới run giọng mở miệng: “Thái tử. . . .” Nếu như có thể lựa chọn, các nàng cũng tình nguyện lựa chọn tin tưởng nữ tử thanh nhã tú lệ trước mắt chính là Vô Song tiểu thư từ nhỏ các nàng hầu hạ.

Chính là. . . . Chính là năm đó hai người bọn họ chính mắt nhìn thấy Chiêu Dương điện bị hủy dưới đại hỏa. Trong cung bao nhiêu người hầu, thị vệ đều mang nước tới dập lửa nhưng mà Vô Song tiểu thư vẫn là không thể cứu ra. nhiều năm qua đi, hai người bọn họ hối hận nhất vẫn là hôm đó không có ở bên cạnh tiểu thư.

Tiểu thái tử chính là không muốn tin tưởng, vẫn ôm nàng không chịu buông, tận tới khi mệt ngủ thiếp đi. đứa nhỏ xinh đẹp động lòng người này, thân phận tôn quý cao sang bao nhiêu, nhưng cũng có thể khiến người ta xót xa bấy nhiêu.

Kính ngạc hồi thần, khoác áo lụa mỏng đứng dậy, vì tóc dài ẩm ướt tiêu tán, cho nên xõa ra phủ hai bên vai. Lúc này mới từ từ đi vào tắm điện.

Bỗng dưng, nàng dừng lại, kính hải nhìn trước rèm mỏng.

Bởi vì đêm đã khuya, trên giá nền bằng bạc nền đỏ đã lập lòe, ánh sáng nhu hòa chiếu rọi làm cho cả căn phòng sáng đỏ. Nhưng lúc này, nội tửm trong điện có một thân ảnh thon dài in trên bình phong, chồng chất trên những đóa mẫu đơn thêu trên đó.

Người nọ chậm rãi xoay người lại, mắt không chớp nhìn chăm chú vào nàng.

Hồi lâu, hần bỗng nhiên hướng nàng từng bước một tiêu sái đi đến. Tim nàng đập “Thình thịch”, ngay cả ánh mắt cũng không biết phải nhìn nơi nào. Hần đi đến cách nàng vài bước thì dừng lại, sau đó, như trước không hề chớp mắt chăm chú nhìn nàng. Giống như nàng chỉ là bong bóng nước, chỉ cần nhảy mất, nàng sẽ biến mất không thấy tăm hơi.

Hai người đứng gần nhau như vậy, ánh mắt thâm thúy của hần tựa như muốn nhìn thấu trong tâm can nàng, đột nhiên lòng nàng dâng lên sợ hãi khó hiểu, thân mình cũng bắt đầu run rẩy lên.

Từ khi vào cung tới nay, nàng có vài lần gặp gấn, nhưng lần nào cũng cách rất nhiều người. Hôm nay lại trực tiếp đối mặt như vậy, tất nhiên nàng biết nguyên nhân vì đâu—— chính là chuyện mà từ khi vào cung tới nay nàng cố tránh mà nay cũng không thể!

Ánh mắt hần ôn nhu, kính ngạc nhìn nàng, chậm rãi vươn cánh tay tới. Nàng kính cẩn nghe theo quỳ xuống, thấp giọng bẩm: “Xin Hoàng Thượng thứ tội. Nô tì thân mình nhiễm bệnh nhẹ, không tiện hầu hạ Hoàng Thượng!” Ngữ khí mềm yếu vô lực, mơ hồ hàm chứa cự tuyệt. Từ góc quỳ của nàng, có thể nhìn thấy những đường thêu nổi trên mặt áo hần, tầng tầng lớp lớp non sông, mây núi ... ở trước mắt nàng bay múa quanh.

Đúng là nửa năm qua, thái y viện vẫn đem bệnh tình của nàng trình báo lên.

Bách Lý Hạo Triết gơ tay đỡ nàng đứng dậy: “Không cần lo lắng, thái y đã muốn hồi bẩm qua. Nói bệnh của Ngưng phi sớm đã khang phục.” thân mình Mục Ngưng Yên run rẩy, ôn nhu nói: “Đại cục làm trọng, mong hoàng thượng cân nhắc.”

Bách Lý Hạo Triết ngóng nhìn nàng, rồi mỉm cười: “Bộ dáng của nàng lúc này cứ như là ta sẽ ăn thịt nàng vậy?” Một lát lại thấp giọng nỉ non: “Ta sao có thể bỏ được?”

Ngữ điệu ôn nhu như vậy, giống như tình nhân nỉ non tâm sự. Mục Ngưng Yên buông xuống suy tính, vẻ mặt khó mà đoán ra.

Bách Lý Hạo Triết từ từ tới gần: “Ngưng phi, nàng hiểu mà, có phải không?” Mục Ngưng Yên chậm rãi ngẩng đầu, con ngươi bên trong hắc bạch phân minh, giống như ngàn tinh tú trên trời đều rơi xuống tọa

lạc trong đó, ngữ khí cực chậm, lãnh đạm tới vắng lặng: “Hoàng Thượng thứ tội, nô tì ngu dốt .”

Bách Lý Hạo Triết nhàn nhã cầm mấy lọn tóc ướt, mân mê vuốt thẳng, hồi lâu mới có vẻ vô thức thở dài một hơi: “Dầu bách hoa chưng, ba chưng ba chiết, quả thật khó được, nhưng hương vị nồng quá. Hôm nay Giang Nam có tiến cống một ít dầu hoa nhài, hương vị nhẹ hơn, ta đã sai người mang đến sao lại chưa dùng?”

Mục Ngưng Yên trả lời: “Nô tì từ nhỏ không thích mùi hương hoa nhài. Nhưng nếu là Hoàng Thượng thích, nô tì về sau sẽ sửa lại.” hơi thở của hắn đều đều phun trên cần cổ nàng, nóng ẩm, sinh ra ảo giác . Nàng khẽ run lên, muốn tách rời khỏi. Thanh âm của hắn cực thấp: “Nàng dùng rồi nhất định về sau sẽ thích. . .”

Tất cả của nàng đều quen thuộc đến như vậy, quen thuộc đến mức có thể làm cho bí địa chôn sâu trong lòng hắn khởi niệm. Chính là lúc này đây, hắn sẽ không cho phép nàng rời đi một lần nữa.

Tay hắn ôm chặt eo nàng, cánh môi cuối cùng mới hạ xuống. Mềm nhẹ trần trọc bên tai nàng tựa như báu vật vii giá. . . cẩn thận như vậy, ngẫu nhiên còn kèm theo tiếng thở dài thỏa mãn như có như không. Coi như nàng là trân bảo cả đời của hắn đã mất đi, hiện giờ rốt cục cũng đã tìm về được.

Nàng chính là run rẩy, tay túm chặt vạt áo của mình, không ngừng run rẩy. . .

Sắc trời từ đen chuyển mờ, lại dần dần trong hơn, từ từ sáng hẳn. toàn bộ hoàng cung lặng yên không một tiếng động, nhưng lúc này trong đầm điện Phượng Nghi cung sớm đã đèn đuốc sáng trưng.

Chúng Thị nữ cùng nội thị ở ngoài cửa điện khom người mà đứng. Mà mấy nội thị thân cận bên cạnh hoàng đế đã vào bên trong hầu hạ hoàng đế thay quần áo, sau khi đã mặc long bào chỉnh tề, hoàng đế chậm rãi quay người lại, chuẩn bị lâm triều .

Mấy nội thị thân cận như mọi ngày giống nhau định há miệng hô lớn: “Hoàng Thượng khởi giá.” Chưa kịp lên tiếng đã thấy hoàng thượng phát tay áo, ý bảo mọi người chớ có lên tiếng.

Nội thị rùng mình, vội vàng im tiếng. Chỉ thấy hoàng đế quay trở lại nhìn phía phù dung trong – trướng. bởi vì rèm che, tầng tầng sa liêm, cơ hồ nhìn không thể nhìn thấy thân ảnh trên giường, chỉ có thể lờ mờ chiếu ra một bóng hình xinh đẹp.

Hoàng đế khoe miệng mỉm cười đứng ngóng nhìn một lúc đầu, sau đó mới khởi giá. Thị nữ, nội thị trong Phượng Nghi điện, đều nhất loạt quỳ xuống cung tiễn hoàng thượng khởi giá

Ngưng phi nương nương ngủ rất say, mãi cho đến gần trưa, mới từ trong trướng nói vọng ra.

Thị nữ đi đầu Thiên Tình vô thanh vô thức tiến lên, chỉ nghe ngưng phi nương nương nhẹ giọng hỏi một câu: “Giờ nào rồi?” Thiên Tình hồi bẩm nói: “Bẩm nương nương, đã là buổi trưa .”

Mục Ngưng Yên giật mình: “Đã muộn vậy rồi sao ?” Thiên Tình đáp: “Vâng, Hoàng Thượng phân phó nô tỳ bảo không được đánh thức nương nương, để cho nương nương an tĩnh nghỉ ngơi.”

Mục Ngưng Yên trầm mặc hồi lâu, mới phân phó nói: “Hầu hạ tắm rửa thay quần áo đi.” Thiên Tình “ạ” một tiếng, nhẹ tay khinh vung lên, liền có mấy thị nữ đang bưng bồn rửa mặt tiến lên.

Bọn thị nữ nhẹ nhàng xốc rèm lên, chỉ thấy chủ tử sắc mặt nặng nề, nằm nghiêng ở trên giường, giống như đang xuất thần, mái tóc đen bóng phiêu tán trên gối, làm nổi bật lên da thịt tuyết trắng như ngọc của nàng, mềm mại mà tỏa sáng. Chính là nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện ra trên da thịt nõn là đó có những điểm hồng hồng, rõ ràng là dấu vết sưng ái hoàng đế lưu lại.

Thị nữ gần người thiên tình vội cup mi mắt, dời tầm mắt, không dám nhìn nữa. Chính là loáng thoáng cảm thấy có gì đó khác thường, Ngưng phi nương nương này vừa được Hoàng Thượng sủng hạnh, nhưng lại không thấy tầm hơi của nửa điểm vui mừng.

Có lẽ chủ tử của chính mình có chút đặc biệt. Từ khi tiến cung tới nay, Hoàng Thượng chưa bao giờ giá lâm Phượng Nghi điện này, Ngưng phi nương nương cũng không giống chủ tử cung điện khác ồn ào nhiều chuyện, chỉ nhàn nhã trầm ổn mà trôi qua từng ngày.

Bách Lý Hạo Triết cũng không sai người thông truyền, lập tức đi vào. Vốn định ở ngự thư phòng phê tấu chương, nhưng lại chịu không nổi, qua loa nhìn hai bản, liền ném sang một bên.

Trong điện vòng cùng im ắng, chỉ có thị nữ thân cận Thiên Tình đứng ở trước rèm hầu hạ, thấy hoàng đế khẽ bước chân đi vào, vội quỳ gối vi lễ. Bách Lý Hạo Triết khẽ vung tay áo, thấp giọng hỏi: “Nương nương đâu?”

Thiên Tình trả lời: “Bẩm Hoàng Thượng, nương nương mới thức dậy không lâu, tắm rửa xong mới đi ra.” Dứt lời, lại nhẹ nhàng thay Hoàng Thượng xốc màn, dẫn hoàng đế đi vào, sau đó liền lặng yên không một tiếng động mà lui ra ngoài.

Mái tóc đen như gỗ mun rủ xuống, từ phía sau nhìn lại bóng loáng động lòng người. Nàng ngồi ở trước gương đồng, một tay cầm lược ngà voi, một tay đỡ tóc đen, chậm rãi lơ đãng mà chải. Da đầu nàng vốn rất trắng, lúc này lộ ra nửa cẳng tay, lại trắng như tuyết nõn nà, hần nhìn hồi lâu, chỉ cảm thấy hoa mắt mê muội.

Nàng vô thức giương mắt, nữ tử bên trong gương đồng thanh lệ mà dịu dàng, còn mơ hồ có một người khác. Nàng cả kinh, quay đầu, đã thấy hoàng đế đứng đó từ lâu, hần đang mỉm cười, bên trong ánh mắt hình như có vô hạn ôn nhu. Vươn tay ra, tiếp lược ngà voi. Vẫn đứng khom người giúp nàng chải tóc.

Trong điện tĩnh lặng không tiếng động, chỉ có hai than đánh duy mỹ linh động, hơi thở hai người dồn dập, mơ hồ có thể nghe được.

Cũng không biết như vậy qua bao lâu, hần buông lược xuống, thấp giọng nói: “Nàng chải lại một chút, ta còn có tấu chương phải phê.” Nàng nhẹ nhàng “Dạ” một tiếng.

Đám người tiểu lục tử ở Thừa Càn điện vốn tưởng rằng hôm nay hoàng đế sẽ ở Phụng Nghi điện, cho nên mới túm nhau lại đang nói giỡn. Ngẩng đầu, chỉ thấy sắc mặt hoàng đế âm trầm đi vào, vội vàng hành lễ, nhưng hoàng đế không nói một lời, chỉ xua tay ý bảo bọn họ lui ra ngoài.

Bách Lý Hạo Triết đi qua đi lại hồi lâu, hai tay khẽ vỗ, nhẹ giọng phân phó: “Đi đem Thiên Tình triệu đến.” người ngoài cửa sổ chỉ “Vâng” một tiếng đã không thấy bóng dáng.

“Đem thứ đó trình lên đây!” Có một cái trap nhỏ tinh xảo xuất hiện trước mắt. Bách Lý Hạo Triết khoanh tay đứng, hai mắt nhắm chặt, sắc mặt không một tí biểu cảm.

Hần cuối cùng cũng mở mắt, tay nhắc một cái, trap ngọc lên tiếng đáp lại. Nháy mắt, chớp mũi đã tràn đầy mùi thơm ngào ngạt. Hần cứng đờ toàn thân, tuy rằng mới vừa rồi khi chuyên tâm chải tóc cho nàng, sớm đã ngửi được hương khí trên người nàng giống như xạ hương. Nhưng một trap tràn đầy xạ hương lại vẫn là khiến lòng hần kinh sợ vạn phần.

Xạ hương, từ trước đến nay là vật cấm trong cung, nữ tử trong cung mà ngửi lâu ngày sẽ không thể mang thai. Có thể nói từ trước đến nay là thứ mà cung tần tránh không kịp. Nhưng nàng lại giấu đầy một trap như vậy.

Nàng chỉ cần dùng non phân nửa trap này, nhất định cả đời không thể mang thai.

Hần giận đến cực điểm, vung tay định hất vỡ cái trap. Nhưng chợt ngừng lại, phân phó nói: “Đi tìm Vu thái y đem toàn bộ đồ bên trong đổi đi, nói là khẩu dụ của trẫm. Chỉ cần mùi tương tự, không có hại với cơ thể là được.”

Thiên Tình quỳ gối hành lễ: “Dạ” đang muốn khom người trở ra, hoàng đế lại có phân phó: “Nhớ kỹ, rửa sạch sẽ thứ đựng trong trap, không được lưu lại nửa điểm dấu vết.”

Nội điện đèn đã tắt, ánh trăng xuyên qua song cửa tiến vào, như thủy ngân trải trên mặt đất. Mục Ngưng Yên ngưng thần hồi lâu, lúc này mới khẽ trở mình. Xem ra, đêm nay Hoàng Thượng sẽ không qua đây. Ước chừng là thở phào nhẹ nhõm vừa nhắm mắt đã mơ hồ ngủ.

Bỗng nhiên, hồi sau nàng mở mắt đầm đìa mở choàng mắt, cảnh vật trong mộng như còn hiện trước mắt. Bao quanh cuốn lấy nàng, khiến nàng hít thở không thông. Có bàn tay vuốt ve trán nàng: “Làm sao vậy?”

Mục Ngưng Yên cả kinh, giật mình ngồi dậy, thấy hoàng đế đang ngồi bên cạnh giường. Cũng không biết đã ngồi như thế bao lâu. Nàng giãy dụa muốn xuống dưới hành lễ, hần một phen đè lại nàng: “Ngủ đi.”

Hắn ở bên cạnh người nàng nằm xuống, khuỷu tay kiên định hữu lực ôm lấy nàng. Nàng run rẩy, không có giấy dựa nữa, dịu ngoan giống như chú mèo nhỏ nằm trong tay hắn.

Sau giờ Ngọ Phượng Nghi điện vắng bóng người, Bách Lý Hạo Triết ra khỏi ngự thư phòng liền trực tiếp đi qua. Đến cửa, thị nữ đang định hành lễ thỉnh an, chỉ thấy hoàng đế ra hiệu ý bảo chớ lên tiếng, vội yên lặng, không dám phát ra tiếng động nào nữa.

Xốc lên tầng sa liềm dày nặng, thấy Ngưng phi cùng thái tử đang ở phía trước cửa sổ luyện chữ. Ngưng phi tay cầm quạt lụa, nhẹ nhàng quạt cho thái tử. Hai người ngẫu nhiên lại nói chuyện nho nhỏ, bởi vì cách quá xa, nên không thể nghe thấy.

Bách Lý Hạo Triết đứng hồi lâu trước rèm, vẫn không nhúc nhích nhìn hai người, cơ hồ nhất thời ngây ngốc.

Từ khi Mục Ngưng Yên tiến cung tới nay, hắn chưa bao giờ từ bỏ điều tra lai lịch của nàng, nhưng lại vẫn không có chút gì hồi âm. Theo điều tra, Nguyễn phu nhân xác thực có một muội muội, thành thân ở tín châu, Mục gia cũng là gia đình bề thế, cũng quả thật có một nữ tử tên là Ngưng Yên. Nhưng từ nhỏ đã nuôi dưỡng ở khuê phòng, xưa nay căn bản không mấy người nhìn thấy. Bảy tám năm trước mục lão gia qua đời, hiệu buôn kinh doanh khó khăn, bên trong phủ có nhiều thay đổi, mấy thị nữ hầu hạ Mục Ngưng Yên đều đã thay đổi. Thái tử cảm bức họa của nguyên hoàng hậu để lại hỏi qua, nhưng đáp lại là trông có chút tương tự với mẹ con họ Mục trước đây, chỉ vì tuổi tác đã lớn, hơn nữa con người ta thêm tuổi thì tất có biến hóa, cho nên thật sự không thể ột câu khẳng định thuyết phục.

Đến lúc này, cơ hồ tất cả manh mối đều gián đoạn.

Mục Ngưng Yên lơ đãng ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn thấy thân ảnh bên ngoài sa liềm. Vội vội , vẫn an nói: “Nô tì thỉnh an Hoàng Thượng.”

Bách Lý Hạo Triết mỉm cười: “Trong điện này, nàng không cần hành lễ làm gì.” nắm tay nàng, tay nàng tựa chỉ cần hơi động, hắn lại dùng sức nắm chặt hơn chút. Da thịt nhu nị lạnh lẽo, tựa như ngọc thạch, tại thời tiết khô nóng này, có vẻ mát mẻ, coi như có thể an bình lòng người.

Ôn nhu nói: “Về sau nếu chỉ có nàng và ta, thì không cần hành lễ.” ngữ điệu của Hoàng đế ôn nhu đến cực điểm, tựa như tiếng gió thoảng qua bên tai. Mục Ngưng Yên không biết vì sao, trong đầu không khỏi hiện lên hình ảnh đêm qua, mặt cay nóng lên. Chỉ thản nhiên trả lời: “Nô tì không dám. Đây. đây đều phải tuân theo cấp bậc lễ nghĩa.”

Khóe miệng Bách Lý Hạo Triết mơ hồ mỉm cười, quay đầu ngó nhìn nàng: “Có người đã từng nói, tại đây trong hoàng cung này, chỉ cần hoàng thượng thích, đó là lễ, đó là pháp.” Hắn vẫn chăm chú nhìn Mục Ngưng Yên, giống như muốn nhìn thấu tận đáy lòng nàng.

Mục Ngưng Yên cụp mi mắt, không thể nhìn ra trong mắt mang ý gì, nhẹ nhàng trả lời: “Nô tì. Nô tì tuân theo ý chỉ của Hoàng Thượng.”

Lúc này thái tử đã buông bút xuống, quỳ ở trên mặt đất dập đầu hành lễ: “Nhi thần thỉnh an phụ hoàng, phụ hoàng vạn tuế.” Bách Lý Hạo Triết giơ tay kéo con dậy: “Đứng dậy đi. Hôm nay thái phó dạy bài gì?” Thái tử nhất nhất đáp lại.

Phía đông sườn điện có rất nhiều song cửa, ánh sáng xuyên qua sa liềm mà vào, ánh mặt trời phân tán trên người hai người. Bởi vì bốn phía đều đã đặt băng lạnh cho nên không hề cảm thấy có chút oi bức nào. Bách Lý Hạo Triết cứ như vậy nhìn, không khỏi mỉm cười, nói: “Mới vừa rồi thái phó ở trước mặt ta khen ngợi trí tuệ thái tử củ chúng ta, nói thái tử tuy nhỏ, đã có bản lĩnh liếc mắt nhìn là nhớ không quên. . .”

Bách Lý Hạo Triết nghiêng đầu cười, ôn nhu nói: “Hôm nay xem ra, ngày thường Ngưng phi đều quan tâm săn sóc đến ăn uống sinh hoạt của thái tử, ngay cả việc học cũng quan tâm, thật sự là công không nhỏ. Nàng nói xem, muốn trăm ban thưởng gì nào?”

Mục Ngưng Yên lắc đầu, thản nhiên nói: “Đây vốn là thuộc bốn phận của nô tì. Thật sự không dám muốn Hoàng Thượng ban thưởng gì.”

Bách Lý Hạo Triết trầm ngâm nói: “Ta nói muốn thưởng thì nhất định nàng phải nhận. Hay là thế này đi, mấy ngày trước đây, Tây thành tiến cống một bộ cờ bằng ngọc, ta lấy đó thưởng cho nàng đi.” Cúi đầu nhìn thái tử nói: “Hoàng nhi thấy được không?”

Thái tử mặt mày tuần tú, lúc này tươi cười nở rộ, càng phát ra tuần tú vô song, dùng sức gật đầu: “Đương nhiên là được ạ!”

Mục Ngưng Yên cup mi mắt, nói: “Hồi bẩm Hoàng Thượng, nô tì không biết chơi cờ.” Bách Lý Hạo Triết lại cười nói: “Ta dạy cho nàng là được.” Sau đó giơ giọng phân phó đi xuống: “Đi đem bộ cờ Tây thành tiến cống hai ngày trước mang tới đây.”

Thạch Toàn Nhất cúi đầu đứng ở bên ngoài mấy tầng sa liêm, ngẫu nhiên nghe được thanh âm hoàng đế truyền đến: “Nói không thể đặt chỗ này. . . . nhìn xem, nếu ở đây ta đặt Liên Hoa Lạc, nàng xem. Nàng liền thất bại thảm hại.” Trong lòng không khỏi âm thầm sợ phát run. Hoàng Thượng ở trước mặt Ngưng phi nhưng lại không tự xưng “Trẫm”. Ông ở trong cung nhiều năm, sao lại không hiểu ý tứ của hoàng đế. Hoàng đế hiển nhiên đã đem Ngưng phi trở thành nguyên hoàng hậu. Phu thê kết tóc, yêu sâu tận đáy lòng, thế gian chỉ có một người mới dùng một chữ đó để xưng.

Trong chốc lát, hoàng đế cười khê đi ra: “Nói về lý, thua sẽ bị phạt.” thanh âm của Ngưng phi cực thấp, loáng thoáng: “Hoàng Thượng thứ tội, nô tì sớm đã nói không biết chơi cờ.”

Hoàng đế cười khê ra tiếng, ước chừng tâm tình vô cùng tốt: “Nhường cho nàng bao nhiêu như thế, vẫn còn thua, ta đây cũng mặc kệ.” Ngưng phi hồi lâu không thấy lên tiếng.

Hoàng đế tựa hồ cúi đầu mà cười, ngữ điệu vô cùng ôn nhu: “Được rồi, được rồi. giận rồi a, ta nhận lỗi vẫn không được sao?”

Ngưng phi không biết nói gì đó. Một lát sau, chỉ nghe Ngưng phi “Dạ” một tiếng không rõ, mơ hồ còn kèm theo tiếng “ừm” bị đè nén. Thạch Toàn Nhất ... không ... Dám nghe nữa, vội hướng mọi người hầu hạ khoát tay áo, dẫn mọi người lui đi ra ngoài.

Người khác nói hoàng đế tính tình lãnh đạm, không thích nữ sắc. Nhưng từ sau khi thị tẩm Ngưng phi, hoàng đế mỗi ngày đều giá lâm Phượng Nghi điện, tâm tình cũng mỗi ngày một tốt. mấy người hầu hạ bọn họ cũng cảm thấy thần thanh khí爽.

Chính là, chính là Ngưng phi nương nương tựa hồ vẫn như trước lãnh đạm xa cách, dường như cái gì cũng không để ý.

28. Q.2 - Chương 5

Thời tiết dần dần lạnh xuống, ngày mùa hè đã qua, quanh cảnh mùa thu dần bao phủ.

Cung đình hiem khi mới tổ chức “Tiệc thưởng cúc”, tất cả hoàng thân quốc thích, từ quan tam phẩm trở lên đều tuân mệnh tham dự. Trong lúc nhất thời, cả ngự hoa viên tiếng ca múa không ngừng vang lên.

Xung quanh Tiệc rượu những đóa hoa cúc vàng, cắm tú nở rộ, xòe cánh buông nhụy, dưới ánh sang nhu hòa lay động kiều diễm, những đóa hoa nở rộ sang ngời mang đậm cảm giác ngọt ngào mùa thu. Lại thêm thỉnh thoảng có cơn gió nhẹ hiu hiu thổi, hoa hương từng trận, dạt dào say lòng người.

Hoàng đế ngồi ngay ngắn ở trên Cửu Long ngự án, ngồi sát bên cạnh chính là hậu cung chuyên sủng ngưng phi nương nương. Một thân cung trang xanh ngọc, ngay hàng cúc trên tay áo cũng là ngọc bích vô cùng thanh nhã. Từ trên xuống dưới đều giản đơn tĩnh lặng mà diễm lệ, ước chừng là tua rua mấy chiếc trâm loan phượng cài trên mái tóc đen bóng khê rủ xuống từ xa nhìn lại tựa như vô số đàn bướm đang cư ngụ trên đó, tạo ra vẻ quyến rũ xinh đẹp khác thường.

Mạnh Lãnh Khiêm theo thứ tự cấp bậc ngồi ở rất xa, từ xa xa nhìn lại, trong lúc nhất thời không khỏi có chút ngây ngốc. Nhưng chung quy vẫn không dám nhìn kỹ, chỉ liếc mắt một cái, vội thùy hạ mi mắt. Có lẽ là hấn đa tâm, hấn luôn cảm thấy ánh mắt Hoàng Thượng thỉnh thoảng lại đảo qua hấn.

Từ khi yến hội bắt đầu đến nay, Mạnh Lãnh Khiêm đều bị vây bởi trạng thái mờ mịt, liếc mắt một cái nhìn lại, chỉ thấy trước mắt một mảnh cười đùa vui vẻ, Hoàng Thượng đang cười, chúng phi đang cười, chúng đại thần đang cười. Đủ loại mỉm cười, coi như nhân gian vô sự, chỉ có cười mà thôi.

Các đại thần ẩn theo cấp bậc nhất nhất đi lên kính rượu, Mục Ngưng Yên nguyên bản không uống được rượu. Nhưng vì được gặp người nhà, trong lòng cảm thấy vui mừng không kìm hãm được, bất tri bất giác đã nhấp mấy chén.

Mới vừa rồi trước yến hội khai tiệc, đại biểu tẩu vĩnh thọ công chúa và nhị biểu tẩu Vĩnh Yên công chúa có gặp mặt qua nường. Tất nhiên là không khỏi có chút sầu não, nhưng nường cũng chỉ có thể hết sức áp chế. Nường chỉ nhờ hai vị công chúa chuyển lời với hai vị biểu ca cùng dượng dì nường tất cả đều tốt, không cần phải lo lắng.

Vĩnh thọ công chúa tất nhiên biết nường độc sủng hậu cung, dẫu mặt vào tay áo mà cười, mặt mày hớn hở: “Phò mã cũng bảo ta chuyển cáo tới nương nương, trong nhà hết thấy đều tốt, không cần sầu lo. Hiện tại nương nương thân ở hậu cung, mọi sự phải cẩn thận. Còn có. Còn có, mọi chuyện chờ quên vì bản thân mà tính toán.”

Nàng. Nàng tài cán gì mà có thể tính toán cho bản thân đây? Vừa bước vào cửa hoàng cung, tất cả thân bất do kỷ.

“Phò mã còn nói , thế gian rất nhiều chuyện đều vì một ý niệm. Đời người tựa như sương mai, trời càng sáng càng mỏng manh! Cái gì cũng không cần quá vội vàng bất quá chỉ mươi năm mà thôi.”

Vũ nữ dưới tiếng đàn động lòng người múa lên những vũ điệu uyển chuyển, kỹ thuật biến hóa không ngừng, thướt tha yêu kiều, khi thì như cánh bướm, khi lại như cánh yến lượn vòng.

Biểu ca nói: ” Đời người tựa như sương mai, trời càng sáng càng mỏng manh!” Thế gian rất nhiều chuyện đều vì một ý niệm. Mục ngưng yên giật mình xuất thần, một ý niệm, một ý niệm. Bất tri bất giác đã đến phiên mệnh quận mã gia cùng tân phu nhân, cũng chính là quận chúa của Bình Yên vương đi lên kính rượu. Lý Hoài Tuyết quận chúa của Bình Yên vương, mặc cung trang đỏ rực, mặt mày tinh xảo, lẳng lẽ đứng bên cạnh. Từ phía nường nhìn lại, cùng Mạnh Lãnh Khiêm quả là xứng đôi đẹp lứa.

Bách Lý Hạo Triết khẽ nở nụ cười, ngửa đầu một hơi uống cạn. Buông chén ngọc xuống, lẳng lẽ liếc mắt nhìn phía Mục Ngưng Yên. Chỉ thấy nường nhìn về phía Mạnh Lãnh Khiêm hình như có chút giật mình xuất thần, hồi lâu mới nâng tay áo, lúc này mới đem rượu trong ly uống một hơi cạn sạch.

Tận tới khi Mạnh Lãnh Khiêm cùng phu nhân song song ngồi xuống. Mục Ngưng Yên vẫn còn ngóng nhìn thật lâu dấy lòng lẳng lẽ nói lời chúc phúc.

Bách Lý Hạo Triết ngóng nhìn nường, tay niết chặt chén ngọc.

Rốt cuộc là uống hơi nhiều, chỉ chưa đầy nửa tuần trà, rượu uống vào đã có chút ngà ngà say. Bách Lý Hạo Triết tất nhiên phát hiện nường có chút mơ màng vì say, tự nhiên mềm mại tựa vào hắn, động cũng không động, dẫu vốn không phải bộ dáng lúc nường thanh tỉnh. Nường xưa nay vốn lãnh đạm, cho dù cùng hắn một chỗ, cũng hận không thể cố gắng cách xa một chút. Ước chừng chuyện mà những phi tử hoan hỷ nhất, thì nường lại tránh còn không kịp.

Ôm lấy nường, không khỏi mỉm cười, tâm tình lại tốt hẳn lên. Thấp giọng hỏi: “Hay là hồi cung trước nghỉ ngơi một chút?” Mục Ngưng Yên gật gật đầu, để thị nữ nâng đứng dậy, ẩn theo quy củ thi lễ: “Xin Hoàng Thượng thứ tội, nô tì cáo lui trước.”

Trở về cung, vẫy mọi người lui xuống, một mình tĩnh tư xuất thần. Nghĩ mới vừa rồi hai vị biểu tẩu đề nhắc đến dì, còn đưa cho nường một cái túi thơm, nói là dì tự tay làm.

Ngón tay Mục Ngưng Yên vuốt ve mỗi một mũi thêu tinh xảo trên túi, hốc mắt không khỏi chua xót. Chữ Phúc thêu nổi kia, có lẽ là ẩn chứa tất cả hy vọng của dì với nường. Hy vọng nường có thể mọi sự thuận lợi, phúc khí tràn đầy.

Ai, dì như đã lớn tuổi như vậy , lại vẫn toàn tâm toàn ý lo lắng cho nường. Trong chốn thâm cung này, nường muốn gặp dì một lần cũng khó.

Trước kia, dì luôn sai phòng bếp nấu cho nàng đủ loại canh tổ yến, có khi còn ngồi đợi nàng uống hết mới thôi. Khi đó, nàng không cảm thấy mùi vị khó chịu của thuốc đông y chỉ thấy ngọt ngào vô cùng. Hiện giờ, hiện giờ, nghĩ muốn nếm thử một chút, cũng là chuyện quá xa xỉ.

Có lẽ đều là như thế, khi có thì không biết quý trọng, hiện tại không còn, lại khó chịu luyện tiếc.

Nếu. Nếu nàng không có vào cung mà nói, nghĩ đến cho dù xuất giá, vẫn là có thể thảnh thơi trở về vẫn an di dưỡng. Nhưng. Hiện tại muốn tượng niệm cũng chỉ có thể là mộng mà thôi.

Nghĩ rồi lại nghĩ, không dâng lên buồn phiền, bất tri bất giác lệ đã tràn đầy.

Trong mông lung, có người xốc màn tiến vào, Mục Ngưng Yên vội một tay lau nước mắt, một tay đem túi hương giấu ở trong tay áo. Ngẩng đầu, đã thấy Bách Lý Hạo Triết đang đứng bên cạnh tháp ngủ.

Nàng khẽ xoay người, không biết bộ dáng rơi lệ mới vừa rồi đã lọt hết vào trong mắt hắn, vội đứng dậy, cúi đầu xuống: “Hoàng Thượng cát tường.”

Bách Lý Hạo Triết sớm đã nhìn thấy lệ trên khóe mắt nàng. Trước mắt lại hiện lên hình ảnh khi Mạnh Lĩnh Khiêm đứng dậy kính rượu trong yến tiệc, sau khi nàng cùng mạnh lĩnh khiêm bốn mắt nhìn nhau, cúi đầu yếu ớt mỉm cười..

Mới vừa rồi nàng là vì Mạnh Lĩnh Khiêm mà rơi lệ sao? Khi Nàng mới vào cung, vẫn cáo bệnh, không muốn thị tẩm, thậm chí không muốn có con với hắn, có phải nguyên nhân đều là vì Mạnh Lĩnh Khiêm hay không. Nàng vẫn quên không được hắn ta sao. Hắn lạnh lùng suy ngẫm, giống như một lời thông vạ khúc mắc.

Tuy rằng sớm biết rằng nàng và Mạnh Lĩnh Khiêm từng có hôn ước, thậm chí trước khi vào cung hai người còn lên gặp lại. Nhưng lúc này lửa giận trong lòng lại bùng bùng dâng lên. Hắn yêu nàng, nuông chiều nàng như vậy, vì nàng không mở rộng hậu cung, chuyên sủng một mình nàng. Nàng vẫn nhớ đến hắn ta sao?

Đang muốn xoay người bỏ đi, trong đầu bỗng nhiên hiện lên một hình ảnh —— mới vừa rồi nàng giống như đang giấu gì đó trong tay áo, lòng không khỏi chìm xuống. Rốt cuộc đó là cái gì mà không thể để cho hắn nhìn thấy chứ? Chẳng lẽ là —— hắn chậm rãi nâng nàng đứng dậy: “Hãy bình thân. Không phải nói một mỗi sao, sao lại không nằm xuống nghỉ ngơi?”

Mục Ngưng Yên cảm tạ long ân, khẽ hỏi: “Hoàng Thượng sao cũng tới đây?” Yên hội đang vô cùng nóng nực, hắn mới vừa rồi cũng rất cao hứng mà.

Hoàng đế ngồi xuống tháp ngủ, lôi kéo tay nàng: “Uống hơi nhiều, đầu hơi đau. ” ngữ khí vừa thấp vừa mềm: “Nào, đến đây giúp ta.” Nàng chỉ cảm thấy mặt nóng lên, cuối cùng cũng không thắng nổi sức của hắn, ngã nhào vào trong lòng hắn.

Hắn nằm ở bên cạnh nàng, tay chân như là dây leo, đem nàng quấn chặt lấy. Nghe tiếng tim hắn đập, nàng chỉ cảm thấy không khí bốn phía bắt đầu loãng lên, muốn giãy dụa khẽ động, hắn cũng không cho, hai tay theo phản xạ tại càng ôm chặt hơn. Thanh âm truyền đến bên tai nàng, mơ hồ có chút làm nũng: “Ta mệt mỗi, cùng ta một chút thôi.”

Hắn chưa bao giờ mệt mỗi như vậy mà nói với nàng nhiều chuyện đến thế, ước chừng là uống quá chén. Bất quá một lát, tiếng thở đã đều đều, nhưng tay chân vẫn bá đạo ôm lấy nàng, không cho nàng nhúc nhích nửa phần.

Thân mật dựa vào như vậy, nhiệt độ cơ thể hắn ấm áp, nhịp tim đập vững chắc, dần dần, nàng không cảm thụ được nữa. cứ như vậy nghe, đến sau thì cũng mê man ngủ đi.

Hồi lâu sau, Bách Lý Hạo Triết bỗng dưng mở mắt, con ngươi bên trong thần thanh khí爽, sáng sủa sinh quang, nhìn không thấy nửa điểm mông lung khi mới ngủ dậy. Tay hắn nhẹ nhàng chậm chạp di động, lần vào trong tay áo của nàng.

Là một cái túi thơm bằng gấm đỏ thẫm, hai mặt đều thêu một chữ phúc rất lớn, đường may tinh tế khéo léo, vô cùng tinh xảo. Hắn khẽ ngửi một chút, mùi hương phật thủ ủa tới, an thần dưỡng khí, rất dễ ngủ.

Bất quá chỉ là cái túi thơm mà thôi, nàng vì sao phải trộm giấu đi chứ? Hắn nhú mào, hắn chưa từng nhìn thấy cái túi thơm này, nhưng cứ nhiên nàng lại nhìn nó mà rơi lệ, chẳng lẽ nào, chẳng lẽ nào lại có quan hệ với Mạnh Lãnh Khiêm?

Mới vừa rồi ở trên yến hội, nàng rất để ý đến Mạnh Lãnh Khiêm. Mấy lần nhìn về phía hắn ta ngồi, lại giật mình xuất thần hồi lâu. Nàng đã là phi tử của hắn, vẫn chưa thể quên nổi tên họ mạnh kia sao?

Trong đầu không khỏi lại hiện lên cảnh tượng trước khi nàng tiến cung hai người lén nút gắp mặt, nhẹ nhàng thủ thủ.

Nếu chậm một bước, có phải nàng đã trở thành thê tử của Mạnh Lãnh Khiêm rồi không? Nếu như thế mà nói, yến hội hôm nay, chính là Mạnh Lãnh Khiêm dắt nàng đến chúc rượu hắn sao?

Còn có nàng vẫn một mực dùng xạ hương. Tất nhiên là nàng không biết hắn sớm đã trao đổi, chính là mỗi ngày hắn vẫn ngửi thấy mùi xạ hương quanh quẩn trên người nàng.

Chính là vì nàng hận hắn, oán hắn, cho nên vĩnh viễn cũng không muốn có con nối dõi của hắn.

Hắn lạnh lùng nhìn hồi lâu, suy nghĩ pháp phòng nhưng lại không khỏi thất vọng. Giận đến cực điểm, giơ tay lên đem túi thơm hương lộ hương kim loan mà ném, nhưng nó lại rơi nhào xuống mặt thảm thật dày trong lòng lung Mịch Ngưng Yên cảm thấy có thứ gì đó ám áp tìm kiếm cánh môi của nàng, ban đầu thì nhẹ nhàng, sau đó dùng sức mà hôn, dùng sức mà cắn, Nàng thấy đau, từ trong mê man bừng tỉnh. Hắn áp chặt ở trên người nàng, tuyệt không chút yêu thương mà hôn nàng, thô bạo như thế, như là đang muốn xác minh gì đó.

Nàng hòa theo hắn, ừm ra tiếng: “Ừm. Đau.” Hắn lại ngoảnh mặt làm ngơ, càng dùng lực, sau đó uốn lượn xuống phía dưới. Rốt cuộc hắn bị làm sao vậy? Hắn cho tới nay đều vô cùng dịu dàng, cẩn trọng ôn nhu, chưa bao giờ đối với nàng như vậy.

Nàng mới có chút hoảng hốt, hắn tựa hồ đã ra. Nhưng chỉ là cứ như vậy dây dưa. Gắn bó môi với răng , coi như chiếm hữu từng tắc cơ thể nàng, giống như trong trí nhớ.

Nàng là của hắn, nàng thật sự là của hắn.

Chỉ có nàng rõ ràng như vậy nằm ở trong lòng hắn, tựa hồ hắn mới có thể an ổn, mới có thể chứng minh nàng thật sự thuộc về hắn. Không bao giờ ... rời đi nữa. Không bao giờ ... bỏ mặc hắn một mình trong chốn thâm cung đại nội cô tịch lạnh lẽo này nữa!

Vô thức, đã vào đông. Sau giờ Ngọ ở trên tháp đọc một quyển thi từ, chẳng hay đã thiếp đi từ lúc nào. Khi mơ màng tỉnh dậy, thị nữ đã đốt đèn sáng tỏ. Trong điện vắng lặng không tiếng động, nhắm hờ mắt, cơn buồn ngủ lại ập đến.

Đột nhiên có thanh âm của hắn truyền đến: “Tĩnh lại thôi, ngủ cả một buổi chiều rồi. Nếu còn ngủ nữa lại là tối đêm. sau mở mắt ra thì trời lại đã sáng rồi.”

Nàng kinh ngạc quay đầu, thì ra là hắn đến đây, chính là hắn vẫn yên lặng đứng bên tháp ngủ trong tay hình như đang nắm thứ gì đó. Liếc mắt một cái đã nhìn rõ ràng, rõ ràng là cái túi hương mà dì làm cho nàng. Có lẽ là nó rơi ra từ trong tay áo nàng khi nàng ngủ say kia.

Nàng nhớ tới đến y quy củ hành lễ, hắn khoát tay áo: “Không cần, nàng ngồi một lúc hãy đứng dậy, cẩn thận không lại chóng mặt.” Hắn cầm, lại quan sát hồi lâu , mới nhàn nhã nói: “Không thể tưởng được, tay nghề của nàng lại khéo léo như vậy. Khi nào thì cũng làm cho ta một cái?”

Nàng cụp mắt: “Để cho Hoàng Thượng chê cười rồi. Nô tì nhân đến vô sự, tranh thủ đùa chơi mà thôi, làm sao có thể làm được ra. Hoàng Thượng nếu là cần, hàng dệt bằng máy nhanh chóng có thể mang đến.” còn chuyện chiếc túi hương này là do dì tặng, nàng sẽ không nói cho hắn biết.

Đường nét trên mặt nàng rất đẹp, vì cụp mắt, cánh mi cong dày tựa như cánh bướm rủ xuống đóa hải đường mùa xuân, vô hạn kiều diễm.

Bách Lý Hạo Triết đã xiết chặt đầu ngón tay, tơ lụa mềm mại thế nhưng lại tựa như gai nhím đâm vào lòng bàn tay đau đớn. Cái túi kia thêu chữ “Phúc”, chẳng lẽ thật là nàng thêu cho ai kia sao? Cho hắn ngày

ngày mang ở bên người sao?

Hắn thong thả bước, đi đến trước hương lô đang cháy tỏa ra mùi hương bách hợp, sương khói lượn lờ. Nàng vẫn là ngồi dậy, ngồi bên tháp ngủ, cầm lấy cuốn sách bên cạnh, đầu ngón tay khẽ động, lại lật một tờ. Hắn như vậy nhìn lại, hiếm khi thấy mười đầu ngón tay tinh tế như ngọc của nàng. Mái tóc đen nhánh cột lỏng buông lơi trên vai, chỉ được cài bởi một chiếc trâm vàng mỏng manh, tua rua mịn màng rủ xuống, ngẫu nhiên chớp động, lượn lờ qua lại tạo thành những gợn sóng.

Hắn giật mình, nửa ngày mới lại nhấc chân. Bước chân chậm mà nóng nảy, lòng phiền muộn mà không thể nói ra, túi thơm nắm chặt trong lòng bàn tay. Chút bất tri bất giác chân đi thẳng đến lô hương, lòng vừa xao động, nhẹ buông tay, túi thơm đỏ thắm có thêu chữ phúc đã “Xì” một tiếng vang nhỏ, rơi chìm trong lô than.

Tay cũng chạm phải thành lô hương, hắn “Ai nha” một tiếng tiếng hô lên. Chỉ thấy nàng vội nâng tầm mắt: “Hoàng Thượng, làm sao vậy?” Ánh mắt nháy mắt bị tiếng nổ lép bép xì xì trong lô hương hấp dẫn. Nàng đột xoay người, hướng hắn chạy tới.

Lòng hắn chấn động, trong lòng lập tức ấm lên, vội rút bàn tay ra khỏi thành lô hương nóng bỏng, tiếp xúc lâu như vậy, có lẽ đã xưng phong lên. Nhưng lại thấy nàng liếc cũng không liếc hắn một cái, lạnh lùng đẩy tay áo hắn ra, tay duỗi ra, vội vã vươn tay cầm lấy chiếc túi hương đã cháy hơn phân nửa trong lô than. Có thị nữ ngăn trở nàng. Rốt cuộc đến giờ phút nàng hắn cũng biết thế nào là tâm như tro tàn. Nhiệt độ cơ thể mỗi lúc một thối lui, chờ đợi mà đứng, nhìn thấy nàng xoay người gọi người. Có thị nữ cùng nội thị chạy vào, một đám người vội lục lục lại lô hương trước mắt, cuối cùng tuy rằng đem túi hương lấy được đi ra, nhưng sớm chỉ còn một góc. Khả năng lại vẫn cẩn thận nhặt từ trong chậu nước ra, may mắn chặt ngón tay khẽ vuốt ve.

Hắn liền cứ như vậy lẳng lặng mà đứng ở nơi đó, mu bàn tay bị bỏng nhưng là đã không còn chút cảm giác, coi như đó không phải là chính mình. Thật lâu sau, ước chừng thời gian ngừng trôi, mới quay đầu phân phó nói: “Thạch Toàn Nhất, bãi giá quay về Thừa Càn điện.” Thạch Toàn Nhất cách tầng sa liêm, xa xa đáp “Dạ” một tiếng.

Nàng kinh ngạc nhìn phía hắn dời đi, lẳng lặng đến xuất thần. Sau một lúc lâu, nàng đi vào đứng trước gương đồng, nhìn chằm chằm thân ảnh kiều diễm, song mắt linh động trong gương.

Vừa rồi nàng có nhìn thấy mu bàn tay hắn xưng đỏ, chính là, chính là, nàng làm như cái gì cũng không có thấy.

29. Q.2 - Chương 6

Ngày hôm sau, ở trong thư phòng xử lý chính sự, Mạnh Lân Khiêm không biết như thế nào lại mạo phạm long nhan, hoàng thượng đã hạ chỉ giam hắn vào đại lao. Trận tai họa này có chút bất ngờ, chuyện đến tai Mục Ngưng Yên tất nhiên cũng vô cùng khiếp sợ.

Suy nghĩ hồi lâu, không biết đã xảy ra chuyện gì, nàng cảm thấy có gì đó bất an. Có lẽ là bởi vì lúc ấy vào cung đã vội vàng cầu xin Mạnh gia ra mặt giúp sức, mà nhiều hơn chính là hắn đã từng thấy nàng cùng Mạnh đại ca bên nhau. . . hay vẫn là sự việc ngày hôm qua. . . . Sai thị nữ thân cận bên người đi hỏi chuyện hai vị biểu ca, nhưng cũng không thêm được tin tức gì, chỉ nói là bất ngờ bị giáng tội.

Bọn họ hôm nay đã cầu xin cho Mạnh quận mã gia, còn nói nếu là vì nương nương thì coi như Nguyễn Gia nợ Mạnh phủ một cái ân tình cho nên bây giờ tận lực giúp đỡ.

Nàng đứng ở bên cửa sổ, dần dần ánh nhìn cũng trở nên uể oải, hồi lâu mới nói: “Hầu hạ ta thay quần áo” .

Thạch Toàn Nhất một mình khom người đứng bên cạnh, lén nhìn vẻ mặt hoàng đế. Hoàng đế dường như tâm tình hoảng hốt, nắm một quyển tấu chương trong tay lật đi lật lại không biết đã bao lâu.

Nội thị phụ trách nhiệm cầm đèn im hơi lặng tiếng mà di chuyển, từng chiếc cứ thế tản ra từng tầng sáng đỏ rực.

Tiểu Lục Tử từ ngoài điện khoan tay hướng hoàng thượng hành lễ: “Khởi bẩm hoàng thượng, Ngưng phi nương nương ở bên ngoài cầu kiến” . Vụng trộm nhìn một cái, mắt của hoàng đế cơ hồ có chút ánh sáng lóe lên nhưng khuôn mặt không có chút cảm xúc. Không dám quan sát nhiều, tầm mắt hơi hơi rũ xuống, chỉ thấy hoàng đế hai tay nắm chặt tấu sớ, gân xanh nổi lên.

Hoàng đế nhàn nhạt mở miệng: “Để nàng tiến vào” . Thạch Toàn Nhất ở bên cạnh hoàng đế đã lâu, tự nhiên nghe được ra, tâm tình hoàng đế tựa hồ không được tốt lắm.

Hôm qua ở Phượng Nghi Cung, Ngưng Phi nương nương không biết như thế nào làm cho hoàng thượng tức giận. Từ lúc hoàng thượng sủng hạnh Ngưng phi tới nay, đây lần đầu tiên không ngủ lại ở Phượng Nghi Cung.

Mà tình huống lúc này cũng không giống với ngày thường, bình thường ở thời điểm này hoàng thượng sớm đã tới Phượng Nghi Cung. Theo lý mà nói, lúc này Ngưng Phi nương nương cầu kiến, tự nhiên chủ động là rất tốt, vì sao Hoàng Thượng cũng không có vẻ gì là sung sướng. Nguyên nhân có lẽ là cùng Mạnh quận mã gia có quan hệ.

Nhớ rõ năm đó hai vị phò mã Nguyễn gia vào cung cầu xin cho Ngưng phi khi đó còn chưa tiến cung, nói là Ngưng Phi nương nương đã từng có hôn ước. Mà người nọ lại chính là Mạnh Lãnh Khiêm-Mạnh quận mã gia.

Lòng Thạch Toàn Nhất đang tối đen một mảnh, bỗng nhiên bừng tỉnh lại. Mạnh quận mã gia hôm nay sẽ không vô duyên vô cớ bị giam vào ngục, bắt giặc. . . Khẽ ngẩng đầu, chỉ thấy Ngưng phi một thân cung trang màu tím thướt tha mà đến, hướng hoàng đế uyển chuyển hành lễ: “Nô tì thỉnh an Hoàng Thượng” .

Nếu như là thường ngày, hoàng đế sớm đã buông tấu sớ để đỡ nàng dậy. Mà hôm nay ngay cả đầu cũng không thèm động, vẫn như trước chăm chú phê duyệt tấu sớ, nghe thấy mà cũng tựa hồ như chưa nghe. Mà Ngưng phi vẫn như trước, vẫn duy trì tư thế hành lễ. Hai người không ai nói lấy nửa lời.

Thạch Toàn Nhất chỉ cảm thấy không khí bên trong Thờ Càn Điện không ngừng loãng ra. Mãi một lúc lâu sau, hai người cũng không nói gì.

Thạch Toàn Nhất khom người nhìn nội thị xung quanh, đều cúi đầu đến mức không thể thấp hơn được nữa. Đành mở miệng: “Khởi bẩm hoàng thượng, đã tới giờ dùng bữa, có cần truyền lệnh xuống hay không?”

Bách Lý Hạo Triết “A” một tiếng, lạnh nhạt mở miệng nói: “Truyền đi” .

Bọn thị nữ nối đuôi nhau mà vào, nhẹ nhàng khéo léo đem bữa tối từng thứ từng thứ một bưng lên. Cuối cùng Thạch Toàn Nhất kiểm tra toàn bộ một lượt rồi nói “Mời hoàng thượng cùng nương nương dùng bữa” .

Bách Lý Hạo Triết lúc này mới mở miệng phân phó: “Tất cả đều lui xuống phía dưới hết đi, không cần hầu hạ” . Mọi người khom người xuống hành lễ, cúi người đi ra.

Bách Lý Hạo Triết trầm giọng nói: “Ngồi đi. Quỳ ở đó làm gì?” . Mục Ngưng Yên ngẩng đầu nhìn hần liếc mắt một cái, chỉ thấy hần sớm đã xoay người. Nàng chỉ còn nhìn thấy bóng dáng một thân long bào, bỗng nhiên giật mình cúi đầu, nhẹ nhàng bước theo sau đi lên.

Hần ngồi xuống, lấy ra đôi đĩa gà voi bắt đầu tự dùng bữa. Mục Ngưng Yên ngồi ở bên cạnh, nhìn thấy khăn lụa trong tay trái của hần. Nàng trộm liếc mắt một cái rồi lại quay đầu đi.

Lòng Bách Lý Hạo Triết trầm xuống, thức ăn vào miệng quả thực là vô vị. Dứt khoát buông đĩa, mở miệng nói: “Nói đi, có chuyện gì?” .

Mục Ngưng Yên khẽ cắn môi, trầm ngâm một chút mới nói “Hoàng thượng thứ lỗi cho thần thiếp, thần thiếp mới dám nói. . .” .

Bách Lý Hạo Triết nhìn nàng một hồi lâu mới nói: “Được, nói đi” .

Mục Ngưng Yên lúc này mới buông mi mắt nói: “Hoàng thượng, không biết. . . Mạnh quận mã gia đã phạm phải tội gì?” Bách Lý Hạo Triết mặc dù không lên tiếng nhưng hần đã sớm đoán được ý đồ của nàng

từ lúc đến đây. Nhìn nàng hiện giờ không ra sức giấu giếm mà nói trực tiếp như vậy, hần càng cảm thấy ngọn lửa trong lòng cứ thế bùng lên.

Nàng lại còn cố tình vì hần ta mà cầu tình: “Xin hoàng thượng, xin hoàng thượng niệm tình hần một lòng trung thành mà tha cho hần lần này” . Chỉ nghe “lạch cạch” hai tiếng, đôi đũa ngà voi đang ở trên tay hần rơi xuống đất.

Bách Lý Hạo Triết mặt không có biểu tình, bỗng đứng đứng lên, lạnh lùng thốt ra: “Người đâu, đưa Ngưng phi nương nương hồi cung” .

Nàng như là bị người ta đánh ột bạt tai, sắc mặt trắng bệch không còn chút máu. Chậm rãi đứng lên, theo quy củ hướng hoàng thượng thi lễ: “Nô tì cáo lui” .

Thạch Toàn Nhất một mình đưa nàng trở về Phượng Nghi Cung. Xưa nay ông vốn là người am hiểu lòng người, tự nhiên có thể đoán ra được là giữa Hoàng thượng cùng Ngưng phi trong lúc dùng bữa đã xảy ra chuyện. Ngẩng đầu đứng thẳng ngay ngắn trước mặt Ngưng phi, một lát mới mở miệng nói: “Ngưng phi nương nương, nô tài có câu này, không biết có nên nói hay không?” .

Mục Ngưng Yên nói: “Thạch tổng quản có chuyện gì không ngại nói thẳng”. Thạch Toàn Nhất bộ dáng nói: “Nếu nô tài nói không đúng, xin nương nương trách phạt” .

Mục Ngưng Yên khoát tay áo, tỏ ý không sao. Thạch Toàn Nhất lúc này mới chậm rãi nói: “Ngưng phi nương nương từ khi vào cung đến nay, có thể nói là người duy nhất được hoàng thượng sủng ái, hậu cung ba nghìn kia cũng chỉ là đồ trang trí mà thôi. Hoàng thượng sủng ái nương nương như vậy, tự nhiên đối với nương nương vạn phần lo lắng. . . . Nhưng hoàng thượng cũng chỉ là một nam nhân bình thường. . .” . Mục Ngưng Yên kinh ngạc lắng nghe, không có phản ứng gì.

“Cho nên ý tứ của nô tài là, lần này bất luận là Trạng Nguyên vì lí do gì đắc tội với Hoàng Thượng, nương nương cứ làm bộ như cái gì cũng không biết, không chừng qua mấy ngày nữa, hoàng thượng liền đem Trạng Nguyên thả ra” .

Mục Ngưng Yên buông cánh mi dài xuống: “Thạch tổng quản, ta đã hiểu. Cảm ơn lời nhắc nhở của ngài” . Xem ra Mạnh đại ca quả nhiên là vì nàng mà vướng vào tai ương.

Mấy ngày sau, truyền đến tai Phượng Nghi Cung là chuyện hoàng đế lật thẻ bài của Giáng Vân Cung-Nhan phi, Lan Lâm Cung-Liêu Phi, Trùng Bích Cung-Doãn Phi và Văn Nghệ Cung-Đường Phi. Kể từ khi Ngưng Phi tiến cung tới nay, đây là lần đầu tiên hoàng thượng lật thẻ bài của phi tử khác.

Hoàng đế không đến thăm Phượng Nghi cung mà Ngưng Phi nương nương cũng không có đến Thừa Càn Điện. Ở Thừa Càn Điện chúng nội thị cũng nhận thấy rõ ràng mấy ngày gần đây hoàng thượng có chút bức mình, ngay cả chúng đại thần cũng cảm giác được, bao nhiêu tấu chương trình lên đều bị hoàng thượng trả về.

Giờ phút này Bình Yên vương quý gối trước cửa Thừa Càn Điện, cả phía sau lưng mồ hôi lạnh đầm đìa. Từ lúc ông tiến vào đến giờ, hoàng đế cái gì cũng không có nói, liền mặc cho ông quý.

Ông liếc nhìn Thạch Toàn Nhất bên cạnh hoàng đế cầu cứu, nhưng Thạch tổng quản chỉ để yên tay trong ống áo, liếc nhìn ông ta vài lần. Tất nhiên ông hiểu được, đó là ông ta không thể nhiều lời.

Có nội thị nhẹ bước chạy tới, tiến đến một bên tai Thạch Toàn Nhất thì thào một câu. Mắt Thạch Toàn Nhất lóe ra một chút, xoay người hướng hoàng đế reo lên: “Nô tài có việc bẩm báo” .

Bách Lý Hạo Triết thần nhiên nói: “Nói đi” . Ánh mắt không khỏi quét qua Bình Yên Vương nhìn một cái.

Thạch Toàn Nhất bẩm báo: “Bẩm Hoàng thượng, mới vừa rồi cung nữ của Phượng Nghi Cung báo lại, nói là Ngưng Phi nương nương bị bệnh. . .” . Hoàng thượng “Đằng” một cái đứng lên, vội vàng đi về phía ngoài. . . Vừa mới bước được một bước, đột nhiên dừng lại. Nửa ngày mới thần nhiên mở miệng hỏi “Thái y nói như thế nào?” .

Thạch Toàn Nhất bẩm báo: “Ngưng Phi nương nương còn chưa truyền thái y khám và chữa bệnh” .

Hoàng đế không ngừng đi qua đi lại, hiển nhiên tâm tình rất lo âu. Nhưng tựa hồ cũng không có ý tứ muốn đi Phượng Nghi Cung.

Thạch Toàn Nhất vội nói “Hoàng Thượng, nô tài cả gan đem cung nữ Dạm Hạnh của Phượng Nghi Cung truyền vào” . Hoàng đế nghe vậy bước chân chợt dừng lại, xoay người qua.

Thạch Toàn Nhất vừa thấy vậy liền hướng thị nữ đang quỳ trên đất dò hỏi “Dạm Hạnh, nương nương bị làm sao vậy, người hướng hoàng thượng tỳ mĩ bẩm báo” .

Thanh âm thị nữ tinh tế truyền đến “Bẩm hoàng thượng, cả đám nô tỳ cũng không biết là xảy ra chuyện gì. Mới vừa rồi nương nương vẫn bảo là tốt, phân phó chúng nô tỳ rời đi. Sau mới ăn mấy miếng, nương nương bắt đầu nôn, hồi lâu cũng không dứt. Nô tỳ nghĩ muốn truyền thái y nhưng nương nương không cho. Sau đó, sau đó không có biện pháp nào, nô tỳ lo lắng cho nương nương nên lúc này mới cả gan đích thân đến bẩm báo cho Thạch tổng quản . . .” .

Hoàng đế khoanh tay mà đứng, một lát nói “Đi, truyền thái y để Phượng Nghi Cung”, sau đó lại phân phó “Đem mọi người trong nhà bếp trở lại” .

Từ khi Hoàng đế tiến vào nội điện sắc mặt liền ngưng lại, Phượng Nghi Cung tất cả mọi người đều nín thở, ngay cả thở cũng không dám phát ra. Trong lúc nhất thời, cả trong điện lặng ngắt như tờ, ngoài điện ngẫu nhiên có vài cơn gió lạnh thổi qua, làm cho cành lá rung động lá khô tuôn rơi, càng làm cho phía bên trong điện càng trở lên tĩnh mịch.

Thái y một lúc lâu mới nối đuôi nhau mà ra, thấy Bách Lý Hạo Triết vội “Xoạt Xoạt” dập đầu quỳ xuống, Vu thái y đứng đầu nói “Vi thần chúc mừng hoàng thượng, chúc mừng hoàng thượng! Ngưng Phi nương nương hoài long thai, đã hơn 1 tháng. . .” .

Bách Lý Hạo Triết chưa nghe hết câu đã vội quay người, hướng nội tẩm đi đến, bước chân dồn dập, nhưng lại quên lệnh cho đám thái y đứng dậy.

Nàng quay mặt vào trong, từ từ nhắm hai mắt giống như là đang ngủ say, một đầu tóc đen như mây uốn lượn, phủ trên gối mềm. Hắn ở bên giường ngồi xuống, tay không tự chủ được vuốt ve, thay nàng gỡ rối . . Một lúc sau, hắn thở dài.

Ngày đó, hoàng đế liền hạ lệnh đem Mạnh quận mã gia đang bị nhốt ở đại lao thả ra.

Ánh nắng trong trời xuyên thấu qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng chiếu rọi vào bên trong, trên tường, mặt đất đều loang lổ tia sáng, khiến cho vô số những hạt bụi không ngừng bay chuyển ở bên trong.

Mục Ngưng Yên tựa trên cấm tháp, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt về một chiếc áo lót trong tay, ngẩng đầu buồn bã thở dài. Ngoài điện một trận bước chân nhanh nhanh chậm chậm truyền tới, phía sau có giọng nội thị lo lắng gọi: “Thái tử của ta, ngài chậm một chút, cẩn thận ngã sắp xuống a” .

Vừa ngẩng đầu đã thấy thái tử Thừa Hiên tay ôm tiểu ly đẩy sa liềm đi vào, cẩn môi, vẻ mặt lạ lẫm đứng ở trước tháp nhìn nàng. Nàng đứng lên, mỉm cười giúp nó sửa sang lại một chút quần áo, ôn nhu hỏi “Thừa Hiên của chúng ta làm sao vậy? Ai chọc Thừa Hiên giận a?”

Tiểu thái tử nhú mày, đứng ở bên tháp, giống như có vẻ không vui. Nửa ngày mới lo sợ mở miệng “Di nương, di nương có con của chính mình, có phải về sau sẽ không yêu thương Thừa Hiên nữa hay không?”

Thì ra là nó lo lắng chuyện này, rốt cuộc vẫn là một đứa nhỏ. Mục Ngưng Yên muốn cười, rồi lại cảm thấy chua xót dị thường, lời kéo nắm lấy tay nó, ôm vào trong lòng mình khẽ nói “Không, sẽ không. Di nương cả đời yêu nhất chính là Thừa Hiên” .

Tiểu thái tử như cũ vẫn không tin, tròn mắt đen nháy chuyển động mang theo ý hoài nghi “Thật vậy ư” , Mục Ngưng Yên ôm chặt nó, cúi đầu nói “Thật sự, nếu con không tin, di nương cam đoan với con” , nàng lấy ra bộ đồ lót bên cạnh tháp “Con xem, đây còn không phải là di nương làm vội cho con sao. Cho dù về sau di nương sinh đẻ hoặc là muối muối, di nương vẫn yêu thương nhất là Thừa Hiên của chúng ta, được không?” .

Tiểu thái tử yên lặng nhìn chiếc áo nhỏ bằng gấm màu xanh kia, đột nhiên ôm cổ nàng, cả người lui vào trong ngực nàng, lưng nhẹ nhàng rung động. Mục Ngưng Yên vội cúi đầu, chỉ thấy mũi của nó khẽ run run,

nước mắt từng viên từng viên chảy xuống dưới.

Đứa nhỏ này từ xưa đã cứng rắn. Trừ lần đầu tiên gặp mặt ôm nàng khóc gọi mẹ, nàng đã quen thấy nó không khóc.

Giờ phút này lòng của nàng tựa như bị thứ gì đó bóp chặt, chặt đến đau đớn. Nhẹ nhàng mà lau đi từng giọt nước mắt “Thừa Hiên, Thừa Hiên, Thừa Hiên. . . . Di nương với con cam đoan. Di nương ngoéo tay với con có được không? Di nương cả đời đều yêu thương Thừa Hiên, mãi mãi không thay đổi” .

Tiểu thái tử lúc này mới ngẩng đầu lên, vừa khóc vừa nói “được”. Ngón tay nhỏ nhỏ vươn lấy ngoắc lấy tay nàng “ngoéo tay thật cổ, một trăm năm không bao giờ thay đổi” .

Nàng chăm chú quan sát gương mặt nho nhỏ kia, cúi đầu nói “Một trăm năm không thay đổi” .

Nàng cứ như vậy ôm lấy Thừa Hiên, cái gì cũng không muốn suy nghĩ nữa.

30. Q.2 - Chương 7

Doãn Thủy Nhã đứng ở trên hành lang, xa xa nhìn trên mặt đất đầy tuyết trắng. Ngoài hành lang hoa mai nở rộ tươi đẹp, đưa tình động lòng người, sâu kín như hoa mai.

Có đóa bông tuyết rơi rơi dừng lại trên đôi mi thon dài của nàng, nhẹ nhàng giống như nước mắt, nàng chậm rãi nhắm hai mắt lại. Từ sau khi người nọ (Mục Ngưng Yên) tiến cung, hoàng thượng không còn có đặt chân qua Trùng Bích Cung.

Nàng yếu ớt thở dài, mở to mắt, tận sâu trong ánh mắt chính là một màu trắng xóa, kiêu my mà đẹp đẽ.

Gần đây nhất một lần trông thấy hoàng thượng, là ngày sinh nhật của hắn, tiệc tối là nội yến trong cung, lại cố tình mở tiệc cũng mở ở Phượng Nghi Cung.

Tuy là như thế, nhưng nàng cũng không biết vì sao, vì cái gì mỗi khi gặp hắn đều như chú nai nhỏ, tim đập không ngừng, mơ hồ chờ mong. Từ buổi sớm đứng dậy, liền sai người mang các loại y phục hoa lệ cho nàng mặc thử.

Nàng không ngại thử từng bộ từng bộ y phục lên người, ánh sáng tràn ngập chiếu lên tơ lụa, mặc ở trên người nhất thời làm cho người ta hoa mắt.

Màu vàng nắng tuy rằng tươi đẹp nhưng hoàng thượng xưa nay không thích màu sắc sặc sỡ. Mà màu tím lại ngại tối quá, không thể làm nổi bật da thịt tuyết trắng của nàng, màu trắng ngà tất nhiên trang nhã nhưng lại quá nhạt, không thích hợp cho trường hợp ngày hôm nay. Màu xanh da trời dường như lại quá đơn giản, cũng không mới lạ. Cuối cùng trong muôn vàn khó khăn chọn lấy kiện cung trang màu hồng.

Bởi vì nhớ rõ hơn một năm trước, từng có một lần hai người cùng nhau chơi cờ. Bởi vì là lúc mặt trời lặn, dư quang đưa tình, sương mù nặng nề. Trong điện còn chưa phản phó cảm đèn nhưng ánh sáng đã muốn chậm rãi âm đạm, có chút mờ lung. Nàng đang hát khúc ca chiến thắng, hắn lại đi đến, cầm tay nàng, thiết tha nói “Tốt, lần này cuối cùng cũng thắng” . Nàng chưa bao giờ nghe qua hắn dùng âm thanh ôn nhu sủng nịnh như vậy cùng nàng nói chuyện, không khỏi ngây ngốc.

Kỳ thật nàng cùng hắn chơi cờ chưa một lần thắng hắn. Nàng xấu hổ nâng đầu nhìn hắn, lại nhìn thấy có thứ gì đó trong mắt hắn sụp đổ. Hắn khôi phục lại thần sắc cùng ngữ điệu ban đầu.

Nàng khẽ thở dài một cái. Chỉ là nàng luôn mơ hồ cảm nhận được, hoàng thượng cho dù đem nàng ôm trong ngực nhưng lại như không hề giống như đang ở bên cạnh nàng. Hắn nhìn nàng xuất thần, lại giống như xuyên qua thân thể nàng, đầy mắt dừng lại ở một nơi rất xa. Nàng vẫn nhớ rõ, ngày ấy nàng chính là mặc cung trang này.

Yến hội mở ở trước điện Phượng Nghi Cung, nàng cùng Đường Phi, Liễu phi, Nhan phi lần lượt đi tới. Chỉ thấy chúng phi đều mặc đồ mới hoa văn sặc sỡ, búi tóc tỉ mỉ, châu sa chuỗi ngọc, bước đi uyển chuyển, mỗi người mỗi vẻ, phong tình vạn chủng.

Kỳ thật nếu so về dung mạo thì Doãn Thủy Nhã xưa nay có chút tự phụ, nhìn về vài vị tần phi trong cung thì khó có người được như nàng. Trừ bỏ vị Ngưng phi kia. Chúng phi từ lần đầu gặp Ngưng phi, không ai không khỏi kinh ngạc. Dung mạo kia đích thị là Nguyễn hoàng hậu sống lại. Sau khi Ngưng phi được sủng ái nhất trong hậu cung, các phi trong lòng hiểu được đó là bởi vì nàng cùng hoàng hậu cực kỳ giống nhau.

Trung tâm Phượng Nghi Cung phía Bắc đặt Cửu Long kim ngự án, mà bên đặt song song là Loan ý phượng ngọc án. Chúng phi tiến vào trong điện, nhìn vào không khỏi ngẩn ra. Song song nhìn nhau, sau đó mới theo dẫn dắt của nội thị, bao nhiêu đồ vật đều đặt trên phượng án.

Phải biết rằng, có thể cùng đặt ngang hàng ẩn rồng ở hậu cung chỉ có ẩn phượng, ở phía hậu cung chỉ có một người nắm giữ, người đó chính là hoàng hậu. Nhưng hôm nay trong cung như thế nào lại để cho Ngưng phi giữ vật của quốc mẫu tôn sùng này.

Hay là hoàng thượng sau này sẽ cố ý đem Ngưng phi sắc phong? Mọi người lập tức suy nghĩ bay toán loạn, sắc mặt biến đổi.

Chúng phi còn đang suy nghĩ, nội thị đã hạ giọng tuyên giá “Hoàng thượng giá lâm”, chúng phi tửu vội quỳ xuống đón chào. Chỉ thấy hoàng đế không có vẻ kiêu ngạo gì, một tay đỡ Ngưng phi, một tay đỡ tiểu thái tử vào trong điện, tự mình đem Ngưng phi dẫn tới loan ý phượng ngọc án.

“Đều bình thân cả đi.”

“Tạ ơn Hoàng Thượng!”

Chỉ thấy Ngưng Phi quần áo xanh ngọc phối với tà váy màu xanh thanh nhã như nước.

Nhàn nhạt lẳng lặng ngồi lên Loan ý phượng ngọc án cũng không nói nhiều, thanh u như hoa lan, sâu kín nở rộ.

Nhưng hoàng thượng cũng cười nói rất ôn nhu, ánh mắt lúc nào cũng nhìn về hướng Ngưng phi.

Doãn Thủy Nhã phát hiện ra ánh mắt của hoàng thượng như thế đúng là không giống nhau. Cũng là lần đầu tiên biết được, hoàng thượng lại có thể dùng ánh mắt mềm mại chuyên chú ngắm nhìn một người như thế.

Đó là ánh mắt của một nam nhân bình thường ngắm nhìn nữ tử mà mình yêu thương nhất mà không phải là ánh mắt của một hoàng đế nhìn phi tử của mình.

Đến bây giờ nghĩ lại, vẫn làm cho nàng hận phải âm thầm cắn răng. Mà Ngưng phi này hôm nay còn truyền đến tin tức mang long thai. Chỉ nghe bên tai truyền đến tiếng “Răng rắc” rất nhỏ, nàng nhanh chóng hồi phục lại tinh thần, thấy trên tay một mảnh đồ tươi, chỗ tay vịn không ngờ đã bị bẻ gãy . . .

Lô hương tỏa ra hương khí ấm áp thoang thoảng là mùi thủy tiên, nàng ôm áo lông cừu, một tay chậm rãi vuốt ve bụng, dựa vào kệ mẫu đơn bên cửa sổ lẳng lẽ lắng nghe tiếng tuyết rơi.

Có một thị nữ nhẹ nhàng mà bước đến bẩm báo “nương nương, hoàng thượng đang trên đường tới” . Nàng khẽ gật đầu, chuyển động thân mình nói “Ân” . Không biết vì sao, chính là trong lòng cảm thấy khí huyết cuộn cuộn, dễ cáu kỉnh, không muốn gặp ai.

Bách Lý Hạo Triết tiến vào, chỉ thấy nàng nghiêng người mà nằm, hai mắt nhắm nghiền, tựa hồ như ngủ say. Hắn vươn tay, ngón tay thon dài chậm rãi vuốt ve khuôn mặt lạnh lẽo của nàng, giống như là xác nhận lại giống như sợ nàng lần nữa rời đi. Sau một hồi, lại chậm rãi đi xuống vùng bụng của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve.

Lô hương hương khí tràn ngập tỏa ra, thoang thoảng mùi thủy tiên vào đông, mùi hương nhàn nhạt, rất dễ ngủ.

Bách Lý Hạo Triết bỗng bật dậy, nhanh hương lô hương đi đến, “Loảng xoảng” đá một cước làm bếp lò đổ ngã lăn trên mặt đất, phần nộ quát “Người đâu” .

Người hầu trong Phượng Nghi Cung biết hoàng đế uy nghiêm nhưng lại là lần đầu tiên thấy hắn nổi giận. Cung nhân vội vàng quỳ xuống. Thạch Toàn Nhất ở bên cạnh, quỳ gối phía sau rèm “Xin hoàng thượng bớt giận” .

Bách Lý Hạo Triết xoay người vội vàng nắm lấy mấy chậu hoa thủy tiên, đẩy qua cửa sổ ném ra ngoài. Thạch Toàn Nhất chỉ nghe thấy tiếng “loảng xoảng”, cụ thể không biết chuyện gì phát sinh, chỉ còn cách hoảng loạn kêu gọi “hoàng thượng, hoàng thượng” .

Mục Ngưng Yên lúc này đã bị kinh động, ôm ngực tựa vào trên giường, con người cũng tràn ngập dáng vẻ sợ hãi. Trong phòng tràn ngập lạnh lẽo, cái lạnh xâm nhập vào tận đáy lòng. Bách Lý Hạo Triết bước lên phía trước lấy ra áo khoác lông cừu ở trên người nàng, lại đem nàng ôm vào trong ngực, nhỏ giọng an ủi nàng “Không phải sợ, không phải sợ, không có việc gì, có ta ở đây” .

An ủi một lát, mới lớn tiếng chất vấn thị nữ “Lô hương này như thế nào lại ở đây? Ai cho đốt hương này?”

Sắc mặt Mục Ngưng Yên tái nhợt trả lời “Hoàng thượng, là nô tì bảo các nàng đốt”. Bách Lý Hạo Triết nghe vậy, mi tâm nhíu chặt “Nàng?”

Mục Ngưng Yên nói “Là thiếp, mấy ngày hôm trước khi Doãn phi tới chơi, nô tì nghĩ thấy có vẻ rất thư thái. Hôm nay không biết sao tâm tình không tốt, cho nên mới phân phó các nàng đốt” .

Bách Lý Hạo Triết lại tiếp tục hỏi “Kia là thủy tiên hoa. . .” . Mục Ngưng Yên nhíu mày lại, cúi đầu nói “Thiếp xưa nay yêu thích hoa cỏ, hoa này trong điện vốn có. Làm sao vậy”

Bách Lý Hạo Triết thản nhiên nói “Không có gì, là ta nghĩ qua thấy kỳ lạ, cho nên mới hỏi. Nàng về sau đừng dùng loại hương này nữa” .

Mục Ngưng Yên nhẹ giọng đáp: “Thần thiếp đã biết.”

Bách Lý Hạo Triết gọi Thạch Toàn Nhất đến, phân phó vài câu. Thạch Toàn Nhất lĩnh mệnh mà đi, không có ai chú ý tới sắc mặt hoàng đế xanh mét, bộ dáng tức giận đến cực điểm.

Nàng tự nhiên không biết. Hôm nay lô hương được đốt lên chính là Thâm Hải kỳ hương, vốn là không có độc. Nhưng một khi kết hợp cùng hoa thủy tiên hay phù dung thì đó mới chính là thứ kịch độc.

Mãi cho đến khi hần ổn định lại tim vẫn đập thình thịch. Nếu không phải hôm nay hần tới sớm, nếu không phải nàng mới châm thì không chỉ có nàng mà ngay cả đứa bé trong bụng nàng đều không giữ được.

Ánh mắt của hần bỗng nhiên chuyển sang cực kỳ lạnh lùng, quả độc nhất là lòng dạ đàn bà, không thể tưởng tượng được Doãn phi kia tâm địa lại rắn rết ác độc như vậy.

Hần vừa rồi tự mình xem mạch cho nàng, mạch tượng không ổn định nhưng cũng coi như không có việc gì. Vì sao cái đám thái y vô tích sự kia còn chưa đi ra?

Đi qua đi lại hồi lại hồi lâu tâm tình lại thêm sốt ruột. Lúc này mới gặp thái y khom người từ trong nội tẩm đi ra, lại hướng hần hành lễ. Hần thật là không kiên nhẫn “Nói mau, Ngưng phi rốt cuộc là như thế nào?” .

Thái y đứng đầu dập đầu chạm đất, có chút sợ hãi “Khởi bẩm Hoàng thượng, trong lúc bắt mạch cho nương nương thần phát hiện nương nương có dấu hiệu sảy thai nhỏ. Tình huống cũng không đặc biệt nghiêm trọng, thần lập tức kê đơn. Xin hoàng thượng yên tâm” .

Bách Lý Hạo Triết lúc này mới gạt đầu “Lui xuống đi” .

Đầu của nàng gối lên đùi của hần, sắc mặt trắng bệch, lông mi không ngừng rung động “Hoàng thượng, sao vậy? Thiếp rốt cuộc bị làm sao vậy?” .

Bách Lý Hạo Triết nắm bàn tay lạnh lẽo của nàng, đáy lòng mềm mại trĩu mến, dỗ dành nói “Không có, thái y chỉ tiến hành chẩn đoán theo lệ thường mà thôi. Mau chóng nghỉ ngơi đi, ta ở đây với nàng” .

Nàng run sợ một lát, đột nhiên nâng con người lên, bên trong tựa hồ có dòng nước dao động “Hoàng thượng, thần thiếp không phải đứa trẻ ngây thơ, hoàng thượng không cần lừa gạt thiếp. Thiếp muốn nghe nói thật” .

Ngón tay Bách Lý Hạo Triết nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay mềm mại của nàng, sau một lúc lâu mới cúi đầu nói “Nàng cũng biết, hương khí hôm nay là Thâm Hải kỳ hương, sản vật của Đông hải. Thân vốn không

mang độc, mùi cũng dễ ngửi. Nhưng mà loại hương này một khi kết hợp cùng hoa thủy tiên sẽ biến thành một loại khí cực độc” .

Mục Ngưng Yên cả người chấn động, phản ứng đầu tiên là ôm bụng, thanh âm đều phát run” “Vây. . .” .

Bách Lý Hạo Triết đem đầu của nàng quay lại nhìn thẳng vào mặt hắn. Từng chút từng chút một thấp xuống giao hòa cùng hơi thở của nàng “Yên tâm, con của chúng ta không có việc gì. Ta tuyệt đối sẽ không để con xảy ra chuyện gì, nhất định sẽ chăm sóc cho nàng cùng bọn nhỏ. Nếu không sẽ . . . nếu không sẽ . . .”

Nàng chậm rãi nhắm mắt lại, dường như rất mệt mỏi, cúi đầu kêu: “Hoàng Thượng.”

Bên trong phù dung trường, không khí đậm vẻ lo lắng.

Mục Ngưng Yên tựa vào trong ngực hắn, chỉ cảm thấy ừ ừ kéo tới, mí mắt càng ngày càng nặng.

Trong lòng nghĩ đến một chuyện, thì thảo hồi “Hoàng thượng như thế nào mà biết được hai thứ đó kết hợp với nhau sẽ có độc?” .

Bách Lý Hạo Triết cười bất đắc dĩ nói “Chuyện này nói sau, về sau ta sẽ từ từ nói cho nàng. Nàng trước tiên nghỉ ngơi một chút” . Mục Ngưng Yên trở mình, đưa lưng về phía hắn, tỏ vẻ như hờn giận.

Bách Lý Hạo Triết cười, tay chậm rãi kéo nàng ôm vào trong lòng, thấp giọng hỏi “Nàng thật muốn biết?” , Mục Ngưng Yên không nói, trong chốc lát mới “Àn” một tiếng.

Bách Lý Hạo Triết thở dài một hơi, từ từ mới nói “Việc này cũng từ mẫu hậu của ta mà ra, Nàng cũng biết, mẫu thân ta năm đó được tuyên bố ra ngoài chết là bởi vì bệnh nặng. Nhưng thực ra là ở phủ thái tử bị giết bằng thuốc độc, có lẽ. . .” .

Hắn lại khẽ thở dài một hơi, mới nói “Ta có lẽ là sợ hãi người khác dùng biện pháp này đến giết ta, cho nên từ nhỏ ta đã đọc hết sách, trừ bỏ sách trị quốc, còn có rất nhiều sách thuốc cùng thuốc độc. Chỉ cần có thể tìm được, ta đều xem qua” .

“Sau khi ta trưởng thành thì được phong vương, ban thưởng phủ đệ, lại càng tự do hành động nên thường ngầm hỏi rất nhiều cao thủ dân gian đến dạy ta. Cho nên độc vật trên đời, ta tuy rằng không có gặp qua nhưng đều biết một chút. Phàm là độc vật, nhất định sẽ có thứ xung khắc. Ví dụ như loại hương nàng đốt chính là Thâm Hải kỳ hương khi kết hợp cùng với thủy tiên, tuy rằng tạo cảm giác thư thái nhưng trong cơ thể lại làm máu cuộn cuộn chảy ngược. Người bình thường chỉ cảm thấy buồn bực trong lòng, không bình tĩnh. Nhưng là đối với người mang thai thì là vô cùng nguy hiểm có thể sảy thai. . . . Cho nên ta từng đọc qua, đối với những người mang thai đó là vật cấm dùng.”

Mặt của nàng vui sâu vào trong áo ngủ bằng gấm, không thấy rõ thần sắc như thế nào, tựa hồ như đã chìm sâu vào giấc ngủ.

Bách Lý Hạo Triết đưa ngón tay chậm chạp lướt qua từng tác da thịt của nàng, từ trán đến chóp mũi rồi dừng lại ở bụng. Hô hấp của nàng đều đều, đầu của hắn chậm rãi cúi xuống, một chút lại một chút, mãi cho đến khi đụng vào hai má của nàng.

“Vô Song, đừng bao giờ rời khỏi ta nữa, ta cũng tuyệt đối không cho phép nàng rời khỏi ta lần nữa”.

31. Q.2 - Chương 8

Lô hương trong cung lượn lờ sương khói, mùi hương bạch đàn lan tỏa bốn phía, sâu sâu bên trong trường gấm buông rủ.

Vẫn là khung cảnh tĩnh lặng, nội thị cúi đầu gơ tay vén trường mà đi vào, phá vỡ sự yên tĩnh “Liều phi nương nương, Liều phi nương nương, cung nữ mới đến bẩm báo, Ngưng phi nương nương vừa rời ở ngự hoa viên bị ngã xuống hồ. . .” .

Liễu Lam vốn đang nằm trên cảm tháp nhắm mắt dưỡng thần, vừa nghe thấy vậy liền giật mình mở choàng mắt. Cung nữ Như Dạ bên cạnh dường như hiểu được tâm ý của chủ nhân, mở miệng nói “Người nhanh chóng bẩm báo” .

Nội thị quỳ trên mặt đất bẩm báo “Bẩm Liễu phi nương nương, bọn nô tài cũng không biết tình hình cụ thể. Mới vừa rồi trong ngự hoa viên cực kì rối loạn, nô tài cũng chỉ là nghe nói, hình như là Ngưng phi nương nương dựa vào lan can rồi chẳng may ngã xuống hồ, tình huống cụ thể nô tài cũng không biết rõ, xin Liễu phi nương nương thứ tội” .

Liễu Lam vịn tay Như Dạ từ từ đứng dậy, cười nói “Người đâu, ban thưởng”. Xem ra trời cao cũng không có giúp được ở hồ ly tinh này, gặp chuyện không may hết lần này tới lần khác. Bất quá chưa tới một tháng, vừa mới bị ngã từ trên thềm đá xuống, lần này lại ngã xuống hồ, bây giờ đang là mùa đông, không biết nàng ta có bị . . .

Rốt cuộc là kẻ nào gây nên? Phải biết rằng trước đó không lâu, Doãn phi bị tống vào đại lao, sau đó liền uống thuốc độc tự sát. Hậu cung to như vậy cũng chỉ có Ngưng phi, Nhan phi, Đường phi còn có nàng.

Nghĩ kỹ mà nói chuyện Ngưng phi mang long thai không phải là chuyện nhỏ, theo lý mà nói, lần trước sau sự tình của Doãn phi, hoàng thượng đang nổi nóng, Nhan phi chắc là không đến mức lỗ mãng như thế. Bất quá, lòng dạ khó lường. Có lẽ là Đường Xảo Yên cũng không biết chừng.

Nàng không khỏi thở dài. Trách không được phụ thân từng nói, hậu cung chính là chốn giết người không thấy máu, vẫn là lấy bất biến ứng vạn biến mà sinh tồn.

Đưa mắt nhìn lại, yển viên tàn lụi, một mảnh hiu quạnh. Thật sự là trăm sự nhiễu loạn.

Ngự y nói may mắn là Ngưng phi được cứu lên đúng lúc, cho nên thai nhi trong bụng cũng không có vấn đề gì. Tâm trạng Bách Lý Hạo Triết lúc này mới thả lỏng đôi chút, phát tay ra hiệu bảo mọi người lui xuống.

Xốc lên tầng tầng lớp lớp sa mỏng, đối diện ngay với khuôn mặt trắng bệch cắt không một giọt máu, đầu tóc ẩm ướt rối loạn trên gối của nàng.

Hắn giật mình ngơ ngẩn nhìn, sắc mặt ửng đỏ, nửa ngày mới thấp giọng hỏi: “Ta chỉ hỏi nàng một câu, nàng trả lời cũng được mà không trả lời cũng được”. Mục Ngưng Yên nhắm mắt lại, không nói, ngay cả mày cũng không nửa điểm động đậy.

Bách Lý Hạo Triết thở dài một hơi “Tại sao lại bị ngã? Lần trước là trên thềm đá rơi xuống, lần này lại ngã xuống hồ . . . ?” .

Vắng lặng hồi lâu. Mục Ngưng Yên cắn chặt môi, cúi đầu bí ai nói “Hoàng thượng thứ tội, là thần thiếp sơ ý” .

Hắn quay mặt đi. . . bỗng nhiên cười khê thành tiếng, trầm mặc đôi chút. Không khí trở lên nặng nề.

Qua một lúc lâu, Bách Lý Hạo Triết mới mở miệng chua xót nói; “Vô Song, nàng khỏi cần diễn trò với ta” .

Thanh âm của nàng thản nhiên vang lên “Hoàng thượng, người cần gì phải làm vậy? Hết lần này tới lần khác, thử rồi lại thử, rốt cuộc để làm gì chứ?”

Hắn cúi người, vẻ mặt vô cùng thống khổ “Vô Song, chuyện tới bây giờ, nàng và ta cũng nên thẳng thắn mà đối diện đi” .

“Ta biết từ lúc vào cung đến nay, nàng vẫn không muốn thị tẩm cho nên mới thông đồng với thái y nói rằng thân thể nàng không tốt, không thích hợp thị tẩm” .

“Lúc ấy ta còn chưa dám trăm phần trăm xác định thân phận của nàng, cho nên cũng chiều theo ý của nàng”. Khi đó, hắn còn chưa dám xác định nàng nhất định là Vô Song, cho nên cũng sẽ không vạch trần nàng. Có đôi khi, hoặc là từ tận sâu trong đáy lòng của hắn cũng vô cùng sợ hãi nàng không phải là Vô Song, không phải là người ngày đêm chiếm giữ tâm trí ngay cả trong mộng cũng không rời kia. Nếu thật sự không phải, hắn lại càng có lỗi với Vô Song.

“Còn nhớ ngày mà nàng thị tẩm sao? Chiều hôm đó, ta sai người tặng nàng một con hồ ly nhỏ. Nàng có biết con hồ ly kia là vật như thế nào không? Đó là một loài vật sinh trưởng ở Tây Vực có khứ giác cực kỳ

nhảy bén, rất thông minh, số lượng cực kỳ ít ỏi. Thợ săn địa phương nếu may mắn có thể bắt được một con thì không khác gì bắt được châu báu, có thể nuôi sống cả nhà. So với chó săn nó còn xuất sắc hơn cả trăm ngàn lần. Chỉ cần cho nó ngửi mùi hương quần áo, nó liền có thể tìm ra chính xác chủ nhân đích thực. Ngày ấy ta sai người tặng nó ở đây, trước đã cho nó ngửi qua quần áo cũ của nàng trong vương phủ. Chuyện còn lại thì nàng cũng đã biết” .

“Ta mặc dù không có chứng cứ xác minh, thậm chí ngay cả nốt ruồi son ở lòng bàn chân nàng cũng không có. Nhưng mà ta vẫn biết, nàng chính là Vô Song” .

Trách không được, trách không được con tiểu ly kia cứ không ngừng hướng trong ngực nàng ngửi, Thừa Hiên làm thế nào cũng không thể khiến nó động rặng.

Nàng nhắm chặt hai mắt, lông mi không ngừng run rẩy. Không nói được câu nào, tựa hồ không có nghe lời hắn nói.

Hắn đột nhiên bật cười. cười rất thê lương “Nàng vẫn không muốn thừa nhận mình là Vô Song. Nàng vốn không có mất trí nhớ, đúng không? Nàng chính là không muốn cho ta biết nàng còn sống mà thôi. Ha. . . ha. . . ha. . .” .

Đêm khuya tiếng cười lớn vang lên có vẻ điên cuồng mà thống khổ, giống như tiếng khóc của con thú bị thương trong màn đêm.

Hắn hạ thấp âm thanh xuống, giọng nói buồn rầu “Nàng hận ta. Thì cần gì phải làm khó cốt nhục ở trong bụng chứ? Máu trong người nó một nửa cũng là của nàng” .

Nàng từ từ nhắm hai mắt, giống nhu mệt mỏi tới cực điểm, “Ta cho tới bây giờ chưa từng nghĩ muốn có đứa con này . . .” .

Rốt cuộc nàng cũng thừa nhận, thừa nhận mình chính là Vô Song. Cũng thừa nhận nàng chưa bao giờ muốn đứa con này. Đúng vậy, nàng không nghĩ tới là hắn đã sớm biết.

Hắn lùi lại về phía sau nửa bước, sợ hãi mà phỏng đoán “Lần ngã trên thềm đá còn có Còn có lần này tất cả đều là do nàng cố ý phải không” . Bởi vì nàng không muốn đứa con này, cho nên trăm phương nghìn kế loại trừ nó. Không, sẽ không đâu, Vô Song không phải là người tàn nhẫn như vậy.

Nàng im lặng, cũng không nói gì, giống như là ngầm thừa nhận.

Hắn đã sớm biết nàng không muốn mang trong mình đứa con của hắn. Đối với được vật hắn hiểu biết tường tận, sa lại không biết nàng vẫn lén dùng xạ hương chứ? Nàng không biết chính là, hắn đã sớm sai người trộm long tráo phượng mà thôi.

Tuy rằng trong lòng đã sớm biết nhưng lúc này chính miệng nàng thừa nhận, lòng hắn vẫn đau như muốn nứt ra.

Tại nơi đây, ngay khắc này, lòng hắn quả là nguội lạnh như tro tàn, sau một lúc lâu mới thấp giọng nói “Nàng một khi đã hận ta như vậy, tại sao lại còn tiến cung?” . Nàng nghiêng người, để lại cho hắn thân hình yếu ớt “Người đã hạ thánh chỉ, trong thiên hạ còn có ai có thể phản kháng?” .

Hắn trầm mặc hồi lâu mới chua xót nói “Nàng đã không muốn tiến cung, cần gì phải làm ta chú ý” . Nếu không phải nàng cố ý xuất hiện, dẫn tới người khác chú ý, hắn sai người đi thăm dò cũng không nhất định tìm được nàng.

Hàm răng nàng cắn chặt môi dưới, lộ ra vẻ đau thương “Nếu người chuyện gì cũng biết thì sao không hiểu được ta vì sao mà đến chứ? Người đã tinh thông y lý như vậy, vì sao Thừa Hiên còn bị người ta hạ độc?”

Mẫu tử liên tâm, nàng thế nào có thể để mặc Thừa Hiên trong chốn thâm cung lạnh lẽo này?

Hắn hạ thấp âm thanh mềm nhẹ xuống dưới: “Nếu như ta nói cho nàng tất thấy mọi việc đều là do ta bố trí, nàng hẳn là càng thêm hận ta đi?” .

Hắn tựa như chìm sâu vào hồi ức: “Năm đó Chiêu Dương điện cháy lớn, trong cung không tìm thấy Mộc Thanh. Tuy rằng lúc ấy đám người Mặc Lan báo Mộc Thanh cũng ở Chiêu Dương điện. Trong lòng ta vẫn có hoài nghi. Mấy năm qua, ta vẫn một mực không tin nàng đã thực sự rời bỏ ta cùng Thừa Hiên mà ra đi.

Ta sai người dò la tung tích của nàng, nhưng thật sự một chút tin tức cũng không có. Tựa như nàng thật sự đã. . . không còn.

“Ta vẫn không chịu từ bỏ, cho đến hơn một năm trước. Có người từ phủ tể tướng truyền ra trong đó có một người giống y hệt nàng. Ta âm thầm sai thám tử điều tra, kết quả là, trong phủ tể tướng quả thực có người giống người trong bức tranh của ta như đúc” .

Từ lúc đó, hần liền định ra kế sách. Bước đầu tiên liền cho người truyền ra nói là thái tử bị người ta hạ độc, chính đồn hậu cung.

Nàng khi đó còn chưa hồi phục trí nhớ, cũng không biết vì sao, vừa nghe tin thái tử bị người ta hạ độc, sống chết chưa rõ, trong lòng nàng đau như cắt. Đêm đó nàng mơ thấy ác mộng, hàng đêm về sau không ngừng mơ thấy ác mộng. Trong giấc mộng có cung điện lầu các, hành lang thăm thẳm, nơi nơi đều hoa lệ đến tận cùng. . . Dần dần nàng cũng không phân biệt được cảnh trong mơ là thật hay giả. Sau nàng bị cảm hàn, bệnh nặng một thời gian liền bắt đầu khôi phục một chút ký ức.

“Vô Song, ta chỉ muốn nói cho nàng biết, năm đó không phải là ta sai Thẩm thúc ban rượu độc cho nàng. Tất cả đều là chủ ý của ông ta mà thôi” .

“Đúng, ta vẫn hận Nguyễn Ngọc Cẩn, hận người nhà Nguyễn gia. Lúc còn nhỏ chỉ hận không thể đem Nguyễn gia nghiền xương thành tro mới thỏa được mối hận trong lòng ta. Ta và Thẩm thúc đã sớm định ra kế hoạch, theo kế hoạch ban đầu thì ta sẽ sớm bỏ rơi nàng. Nhưng là, sau đó, sau đó ta lại luyến tiếc. Bởi vì . . . ta đã động lòng với nàng . . .” .

Mãi cho đến lúc nàng rời đi, hần mới phát hiện ra trong cuộc sống thản nhiên như nước chảy mây trôi, hần bày mưu đúng như dự kiến cưới được nàng, cũng thành công đang cơ. Nhưng lại chẳng ngờ rằng lại yêu thương nàng, Ngàn tính vạn tính cũng không thể nhất nhất tuân theo kế hoạch ban đầu.

Nàng lắc đầu, âm thanh không có chút độ ấm, sắc bén mà lạnh lẽo truyền vào tai hần “Bách Lý Hạo Triết, sự tình trước kia ngươi không cần giải thích, ta không muốn nghe” .

Dĩ vãng tất cả những chuyện hần làm với nàng chỉ là diễn kịch mà thôi. Nếu hần đã như ý nguyện bước lên ngôi vị hoàng đế, vài năm nay chính thức nắm quyền cũng không cần đến Nguyễn gia, cần gì phải tiếp tục ở đây diễn trò ra vẻ nữa đâu?

Bất luận hiện tại hần muốn nói thêm cái gì nữa, đối với nàng mà nói đã không còn nữa điểm ý nghĩa. Chỉ vì nàng không bao giờ tin hần nữa. Bởi vì không thể tin, cũng không dám tin.

Nàng khẽ nở nụ cười cười, từng chữ từng chữ nói ra sự thật tàn khốc: “Nguyễn Vô Song mà ngươi muốn tìm đã chết rồi, nàng vốn đã chết” . Nguyễn Vô Song năm xưa động lòng vì hần đã sớm chết trong trận đại hỏa hừng hực của Chiêu Dương điện. Chuyện cũ không thể quay đầu lại, năm tháng không thể đảo lưu. Nàng mặc dù thân thể vẫn đầy đủ không chút tổn hao, nhưng mỗi khi nhớ lại sự tình trước kia đều vĩnh viễn không thể quay về.

Ngày ấy, Mộc cô cô lôi kéo một người đã chết tâm như nàng đến suối nước nóng phía sau Chiêu Dương điện, nói cho nàng biết tại thời điểm tiên đế tu sửa lại hậu cung ngày đó, để đề phòng bất trắc nên ở mặt sau của suối nước nóng có mật đạo, nối thẳng đến phía Tây của kinh thành trong núi, sau khi tiên đế cùng thái hậu băng hà, chỉ còn mình bà ta biết được.

Nàng lúc ấy vẫn mờ mịt không biết gì, Mộc cô cô ấn đèn lồng vào tay nàng, đem mật đạo mở ra, một tay đẩy nàng vào mật thất, bị va vào đá tảng đau đớn mới khiến cho nàng có chút ý thức, cầm lấy bàn tay khô gầy của Mộc cô cô, run rẩy nói “Mộc cô cô, người-người đi cùng với ta đi” .

Mộc cô cô lắc đầu, trên gương mặt gầy yếu mang thần sắc kiên quyết, trong ánh mắt có chút thản nhiên mà đón nhận kết cục: “Hoàng hậu nương nương, nô tỳ đại nạn đã đến, nô tỳ phải đi theo thái hậu nương nương” . Nhìn nàng, lại nói “Đây là nghiệp chướng do nô tỳ gây ra, hãy để nô tỳ gánh lấy hậu quả này, báo ứng rốt cuộc cũng đã đến. Nhân quả báo ứng! Nhân quả báo ứng a. Chính là nô tỳ thực sự xin lỗi hoàng hậu nương nương, đã làm liên lụy đến hoàng hậu nương nương” .

Dứt lời, Mộc cô cô quỳ xuống hướng nàng dập đầu “Hoàng hậu nương nương, ngài ngàn lần vạn lần phải bảo trọng, còn có thái tử, chỉ cần ra khỏi hậu cung này, ngài có thể tái thế làm người” . (Ý chỉ cuộc

đời có thể làm lại một lần nữa.)

Tái thế làm người! Tái thế làm người!

Hắn đối với nàng như thế, nàng có sống cũng. . . . còn có ý nghĩa gì nữa?

Nàng cầm theo đèn lồng, nghiêng ngả lão đảo chạy dọc theo mặt đạo, bốn phía đều tối đen không bờ lạnh lẽo đến tận cùng.

Nàng không biết được mình đã đi được bao lâu, gần như là đến lúc bản thân không thể chống đỡ nổi nữa. Thời điểm nàng tỉnh lại đã ở trong một am ni cô ở Tây Sơn. Chủ trì sư thái nói là Tĩnh Thanh sư muội đi lên núi hái thảo dược nhìn thấy nàng sau đó mang trở về đây. Lúc đó nàng cả người ướt đẫm, còn nhiễm phong hàn, sốt cao không giảm, từ thời điểm Tĩnh Thanh sư muội cứu nàng trở về đến khi đó đã là ngày thứ tám.

Bởi vì sốt cao, nàng không còn nhớ chuyện trước kia, thậm chí ngay cả chính mình là ai cũng không biết, chủ trì sư phụ sợ nàng chịu khổ, liền giữ lại nàng ở am ni cô.

Am nhỏ người ít, có có chưa đến 10 người ở, bởi vì ở lưng chừng núi, mọi sinh hoạt đều rất độc lập tự cung tự cấp, không biết sự đời. Chờ đến khi Thân thể của nàng khỏe lên, nàng liền bắt đầu đi theo Tĩnh Thanh sư muội thu gom thảo dược đã phơi khô, làm những việc vặt sống qua ngày.

Chớp mắt đã qua nửa năm, mỗi ngày sau khi cùng Tĩnh Thanh sư muội niệm kinh xong, đều nói về chuyện làm thế nào để giúp nàng nhớ lại chuyện trước đây, Tĩnh Thanh sư muội thường hay nói giỡn “Ta nghĩ trước kia muội chắc hẳn là một người xuất thân cao quý” .

Nàng hỏi vì sao nàng ta lại nghĩ như vậy, Tĩnh Thanh sư muội cười hì hì nói “Muội nhìn xem mười đầu ngón tay của mình đi, chai sạm cũng không nửa điểm dấu vết, hơn nữa, lúc ấy ta đem muội trở về, trên người muội mặc quần áo tơ lụa, vừa nhìn đã biết là đồ có giá cả xa xỉ” .

Nói xong liền nhìn nàng thờ dài “Tiểu Văn, không biết muội chừng nào mới khôi phục lại trí nhớ.” , lúc tìm thấy nàng là thời điểm chạng vạng, sương trắng giống như khói bao quanh sườn núi cho nên Tĩnh Thanh sư muội liền gọi nàng là Tiểu Văn. Gọi nhiều cũng thành quen.

Nàng ảm đạm cười, nàng không phải là không muốn khôi phục trí nhớ, chỉ là mỗi lần khi nàng cố nhớ lại có được chút ký ức thì đầu đau như muốn nứt ra, ngay cả trái tim cũng như bị thứ gì đó bóp chặt, rất đau, rất đau.

Có lẽ những ngày tháng trước kia thực sự là không tốt, cho nên ông trời cũng muốn nàng quên đi hết mọi chuyện.

Lại qua mấy tháng, trong mơ nàng mơ thấy những đoạn ký ức ngắn ngủi, bắt đầu từ một tòa phủ đệ, có mái vòm vênh lên, mái nhà cong cong. Như thế cứ ít nhiều lặp lại, mỗi đêm trong giấc mộng nàng thậm chí mơ hồ nhìn thấy bằng hiệu của phủ đệ đó là: Phủ tể tướng.

Chính là dù sao vẫn mơ hồ cảm thấy trong đó có nhiều ký ức rất kỳ quái, nàng cơ hồ mâu thuẫn trần trọc, nói với sư thái chủ trì, cuối cùng nàng quyết định viết một phong thư, nhờ Tĩnh Thanh sư muội đưa đi, không đến nửa ngày liền có hai người chạy vội tới. Thời điểm vừa gặp được nàng như nhìn thấy quỷ, lại giống như tìm thấy được trân kỳ dị bảo mà mừng như điên.

Bọn họ đứng ở trước mặt nàng, nước mắt vòng quanh, bọn họ nói nàng chính là muội muội của bọn họ. Không biết vì sao, tuy rằng không nhớ rõ bọn họ, nhưng nàng lại có cảm giác tin tưởng bọn họ không có lừa nàng, bởi vì trong lòng dâng lên cảm giác thân thiết, cảm giác an toàn này không thể lừa được.

Bọn họ đem nàng tới Tín Châu, lấy thân phận Mục Ngưng Yên một mục giầu trong phủ. Nàng ở lại Tín Châu trải qua những ngày tháng rất yên bình.

Sau bởi vì mẫu thân sinh bệnh, cho nên hai vị đại ca mới đem nàng về kinh thành, cũng dặn nàng trước mặt người khác chỉ có thể gọi họ là biểu ca. Ngay cả nô tỳ theo hầu bên người nàng lúc bắt đầu ở Tín Châu là Lưu Ly cũng không biết việc này, chỉ một mục nghĩ nàng là đại tiểu thư của Mục gia.

(Về thân thế, sự tình của Mục gia, tác giả sẽ có giải đáp sau.)

Chính là thời điểm nàng còn chưa khôi phục trí nhớ liền gặp Mạnh Lãnh Khiêm. Đối với Mạnh Lãnh Khiêm, nàng không phải là không có chút tình cảm với hắn, luận về dung mạo hay gia thế hắn đều xứng đôi với nàng. Tâm tư thiếu nữ từ trước đến nay đều là như thế cả.

Nếu là cả đời này nàng không thể khôi phục trí nhớ, nàng cùng Mạnh đại ca có lẽ cũng có thể vợ chồng hài hòa, ân ái đến già.

Như vậy không hẳn là không tốt. Như khoảng thời gian hoa mỹ, tĩnh lặng trước đây.

Chính là. . . chính là nàng khôi phục trí nhớ, Nàng nhớ lại hắn, nhớ tới Thừa Hiên, tất cả mọi chuyện đều dần dần hiện lên.

32. Q.2 - Chương 9

Phượng Nghi điện một mảnh tĩnh lặng, . . . ngay cả tiếng đồng hồ nước đều có thể nghe được vô cùng rõ ràng.

Bách Lý Hạo Triết đứng im như cây tượng gỗ, không hề nhúc nhích. Một lúc sau mới cúi đầu nói: “Vô Song, chuyện trong quá khứ chúng ta đều quên đi có được không?”

Khóe miệng Mục Ngưng Yên không là Nguyễn Vô Song mới đứng khẽ nhếch lên, thản nhiên mở miệng lời nói lại châm chọc đến tận cùng: “Bách Lý Hạo Triết, một khi người đã tỉnh thông lý như vậy, vậy sao không ban cho ta một đơn thuốc, làm cho ta có thể quên tất cả mọi chuyện đi.”

Không, nàng sao có thể quên? Nàng sao có thể quên hết được chứ?

Năm đó nàng toàn tâm toàn ý đối với hắn, mà hắn lại đối đãi với nàng như vậy. Có lẽ hắn quả thực có thời điểm đối với nàng rất ôn nhu, nhưng một chút ôn nhu kia cũng là giả dối, đều chỉ là hắn diễn trò mà thôi. Cho đến bây giờ, mỗi khi nàng nhớ lại trái tim vẫn không thể kiềm chế được mà đau đớn.

“Trên đời này làm gì có loại thuốc như vậy chứ?” . Nếu như có thì hắn đã ban cho chính mình. Nếu mà như thế thì sau khi nàng rời đi hắn chỉ cần uống một ngụm đã có thể sớm giải thoát chính mình.

Nàng nghiêng đầu, mang theo ý cười nhẹ, nhìn hắn, hận ý trong miệng nàng từng từ từng từ một phun ra: “Cho nên người đừng hy vọng xa vời rằng ta có thể quên” . Lúc trước hắn tàn nhẫn đối với nàng, bây giờ lại muốn nàng quên đi thù hận sao?

“Ta cả đời này cũng sẽ không thể quên, Bách Lý Hạo Triết”

“Nếu không phải người ép ta, đời này ta không muốn gặp lại người”

Nàng từng toàn tâm toàn ý đặt trên người hắn, buồn vui của hắn cũng là buồn vui của nàng. Đó chính là người đã cùng nàng đầu gối tay ấp, khiến cho tâm tu nàng vướng bận thổn thức sao. Nhưng tất cả đều chỉ là lợi dụng, là diễn trò mà thôi. Mục tiêu chính là loại trừ nàng, loại trừ toàn bộ Nguyễn Gia. Nàng cả đời cũng không muốn gặp lại hắn. Hắn không khỏi lùi về phía sau mấy bước. Tuy rằng hắn vẫn biết nàng hận hắn, nàng trách hắn. Nhưng khi nghe được những lời này từ chính trong miệng nàng nói ra, sức sát thương quả là vượt xa những gì hắn nghĩ.

Nàng hận hắn, cho nên ngay cả cốt nhục của nàng và hắn cũng không muốn. Nếu một nửa dòng máu của đứa bé trong bụng nàng không phải là của hắn thì nàng nhất định sẽ không làm như thế. Hắn quét ánh mắt lạnh lùng dừng ở túi hương trên người nàng, chỉ còn là một miếng vải chấy dơ nhưng nàng vẫn giữ lại bên người, ngày đêm nhìn ngắm. Hắn ghen tị điên cuồng, nếu không phải hắn ban một đạo thánh chỉ thì nàng đã sớm là của người khác. Nàng sớm đã không cần hắn.

Hắn không hiểu vì sao đáy lòng rất khó chịu, hắn không bao giờ nguyện ý kìm nén nữa, mặc cho cơn giận điên cuồng trong người cứ bùng phát đi. Hắn cười lạnh lùng thốt: “Người mà có lẽ cả đời người không thể quên chính là Mạnh quận mã gia phải không? Lúc trước nếu không phải là ta hạ chỉ cho người tiến cung thì người hiện tại ở đây là đã cùng hắn con cháu đầy đàn? Cho nên người mới hận ta như vậy. Người hận ta, đơn giản là vì ta vì đã chia rẽ người và hắn mà thôi” .

Theo người của hắn điều tra ra được, nàng cùng Mạnh Lãnh Khiêm quả thực có tình cảm với nhau. Nếu không phải hắn xuất hiện đúng lúc, chỉ sợ nàng đã sớm là thê tử của Mạnh Lãnh Khiêm.

Nàng hít một hơi thật mạnh, mở to mắt, sợ hãi mơ hồ nói không thành lời. Chuyện giữa hắn và nàng sao lại có thể liên lụy đến Mạnh đại ca chứ.

Nàng đang sợ hãi, sợ hãi cái gì? Hắn lạnh lùng cười, Mạnh Lãnh Khiêm ở trong mắt hắn chỉ là một con kiến, hắn muốn hắn ta canh ba chết thì hắn không thể sống đến canh năm. Hắn chẳng qua chỉ là thuận miệng nói một câu, nhưng biểu tình cùng phản ứng của nàng lại đau đớn như thế. Nàng thật sự để ý cái tên họ Mạnh kia sao?

“Người hãy chết tâm đi, đời này người đừng mong rời khỏi hoàng cung này, mà Mạnh Lãnh Khiêm. . .”

Nàng bỗng hốt hoảng, mở to mắt nhìn hắn: “Người, người muốn làm cái gì?” . Nàng cùng Mạnh đại ca còn có Mạnh phủ không có quan hệ gì, nhưng trong thiên hạ này hắn là lớn nhất, chỉ cần hắn nói một câu thì cả Mạnh phủ cũng coi như xong.

“Bách Lý Hạo Triết, đây là chuyện giữa ta và người, Mạnh đại ca không liên quan đến chuyện này”

Nàng đến bây giờ lại ở trước mặt hắn mà gọi Mạnh Lãnh Khiêm là Mạnh đại ca. Khá khen cho nam có tình, nữ có ý. Lòng hắn lạnh như băng. Nàng để ý đến người kia như vậy sao?

Nàng thật sự rất để ý đến hắn ta, chính là nàng làm bộ như không biết mà thôi. Nàng thậm chí còn có hôn ước với hắn ta. Trước lúc tiến cung cũng không thêm để ý đến danh tiết mà lén lút gặp hắn ta. Bữa tiệc thưởng cúc nàng lúc nào cũng chăm chú nhìn hắn ta, âm thầm rơi lệ. Mạnh Lãnh Khiêm sau khi uống say mềm còn thất thố ở trước mặt hoàng thượng mà làm đổ chén rượu. Mà hắn thì sao, là tự lừa mình dối người giả bộ như không biết mà thôi.

Hắn khoanh tay mà đứng, khóe môi hiện lên ý cười tàn nhẫn. Nàng lại cả người phát run, tựa như đang bị giam cầm trong hầm băng, tuyệt vọng lùi về sau từng bước; “Bách Lý Hạo Triết người muốn làm cái gì?” .

Hắn đứng, chính là cười, cười lạnh lùng, cười điên cuồng, đến cuối cùng tiếng cười thấp xuống thì thào mà nói “Ta muốn làm cái gì? Ta muốn làm cái gì ư?” .

Đêm đó, một đạo thánh chỉ ban xuống bắt Mạnh quận mã gia vào ngục. Bình Yên Vương cùng Mạnh thượng thư quỳ ở ngoài cửa Thừa Càn điện cầu xin.

Trong Thừa Càn điện, Thạch Toàn Nhất lo sợ bẩm báo “Hoàng thượng, Ngưng phi nương nương mấy ngày nay ngay cả nửa giọt nước cũng chưa động đến. . .” . Hoàng thượng hai ngày nay sắc mặt cực kỳ u ám, hắn hầu hạ bên cạnh nhiều năm như vậy nhưng cũng chưa gặp qua bao giờ.

Bách Lý Hạo Triết “Ba” một tiếng ném tấu sớ rơi xuống đất, tức giận phát tay áo: “Bãi giá đến Phụng Nghi cung” .

Nàng cuộn người, sườn mặt tựa vào cấm tháp, sắc mặt tái nhợt tiêu tụy. Đối với hắn căn bản là thờ ơ, ngay cả một chút ánh mắt cũng không thêm liếc tới.

Hắn giận dữ bật cười, con mắt dài híp lại: “Người thật sự vì cái tên Mạnh Lãnh Khiêm kia mà không chịu ăn uống?” . Nàng vẫn là không nhúc nhích, chỉ một mỗi nhắm mắt. Hắn giận dữ mà quát “Được, ta lập tức sai người giết hắn” .

Nàng cuối cùng cũng ngẩng đầu, đáy mắt một mảnh hồ hững hờ tĩnh mịch. Để lộ ra dung nhan không một chút son phấn, ngay cả môi anh đào cũng khô nứt phủ bụi,thần nhiên cúi đầu.

Nhưng ở trong mắt hắn, bộ dáng của nàng như vậy làm cho lòng hắn không khỏi run lên, dâng lên yêu thương khôn cùng. Hắn trong lòng vô cùng bức bối nhưng vẫn cố nén cơn giận chậm rãi ngồi xuống.

Tay cầm cái chân lông cừu bên tháp ngủ nghĩ muốn đắp lên người nàng. Nàng hướng vào trong góc mà lui, chân nhất thời trượt xuống. Tay hắn cứng đờ trong không trung, sắc mặt trầm xuống nói “Người nổi giận với ta đều có thể, nhưng con trong bụng. . con là vô tội.” Nàng đang có thai, như thế nào có thể không màng ăn uống, cho dù nàng trụ được nhưng đứa bé trong bụng thì phải làm sao?

Hắn run sợ một hồi lâu mới hỏi “Hắn đối với nàng quan trọng đến vậy sao, còn hơn cả con trong bụng sao?” Nàng không có trả lời, chán ghét nghiêng đầu.

Hắn nhìn nàng lạnh lùng không có chút phản ứng nào, trong lòng tràn ngập lạnh lẽo. Nàng hận hắn, ngay cả che giấu cũng không muốn. Ngay cả đứa con trong bụng cũng ba bốn lần không cần. Nàng sao có thể sắt đá như vậy chứ?

Tất cả sắc mặt cùng hành động của nàng đã nói lên tất cả, không lời mà còn hơn cả nói.

Tâm giống như bị người ta dùng dây một vòng rồi lại một vòng buộc lại, máu me đầm đìa ngay cả đầu đòn đều chết lặng. Hắn nhìn nàng chăm chăm, tựa như ẩn nhẫn, tựa như thống khổ. Hít sâu một hơi mới lãnh đạm mà nói: “Nguyễn Vô Song, ta nghĩ nên nhắc nhở người một chút” .

“Con ở trong bụng người, người không muốn sinh nó ra, cho dù ta có phải trăm nghìn người ngày đêm canh giữ, người cũng có biện pháp làm cho nó không sinh ra được. Chính là ta muốn nói cho người biết, nếu đứa nhỏ này có chuyện gì không hay xảy ra, tất cả người nhà Nguyễn gia các người cùng hai vị công chúa Vĩnh Thọ, Vĩnh Yên cứ chờ đấy mà đền mạng đi. Còn có Mạnh quận mã gia, ta nhất định đem hắn chu di cửu tộc” .

Nguyễn Vô Song mạnh mẽ run lên, ánh mắt tan rã tựa như có ánh sáng rót vào, nháy mắt đã hoàn hồn, hung hăng trừng mắt nhìn hắn “Người. . người” . Hắn lại có thể dễ dàng như vậy, ngay cả Nguyễn gia, còn có hai đại tẩu. . . Cũng có lẽ hắn đã sớm muốn diệt trừ tận gốc bọn họ, chỉ là thời cơ chưa đến mà thôi.

Chỉ thấy ánh mắt hắn lạnh như băng, thâm trầm không lường được: “Nguyễn Vô Song, người biết ta không hề dọa người có phải không?” .

Nàng biết hắn không lừa gạt nàng. Cho đến bây giờ hắn đều hận chết Nguyễn Gia, hắn có cái gì mà không làm được?

Nàng quay mặt đi, . . . vẫn không nói một lời nào.

Bách Lý Hạo Triết biết uy hiếp của mình có tác dụng, khóe miệng nhếch lên, trong đáy lòng cực kỳ chua xót, hắn bây giờ ngoài biện pháp uy hiếp nàng thì còn có biện pháp nào nữa đâu? Như vậy cũng tốt, ít nhất nàng còn có thể vĩnh viễn ở bên cạnh hắn, có thể bình an sinh ra đứa bé.

Bách Lý Hạo Triết phát tay phân phó “Người đâu? Thượng thiện”

Bọn thị nữ nối đuôi nhau mà vào, liên tiếp bưng lên bữa tối. Bách Lý Hạo Triết vươn tay nắm lấy cổ tay mảnh khảnh của nàng, tiến đến bên tai nàng nói nhỏ “Người có thể thử không ăn một lần nữa xem?” .

Nguyễn Vô Song vẫn nhìn hắn không nhúc nhích , ánh mắt nhìn hắn vô cùng hận ý. Nàng hít sâu một hơi: “Ta ăn, nhưng là Bách Lý Hạo Triết, ta có một điều kiện” .

Hắn quay đầu nhìn nàng, ý bảo nàng nói tiếp. Nàng cắn môi, sau một lúc lâu mới nói: “Người thả Mạnh đại ca, đưa hắn lưu đầy cũng được, cách chức cũng được nhưng về sau không được tìm hắn gây chuyện khó dễ nữa” . Chuyện tình lúc đó của nàng với Mạnh đại ca không có quan hệ, lúc trước mang ân tình với Mạnh gia chưa trả được, ngược lại bây giờ lại gây phiền toái cho bọn họ.

Mạnh đại ca, Mạnh đại ca, nàng lúc nào cũng lo lắng cho hắn, hiện giờ còn thay hắn lo lắng chu toàn như thế?

Bên trong nội điện vốn có lò sưởi, lại đốt lò hương, hắn vội vàng sắp ngựa chạy đến, chỉ cởi áo khoác lông cừu ở bên ngoài, căn bản vẫn thấy nóng nực, mồ hôi mờ mờ tuôn ra.

Nhưng đứng ở đây, một khắc trước còn thấy nóng nực, một khắc sau đã cảm thấy lạnh lẽo từ tứ phía ủa đến, dội thẳng vào đáy lòng hắn. nàng thật sự rất dễ tâm đến cái tên Mạnh Lân Khiêm kia.

Hắn đột nhiên xoay người xốc màn lên phân phó: “Các người đều đi xuống đi, nơi này không cần hầu hạ” . Sau đó từ từ ngồi xuống, đem một chén tổ yến đến trước mặt nàng “Ăn đi” .

Nàng giương mắt nhìn lên, chỉ thấy mặt hắn không chút thay đổi, vui buồn không rõ. Hắn dường như là không đủ kiên nhẫn: “Rốt cuộc có ăn hay không hả? Nàng thấp giọng nói: “Người đáp ứng buông tha Mạnh đại ca sao?”

Hắn nửa ngày không trả lời, mặt như đông lại thành một tảng băng. Nàng chỉ cầm thìa bạc lên. Nhưng cổ họng tựa như có gì đó chặn ngang, cái gì cũng nuốt không trôi, nhưng nàng vẫn từng ngậm từng ngậm đưa vào miệng.

Hắn cứ như vậy ngồi nhìn nàng từng ngậm từng ngậm mà đem bát tổ yến uống cạn. Lấy một miếng cá tam tiên áp bao đưa cho nàng “Cái này cũng ăn đi” .

Nàng ngẩng ra, nhìn đồ ăn tinh xảo trên đĩa, cơ hồ không thể động tới. Từ lúc vào cung tới nay, hắn lúc nào cũng thăm dò, ngay cả ăn uống cũng không buông tha. Biết nàng thích đồ ăn của phủ đệ ban đầu nên sai người mời lại đây. Vì nàng không muốn cho hắn nảy sinh tâm lý nghi ngờ nên xưa nay ngay cả động cũng không dám động.

Rất nhiều năm trước, hắn cũng cấp cho nàng cá tam tiên áp bao, vui vẻ nhìn nàng ăn xong. . . . Nàng giật mình, đã lâu như vậy. trong khoảng thời gian đó có biết bao chuyện đã xảy ra, bây giờ hắn và nàng còn có thể ngồi cùng nhau thế này sao, thật là như một giấc mộng, tỉnh giấc liền qua.

Chẳng qua năm đó hai người còn chưa có thổ lộ tình cảm, bây giờ Bây giờ lại rơi vào hoàn cảnh thế này.

“Ăn đi, cho dù ngươi không ăn nhưng con trong bụng cũng phải ăn. Ngươi nhớ kỹ cho ta, nếu ngươi để con bị đói, tất nhiên sẽ làm cho Nguyễn gia của ngươi đẹp mặt” .

Nàng chưa xót nâng khoe miệng, hắn cũng chỉ là vì cốt nhục của hắn mà thôi.

Có lẽ nàng nên nhận thua đi, có thể giữ được toàn bộ Nguyễn gia trên dưới bình an, có thể mỗi ngày gặp mặt Thừa Hiên như vậy cũng đủ rồi. Đây là mục đích lúc trước nàng tiến cung, nàng đâu dám cầu xin gì hơn nữa.

Nếu không phải hắn phát hiện ra, nàng đời này cũng sẽ không thừa nhận mình chính là Vô Song. Có lẽ là hận cũng có thể là oán. Nàng cũng không muốn cho hắn biết.

Hắn bắt nàng ăn nàng liền ăn, hắn đưa thuốc uống cho nàng nàng liền uống. Chính là đời này nàng sẽ không nói với hắn dù là nửa lời.

33. Q.2 - Chương 10

Mùa đông ngày ngắn, chớp mắt trời đã tối đen. Thị nữ sớm đã thấp đèn, giờ phút này trong điện đèn đuốc sáng trưng.

Nàng ôm khăn lông cừu, lặng yên lắng nghe gió lạnh gào thét ngoài cửa sổ, xuyên qua cây cối truyền đến những tiếng động lạnh run. Trong điện bốn phía đều đốt lò than, trước cấm tháp lại có lò hương, mùi hương thoang thoảng ấm áp không khí mùa xuân.

Hắn ngồi bên sườn kia của cấm tháp, trên tay còn cầm tấu sớ, mặt mày buồn xuống rất là chuyên chú.

Hình ảnh lúc này khiến nàng nhớ lại quang cảnh lúc hai người mới thành hôn.

Một khắc kia lòng nàng dâng lên một cổ chua xót. Khi đó mặc dù không được coi là gắn bó như keo sơn nhưng cũng được coi là tương kính như tân. Hiện giờ nhớ lại, lại có chút mơ hồ như mộng. Hóa ra, giữa hắn và nàng cũng từng có những hình ảnh kiều diễm như thế.

Nguyên bản nàng có thể không tiến cung, nhưng nàng cố tính trở lại. Nàng luyến tiếc Thừa Hiên, thì sao lỡ lòng nào bỏ được đứa con trong bụng Nhưng hắn lại nghĩ nàng như thế?

Tựa như cảm nhận được ánh mắt nàng hắn quay đầu liếc mắt nhìn nàng một cái, sau lại cúi đầu phân phó: “Uống hết chén canh đi” .

Chén canh này có mùi vị rất nồng, trước giờ nàng đều không thích uống. Sau một lúc lâu, hắn lại ngừng đầu trầm giọng nói “Uống nhanh đi, đừng để cho ta phải nói lần thứ hai” .

Nàng khẽ cắn môi, không cam lòng cầm lấy, bóp mũi ngửa đầu đổ vào miệng.

Nhưng vừa vào tới yết hầu đã mãnh liệt ủa ra. Nàng che miệng liên tục nín thở, Mặc Lan đứng cạnh sớm đã đem chậu đồng tới, nàng vừa cúi đầu đã ói ra liên tục, dạ dày trống rỗng co thắt, tựa như muốn nôn cả mật xanh mật vàng ra mới chịu dừng lại.

Một đôi bàn tay to lớn khê đỡ lấy thắt lưng của nàng, khê vuốt vuốt lưng. Nàng ôm ngực, giãy dụa đứng lên, lạnh lùng gạt tay hắn ra.

Hắn không khỏi thở dài một hơi, trong giọng nói mang theo yêu chiều khiến người ta khó nói thành lời: “Được rồi, sau này không uống thứ bỏ đi này nữa” .

Bởi vì trong điện có đốt lò than và hương nên không khí ấm áp như ngày xuân. Mặt của nàng không biết là do nôn mửa hay là vì không khí ấm áp mà đỏ bừng như là thoa son, vô cùng bắt mắt.

Hắn vươn tay về phía nàng, nàng ngoái đầu đi, đỡ thắt lưng hướng hắn hành lễ, nhưng không có mở miệng nói lời nào. Hắn lại hiểu ý tứ của nàng: “Hoàng thượng, nô tì phải nghỉ ngơi. Mời hoàng thượng hồi cung”

Mặt hắn nghiêm lại, im lặng không nói. Nàng rõ ràng là đang đuổi hắn đi. Vừa rồi nàng hành lễ, ước chừng là đang nói “Thân thể nô tì không tiện, khó có thể hầu hạ hoàng thượng. Mời hoàng thượng hạ giá cung của các vị tỷ tỷ khác đi”

Sắc mặt nàng trong trẻo nhưng lạnh lùng chống đỡ thắt lưng, yên tĩnh như hồ nước mùa đông, lạnh giá vô ngần.

Nàng vô cùng chán ghét hắn, hắn là vậy. Từ lúc hai người lật bài ngửa với nhau, nàng không nguyện ý nói với hắn dù chỉ nửa lời.

Hắn đứng lên, phất tay áo lớn tiếng kêu “Thạch Toàn Nhất” . Thạch Toàn Nhất ở cửa xa xa lên tiếng trả lời “Có nô tài.”

“Bãi giá, đi Giáng Vân cung.” cứ theo ý của nàng đi, hắn nghiêm mặt rồi đi ra ngoài.

Nàng đứng ở một bên tháp, nhìn thấy hắn phất tay áo mà rời đi. Sau một lúc lâu mới kinh ngạc xoay người.

Mặc Lan ở phía sau cúi đầu thở dài “Tiểu thư, sao phải khổ vậy chứ? Hoàng thượng rốt cuộc vẫn là hoàng thượng” . Nàng im lặng xoay người, che giấu nỗi đau trong lòng. Hắn gây cho nàng vết thương quá sâu, đến nay nhớ lại lòng vẫn đau quá. Bảo nàng phải làm như thế nào có thể tha thứ cho hắn đây?

Nàng tiến cung cũng chỉ vì Thừa Hiên và Nguyễn Gia mà thôi. Đây là mục đích tiến cung duy nhất của nàng. Đối với một người đã từng chết một lần như nàng mà nói, hắn và những chuyện khác sớm đã trở lên vô nghĩa.

Sau ngày hắn ép nàng dung bữa kia, hắn liền an bài Mặc Lan cùng Mặc Trúc tới đây. Mặc Lan cùng Mặc Trúc đến lúc đó mới biết được Ngưng phi nương nương thật ra chính là tiểu thư Nguyễn Vô Song. Hai người vừa khóc vừa cười hết buồn bã lại vui vẻ, mấy ngày sau mới bình tĩnh trở lại.

Nhưng nàng vẫn lo lắng về Thừa Hiên bên kia, liền sai Mặc Trúc tiếp tục ở lại hầu hạ Thừa Hiên. Mặc Trúc cùng Mặc Lan tự nhiên cũng luyện tiết chủ tử đã cùng các nàng lớn lên, nên an bài như thế cũng cảm thấy vui mừng.

Từ ngày ấy, hắn đi Giáng Vân Cung, liên tiếp mấy ngày không quay trở lại Phượng Nghi Cung. Thị nữ trong Phượng Nghi cung đều bàn tán, mơ hồ biết chủ tử của các nàng chọn cho hoàng thượng tức giận.

“Nghe nói hoàng thượng đã nhiều ngày nay không phải đi Giáng Vân cung thì chính là đi Lan Lâm cung” . Có người thở dài “Ài, như thế này rốt cuộc là làm sao vậy? Rõ ràng là chủ tử của chúng ta đang mang long thai, sao lại như bị thất sủng vậy” .

Có người thấp giọng nói “Nghe thủ hạ của thạch công công nói hoàng thượng thực ra vẫn quan tâm chủ tử của chúng ta, mỗi ngày đều hỏi thăm việc ăn uống ngủ nghỉ của chủ tử . . .” . “Nhưng sao lại không đến thăm chủ tử của chúng ta a?” .

“Ta cảm thấy việc này có điểm kì quái. Các người mới vào cung có một số việc tất nhiên là không biết. Trước khi chủ tử của chúng ta vào cung, hoàng thượng không gần nữ sắc. Năm đó hậu cung có bốn vị nương nương, hoàng thượng đều rất lạnh nhạt, thậm chí. . .” Âm thanh của thị nữ kia càng thấp xuống “Thậm

chỉ còn nghe nói hoàng thượng có. . . sau khi chủ tử được sung hạnh, hoàng thượng cũng ngày nào cũng chỉ đến Phượng Nghi Cung” .

“Ai, sao lại lạ thế được, tóm lại nguyên nhân là gì mà hoàng thượng lại không đến nha. Cứ nhìn nương nương mấy ngày nay mà coi, bồ này bồ kia cũng chả có chút ích lợi, đúng là chỉ vinh dự cái bụng, khuôn mặt so với khi mới vào cung đã gầy đi mấy phần. . . .”

*Vinh dự cái bụng ý nói là cái bụng nổi bật lên hơn xưa.

Nguyễn Vô Song đón lấy chén thuốc từ tay Mặc Lan, nhin xuống khó chịu uống một hơi cạn sạch. . . . Sau đang ngâm một miếng sấu ướp đường thì nghe thị nữ ở cửa bẩm báo: “Nương nương, thái tử cầu kiến” .

Nàng vui vẻ, Mặc Lan vội xốc mành đi ra ngoài, quả nhiên gặp ngay Mặc Trúc đi theo phía sau Thừa Hiên đang nhanh chóng tiến thẳng vào. Thừa Hiên tiến lên phía trước ôm cổ nàng: “Mẫu thân, người là mẫu thân của con có phải không?” . Nàng đột nhiên run lên, bát ngọc trong tay “Ba” lên một tiếng vỡ vụn trên nền đá.

Thừa Hiên ôm nàng không chịu buông “Người nhất định là mẫu thân của con. Chỉ có mẫu thân mới có thể đối tốt với Thừa Hiên như vậy” .

Mặc Trúc quỳ trên mặt đất, một bên trộm gạt đi nước mắt nói: “Tiểu thư, người phạt nô tỳ đi, nô tỳ đã nói chuyện người là mẫu thân cho thái tử biết. Nô tỳ không kìm lòng được, không nghĩ qua là lỡ miệng” .

Từ sau khi tiểu thư có bầu, tiểu thái tử ngày càng trở lên dè dặt. Hôm nay lại kéo tay áo nàng, mang theo một chút sợ hãi cùng chút mơ hồ hỏi nàng “Mặc Trúc đi có tiểu đệ đệ hoặc là tiểu muội muội có phải sẽ không thích ta nữa không? Có phải sau sẽ này sẽ không yêu thương ta đúng không?” . Vấn đề này tiểu thái tử lúc nào cũng muốn hỏi, Mặc Trúc sớm đã nhận ra nhưng không thể trách. Mặc Trúc bị cậu bé quần lầy, lại còn nhiều việc bừa bộn, giúp thái tử thay quần áo, vừa làm chả hiểu sao lại lỡ lời: “Sao có thể như vậy? Thái tử cũng là con ruột của tiểu thư a! Về sau như thế nào lại không yêu thương. . .” .

Mặc dù đã ý thức mình lỡ lời nhưng có bịt miệng lại cũng không kịp nữa. Tiểu thái tử tuy rằng tuổi nhỏ nhưng tuyệt đối không phải là một đứa trẻ tầm thường, sau bị cậu bé quần lầy không có cách nào khác đành phải nói: “Nô tỳ mang ngài đi gặp nương nương, để cho nương nương tự mình nói với ngài” .

Trước mắt Nguyễn Vô Song một mảnh mơ hồ, lấy ra một bộ cẩm bào nho nhỏ mới làm xong, giúp con mặc vào, lớn nhỏ đều vừa vặn. Nàng muốn cười, nhưng lại cứ thế tuôn trào.

Thừa Hiên vuốt áo choàng, vui vẻ nói “Mẫu thân, đây là làm cho con sao?” . Nàng vuốt tóc Thừa hiên, lệ nóng vờn quanh gât đầu “Nương đã rất nhiều năm không có làm quần áo cho Thừa Hiên” . Giờ phút này nàng cảm thấy rất may mắn, may mắn vì mình đã tiến cung.

Thừa Hiên ôm cổ nàng, nghẹn ngào “Mẫu thân,. . . mẫu thân” . Nàng gắt gao đem đứa nhỏ ôm vào trong ngực. Năm đó khi nó bị bọn thị nữ ôm đi, cũng gọi nàng mẫu thân như thế. Mới chỉ một nháy mắt mà đã lớn như vậy. . .

Thừa Hiên bỗng nhiên ngẩng đầu từ trong lòng nàng nhìn lên, bật thốt nói “Phụ hoàng. . .” .

Nàng chậm rãi xoay người, chỉ thấy hắc lại giống như thường lệ im hơi lặng tiếng xuất hiện. Luôn như vậy gây bất ngờ khiến kẻ khác không kịp phòng bị. Tựa như mấy ngày nay hắc cũng không vui vẻ gì, thần sắc tiêu tụy cô đơn.

Cứ như vậy, hắc mỗi ngày đều tới. Coi như hai người chưa có phát sinh chuyện gì. Bụng của nàng càng ngày càng lớn, ngủ ở trên giường ngay cả trở mình cũng khó khăn.

Nàng giống như chiếm toàn bộ cái giường, nhưng hắc cũng không để ý. Cảnh tượng thế này làm cho nàng có chút hoảng hốt.

Năm ấy khi mới thành hôn, hắc cũng như thế, cho dù bụng nàng lớn, mỗi lần xoay người đều làm cho hắc không thể nào yên ổn, nhưng hắc vẫn ở bên cạnh nàng cho đến lúc sinh.

Cứ như thế qua ngày, cảnh xuân đã gần đến, trăm hoa đua nở, đảo mắt, cảnh xuân đã tàn, nắng hạ huy hoàng.

Trưa hôm đó, nàng lại như xưa nằm trên tháp nặng nề ngủ. Tuy rằng Phượng Nghi Cung sớm bài trí mấy khối băng lạnh nhưng nàng vẫn cảm thấy oi bức khó chịu. Mơ hồ tỉnh giấc kêu “Mặc Lan, nóng. .” .

Mặc Lan bước chân cực nhẹ, đi đến cạnh tháp liền nhẹ nhàng dừng lại, bắt đầu quạt., . Như thế mới hơn tốt một chút, nàng cọ cọ vào gối bạch ngọc, lạnh lẽo như nước, cơn buồn ngủ lại lần nữa kéo tới.

Vừa chớp mắt nhưng ngủ khá say, tỉnh lại đã là chạng vạng. Có lẽ là quạt lâu, thị nữ kia lúc quạt lúc không. Nàng từ từ nhắm hai mắt, miễn cưỡng khoát tay áo nói “Không cần hầu hạ, lui xuống nghỉ ngơi đi” .

Người nọ vẫn như trước không hề động. Ngoài cửa sổ tiếng ve càng thêm đậm, một tiếng rồi lại một tiếng truyền đến, càng lộ ra sự yên tĩnh trong điện.

Nàng đột nhiên cảm thấy khác thường, mở mắt ra. Đúng là hắc ngòi ở bên tháp, khe khẽ quạt quạt. . . Nàng đột nhiên mở to mắt, khiến cho Bách Lý Hạo Triết hoảng sợ “Làm sao vậy?” .

Nàng lại nhắm mắt, Bách Lý Hạo Triết mỉm cười nói “Cũng đã muộn rồi, đứng dậy dùng chút điểm tâm đi” . Nàng im lặng không nói, vẫn tiếp tục ngủ.

Sau một lúc lâu, chỉ nghe hắc phân phó nói “Người đâu, đem mấy đồ vật kia trình lên đây” . Có nội thị tay chân nhanh nhẹn bước vào.

Tâm trạng hoàng thượng dường như rất tốt, cười cười dùng cán quạt lay lay tay nàng nói: “Lễ bộ mới trình lên một bộ trang sức bằng ngọc phi thúy, nàng đến đây nhìn một cái đi” .

Nội thị kia tay nâng khay vàng bên trong có mấy bộ vòng ngọc, trâm ngọc, vòng ngọc, . . . , trắng sáng nhu hòa, xanh biếc nổi bật, liếc mắt một cái nhìn lại màu sắc tươi mới sống động như thật.

Nàng chỉ liếc mắt một cái, lại quay đầu đi. Có lẽ đã quen với nàng như vậy hắc tự tay cầm lấy một cây trâm mẫu đơn trên khay, cài lên mái tóc khẽ buông lỏng của nàng, quan sát một lúc lâu, thật là vừa lòng.

Đặt gương trước mặt nàng, nàng nhìn cũng không nhìn, lấy tay đẩy ra, hắc vẫn là lơ đãng, đưa tay mình nắm lấy bàn tay mềm mại của nàng. Nàng nghĩ muốn giãy dụa rút ra, hắc lại càng nắm chặt còn cười nói “Ngủ từ trưa đến giờ, ăn chút này đi” . Nàng miễn cưỡng nghiêng người lại cũng không hề dừng tới.

Ánh mặt trời đỏ chói rọi qua song cửa tiến vào bên trong. Bên dưới song cửa có một bàn trà cao, bình sứ phía trên có cắm hoa ngọc lan, trắng xanh tương phản mùi hương ngào ngạt gợi nhớ những kỷ niệm xưa cũ.

Có nội thị bên trong khẽ bước về phía trước, hướng Thạch Toàn Nhất đang hầu hạ phía sau long ỷ nói nhỏ mấy tiếng. Thạch Toàn Nhất cả kinh, vội khom người đến bên tai Bách Lý Hạo Triết nhẹ giọng bẩm báo “Hoàng thượng, khởi bẩm hoàng thượng. . . Ngưng phi nương nương mới vừa rồi bụng đau dữ dội, Phượng Nghi Cung đã truyền thái y cùng bà đỡ” .

Bách Lý Hạo Triết “Đằng” một tiếng từ trên long ỷ đứng bật dậy, không để ý hướng các vị chúng thần trừng mắt nói “Cái gì?” . Vội hướng nội thị phát tay nói “Tuyên bọn họ bãi triều đi.” . Dứt lời, lại vội vàng hướng sau điện đi mất.

Ti lễ nội thị đã muốn cao giọng tuyên:”Bãi triều” . Chúng triều thần hành lễ xong đều vội bàn tán “Hoàng thượng bãi triều gấp như vậy, hay là hậu cung có chuyện gì?” .

Lễ bộ đại thần vượt chòm râu trắng, hướng Nguyễn Vô Lăng và Nguyễn Vô Đào liếc mắt một cái, cười nhạt nói: “Hậu cung chỉ có mấy vị phi tần sẽ có chuyện lớn gì? Đoán chừng là Ngưng phi nương nương của Nguyễn gia thêm long thêm phượng cho hoàng gia rồi” .

Chuyện hoàng thượng sủng ái Ngưng phi nương nương cũng không phải là ngày một ngày hai. Chúng đại thần đều rõ ràng. Lúc này nghe lễ bộ đại nhân nói đều cảm thấy có lý.

Mục Ngưng Yên nằm ở trên giường Sắc mặt tái nhợt , hai tay gắt gao nắm chặt lấy đệm phía dưới. Bách Lý Hạo Triết đau lòng nắm lấy tay nàng: “Vô Song, có ta ở đây. Ta sẽ ở đây với nàng. .” .

Ánh mắt của nàng kinh ngạc chuyển hướng về phía hắn, hình như có một điểm nhu hòa. Đau đớn lại một lần nữa kéo đến, nàng nhú chặt mày, hung hăng cắn môi. .

Bách Lý Hạo Triết giơ tay đến trước miệng nàng cúi đầu ghé sát bên tai nàng nói “Vô Song, chúng ta cùng nhau đau, được không?” .

Nàng cắn môi, quay đầu đi. Nàng không cần hắn, bất luận hắn thế nào, uy hiếp cũng được, sủng ái cũng tốt, tóm lại nàng cái gì cũng không cần hắn.

Đau đớn tựa hồ càng ngày càng lợi hại, mồ hôi chảy ròng ròng mái tóc ẩm ướt dính sát cần cổ, cả người mồ hôi đầm đìa như mới vớt từ dưới nước lên.

Ánh nắng một chút lại một chút chuyển Tây, không gian từ từ trở lên mờ ảo rồi tối sầm nhưng đứa nhỏ vẫn chưa có ý định muốn đi ra.

Hắn bưng bát súp một ngụm lại một ngụm đút vào miệng nàng, cũng không có tác dụng gì, ánh mắt của nàng càng ngày càng tan rã, tiếng tiếng kêu cũng càng ngày càng thấp.

Nếu như có thể hãy để hắn gánh chịu mọi đau đớn đi. Chỉ cần nàng còn, chỉ cần nàng còn sống, bảo hắn làm gì hắn cũng nguyện ý.

Hắn lay nàng; “Vô Song, nàng tỉnh lại nàng mau tỉnh lại cho ta” .

“Nàng nói đi, nàng muốn cái gì, chỉ cần nàng bình an ta đều đáp ứng nàng. Vua không nói chơi. Ta thật sự cái gì cũng sẽ đáp ứng nàng” . Cho dù nàng muốn xuất cung, hắn. . . hắn cũng đồng ý với nàng. Chỉ cần nàng bình an mà sống trên đời.

Lông mi của nàng tựa hồ khẽ động đậy. Nhưng hồi lâu phản ứng gì cũng không có.

Thân mình hắn bỗng nhiên lạnh băng, nàng hận hắn, không cần hắn, cho nên lần này thật sự muốn mang cả hài tử của hắn rời đi sao? Không, không, hắn tuyệt đối không cho phép.

“Nguyễn Vô Song, nàng hận ta đến vậy sao?” .

“Ta nói cho nàng biết, nếu người nàng dám bỏ đi, nàng dám mang con rời đi thì ta nhất định không buông tha cho Nguyễn gia. Thủ đoạn của ta nàng đã biết rồi đây ta nhất định khiến cho người nhà nàng sống không được mà chết cũng không xong” . Thế gian này, hắn chỉ vì nàng mà sống. Nếu nàng không cần hắn, thật sự chuyện gì hắn cũng có thể làm.

Nàng mở to mắt ,mơ màng nhìn hắn. há mồm hung hăng cắn tay hắn.

34. Q.2 - Chương 11

Một năm sau.

Cung nhân bưng đủ các thứ sơn hào hải vị nối đuôi nhau đi vào. Bởi vì hôm nay nhị hoàng tử Bách Lý Thừa Luật tròn một tuổi, trong cung bốn phía đều hoan hỷ chúc mừng. Hôm nay trong triều đình, hoàng thượng lấy danh nghĩa nhị hoàng tử đại xá thiên hạ.

Bách Lý Hạo Triết bưng chén rượu, mỉm cười trước mặt nàng, ánh mắt ôn nhu như nước “Rượu này được đặc chế từ mật hoa, có mùi thanh nhẹ của hoa, lúc uống vào còn có vị quả mơ làm say lòng người. Nàng nếm thử một chút, nếu thích thì hạ lệnh cho cung nhân hàng năm pha chế” .

Nguyễn Vô Song tiếp nhận, nhấp qua một ngụm quả thực có hương vị của quả mơ, thanh mà ngọt, không giống rượu nhưng cũng không giống thức uống thông thường.

Nàng nắm chặt chén ngọc, bàn tay trắng bạch như tuyết, từ xa nhìn lại có vẻ như là xanh ngọc.

Có nội thị nhẹ giọng bẩm báo “Hoàng thượng, pháo hoa đã sắp xếp xong” . Bách Lý Hạo Triết lúc này mới hoàn hồn nói “Đốt đi” . Lễ bộ nói lần này pháo hoa được chế tác không giống như trước kia, chỉ bằng nhìn một cái” .

Rất nhanh bên cạnh hồ “Bụt” một âm thanh vang lên, một đóa hoa thật lớn nở rộ trong màn đêm, màu sắc đa dạng, hoa lệ vạn phần. Tiếp theo mấy tiếng “Bụt, bụt” vang lên, vô số đóa hoa cấp tốc bay lên không trung, nháy mắt ánh sáng trắng, hồng, vàng, tím, muôn màu muôn vẻ thực làm cho người ta hoa mắt.

Bách Lý Hạo Triết nhìn sang Nguyễn Vô Song, trong lòng vô cùng thỏa mãn.

Nàng còn ở lại bên người hắn. Cho dù đời này nàng không bao giờ nói với hắn dù là nửa lời, hắn cũng cảm thấy mãn nguyện, lòng ngọt như đường.

Hắn nắm tay nàng, ngồi ngay ngắn ở sau Cửu Long án, cùng nàng ngắm pháo hoa.

Đột nhiên có ánh sáng gì đó lóe lên xẹt qua mắt Nguyễn Vô Song, kẻ hầu hạ rót rượu bên người rút ra một con dao nhọn từ dưới khay đựng chén đĩa, dao nhọn hướng người hắn mà lao tới. Sự tình xảy ra bất ngờ, hơn nữa mọi người cũng bị pháo hoa hấp dẫn nên không có người nào lưu ý đến động tĩnh ở đây.

Nàng hét lên “Cẩn thận. . .” , bật dậy xoay người ôm lấy hắn, nghĩ muốn thay hắn đỡ một dao. Trong chớp mắt, một lực đạo mạnh mẽ từ hắn tung ra, nàng bị hắn đẩy ra. . . mà hắn. . . mà hắn. . . tay nắm lấy con dao nhọn, nhưng ánh mắt lại sâu thẳm nhìn nàng, chậm rãi ngửa mặt phía sau rồi ngắt đi.

Pháo hoa bảy sắc vẫn nở tung trên bầu trời. Nhưng những đóa hoa kiều diễm nháy mắt đã tan hết, để lại chỉ là tro tàn lạnh băng.

Bốn phía lâm vào tình cảnh hỗn loạn. Thạch Toàn Nhất hét lên một tiếng như lấn át tất cả, giọng khàn khàn “Mau, mau cứu giá. . . Mau. . . Mau bắt thích khách. . . Mau, mau bảo vệ hoàng thượng. Hoàng thượng bị thương, mau truyền thái y” .

Máu trong ngực hắn cứ thế phun ra. Nàng vội vàng bò sang, tay chân luống cuống muốn dùng tay che đi máu tươi đang chảy ra, nàng dùng sức che lại, không, sẽ không sao đâu . . .

Nhưng nàng cái gì cũng không ngăn được, máu kia cứ như trước mà ồ ạt chảy ra.

Đừng chảy nữa, đừng chảy nữa. . . Trước mắt mông lung như sương mù, mọi thứ mờ ảo cả lên. Nước mắt rớt cuộc cũng rơi xuống. Sau đó càng lúc càng tuôn trào, tầm mắt nàng trở lên mờ mịt. . . tay hắn từ từ men tới tay nàng, đè lại tay nàng “Vô Song, không phải nàng rất hận ta sao? Ta chết không phải là tốt hơn sao?” máu của hắn ầm ập bao phủ bàn tay hai người.

Nàng mở to mắt, kinh ngạc nhìn hắn. Hắn có phải là điên rồi không. thời điểm này còn nói những lời như thế.

Thế nhưng hắn lại có thể mỉm cười mà nhìn nàng, thận trọng, dè dặt đến vậy. . . Trên khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy, ý cười trong suốt đều là vui vẻ như được trấn an. Hơi thở suy yếu cứ thấp dần thấp dần như thì thào tự nói “Nhưng mà Vô Song, nàng nói chuyện với ta, nàng vì ta mà khóc . . . nàng không nhìn thấy ta chết có phải không?” , thế nhưng

Hắn lại cười như đứa nhỏ được quà, thoát nhìn cực kỳ vui sướng.

Nước mắt của nàng như chuỗi trân châu bị đứt, từng hạt từng hạt rơi xuống. Cái kẻ ngu ngốc này, sao có thể ngốc như vậy. Hắn nếu buông tay mà đi, trong lòng nàng thật sự có thể vừa lòng hay sao?

Hắn vẫn hôn mê như trước, sắc mặt như tờ giấy tái nhợt, ngay cả người cũng không có một chút huyết sắc. Nàng tiếp nhận bát súp trong tay Mặc Trúc, nhấp một ngụm, cúi thấp đầu bón vào miệng hắn. Sau đó lại uống một ngụm. . . Cứ lặp lại như thế, suốt nửa canh giờ, cuối cùng cũng đem bát súp bón hết.

Mặc Trúc đưa bát ngọc cho thị nữ phía sau, đỡ Nguyễn Vô Song ngồi xuống “Tiểu thư, ngài nghỉ ngơi một chút đi, thái y nói hoàng thượng ngay chốc lát cũng chưa thể tỉnh lại được, ngài cũng nên chú ý tới bản thân mình” .

Trong lúc đó bỗng có tiếng an ủi nũng nịu tiếp lời của Mặc Trúc: “Đúng vậy, Ngưng phi tỷ tỷ, người cứ về cung nghỉ ngơi cho tốt đi, hoàng thượng nơi này cứ giao cho bọn muội” .

Thị nữ kéo màn lên, một đám người của Liễu phi một thân cung trang hướng nàng hành lễ “Ngưng phi tỷ tỷ” .

Nguyễn Vô Song nhìn khuôn mặt trắng bệch của hắn, kinh ngạc không nói. Hắn chưa tỉnh, nàng như thế nào có thể ngủ ngon giấc. Hiện tại nàng cũng không muốn tiếp tục phải ứng phó với kẻ nào nữa. Thế gian này ngoại trừ hắn, hiện tại trong lòng nàng không gì là quan trọng nữa.

Nàng khẽ nhủ thầm nói “Thạch tổng quản”. Thạch Toàn Nhất ở một bên lên tiếng trả lời, Nguyễn Vô Song nói “Tiền bối vị nương nương hồi cung”.

Liễu Lam bất động, tay áo nhẹ nhàng như mây, cười nhạt khẽ nói: “Ngưng phi tỷ tỷ, người là phi tử của hoàng thượng, bọn muội cũng là phi tử của hoàng thượng. Hôm nay hoàng thượng gặp nạn, người có thể thân thiết gần kề thì tại sao bọn muội không thể? Muội không đi, hôm nay muội muốn nhìn xem tỷ như thế nào đem muội đuổi đi”.

Nhan phi liên tục gật đầu phụ họa nói “Đúng vậy! Ngưng phi tỷ tỷ, người không phải hoàng hậu, đều giống như chúng ta, bất quá hơn chút là sinh được hoàng tử cho hoàng thượng. Vì sao tỷ có thể ở lại chăm sóc hoàng thượng mà chúng ta lại không được? Đây là đạo lý gì, xin Ngưng phi tỷ tỷ nói rõ ràng một chút”.

Đường phi cũng nói “Ngưng phi nương nương, bọn muội cũng chỉ là muốn giúp tỷ chia sẻ một phần mà thôi”.

Nguyễn Vô Song nhắm mắt, chậm rãi nói “Thạch tổng quản, người nghe không hiểu lời ta nói sao?”

Thạch Toàn Nhất giơ tay lên, liền có mấy nội thị tiến lên, khom người nói “Xin tiền Liễu phi nương nương, Nhan phi nương nương, Đường phi nương nương hồi cung”.

Liễu phi tức giận đến nổi mặt mũi trắng bệch, hắt hàm, đáng vẻ kiêu ngạo quét mắt nhìn đám Liễu phi, Nhan phi hét lớn “Mục Ngưng Yên, đừng tưởng rằng hoàng thượng hiện giờ đang hôn mê thì Nguyễn gia các người muốn làm gì thì làm”.

Thanh âm của ba người dần dần đi xa, Nguyễn Vô Song vẫn như trước ngấm khuôn mặt đang chìm sâu trong hôn mê của hắn, khe khẽ thờ dài, cúi đầu nói “Chúng quy lại là chàng muốn ép ta. Hiện giờ ta cũng sẽ thảo hiệp với chàng một lần. Nếu như chàng vẫn không tỉnh lại, thiên hạ rộng lớn này ta cũng không thêm quản nữa. . . Ta sẽ dẫn theo bọn nhỏ rời khỏi cung. . Thiên hạ to lớn, sông núi rộng rãi, người sẽ không có cơ hội gặp được chúng ta nữa. . .”

Mặc Lan bừng chén canh nhỏ, vén rèm đi vào. Lại nhìn thấy tiểu thư vẫn ngồi im bên giường không nhúc nhích, ôn nhu khuyên nhủ “Tiểu thư, ngài đã hai ngày nay không có nghỉ ngơi rồi, cho dù thân mình làm bằng sắt cũng chịu không nổi. Hơn nữa ngài không vì bản thân thì cũng phải lo lắng cho hai vị hoàng tử. Tiểu thư, ngài đi nghỉ chút đi, ít nhiều đều tốt”.

Nguyễn Vô Song vẫn như cũ ngơ ngác nhìn hoàng thượng, trên mặt buồn vui không rõ, căn bản không nghe thấy tiếng của nàng. Nàng biết điều nên cũng không nói gì bởi vì có khuyên nữa cũng vô dụng.

Mặc Lan các nàng sao có thể hiểu được, chỉ kém một chút nữa thôi hắn trước ắt sẽ không cười với nàng, không nổi giận, không để ý cũng không bao giờ. . . nhìn nàng, cùng nàng nói chuyện nữa. . . . Đối mặt với cái chết, mọi thứ đều trở lên bé nhỏ. Nàng có thể cứ thế này mà ngấm nhìn hắn, cảm giác được hắn, nhịp đập yếu ớt của hắn dường như cũng là chuyện quá xa vời.

Lại qua một đêm, ánh mặt trời dần dần trong sáng.

Thạch Toàn Nhất ở phía bên ngoài bấm báo “Ngưng phi nương nương, nhóm thái y đang ở bên ngoài chờ”. Nguyễn Vô Song giật mình thu hồi tầm mắt: “Tuyên bọn họ vào đi”

Sau khi nhóm thái y hội chẩn xong liền hướng nàng hành lễ. Đứng đầu là Vu thái y nói: “Nương nương, sau khi bắt mạch cho hoàng thượng thì mạch tượng đã vững vàng, ngày hôm nay đã khá hơn ngày hôm trước. Thêm một thời gian nữa thì sẽ tỉnh lại thôi”.

Nguyễn Vô Song ngồi ngay ngắn trên tháp ngủ, ánh mắt hướng vào nhóm thái y đang quỳ dưới đất “Hoàng thượng rốt cuộc là đến bao giờ mới tỉnh lại?” Hắn cứ hôn mê như vậy, nàng thật sự. . . thật sự rất khó chịu. Nếu như hắn vẫn tiếp tục không có tỉnh lại, nàng biết tiếp tục chống đỡ như thế nào đây?

Vu thái y vội dập đầu nói “Nương nương thứ tội, việc này. . . việc này thần thật sự. . . thật sự. . .” . Nguyễn Vô Song day trán “Thôi, các người lui ra đi”.

Thạch Toàn Nhất một mực tiến mọi người nối đuôi nhau mà ra, lúc này mới nói “Nương nương, nô tài có mấy câu không biết có nên nói hay không” . Nguyễn Vô Song ngẩng đầu nói “Thạch tổng quản có việc gì cứ nói” .

Thạch Toàn Nhất nói “Nương nương, nhờ ơn trời cao, thân thể hoàng thượng xem như đã không có gì phải lo lắng nữa. Nương nương cũng nên lo lắng cho thân thể của mình đi” . Thạch Toàn Nhất cho đến thời điểm hoàng thượng bị tập kích mới biết được Nguyên phi nương nương, à không, là hoàng hậu nương nương đối với hoàng thượng tình sâu. Hoá ra trước nay vốn lạnh lùng không quan tâm chỉ là nguy trang.

Nguyễn Vô Song nhắm mắt khẽ thở dài.

Thạch Toàn Nhất đột nhiên quỳ xuống: “Nguyên phi nương nương, nô tài có mấy câu nhất định phải nói. Cho dù nương nương giận, muốn phạt nô tài, nô tài cũng nhất định phải nói” .

Nguyễn Vô Song nói: “Thạch tổng quản, người trước hết cứ đứng lên đi. Hoàng thượng đến nay vẫn chưa tỉnh lại, người có cái gì cứ việc nói thẳng” .

Thạch Toàn Nhất một mực quỳ xuống nói: “Nô tài cầu xin nương nương. . . cầu nương nương sau khi hoàng thượng tỉnh lại, đừng bao giờ khiến cho hoàng thượng phải buồn lòng, phải tức giận nữa. Nương nương, ngài . . . ngài không biết, năm đó hoàng thượng vì tưởng rằng nương nương không thể thoát khỏi trận hỏa hoạn cho nên vẫn thống khổ, thậm chí. . . thậm chí nhiều lần còn dùng đến Ngũ thạch tán. . .” .

Nguyễn Vô Song hít một ngụm khí lạnh, từ trên tháp đứng bật dậy “Cái gì? Hắn dám dùng ngũ thạch tán?” . Hắn điên rồi mới làm thế? Thứ kia dung nhiều sẽ thành nghiện, người khác không hiểu biết mới dùng. Hắn đường đường là bậc đế vương mà không biết nặng nhẹ cân nhắc hay sao?

“Đúng vậy, nô tài tuyệt đối không dám có nửa điểm lừa dối nương nương. Nếu nương nương không tin, có thể tuyên Vu thái y tới hỏi. Nếu là nô tài có nửa câu không thật, nương nương có thể trừng phạt nô tài.”

“Sau đó, nếu không phải tiểu thái tử bị cảm lạnh sốt cao không dứt, thánh thượng, thánh thượng sợ là vẫn cứ thế trầm mê. May là. . . may là. . . ông trời có mắt” .

“Nương nương, thánh thượng đối với nương nương là tình sâu, nô tài. . . nô tài không biết nói thế nào. Ba năm nay nương nương không có ở trong cung, thánh thượng chưa bao giờ lâm hạnh các nương nương khác. Cho dù là thời điểm nương nương mang thai, thánh thượng chọn những bài tử của các vị phi tử khác cũng chỉ là diễn trò để nương nương xem mà thôi, không phải là thật. Người bên ngoài đều không biết, nô tài ngày đêm hầu hạ hoàng thượng đều thấy rất rõ ràng” .

“Nương nương, nô tài cầu nương nương. . . Về sau, đừng làm hoàng thượng buồn bực nữa. Phạt dạy những chuyện ngày hôm qua hãy để chết theo ngày hôm qua đi, những chuyện hôm nay sống như ngày hôm nay . . . Nương nương cần gì phải quá mức chấp nhất chứ?”

“Nương nương, dù là nể tình hai vị hoàng tử, cũng không nên làm hoàng thượng buồn bực nữa” .

Ánh nắng bàng bạc như khói chiếu lên trướng gấm, hắc lẳng lẳng ngủ say, khuôn mặt tuấn tú tái nhợt. Đầu ngón tay của nàng nhẹ nhàng đụng chạm vào hắn, nước mắt cứ như thế mà rơi xuống.

Ngắm nhìn hồi lâu, cuối cùng cũng không ngăn được cơn mệt mỏi mấy ngày qua, ghé vào bên giường mà chìm vào giấc ngủ.

Trong lúc mờ mịt, nàng cảm thấy có ai đó đang chạm vào mặt nàng, thân mình nàng khẽ run lên, giật mình tỉnh giấc, nàng ngẩng đầu chỉ thấy hắn đang yên lặng ngắm nhìn nàng, trong con ngươi hắn phản chiếu toàn bộ hình bóng của nàng.

Nàng vui quá mà khóc, nước mắt không thể kiềm chế mà ngã xuống. Mà hắn lại thản nhiên cười, ôn nhu nói “Ta đã chết rồi sao?” .

Nàng giơ tay khẽ che miệng hắn “Không được nói lung tung. . .” . Hắn khẽ nhếch miệng, cắn tay nàng. Đau, nhưng cơn đau này lại làm cho nàng cực kì vui sướng.

Trong điện sâu thẳm, yên tĩnh tới cực điểm. Ngay cả một hơi thở đều có thể nghe thấy rất rõ ràng. Hắn chậm rãi nhắm mắt hồi lâu mới thở gấp nói “Vô Song, ta thà rằng. . . thà rằng vĩnh viễn cứ như bộ dáng

này, nàng mới có thể không hận ta. Mới có thể ở bên cạnh mà nói chuyện với ta” . Hắn thế nhưng lại ngốc nghếch đến vậy. Nàng nhìn hắn, nước mắt lăn lăn rơi, khuôn mặt nàng tựa như đóa hoa thắm đẫm sương mai, tất cả đều phản chiếu hình bóng của hắn.

35. Q.2 - Chương 12

Trong ngự hoa viên, vô số hoa cúc nở rộ, âm thầm khoe sắc, âm áp vô ngần. Nàng ngẩng nhìn mà vô cùng vui mừng liền sai người đi lấy giỏ, tự mình dùng dao bạc cắt hoa. Mới chỉ một lát đã đầy một giỏ.

Mới vào cửa điện, sợ hắn vẫn còn đang ngủ nên ra hiệu ọi người đừng lên tiếng, tự mình đẩy cửa phòng bước vào.

Trong nội điện có thanh âm tĩnh tể, rõ ràng là có người đang nói chuyện “Hoàng thượng, thứ cho nô tì cá gan. Chuyện hoàng thượng bị ám sát rốt cuộc ai là người có lợi nhất, xin hoàng thượng suy xét một chút” .

Thanh âm Bách Lý Hạo Triết thản nhiên vang lên “Liều phi nói thử xem?” .

Liều Lam lo sợ bất an nói: “Hoàng thượng, nô tì. . . nô tì thật sự không dám nói” . Bách Lý Hạo Triết ôn nhu cười “Cứ nói đi, đừng ngại” .

Thanh âm của Liều phi mềm mại động lòng người, cách tăng sa liêm từng chữ từng chữ nói “Thỉnh hoàng thượng thứ nô tỳ to gan suy đoán, có ba kẻ được lợi khi hoàng thượng gặp chuyện. Hai người kia với hoàng thượng đều cùng một cha sinh ra, nếu hoàng thượng có xảy ra chuyện gì thì bọn họ xem như là người được lợi đầu tiên” .

Bách Lý Hạo Triết mặt không đổi sắc nói “Không tồi, chính xác là như thế. Ái phi phân tích rất có lý, tiếp tục nói tiếp đi” .

Liều Lam nghe vậy cảm thấy vui vẻ trong lòng, nhìn lên thần sắc của Bách Lý Hạo Triết rồi nói “Người có lợi nhất trong chuyện này. . . cũng chính là Nguyễn gia” .

“Thế sao, lời này có nghĩa là gì?” .

Tâm tình Nguyễn Vô Song rơi xuống đáy cốc. không khí tĩnh lặng khiến người ta lạnh run. . .

Liều Lam rủ rủ nói “Hoàng thượng, người ngẩng lại xem, hiện tại Nguyễn gia trên tay có thái tử, hậu cung có Ngưng phi. Bọn họ chỉ cần trong ứng ngoài hợp, hiện thiên tử lấy lệnh chư hầu Đến lúc đó. . . Đến lúc đó không phải thiên hạ này đều là của Nguyễn gia sao?”

Bách Lý Hạo Triết trầm ngâm hồi lâu mới nói: “Không tồi, trăm hiểu được” .

Liều Lam vui sướng mà cười, chỉ nghe Bách Lý Hạo Triết kêu “Người đâu?” Thạch Toàn Nhất bên ngoài nhận lệnh “Hoàng thượng” .

Bách Lý Hạo Triết nói “Đem Liều phi trói lại” , Liều Lam quá sợ hãi “Hoàng thượng, chuyện này là thế nào?” .

Bách Lý Hạo Triết nói “Liều phi, trăm vẫn không rõ. Doãn phi làm thế nào có được Thâm Hải kỳ hương, lại vì sao mà bị hạ độc chết ở trong lao. Hiện tại cuối cùng cũng hiểu được, kẻ ở phía sau phá rối tất cả đều là người” .

Doãn phi xuất thân bình dân, năm đó là do Thầm thú vì muốn phân tán sự chú ý của Bách Lý Hạo Triết với Vô Song nên mới sắp xếp ở hậu cung, sau đó Thầm thú bị giam cầm, Doãn phi tại hậu cung lúc đó không có chỗ dựa vững chắc. Mà Thâm Hải kỳ hương cũng là được vật thể gian khó có được, Doãn phi là nữ tử trong hậu cung như thế nào có được? Hắn trước nay vẫn có nghi vấn, còn chưa kịp tra hỏi thì Doãn phi đã bị hạ độc mà chết.

“Thâm Hải kỳ hương sinh sống chốn đáy biển, người bình thường khó có thể có được. Mà phụ thân của người Liều Thị Lang học vấn uyên thâm, năm đó lại là quận chủ của quận Đông Hải, tất nhiên là khác hẳn bình thường. Nghĩ đến người nhất định là từ nhỏ đã được đọc nhiều loại sách trân quý. Lần này ám sát

trong cung, nhất định là trong cung có người nội ứng ngoại hợp. Nhưng trẫm rất muốn biết, người như thế nào nội ứng ngoại hợp, mà người hợp với người rất cuộc là ở phương nào. . .”

Liễu Lam quỳ xuống dập đầu nói “Xin hoàng thượng minh xét. Nô tì đối với hoàng thượng là thật tâm, có trời đất chứng giám” . Bách Lý Hạo Triết nói “Liễu phi, người là người thông minh, vẫn là nên nói ra sự thật đi. Nếu người thành thật, trẫm hứa với người tuyệt đối không làm khó dễ cho người nhà của người” .

Liễu phi liễu mạng lắc đầu giải thích “Hoàng thượng, nô tì. . . nô tì thực oan uổng! Nô tì thực oan uổng” . Bách Lý Hạo Triết thần nhiên nâng lông mày “Liễu phi, nếu muốn người khác không biết, trừ phi mình đừng làm. Ngày đó thuê sát thủ ám sát trẫm, trẫm để lộ ra tin tức nói hắn đã uống thuốc độc tự sát. Trên thực tế, hắn đã khai ra toàn bộ. Hắn nói trong hậu cung này có người tiếp ứng cho hắn, an bài hết thảy mọi chuyện” .

“Trẫm dựa theo chứng cứ mà hấn cung cấp để tìm manh mối, muốn điều tra một chút xem hậu cung này rốt cuộc là ai có năng lực có thể cùng bên ngoài cấu kết. . Không thể tưởng tượng được ngày hôm nay người lại tự động đưa đến cửa” .

“Người tất nhiên không biết, ẩn tình giữa trẫm và Nguyễn gia. Nếu như đã biết thì nhất định sẽ không dám đem việc này vu oan cho Nguyễn gia” .

“Người cũng biết, ngày đó khi thích khách ám sát là Ngưng phi ôm trẫm, muốn thay trẫm cầm một đao kia” .

Con người Liễu Lam chợt loé lên “Hoàng thượng, Ngưng phi là Ngưng phi mà Nguyễn gia là Nguyễn gia. Tuy nói rằng Ngưng phi cùng Nguyễn gia là thân thích nhưng lòng người khó đoán, Nguyễn gia làm việc chưa hẳn sẽ để lộ ra hết cho Ngưng phi biết. Thứ hai, có lẽ việc này còn có ẩn tình, có thể. . . có thể có người đang diễn kịch cũng không biết chừng. . Xin hoàng thượng suy nghĩ sâu xa” .

Bách Lý Hạo Triết cười khê “Liễu phi, xem ra người chưa tới phút cuối vẫn không chịu thừa nhận. Như vậy đi, hôm nay trẫm cũng sẽ cho người hiểu được ngọn ngành trước khi chết. Người có biết Ngưng phi rốt cuộc là ai không?”

Liễu Lam vốn là người tâm cơ linh hoạt, lúc này bị hoàng thượng nói như vậy, lại nhớ đến Ngưng phi cùng hoàng hậu nương nương lúc trước dung mạo giống nhau như đúc, thân mình run lên “Chẳng lẽ. . . Chẳng lẽ Ngưng phi chính là. . .” .

Bách Lý Hạo Triết gật đầu “Không sai! Ngưng phi chính là Nguyễn Vô Song, là hoàng hậu của trẫm” . Liễu lam lắc đầu giống như không thể tin được.

Bách Lý Hạo Triết thần nhiên nói “Nếu như việc này thật là Nguyễn gia sai khiến, năng quả quyết sẽ không tiến lên muốn thay trẫm chịu một kiếp nạn” . Thanh âm của hấn dần dần thấp xuống như thì thào tự nói “Người tất nhiên không hiểu, năng nếu thật sự muốn mạng của ta, không cần giở thủ đoạn gì, chỉ cần năng nói ra ta cũng sẽ đưa cho năng. Bởi vì. . . Bởi vì ta thiếu năng một mạng” .

Ngẩng đầu nhìn khuôn mặt xám như tro tàn của Liễu Lam nói “Liễu phi, người ngàn tính vạn tính vẫn là tính sai, đây có lẽ chính là ý trời, trời xanh đã định a.”

Thiên ý. Trời xanh đã định.

Liễu phi lộ vẻ mặt đau đớn ,cắn môi, thân mình mềm nhũn ngã xuống “Hoàng thượng, việc này phụ thân không có quan hệ, tất cả đều là một mình nô tì gây nên, xin hoàng thượng niệm tình phụ thân vì dân cống hiến nhiều năm, không có công lao cũng có khổ lao mà tha cho người một con đường sống” .

Trong đầu hiện lên khuôn mặt của một người nọ, đáy mắt kia tựa như nước đông hải trong veo, luôn cười nở rộ: “Lam nhi, cùng ta đi ngắm hoa nhé . . .” .

Ngày xuân năm ấy, ánh mặt trời dịu dàng ấm áp, năng cùng hấn đi ngắm rất rất nhiều hoa, xme rất nhiều cảnh đẹp. . . . Sau đó hấn lại nói “Lam nhi, tân đế kế vị chắc chắn sẽ tuyển tú nữ. Với điều kiện của năngnhất định trúng tuyển” .

Năng đang đứng trong bụi hoa bỗng giật mình, khó hiểu ý tứ của hấn. Cho tới bây giờ năng luôn cho rằng hấn tâm tâm niệm niệm với năng, cho nên lần đó hấn hồi kinh bẩm báo có tin là đi cầu hôn năng cũng

không tin. Bởi vì hần đã hưởng phụ thân nàng cầu hôn từ lâu.

Sắc hoa thực được nở rộ rực rỡ, cành lá xum xuê, nàng lặng yên ngắm nhìn hồi lâu mới nhìn rõ được nhụy hoa bên trong, giữa những cánh hoa sắc màu nở rộ thì ra nhụy hoa bị bụi phủ đầy. Vốn là màu sắc vô cùng tươi đẹp, vô tình lại bị những hạt bụi đen làm ố bẩn, quả là đáng tiếc.

Nàng ngơ ngác mà nhìn, mới giật mình hoá ra tất cả chỉ là một giấc mơ.

Nàng sau một hồi mới ngẩng đầu “Chàng muốn ta đi tuyển tú nữ?” , đáy mắt hần dường như chứa đựng vô cùng thống khổ, thấp giọng nói: “Lam nhi, nàng nếu không muốn thì xem như ta chưa từng nói ra” .

Đó là thời điểm giao mùa, gió nhẹ thoảng tới đã mang theo vài phần oi bức của không khí mùa hè. Mà thân thể của nàng lại giống như ánh nắng ấm đảm của trời chiều, từng chút từng chút một lạnh dần.

Hần chỉ ở bốn phương, một lòng muốn dựng nên nghiệp lớn. Nếu như đây là mục đích của hần, nàng liền giúp hần đi

Chỉ vì hần từng nói “Lam nhi, nàng là người hiểu ta nhất” .

Đúng vậy, nàng rất hiểu hần. nhưng mà nàng vào cung sẽ không còn được gặp lại hần.

Nàng tựa như một khúc gỗ trôi nổi trong nước lũ, mà độc được kia cũng là hần đưa cho nàng. Nàng vẫn nhớ rõ đêm đó hần nắm tay nàng, lòng bàn tay ấm áp. . . . Thân mình nàng trong chốc lát lạnh lẽo, lại dần nóng lên. Nàng mơ hồ cảm thấy trước mắt có người, giãy dụa, nặng nề mở mắt, trước mắt tựa như hần mà cũng không phải là hần. Nàng mơ hồ cười, nàng phải lưu giữ lại hình ảnh đẹp nhất trong lòng hần “Mưu Chi. . . ta. . . ta rất cuộc. . . cũng. . gặp được chàng” .

Giỏ hoa trong tay Nguyễn Vô Song rớt xuống nền đá trắng toát, Nếu không nhớ lầm mà nói thì Linh Nam vương Bách Lý Hạo Vũ có tên tự là Mưu Chi.”

Trưa ngày hôm đó, thời tiết xanh trong, bọn thị nữ cuộn tất cả rèm trên hành lang lẫn trong điện. Không khí phảng phất hương hoa thanh nhã. Nàng tựa vào trên tháp nhìn về phía cảnh sắc ở phía xa.

Qua một lát mới có thị nữ đi lên bẩm báo “Nương nương, hoàng thượng tới” . Nàng giật mình giương mắt nhìn, quả nhiên nhìn thấy hần một thân long bào đi tới.

Nàng không quay đầu, cứ thế bất động.

Hần chậm chậm đi tới. Đợi nội thị đưa một cái giỏ, sau đó khoát tay áo nói “Đều lui ra đi” .

Hần từ trong giỏ lấy ra một bát canh, sau đó ngồi xuống bên cạnh nàng. Cũng không nói nhiều, tự tay y múc một muỗng đưa đến bên miệng nàng. Lòng mi nàng run rẩy, bên trong bát là món điểm tâm rất quen thuộc táo đỏ long nhãn, người bình thường đều rất thích ăn. Nàng năm đó khi còn ở Thu Nguyệt Am, Tỉnh Thanh sư muội từng làm cho nàng ăn qua.

Ngũ khí của hần dịu dàng như gió mùa thu nói: “Ăn đi, trưa nay không ăn gì, lúc này nhất định là đói bụng rồi” .

Nhưng nhìn thấy ánh mắt xa xăm mơ hồ của nàng, ngóng nhìn mặt hồ rộng lớn phía xa xa, hần không biết nàng đang suy nghĩ cái gì. Tất cả xung uanh, bao gồm cả hần, nhất cử nhất động tựa như nửa điểm cũng không nghe thấy không gì có thể ảnh hưởng đến nàng, cũng có thể là nàng nghe thấy nhưng coi như không nghe, bộ dáng lại khôi phục như trước lúc hần bị thương, lạnh lùng xa cách.

Hần cứ gơ tay như vậy, hồi lâu, cánh tay bắt đầu run lên. Lúc này nàng mới quay đầu sang, miệng anh đào khê hé mở, đem táo đỏ trong thìa khê nuốt vào.

Hần âm thầm thở dài “Nghe Thẩm thúc nói, trước đây khi nương của ta còn sống, hàng năm đến sinh nhật bà trong nhà đều làm cho bà một chén chè trứng chân nước đường”

Miếng táo đỏ hàm như kia như chặn đứng ở yết hầu, nàng giương mắt nhìn hần.

“Vô song, nếu mẫu thân ta bây giờ vẫn còn sống, không chỉ là một chén chè nhỏ như vậy, hôm nay bà muốn cái gì mà không được. Chính là, bà ấy đã đi xa rồi, ta chưa bao giờ nhìn thấy nương của ta Vô Song,

đây là tiếc nuối lớn nhất trong cuộc đời ta. Cho dù hiện giờ ta chấp chưởng thiên hạ, nhưng là. . . nhưng là ta không thể bì lại thiếu sót này.”

Lông mi của nàng khẽ run, giống như cánh bướm mềm mại. Đúng vậy, nàng sinh ra ở trong vòng tay cha mẹ, từ nhỏ nhận hết yêu thương tất nhiên không biết đến đau khổ của hân.

“Năm đó ta từ trong miệng Thẩm thúc biết được, nương của ta bị bác của nàng hạ độc chết, ta một lòng nghĩ muốn trả thù, trừ bỏ trả thù vẫn là trả thù. Nếu không phải Nguyễn Ngọc Cẩn, nếu không phải bà ta. . . nương của ta cũng không chết thảm như thế. Ta cũng sẽ không tứ cố vô thân. Đúng vậy, ta hận bà ta, hận tất cả người của Nguyễn Gia. Thời điểm ta từng bước đi lên ngôi vị hoàng đế, trong lòng ta chỉ toàn oán hận” .

“Sau này có nàng, ta vẫn không hiểu được, có những thứ mất đi thì vĩnh viễn sẽ không quay trở lại. Cho dù người có làm như thế nào thì đều không thể quay lại. Cho dù diệt hết tất cả người của Nguyễn gia thì nương của ta cũng không thể sống lại được. Đáng tiếc thời điểm đó ta quá ngu ngốc, ngu ngốc quá, không hiểu được phải nắm chặt người quan trọng trước mắt” . Cho nên thời điểm hân có nàng, có Thừa Hiên vẫn cứ khẳng khái cố chấp như thế.

Sau này ngay cả ông trời cũng trừng phạt hân, làm cho hân mất đi nàng.

Cũng tại thời điểm kia hân mới biết, nếu hân có thể lùi một bước như vậy hân có được không chỉ là giang sơn vạn dặm mà còn có nàng, có đứa nhỏ, có bọn họ cùng hân nắm tay nhau ngắm trời đất bao la. Cuộc sống đó mới là điều mà vạn người ngưỡng mộ.

“Năm đó Thẩm thúc giả truyền ý chỉ của ta đem thuốc độc ban cho nàng, Chiêu Dương điện cháy lớn, ta mới giật mình, kỳ thật hạnh phúc lớn nhất cả đời này của ta đã sớm ở bên người. Nhưng cuối cùng, cuối cùng đều mất đi. . . Vô Song, nàng nói đi, ta phải làm thế nào nàng mới bằng lòng tha thứ cho ta?”

“Vô Song, đừng rời xa ta, về sau sinh nhật hàng năm của nàng ta đều tự tay làm chè trứng nước đường cho nàng được không?”

Nàng cứ như vậy nhìn hân, đáy mắt xa xăm, cái gì cũng đều không rõ: “Người đã từng nói, chờ ta sinh hoàng nhi xong, bất kể điều gì người đều đáp ứng ta” .

Tay hân giống như hơi hơi rung động, cũng không nói lời nào. Hồi lâu hân mới chưa xốt mở miệng: “Nàng muốn như thế nào” . Nàng hồi lâu cũng không nói nữa chữ.

Âm thanh của hân nhẹ nhàng trầm thấp: “Vô Song, con còn nhỏ như vậy, nàng thật sự đành lòng . . . không bao giờ gặp chúng nữa sao?”

Nhìn dãy cung điện trải dài phía xa như những dãy núi, lâu nói lâu, các nói các, trải dài tựa như vô tận. bầu trời trong sáng như ngọc lưu ly. Cách đó không xa có một dải mây lững lờ trôi tới, rất gần, tựa như giờ tay là có thể chạm vào.

Nàng ngơ ngẩn nhìn, hồi lâu mới nói “Ta muốn về nhà” . Nàng nhớ phụ thân, nhớ mẫu thân, thậm chí nhớ Thu Nguyệt Am, nhớ Tĩnh Thanh sư muội.

Thu Nguyệt am nằm nơi hẻo lánh lưng chừng núi, chỉ có một con đường đá dẫn lên, Nguyễn Vô Song từng bước một bước lên thêm đá, bên đường cổ mộc bạc phơ, thỉnh thoảng có vài tiếng chim lạnh lớt uẩn chuyển vang lên.

Đi qua rất nhiều bậc đá, tiếng mõ từ từ truyền đến, Thu Nguyệt Am thanh tịnh đã hiện lên trước mắt.

Nàng chậm rãi đi vào, trấn tĩnh lắng nghe, truyền vào tai câu đầu tiên chính là: “Tham khổ, hận khổ, yêu càng khổ.” Nàng giật mình ngơ ngác mà đứng, trong lòng mờ mịt.

Sư thái trụ trì niệm kinh xong mới nhìn đến nàng, đứng lên chỉ mỉm cười nói “Đến đây nào” . Trên áo vải đay màu xanh thản nhiên truyền đến hương khói làm người khác an tâm khác thường.

Nàng cầm chén nước trà, chăm chú nhìn khói luồn lên nói: “Sư phụ, năm đó người nói con trần duyên chưa dứt, không nên quy y. Sư phụ, có lẽ kia chính là nghiệt duyên, đời này thật sự con đã không còn gì lưu luyến.”

Sư thái trụ trì yêu thương nhìn nàng, ánh mắt ấm áp “Tiểu Vân, am ni cô thanh tịnh, con có thể bỏ hết ưu phiền cùng mệt nhọc. Chính là có rất nhiều chuyện không phải cứ trốn ở chỗ này là có thể giải quyết hết mọi chuyện. Nếu như con nguyện ý có thể ở lại vài ngày” .

Nàng liền thật sự ở lại vài ngày, coi như trở lại những ngày ở am ni cô khi đó, giúp Tĩnh Thanh sư muội phơi thảo được. Chạng vạng ngày hôm đó, hai người như thường ở trong sân thu được thảo, Tĩnh Thanh sư muội đột nhiên ngẩng đầu nói “Tiểu Vân trở về đi, nơi này không thích hợp với người” .

Nàng ngẩng đầu khó hiểu nhìn sang, Tĩnh Thanh sư muội cười cười nói “Hắn tới đón người” .

Quay đầu, thấy hắn một thân y phục xanh đen, đứng dưới nắng chiều huy hoàng, trầm ổn như ngọc. ánh nắng chiều chói chang, phản chiếu lên người hắn, lộ ra con người sau thẳm như bóng đêm, như có thể thu phục lòng người.

Tĩnh Thanh sư muội thản nhiên nói “Tiểu Vân, bỏ được, bỏ được, có thật sự tha thứ mới thanh thản lòng mình. Người tới am mấy ngày nay, mỗi ngày cơm nước đều không yên, nếu luyến tiếc thì đừng từ bỏ” .

Mây mù che khuất đường lên núi, trước mắt là hắn, quay đầu lại là thanh đăng cổ phật. Nàng thật sự có thể làm bạn cùng thanh đăng, không bao giờ nghĩ đến Thừa Hiên cùng đứa con vẫn đang khóc nháo ngày đêm đòi ăn Thừa Luật sao?

Bỏ được, bỏ được. Thật sự tha thứ mới thanh thản lòng mình.

_____Hoàn chính văn_____

Cầm văn – Q2: Phiên ngoại – 1

Edit: Bánh Bao Hấp

Beta: Muathuvang

Phiên ngoại 1: Ngày tháng hạnh phúc

Trong ngự thư phòng, các vị đại thần đều đang quỳ rạp trên mặt đất, thần kinh căng như dây đàn, thở cũng không dám thở mạnh, e sợ

không dám chọc giận hoàng đế.

Bách Lý Hạo Triết đem tấu chương “Ba” một tiếng ném tới trước mặt tể tướng Chu Hướng Tông, giận tím mặt “Người mở to mắt mà nhìn cho trẫm, vụ khoa cử này lại liên lụy đến nhiều người như vậy, cái này thì quả là là lòng lang dạ sói cũng không khác là mấy . . .”

Hoàng đế nổi tiếng là uy nghiêm, mấy năm gần đây bởi vì tuổi tác không còn trẻ nên đối đãi với thần tử ngược lại là ngày càng ôn hòa. Nhưng hiện tại khoa cử làm rối kỷ cương, tức giận đến hai mắt đỏ bừng, trong mắt nổi lên sát ý. Tất cả đại thần quỳ ở trên mặt đất, biết lần này hoàng đế rất giận dữ, xem ra hôm nay trong triều đình sợ là xảy ra chuyện lớn. Mọi người càng nghĩ càng kinh hãi, tuy là mùa đông khắc nghiệt nhưng ngay lập tức phía sau lưng đều ứa mồ hôi.

Thạch Toàn Nhất cùng nội thị đều quỳ xuống, biết hoàng đế một khi cơn giận đã nổi lên thì rất khó để yên. Ngẩng ra hiệu bằng mắt sai Tiểu Vệ Tử phía dưới đi mời hoàng hậu nương nương. Những lúc hoàng thượng tức giận như thế này, cũng chỉ có thấy hoàng hậu nương nương mới có thể yên ổn một chút.

Thời gian cũng chỉ chưa đầy một tuần trà nhỏ, liền nghe người hầu giữ cửa muốn lên bẩm báo “Khởi bẩm hoàng thượng, hoàng hậu cầu kiến” . Sắc mặt hoàng đế lúc này mới thả lỏng một chút, ánh mắt lạnh lùng xẹt qua đầu mọi người, nửa ngày mới phân phó nói “Đều lui cả đi” . Tất cả chúng thần tựa như được ân xá, đều dập đầu hành lễ mới nối đuôi nhau ra ngoài.

Hoàng hậu nương nương đang từ đằng xa đi đến, chúng thần vội vàng đều hành lễ : “Thỉnh an hoàng hậu nương nương” . Lập tức đều hiểu vô cùng rõ ràng, nếu hôm nay không phải hoàng hậu nương nương tới không biết còn xảy ra chuyện lớn gì.

Hoàng hậu khẽ mỉm cười: “Miễn lễ, các vị đại nhân đều vất vả rồi” .

Vào điện, thấy Bách Lý Hạo Triết khoanh tay mà đứng. Nàng theo thị nữ tiếp nhận chén trà từ khay mạ vàng. Mọi người thức thoir, Thạch Toàn Nhất khom người dẫn một nhóm thị nữ lui ra ngoài.

Bách Lý Hạo Triết tiếp nhận chén trà, nhấp một ngụm, sau đó thở dài “Tất cả thần tử đều nói ta là một hoàng đế quá nghiêm khắc, trong mắt không thể có một hạt sạn, động một cái liềm khiển trách đại thần. Chính là không ai có thể biết đến cái khổ tâm của ta, từ xưa đều nói “Đế vương mắc tội, luận thế mà chem.”, từ thời Cao tổ hoàng đế lập nước đến nay đã gần trăm năm”

Hoàng hậu cũng không nói gì, chỉ đứng yên lặng lắng nghe, hai tay khoác lên bờ vai của hắn, nhẹ nhàng đầm bớp. Có lẽ là mới nắm trong tay lò sưởi, chạm vào cần cổ thực ấm áp.

Vài cành mai hồng cắm trên bình gốm cổ màu thiên thanh, không khí bên trong dư hương đưa tình, thanh thần lòng người. Hoàng hôn buông xuống, ánh mặt trời chiều tà xuyên qua mây tầng sa mỏng dịu dàng uyển chuyển chiếu trên cửa sổ, khiến cho quang cảnh xung quanh hai người trở lên mờ ảo, thơ mộng.

Lại là quang cảnh ngày tết.

Đưa tay nắm lấy tay nàng, hắn thở dài, chỉ cảm thấy giống như đang nằm mơ.

Năm ấy, hắn nghĩ nàng đã mất, vĩnh viễn bỏ hắn mà đi, hắn tựa như đã chết, mỗi ngày đều mê man hỗn loạn. Chiêu Dương Điện cháy lớn, đem tất cả những thứ thuộc về nàng hóa thành tro tàn. Những ngày thống khổ nhất, hắn hết lần này đến lần khác dựa vào Ngũ thạch tán mà qua, mỗi ngày uống đến say mềm nhưng chung quy vẫn không thể ngủ nổi. Sau lại. . .

Sau đó sai người về vương phủ mang quần áo nàng đã từng mặc trước đây mang về, hắn mỗi ngày đều ôm lấy, tựa như có được mùi hương quen thuộc đó thỉnh thoảng hắn mới có thể thiếp đi.

Hắn cứ như vậy buông thả chính mình, chỉ hy vọng có thể trong mộng gặp lại nàng. Chỉ là, hết lần này qua lần khác, nàng chưa từng xuất hiện. Bởi vì nàng hận hắn, cho nên ngay cả trong mộng cũng không bằng lòng xuất hiện đến gặp hắn.

Mỗi một lần nghĩ đến, hắn vĩnh viễn cho rằng có lẽ hạnh phúc đã rời hắn bay xa, mỗi khi tỉnh dậy, hắn cơ hồ đều thấy mồ hôi lạnh chảy ròng.

May mắn, nàng còn sống, hắn từ chỗ chết có thể tìm được nàng.

Hiện giờ nghĩ đến, thật sự là không tưởng được.

“Nghĩ nhi đâu?”

Nguyễn Vô Song cười khê: “Bám chặt lấy Thừa Hiên cùng Thừa Luật đi tập cảnh cung hái hoa mai rồi” . Bách Lý Hạo Triết ôn nhu cười không ngừng “Con bé nghịch ngợm này mà đi xem ra cảnh cung hái hoa mai khó mà thành được.”

Nguyễn Vô Song có thể tưởng tượng được hình ảnh kia, không khỏi cười nhẹ lắc đầu.

Bách Lý Hạo Triết chợt nhíu mày, ra điều bất đắc dĩ nói “Ta cuối cùng vẫn không hiểu nổi, con bé này rốt cuộc giống ai? Sao lại có thể bướng bỉnh nghịch ngợm như vậy chứ?”. Quay đầu, chỉ thấy Nguyễn Vô Song mỉm cười liếc hắn một cái nói “Cũng không giấu xem là ai đã chiều chuộng nó thành ra như vậy?” .

Bách Lý Hạo Triết á khẩu không trả lời được, cầm tay nàng, nửa ngày mới nói một câu: “Nữ nhi chính là do chúng ta nuông chiều từ nhỏ.” Nguyễn Vô Song khê thở dài, quả là hắn đã quá nuông chiều con bé rồi.

Sắc trời dần âm đạm, nội thị cũng không có tiến vào thấp đèn. Trong điện chỉ có chậu than bên trong phát ra tiếng nổ lách tách, yên bình như vậy, hắn cảm thấy cuộc đời này không còn cầu mong gì nữa.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cam-van-che-mach-thuong-suong>